

27-06-2021

נתקבל / נבדק

חתימה: [חתימה]

תיק מס' 534346-01-20

בלשכת ההוצאה לפועל בתל אביב

בקשה מטעם החייב מועד הגשת הבקשה : 27.6.21

החייב: אילן קירשנבאום, ת"ז [חשבונית מס' 514778117] רחוב בול 43 תל אביב

הזוכה: אביב ניהול ואחזקת מבנים (א.נ.ו.מ) בע"מ ח.פ. ח.פ. 514778117

בקשה לפסילת הרשמת ולהעברת התיק לרשמת אחרת שאינו יעל מרקוביץ קינן ולא דיקלה קליין יונה ולא מלכה עוידה עזאם ולהעברת העתק מבקשה לגורמים נוספים.

מבוקש מכבי' הרשמת יעל טימנס לפסול עצמה מהמשך הטיפול בתיק, ולהעביר את התיק לראש ההוצאה לפועל לצורך העברתו לרשמת אחרת שאיננה יעל מרקוביץ קינן וגם לא דיקלה קליין יונה וגם לא מלכה עוידה עזאם, שכן כולן פעלו באותן שיטות מטות משפט וגרימת עיוותי דין מכוונים.

כאן כן מקיף עכשיו מה הליך 38 למח, סמך 308/8/21
כמו כן, מבוקש להעביר העתק מבקשה זאת גם לראש ההוצאה לפועל בת"א, ולגורם האחראי הממונה על ההוצאה במשרד המשפטים, ולשר המשפטים, גדעון סער, מהם אני מבקש להעביר את ברור העלמת הבקשה מהתיק לגורמי החקירה המוסמכים, שכן העלמת בקשתי מהתיק בזדון כדי להטות משפט היא חציית קו אדום המעידה על שחיתות, פגיעה בטוהר המידות ועבירה פלילית של שיבוש הליכי משפט. מצורפים 3 עותקים של הבקשה לצורך העברתם לראש ההוצאה לפועל, לגורם הממונה במשרד המשפטים ולשר המשפטים גדעון סער.

הסבר לגבי הגשת בקשה זאת ביום הגשת הסיכומים מפורט בסוף הבקשה.

ואלו נימוקי הבקשה:

בסיס עובדתי חלקי:

1. משלביו המוקדמים של ההליך עשתה הרשמת יעל טימנס (להלן: הרשמת) כל מה שביכולתה לחבל בחליך לרעתי ולהטות משפט לרעתי;
2. אבל העלמת בקשתי מיום 8.6.21 מתיק ההוצאה, מהווים חציית קו אדום בהיותה התנהלות לא חוקית, פגיעה בזדון ופגיעה בטוהר המידות ושיבוש הליכי משפט. בדקתי אישית בטלפון ובמזכירות.
3. כמו כן, התעלמות הרשמת מלהתייחס להעלמות הבקשה למרות שאלת הבהרה ממוקדת - "בקשת הבהרה: אבקש מכבי' הרשמת להבהיר אם ראתה ואו קראה את הבקשה מיום 8.6.21 (נספח 2)", מעלה חזקה שהרשמת מעורבת בעניין, שכן הדבר כבר בידיעתה במסגרת הבקשה מיום 15.6.21, בכל זאת נמנעה מלברר את העלמות הבקשה מיום 8.6.21 מהתיק ולהתייחס לעניין חמור זה.

4. גם הליך זה, כמו כל ההליכים האחרים, הן בהוצל"פ והן בביהמ"ש, מאופיין בכך שמתחילתו המותב מחבל בהליך לרעתי ופוגע בזכויותי הדיוניות והמהותיות, והתיק מגיע להיקפים גדולים ללא כל סיבה ובר"ע ובקשות נדחות בניגוד מוחלט לדין ותוך הטיות משפט חמורות ולעיתים בוטות. בקשות להבהרה והנמקה נדחות במישרין ובעקיפין, ועולה החזקה שאין מדובר במקרה, אלא בהתנהלות לא חוקית מאורגנת ומתואמת של כלל הערכאות ובסוג של פרשת "קו 300" שבה מעורבות כל הערכאות המגבות אחת את קודמתה באותן שיטות פסולות ומטות משפט.
5. למשל, בתיק הוצל"פ 425375-06-16 ביקשתי לפסול את הרשמת יעל מרקוביץ קינן, וכדי שהיא לא תצטרך להגיב לעובדות וטענות בקשת הפסילה, התיק הועבר מיידית לרשמת מלכה עווידה עזאם שהמשיכה את דרכה אל הרשמת יעל מרקוביץ קינן, סירבה לקיים החלטה קודמת, סירבה להבהיר ולנמק, סירבה להעביר את בקשת הפסילה לתגובת הרשמת יעל מרקוביץ קינן, ואח"כ סגרה את התיק בניגוד לדין, ועוד כתבה בהחלטתה שאני הוא זה ש"מתפלמס" איתה.
6. ע"פ המלומדת ד"ר לימור זר גוטמן, **מבחן ה"טענה המהותית"** היא טענה חשובה בתוך מכלול ההליך השיפוטי ונבחנת באמצעות בדיקת תוכן האמרה, ההקשר שבו נאמרה, מה ארע לאחריה והאם ההליך מתבצע במעמד צד אחד או במעמד שני צדדים, וכולל בתוכו את **מבחן 'ההשפעה האפשרית'** על ההחלטה או פסה"ד, וזאת במנותק מההחלטה או מפסה"ד כי מבחן הטענה המהותית מתמקד בהליך עצמו ולא בתוצאותיו ("**החובה שלא להטעות את בית המשפט**", חלק ב', ד"ר לימור זר-גוטמן), והיא מביאה את הדוגמאות שלהלן.
 7. למשל, עו"ד שמציג רק את דעת המיעוט מתוך פס"ד שלם מבלי לציין עובדה זו, ומבלי אף לציין כי הייתה דעה אחרת אשר היא שהתקבלה לבסוף (רע"א 1389/98 **נאסיף נ' מ"י**, פסקה 15 לפסה"ד של השי אריאל). או עו"ד המצטט קטעים "חתוכים וערוכים" מתוך ספר משפטי כך שמתקבל הרושם שעמדת המחבר היא א' בעוד שקריאה מלאה של האסמכתא מראה שדעת המחבר היא דווקא ב' (ראו דברי ביקורת של השופט ב- בש"א 9685/06 (שלום, חיפה) **פיין נ' בלה**). כמו כן, חובת עוה"ד היא להביא בפני ביהמ"ש את כל האסמכתאות המשפטיות, גם אלו שאינן מטיבות עם עמדת לקוחו. ראו את נזיפת השופט ויתקון בפרקליט המשיבה על שלא הציג את כל האסמכתאות הנוגעות לעניין בע"א 245/75 **קרישר נ' מנהל מס שבח מקרקעין**, פ"ד ל (3) 596, 600).
 8. ביהמ"ש העליון אף קובע שבעל דין שלא מוסר את כל הפרטים לביהמ"ש לוקה באי אמירת אמת: **"ודוק: אין חולק, כי עדותו של שמולביץ, ככל שהיא נוגעת ל'פרשת שוויץ', היא בעייתית. שמולביץ לא מסר לבית המשפט, על פניו, את כל המידע בנדון, ולקה למעשה באי אמירת אמת."** (הנשיא לשעבר אהרון ברק, מ"ח 8483/00 **אריה דרעי נ' מדינת ישראל**, סעי' 77).
 9. אמות המידה אלו שקבע ביהמ"ש לעורכי דין חלות ביתר שאת על המותבים עצמם, אבל ביהמ"ש מדבר בשני קולות ופועל הפוך לפסיקותיו שלו, ומטה משפט כשנוח לו, שכן כך בדיוק פעלו בענייני בחריפות ובקיצוניות הרשמת יעל טימנס והשופט טל חבקין, ובתיקי ההוצל"פ האחרים הרשמת יעל מרקוביץ קינן בתיק הוצל"פ 524375-06-16, השופט אמיר ויצנבליט (שלום הרצליה) בעש"א

17-05-60335 והשופטת אביגיל כהן (מחוזי ת"א) ברע"א 18-04-54897, הרשמת דיקלה קליין יונה בתיק הוצל"פ 17-05-510954, השופט (עמית) משה סובל (שלום ת"א) בערעור השני על הרשמת דיקלה קליין יונה, עש"א 18-03-11595, וגם בו נקט השופט (עמית) סובל בנשק העירבון המפלצתי כדי למנוע את קיום ההליך. לא הפקדתי כי היה ברור לי שהוא יתנהל כך גם בפסה"ד ושהשופטת אביגיל כהן תתנהל כך בערעור בגלגול שלישי כמו שהתנהלה ברע"א 18-04-54897 בו פעלה באותו שיטות וחיפתה וגיבתה את התנהלותם הלא חוקית בעליל של הרשמת מרקוביץ קיין ושל השופט אמיר ויצנבליט.

10. הרשמת דיקלה קליין יונה הטתה משפט באופן חמור ובוטה, ופעלה באופן כל כך מנוגד לדין ולאתיקה, שנאלצתי לבקש גם ממנה לפסול את עצמה. הרשמת קליין יונה דחתה את הבקשה בלי להתייחס כלל לעובדות ולטענות תוך קביעה ללא כל נימוק לפיה אין הבקשה מעלה עילה לפסילה.

הבקשה לפסילת הרשמת דיקלה קליין יונה (ללא נספחים) עם תצהיר רצ"ב **כנספח "א"**.

11. יצוין שבערעור הראשון על הרשמת דיקלה קליין יונה, רע"צ 17-09-39754 לא הייתה לשופט (עמית) סובל הזדמנות לפעול כך כי הוא איים עלי בדיון בערעור ונאלצתי להגיע לפשרה ללא כל סיבה, שגם בה הזוכים לא עמדו, ונפתח הליך ת.א. 17-12-8559, ושגם בו פעלה השופטת רחל ערקובי באותן שיטות מטות משפט בדיוק, תוך עיוותי דין מכוונים ובזדון, כמו התעלמות מוחלטת מתשובתי בעניין עיכוב ההליכים שרק בה היה כדי לקבל את בקשתי לעיכוב ההליכים, והתעלמה כדי לא לקבל את בקשתי, **בדיוק כמו שעשתה הרשמת יעל טימנס בעניין בקשתי לראיות לחקירת אבי זעפרני ובבקשותיי בתחילת ההליך לזימון אבי זעפרני לחקירה.**

12. גם השופטת רחל ערקובי סירבה לבקשתי לנמק ולחביר את החלטתה, וכל זאת כשהשופטת ערקובי והשופט (עמית) סובל מעבירים אותי מיד ליד בשני הליכים שהתנהלו במקביל כדי למשוך זמן כדי שבינתיים יגיעו המעקלים לדירתי וכדי שיעוקלו הכספים ששמורים לפנסיה, וזאת כשהשופט (עמית) סובל כותב בכוונה החלטות מבולבלות ומעורפלות וטוען שזה בסמכות ערקובי, והשופטת ערקובי טוענת שזה בסמכות השי' (עמית) סובל, כששניהם יודעים שהם לא אומרים אמת, שהרי השופט (עמית) סובל עצמו עיכב את ההליכים במסגרת רע"צ 17-09-39754, ואילו השופטת ערקובי דנה בסוף בבקשה, ואיך תדון בה אם היא נעדרת סמכות, וכשברור לה שהדבר בסמכותה.

13. הרשמת מלכה עווידה עזאם פעלה כמו הרשמת יעל מרקוביץ קיין, כך שלא היה כל שינוי, ומדובר בהתנהלות לא חוקית, מאורגנת ומתואמת.

הבקשה לפסילת הרשמת יעל מרקוביץ קיין (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח "ב"**.

כתב הערעור על הרשמת יעל מרקוביץ קיין (ללא נספחים) כולל תצהיר רצ"ב **כנספח "ג"**.

כתב הבר"ע כולל נספחיו על החלטת השופט אמיר ויצנבליט רצ"ב **כנספח "ד"**.

פירוט התנהלות השופטת רחל ערקובי והשופט (עמית) סובל (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח "ה"**.

14. יצוין ששופט עמית שנקבע לו דיון של חצי שעה, מרוויח סך 166 ₪ לכל הטיפול בהליך, כי שכרו הוא לפי שעות דיונים בלבד וזה כבר כולל 10% עבור הכנה וכתובה. כלומר השופט (עמית) משה סובל השתכר 166 ₪ עבור כל הטיפול בערעור רע"צ 39754-09-17, כולל מענה על החלטות ביניים ועל כתיבת פסק הדין ועל הכנה לדיון (קריאה) ועל הדיון עצמו – הכל כולל הכל. זה **מסביר למה השופט (עמית) סובל הגיע לדיון כשהוא לא ידע עובדות וטענות בסיסיות ביותר בתיק, וכדי להימנע מכתיבת פס"ד שגם עליו הוא לא ישתכר אגורה, הוא איים עלי כדי לאלץ אותי להגיע לפשרה.**
15. עניין ניגוד העניינים האתי של שופטים עמיתים הוא נושא שני ערעורים שלי, ע"א 6579/20 וע"א 6580/20 לכבי הנשיאה. שני הערעורים נדחו באותן שיטות של השמטת העובדות והטענות המהותיות ביותר. בקשתי לנשיאה להבהרה והנמקה מיום 24.1.21 רצ"ב כנספח "ז".
16. קורות החיים של הרשמת יעל טימנס כפי שפורסמו באתר האינטרנט של ההוצל"פ מציגים השכלה וניסיון מקצועיים נרחבים המתפרשים על עשרות שנים, והם רצ"ב כנספח "ז".
17. להלן חלק מהתנהלות הרשמת יעל טימנס משלביו המוקדמים של ההליך, ולאור השכלתה וניסיונה המקצועיים עולה חזקה ברורה שאין מדובר בטעויות שיפוט בתום לב אלא בזדון ובהטיית משפט לשמה הכוללים יסוד נפשי:
- 17.1. התעלמה לחלוטין מ-2 בקשות מפורשות (ראו פירוט בנספח "ט") לזימון לחקירה נגדית את הבעלים ומורשה החתימה היחיד של הזוכה, להלן: **אבי זעפרני**, כזכותי ע"פ כל דין, ולמרות שברור, והיה צריך להיות ברור לכבי הרשמת, לאור השכלתה וניסיונה, שחקירתו דרושה והכרחית ובמיוחד כשלא הגיב כלל לבקשת ה"פרעתי" ואפילו לא הגיש תצהיר.
- 17.2. רק בבקשה השלישית לזימון אבי זעפרני לחקירה נגדית, נתנה הרשמת טימנס החלטה ואף מבלי לבקש כלל את עמדת הזוכה, ובה קבעה, ללא כל נימוק, שאם בסוף הדיון יהיה צורך, אזי יזמן אבי זעפרני לחקירה נגדית בדיון נוסף, כשברור, והיה צריך להיות ברור לרשמת טימנס, שזעפרני נדרש לחקירה מלכתחילה, וכפי שעולה מדבריה שלה אח"כ בדיון. ההחלטה היא נספח 1 לנספח "ט".
- 17.3. על סירוב הרשמת טימנס לזמן את זעפרני לחקירה הוגשה בר"ע שנדחתה באותן שיטות של הטיית משפט ע"י השופט טל חבקין בהחלטה לא מנומקת ותוך ההשמטה והתעלמות מוחלטת מכל העובדות והטענות הבסיסיות והמהותיות ביותר שלי, ואין מדובר בטעות אלא בהתנהלות מכוונת ובזדון עם יסוד נפשי לאור קורות חייו של השופט המלומד, וכשעולה חשד כבד שמדובר בהתנהלות לא חוקית מתואמת ומאורגנת של כלל הערכאות. קורות חייו של השופט טל חבקין רצ"ב כנספח "ח".
- כתב הבר"ע רע"א 19550-11-20 הכולל תצהיר כולל נספח 1 רצ"ב כנספח "ט".
- ההחלטה בבר"ע רע"א 19550-11-20 רצ"ב כנספח "י".

בקשה לעיון חוזר ולהנמקה בבר"ע 19550-11-20 כולל תצהיר רצ"ב כנספח "א".

17.4. העברת כ-7000 ₪ לתיק הוצל"פ אחר שלי (17-05-510954) כדי שלא ניתן יהיה לעכב את ההליכים בתיק וכדי שהחוב ימשיך לצבור ריבית פיגורים גבוהה.

17.5. קביעה בתחילה שגם הסיכומים ישמעו בע"פ בדיון פרונטלי שלישי מיותר לחלוטין במקום הגשת סיכומים בכתב, ללא כל סיבה נראית לעין ובניגוד מוחלט להגיון ולשכל הישר המצביע על זדון והתנכלות ברורה וחמורה, שכן הרשמת טימנס ידעה שהדבר יעלה לי עוד אלפי שקלים עקב בקשתי להקליט את הדיונים, ובינתיים התיק ייסתב שבועות וחודשים עד לדיון הבא וימשיך לתפוח עקב ריבית הפיגורים, וכן הפסד של חצי יום עבודה לפחות.

17.6. ניסתה ביום הדיון ובתחילת הדיון למנוע בכל כוחה את הקלטת הדיון, ועיכבה זמן רב את הדיון ואת המקליט מחוץ לבניין, בטענות סרק לפיהן לא הודעתי כביכול מי חברת ההקלטה, ולמרות שמדובר בטענה לא נכונה, ומה גם שמדובר בדרישה חסרת כל בסיס, היגיון ונפקות. יצוין שחוץ מהרשמת טימנס והרשמת מרקוביץ קינן, שהערימה כל קושי אפשרי על הקלטת הדיון (ראו נספחים "ב" ו"ג"), אף שופט שלום וגם לא מחוזי דרשו דברים אלו. סביר מאוד להניח שהרשמת טימנס למדה את התנהלותה הפסולה של עמיתתה הרשמת מרקוביץ קינן בתיק 16-06-425375, שגם בו ייצג עו"ד סלטון את ניר בן משה, בנו של רמי בן משה שטוען שהוא וועד הבית, ושביקש גם בתיק זה, כמו בתיק 16-06-425375 דחיה בנימוק שבזמן הדיון הוא צריך להיות במקום אחר. טענה נוספת של הרשמת טימנס להערמת קשיים על הקלטת הדיון הייתה שהתקנות בעניין מגפת הקורונה החלות בבתי המשפט אינן חלות בהוצאה לפועל, ובבירור לאחר הדיון התברר לי שטענות הרשמת לא נכונות.

17.7. וכשלהרשמת טימנס כבר לא הייתה שום דרך אחרת למנוע את חקירת אבי זעפרני לאור הנאמר בדיון לגבי חקירת אבי זעפרני אף מפי הרשמת טימנס עצמה, הטילה עירבון מפלצתי בגובה 2500 ₪ על זימון זעפרני לחקירה בדומה להתנהלות תיקים האחרים בענייני בהוצל"פ שגם בהם הוטו המשפט לרעתי באופן חמור והוגש ערעור שנחסם גם הוא ע"י הטלת ערבויות גבוהים בנימוקים מעורפלים וסתומים כמחסום גישה לערכאות. למשל בערעור על הרשמת יעל מרקוביץ קינן בפני השופט אמיר ויצנבליט שהטיל ללא כל סיבה נראית לעין ובנימוקים מופרכים מעורפלים וסתומים ערבון מפלצתי של 7000 ₪ תוך שהוא מטה משפט כמפורט בנספח "ד" שאותו לא הפקדתי כי היה ברור שהשופט ויצנבליט ידחה את הערעור באותן שיטות מטות משפט שנהג, וכמו הרשמת מרקוביץ של ציון חצאי אמיתות וחצאי הלכות, הוצאת דברים מהקשרם, התעלמות מהדין ומפסיקת ביהמ"ש העליון, השמטת העובדות והטענות הבסיסיות והמהותיות ביותר כשם שפעלה אח"כ גם השופטת אביגיל כהן בבר"ע שהגשתי בגלגול שלישי.

17.8. וכך, הטילה הרשמת טימנס בניגוד מוחלט לדין ערבון חריג ומפלצתי בגובה 2500 ₪ ללא כל הצדקה, וללא כל נימוק, וללא כל הסבר, כתנאי לזימונו לחקירה (קביעה איננה נימוק).

כשברור שחקירתו הייתה דרושה מהיום הראשון שהרי הוא הזוכה בתיק וטען טענות בלשון כפולה ושקרית שבגללה נדרשה חקירתו, וכשהיא יודעת והיה עליה לדעת שערכאת ערעור לא מתערבת כמעט בעניינים אלו, וכשהיא קובעת בסעי' ב. להחלטתה מיום 5.4.21:

"החייב יפקיד כתנאי לקיום הדיון סך של 2,500 ש"ח בתיק, וככל שיתברר כי בקשתו הייתה בקשת סרק, ועדות מר זעפרני לא תרמה לבירור הבקשה בטענת "פרעתי", יחולט הסכום כהוצאות בגין זימון מר זעפרני." [הדגשה במקור].
ההחלטה מיום 5.4.21 רצ"ב **כנספח "י"ב"**.

17.9. הרשמת טימנס לא נימקה איך הגיעה לסכום ערבון חריג ומפלצתי זה כשהתעריף המקובל לזימון עד הוא 400-500 ₪ ולזימון מומחה מטעם בימ"ש הוא 1500 ₪, ונמנעה מלהתייחס בכלל לבקשת הבהרה זאת.

17.10. וכשהרשמת הבינה שהערבון המפלצתי שקבעה בזדון ובכוונה תחילה לנסות למנוע את חקירת אבי זעפרני ו"לישר קו" עם שאר המותבים שמנעו את חקירתו בניגוד מוחלט לדין (ת.א. 8559-12-17), היא שינתה את גירסתה בהחלטתה מיום 6.6.21, וטענה פתאום "יוצר כי הערבון נדרש הן להבטחת הוצאות העד, והן הוצאות ושכ"ט ככל שיפסקו עקב הדיון", כשברור שהרשמת טימנס הבינה שהתנהלותה חושפת את מניעיה, וכי לא יכלה וגם לא ניתן להסביר ולנמק את הגיעה לסכום של 2500 ₪, היא מנסה עכשיו להסתיר את מניעיה ע"י "הנמכת" המחסום לקיום זכויותי הדיוניות והמהותיות ע"י כך שפתאום סתרה את החלטתה הקודמת ונימקה שהערבון כולל גם את הוצאות ההליך ושכ"ט עו"ד, ביודעה שהזדון ועיוות הדין שבקביעת העירבון המפלצתי של 2500 ₪ לחקירת הזוכה אותה היא מנסה למנוע מתחילת ההליך זועקים לשמיים, ולא רק בגלל סכום העירבון החסר כל פרופורציה אלא גם כי אני זכאי לחקור את הזוכה ללא שום ערבון וללא שום תנאי וללא שום סייג, ובמיוחד בנסיבות בהם הזוכה לא הגיש כלל תגובה וגם לא תצהיר כפי שביקשתי בבקשתי הראשונה.

17.11. גרימת הוצאות מיותרות לחייב בכוונה ובזדון היכן שרק אפשר ועד כמה שניתן – למשל, הימנעות ממתן החלטה בבקשות לזימון אבי זעפרני בתחילת ההליך ביודעה שתגוש ברי"ע (נספח "ח" לעיל), סחיבת ההליך חודשים רבים כדי שהחוב יצבור ריבית פיגורים גבוהה, מתן החלטות ללא תגובתי וכשברור שיש לקבל את תגובתי, הוראה על המצאת הבקשה להפחתת החוב לכתובת דירת מגוריו של אביו הקשיש של עו"ד סלטון במקום למשרדו של עו"ד סלטון כשע"פ דין אני רשאי למסור את הבקשה למשרדו והימנעות מלתת החלטה בבקשה חוזרת להורות לעו"ד סלטון להגיב אם קיבל את הבקשה אם לאו, קביעת דיון פרונטלי לצורך שמיעת סיכומים קצרים של 3 עמודים כשהדבר יגרום לי להפסיד עוד חצי יום עבודה והוצאה נוספת של מאות שקלים על הזמנת הקלטה ועוד כמפורט לעיל ולהלן.

17.12. התעלמה לחלוטין מבקשתי להביא ראיות לחקירת אבי זעפרני שכן ברור שהדבר נדרש לאור נימוקי הבקשה, בהם אי הפתעת היריב, התנהגות בייח הזוכה לכל ראייה שלא הוצגה

קודם, וזאת שעה שאבי זעפריני הנציג הבלעדי של הזוכה לא הגיש בכלל תגובה בתיק לבקשת "פרעתי" ולא תצהיר עליו ניתן לחקור אותו. התעלמות זאת הייתה הדרך היחידה של הרשמת שלא לקבל את הבקשה מאחר ואין כל אפשרות נראית לעין לדחות את הבקשה באופן מנומק, ולכן גם הועלמה מהתיק הבקשה מיום 8.6.21 למתן החלטתה והוא לא נמצא בתיק למרות שהתקבלה ע"י המזכירות, והוגשו כל הראיות לכך עם תצהיר תומך, והרשמת טימנס אפילו לא התייחסה לטענות אלו שבבקשות השונות.

17.13. העלמה מהתיק של הבקשה מיום 8.6.21 למתן החלטתה בעניין הראיות לחקירת אבי זעפריני, כמפורט לעיל.

17.14. לאחר התעלמות הרשמת, היא קבעה את התיק לסיכומים למרות שידעה שהיא מונעת ממני את זכותי הבסיסית ביותר להבאת ראיות לחקירת אבי זעפריני, וכי אין הרבה טעם לחקירת זעפריני ללא הראיות כי קרוב לוודאי שישקר חופשי כפי שפעלו כל עדי הנציגות בעבר, שכן לא הגיש תצהיר עדות ראשית והוא לא כבול לאף גירסה, ובלא ראיות לא ניתן יהיה להפריך את מהימנותו, שהרי זעפריני לא הגיב בזוכה לבקשת הפרעתי ולא הגיש תצהיר עדות ראשית באף אחד מההליכים שהתקיימו בהם דיוני הוכחות בתקופה שהוא טען שהיה נציגות הבניין, ביניהם תיק מפקח 311/14, תיק מפקחת 39/19, ת.א. 51253-04-14, ת.א. 58594-03-14, ת.א. 8559-12-17, ותיק זה, וכל ערכאות השיפוט והערעור, לרבות המפקחת בהליך קמא ושתי ערכאות הערעור, התעלמו מטענותי ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון טענותי בהליכים הקודמים לפיהן הימנעות מהעדת עד חיוני (וכאן עוד מדובר בזוכה), מחזקת את טענות הצד שכנגד, וכך תנהג גם הרשמת טימנס כפי שעשתה עד עתה בעניינים שונים, וכן תדחה כל בקשה שלי לאחר הדיון להבאת ראיות הפרכה והזמה שכן בכל הליכים שניהלתי עד היום העדים שיקרו וכל בקשותי להגיש ראיות הפרכה והזמה נידחו בניגוד לדין ובנימוקים לא ענייניים, אפילו במקרים שהדבר לא היה בשיקול דעתו של המותב, קל וחומר כשבקשתי להביאם כדין בטרם הדיון, וכשלאור קורות חייה המקצועיים של הרשמת טימנס, חזקה שידעה היטב שהיא פועלת בניגוד מוחלט לדין ומטה משפט וגורמת לעיוות דין מכיוון ולפגיעה מכוונת וחמורה בהליך לרעתי ופועלת בניגוד מוחלט לעקרונות היסוד שבתקנות 1 ו-2 לתקנות סד"א החדשות.

17.15. בהחלטתה האחרונה השמיטה מההחלטה את כל העובדות והטענות הבסיסיות ביותר שלי ונתנה החלטה תלושה מהמציאות העובדתית והמשפטית שבבקשה והקיימת בהליך, תוך הטיית משפט חמורה כדי למנוע ממני את זכויותי הדיוניות והמהותיות, ומדובר בחבלה מכוונת בהליך ושיבושו ובזדון, ולא מדובר בטעות שיפוט לאור קורות חייה של הרשמת טימנס

הבקשה להבאת ראיות לחקירת אבי זעפריני (הנספחים כבר מצורפים) רצ"ב כנספח "י"ג".

החלטה הרשמת טימנס מיום 15.6.21 רצ"ב כנספח "י"ד".

17.16. הרשמת ביקשה מהצדדים רשימת מועדים מוסכמים לדיון אבל קבעה את מועד הדיון במעמד צד אחד ע"פ הודעתו של עו"ד סלטון בלבד, ומבלי שהמתינה כלל לתגובתי ואף לא

ביקשה אותה, גם לאחר שהוכחתי לה בראיות שהוא כותב שקרים לערכאות השיפוט השונות, ומציג מצגי שווא ולא ממציא לי את כתבי הבי דין שהוא מגיש, וכשהרשמת יודעת שאני לא מחובר באופן מקוון למערכת "כלים שלובים" של ההוצל"פ, ונהגה כך באופן סדרתי.

17.17. הרשמת טימנס נמנעה בנימוקי סרק מלהורות לב"כ הזוכה להגיב לבקשה להקטנת החוב, ומבלי לאפשר לי זכות תגובה.

17.18. עד עתה לא הצהירה הזוכה על כתובת משרדה למרות הוראת הרשמת טימנס ומיסמוס ההחלטה ע"י הרשמת טימנס עצמה, מה שחייב, בין השאר, את חקירת הזוכה.

17.19. שימשה באת כוח הזוכה ודחתה את הבקשה להבאת ראיות לחקירת אזי זעפרני על דעת עצמה ומבלי לבקש בכלל את תגובת הזוכה, וזאת מתוך כוונה תחילה לשבש את ההליך

17.20. חיכתה שבוע שלם מיום הגשת הבקשה להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני (30.5.21) ועד ולמתן החלטה (6.6.21) כשהיא יודעת שהדיון נקבע ליום 16.6.21, ותוך התעלמות מוחלטת מהבקשה. ההחלטה מיום 6.6.21 רצ"ב כנספח "ט"ו".

17.21. כתיבת שקר בהחלטה מיום 15.6.21 – בהחלטה מיום 6.6.21 הרשמת לא דחתה את הבקשה להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני אלא פשוט התעלמה ממנה לחלוטין. קורא ההחלטה מיום 6.6.21 עשוי לחשוב שניתנה החלטה מנומקת כדין. מדובר ביצירת מצג שווא בזדון ובהטיית משפט וכתיבת דברים שאינם אמת ע"י מותב בישראל.

17.22. קביעת 3 עמודים לסיכומים, כשרק פירוט התנהלותה בחליך לאור התבטאויותיה ודבריה לפיהן היא מניחה שיוגש ערעור על החלטתה המעידים על כוונה ברורה לדחות את הבקשה במלואה ובאותן שיטות שאר עמיתיה אפשר לכתוב עבודת סמינר בת לפחות 10 עמודים, וברור שמדובר במחסום דיוני נוסף בפני מימוש זכויותי הדיוניות והמהותיות.

בנוסף, תקפות הטענות שלהלן המתייחסות להחלטתה האחרונה מיום 15.6.21 של הרשמת טימנס:

18. גם בהחלטתה האחרונה מיום 15.6.21 (נספח "י"ד", להלן: ההחלטה האחרונה) כתבה הרשמת טימנס דברים הפוכים לאמת, השמיטה עובדות וטענות מהותיות והציגה תמונה חד צדדית ומעוותת לגמרי תוך הטיית משפט קשה ועיוות דין מכוון ובידיעה ועם יסוד נפשי, כמפורט להלן;

19. החלטת הרשמת טימנס מיום 5.4.21 בבקשתי לזימון זעפרני לחקירה משמיטה את העובדות לפיהן זימון זעפרני אושר באיחור של כ-9 חודשים, ולאחר התעלמויות ממספר בקשות שלי לזמנו, ולאחר בר"ע מיותרת. הרשמת טימנס לא עשתה עימי חסד, ולא פעלה לפנים משורת הדין, אלא בסך הכל עשתה את עבודתה אך באיחור משמעותי ובזדון שגם גרם לדיון מיותר ובזבוז זמן שיפוטי מיותר,

ולאחר שגרמה לי הוצאות מיותרות של אלפי שקלים על הקלטת דיון מיותר ותמלולו והפסד מיותר של כמעט יום עבודה מלא, כשהיה ברור מלכתחילה שחקירתו של זעפרני נדרשת.

20. הסייגים על חקירת זעפרני, שהצטרפו להטלת העירבון המפלצתי, ולכל התנהלותה של הרשמת בעניין זימון זעפרני לחקירה הם כאלו, שהציגו כוונה ברורה לחלט את העירבון ע"י קביעות מופרכות ולא מנומקות המשמיטות את העובדות והטענות המהותיות והבסיסיות שלי כפי שעשתה עד עתה, כולל כמובן גם בהחלטתה האחרונה.

21. ולכן, כדי לנסות לאיין את כוונתה הברורה של הרשמת טימנס לחלט את העירבון, ביקשתי שהיא עצמה תקבע גדר המחלוקת, בדיוק כמו שעשתה השופטת אפרת בוסני מבימ"ש השלום בת"א במסגרת ת.א. 8559-12-17 הדן בביטול פסה"ד בערעור על החלטת הרשמת דיקלה קליין יונה, – ונזכור שבתחילה קבעה שהעירבון הוא רק עבור חקירתו של זעפרני, ואח"כ בהחלטה האחרונה הרשמת טימנס "שיפצה" את העניין והוסיפה שהעירבון כולל גם את הוצאות ההליך וכיוצ"ב, כי לא יכלה וגם לא ניתן להסביר ולנמק את הגיעה לסכום עירבון מפלצתי של 2500 ₪ רק עבור זימון הזוכה לחקירה ושמלכתחילה לא הייתה כל סיבה והצדקה לעירבון זה ולמניעת זימונו.

22. לא המתנתי כחודש וחצי להגשת הבקשה אלא שכך יצא מהנסיבות המפורטות להלן ;

23. **פירוט לעניין ה"חודש וחצי"** – ההחלטה על זימון זעפרני ניתנה ביום 5.4.21 ולא כללה מועד לדיון, אלא הורתה "הצדדים יגישו רשימת מועדים מוסכמת לימים ב' ו – ד' בחודשים אלו" (הדגשה במקור). ההחלטה רצ"ב כנספח "י"ב".

24. עו"ד סלטון התקשר אלי ואמר שצריך להגיש רשימת מועדים מוסכמת מבלי לומר דבר על תוכן ההחלטה או על הפקדת העירבון בסך 2500 ש"ח. אמרתי לו שאני רוצה לראות קודם את ההחלטה, וכשעו"ד סלטון יודע שאינני מחובר באופן מקוון למערכת התיקים של ההוצל"פ.

25. לאחר שהגעתי פיסית לקחת את ההחלטה ממשרדי ההוצל"פ גם הבנתי למה עו"ד סלטון הסתיר את תוכן ההחלטה ולמה לא המתין למתן מועדים מטעמי, אלא הגיש בחופזה הודעה מטעמו לפני שהספקתי לברר את המועדים מבחינתי לאור פירוט הדיונים וההליכים להלן, וזאת אף מבלי להמציא לי בכלל את הודעתו.

26. הדיון בערעור על פסה"ד של המפקחת אביטל שרייבר בתביעה שכנגד נקבע ליום 27.4.21, וכשהיה עלי להגיש עיקרי טיעון ותיק מוצגים 14 יום לפני הדיון שקוצרו ל-10 ימים כי לא הספקתי.

27. ביום 6.5.21 נקבע לי דיון הוכחות בת.א. 8559-12.17 בהליך ביטול פסה"ד בערעור על החלטת הרשמת דיקלה קליין יונה, והיה עלי להתכונן, כשבמקביל היה עלי להכין ולהגיש עיקרי טיעון ותיק מוצגים בשני ערעורים כבדים בפני השופטת (עמיתה) שרה דותן שידועה כשופטת קפדנית ודווקנית במיוחד, שהדיון בהם נקבע להישמע ברציפות לאותו בוקר אחד אחרי השני (ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א, 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א).

ואח', ונדחתה בקשתי לדחות את אחד מהם למועד מאוחר יותר, ותוך שהיא קבעה שעיקרי הטיעון ותיקי המוצגים יוגשו 21 יום (ולא 14) לפני הדיון, ושעה שבגלל השיפוצים בדירתי אבדו הכרכים של תצהיר העדות הראשית שלי וכל ראיותי שהוגשו וניתנה החלטה לפיה אני רשאי לקבל את הכרכים מתיק הנייר לצורך העתקתם, וכשמזכירות בימ"ש השלום והמחוזי וארכיון המחוזי ולשכת השופטת לא ידעו איפה הם נמצאים, ובסוף קיבלתי אותם בכלל במזכירות בימ"ש השלום ברחוב שוקן, וכשהשופטת דותן קבעה שעיקרי הטיעון יוגשו ב-7 עמודים ביוזמה שהדבר בלתי אפשרי, ונאלצתי לוותר על טענות רבות, ואכן נאלצתי להשקיע שבועות בעניין, כדברי הנשיא לשעבר אהרון ברק **"צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר"** (בג"צ 428/86 יצחק ברזילי, עו"ד נ' מדינת ישראל, 586), ואכן לא הספקתי להגיש וערעור 60400-02-20 אושר לי 3 הארכות מועד בהסכמה להגשת עיקרי הטיעון ותיק המוצגים. ההחלטה לפיה אוכל להעתיק את כרכי התצהירים והראיות רצ"ב **כנספה "ט"ז"**.

28. הנתבע אבי טל לא הופיע לחקירתו בדיון ההוכחות ביום 6.5.21, ונקבע דיון הוכחות נוסף ביום 11.5.21, שנאלצתי להתכונן לו, ולהשיג מקליט אחר כי המקליט בדיון הקודם היה כבר תפוס.

29. כמו כן, הדיון בערעור בע"א 60400-02-20, שהתקיים כצפוי בלחץ זמן ניכר, והשופטת (עמיתה) דותן העלתה שאלה לא צפויה בעליל, שגם סותרת את בו דנה חצי שעה קודם, והדיון הסתיים מבלי שניתן היה לברר את העניין, הורתה לי להגיש לתיק בתוך 7 ימים את טענותי, וכך עבר עוד שבוע והדבר הוגש ביום חמישי 27.5.21, והבקשה בעניין זעפרני הוגשה מיד ביום ראשון 30.5.21 בבוקר.

30. לאור אלו, אזי ברור שלא יכולתי לתת תשובה מידית למועדים לגבי הדיון בחקירת אבי זעפרני, והרשמת טימנס אפילו לא ביקשה את תגובתי כשנוכחה שעו"ד סלטון מגיש בקשה "לא מוסכמת" וכשלא ידעתי בכלל מה הוא כותב שם ועד כמה הוא מסתיר את האמת ואת התנהלותו, וההחלטה ניתנה לפני שהספקתי לפעול ע"פ החלטת הרשמת.

31. אני מייצג את עצמי לאור לפחות 3 מקרים **מובהקים** בהם עורכי הדין מטעמי פעלו מאחורי גבי ובניגוד מוחלט לאתיקה ושיתפו פעולה מאחורי גבי ושלא בידעתי עם הצד שכנגד /או עם השופטת (מה שנקרא "מכרו" אותי) – עוה"ד אבי שמש בתיק מפקחת 209/06 בפני המפקחת מירה אריאלי (2006-2007), עוה"ד גד ויספלד בתיק מאוחד ת"א 165136-09 **בן משה נ' קירשנבאום** במאוחד עם ת.א. 20485-12-09 **קירשנבאום נ' בן משה** (2009-2012), כשברור כשמש שבתיק האיחוד נעשו דברים מאחורי גבי ותוך עיסקה מאחורי גבי ולא בידעתי כלל עם עו"ד אדם ידיד, וקרוב לוודאי שבידיעת השופטת עידית ברקוביץ שבפניה נוהל התיק, והמקרה של עו"ד גד ויספלד פורט בתצהיר העדות הראשית שלי בתיק ת.א. 31253-04-14 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'** וחלקית מאוד בבקשתי לביזיון בימ"ש כנגד ניר בן משה שנדונה בפני השופטת עידית ברקוביץ שכבר מונתה לביהמ"ש המחוזי. מקרה שלישי בתיק משפחה (2019-2020) שבו עוה"ד ערן דוידוב מטעמי פעל בניגוד מוחלט לאתיקה וכשהוא יודע את התנגדותי הנחרצת לעניין מסוים והדבר אף הוסכם והוא חלק מתנאי הסכם שכר הטרחה, והיו לי איתו ויכוחים נוקבים בעניין. והעניין עלה בקדם המשפט, אולם עו"ד דוידוב שתק בדיון ולא טען את טענותיי (הוא קיבל הרבה מאוד כסף עד קדם המשפט),

לפיכך, עמדתי אני וטענתי בעצמי ועשיתי את עבודתו, אולם השופטת עידית בן דוב ג'וליאן אמרה לי שהיא לא מדברת איתי כי אני מיוצג אלא רק עם עו"ד דוידוב, שכאמור שתק ולא טען את טענותיי, ונתנה בבהילות שיא פס"ד של חצי שורה באותו עניין ובניגוד מוחלט לדין ולאתיקה לשופטים וללא כל נימוק, ועזבה בבהילות שיא את האולם והשאירה אותי עם פס"ד ועם מעשה בית דין. השופטת עידית בן דוב ג'וליאן עצמה דחתה אח"כ את תביעתי לביטול חלקי של אותו פס"ד שהיא עצמה נתנה ביודעה שהיא בניגוד עניינים אתי חריף, **כי היא עצמה ביקשה את הבהרת לעניין**, וסירבה אח"כ להבהיר אם פנתה לגורמי האתיקה בעניין זה בטרם דחתה את התביעה.

הבהרתי (מחקתי פרטים מזהים) רצ"ב **כנספח "י"ז"**.

32. כמו כן, אני עובד במשרה מלאה פלוס, אין לי "פגרות כתיבה", ונזופתי מס' פעמים בגין איחורים והיעדרויות שנובעות כולן מהתנכלות המותבים השונים כלפיי.

33. לו הרשמת טימנס הייתה מבקשת הבהרה, הייתי מפרט בפניה את עניין העיכוב בהגשת הבקשה, ממש כמו שפרטתי בבקשתי מיום 15.6.21 לביטול ההחלטות ולקיים את חקירת זעפריני כדין.

34. כמו כן, טענת הרשמת טימנס לעניין מועד הגשת הבקשה ביום 30.5.21 מהווה סוג של "עדות כבושה" שכן טענה זאת הייתה צריכה להטען עוד קודם.

35. בכל מקרה, הרשמת טימנס יכלה לבקש את הבהרתי לעניין, מה גם, שגם אם הבקשה הוגשה ביום 30.5.21, אזי מדוע היא עצמה נתנה החלטה רק ביום 6.6.21? ולמה לא נתנה מיד החלטה לתגובה בתוך יומיים-שלושה כמו שעשתה למכביר המפקחת שרייבר בהליך קמא, ושעה שהשופטת סגנית נשיא סיגל רסלר זכאי קבעה לי זמני תגובה של יומיים-שלושה (ואף לפעמים גם יום ואף כמה שעות) בתיק ת.א. 58594-03-14 ואף טענה שאלו זמנים סבירים?

המשך התייחסות להחלטה האחרונה:

36. הרשמת מעלה פתאום, ולאחר כשנה וחצי, את זכותו של הזוכה לקיום פסה"ד שניתן לטובתו, אבל מתעלמת מכך שהיא עצמה גרמה בהתנהלותה לסחיבתו במשך 9 חודשים לפחות עקב הימנעות ממתן החלטות בבקשות הראשונות לזימון אבי זעפריני לחקירה ואילו צי להגיש בר"ע בעניין, ולכך שהזוכה עצמה סירבלה את התיק ע"י הימנעות מתגובת אבי זעפריני, ומתן החלטות במעמד צד אחד ללא תגובתי כשהיה מקום לכך, ולהתנהלותה שלה עצמה בתיק.

37. גם לשון ההחלטה המכנה "התעקשות" את בקשתי החוזרת לקיום זכותי המוחלטת לחקור את הזוכה זעפריני מציגה משוא פנים וכי ההליך כולו מכור מראש, דבר שמתחזק מאוד לאור התנהלות הרשמת טימנס לאורך כל ההליך, ובמיוחד כשהחלטה מציגה את ההיעתרות לבקשתי לזימון אבי זעפריני לחקירה וחקירתו בחקירה נגדית כאילו נעשה עימי חסד לפני משורת הדין, לאור כך שזעפריני טען שהכסף יופקד לחשבון החברה הפרטית שלו במקום לחשבון נציגות הבניין, ושסירב להצהיר על כתובת משרד הזוכה, ושהתחמק ממתן תגובה תחת תצהיר ותחת זאת שלח להגיב במקומו שני עדים שאחד מהם, אבי טל, שיקר כצפוי בלי בושה וכהרגלו, והשנייה כלל לא התייצבה לחקירה.

38. והנה – רק עתה, נותנת הרשמת טימנס סוף-סוף החלטה חלקית בבקשה להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני – וגם אז, מטה משפט ע"י כך ש-(א) נותנת שוב החלטה ללא תגובת הצד שכנגד ומשמשת שוב כבאת כוחו שגם כותב את ההחלטה, (ב) מודה בהתנהגותה שלא נתנה החלטה קודם לכן, ובמועד המתבקש לפיו הייתי יכול לכלכל את צעדי בהתאם, כמו למשל הגשת בר"ע/ערעור בעניין (ג) משנה את גירסתה לגבי תחולת העירבון בסוג של הבהרה מאוחרת שעבר זמנה (ד) כותבת עובדות שאינן אמת כמו למשל, שביקשתי שתכתוב עבורי את החקירה הנגדית, (ה) דוחה את הבקשה ביחס לנימוקי ע"פ הוראות פסה"ד ברע"א 4249/98 סוויסה נ' הכשרת היישוב (להלן: פס"ד סוויסה) בנימוקים מנותקים ותלושים לחלוטין מנימוקי הבקשה ומנסיבות העניין, וזאת תוך השמטת העובדות והטענות המהותיות ביותר כדי להציג מצג שווא של החלטה הגיונית לכאורה, והדבר מהווה הטיית משפט, עיוות דין מכון ושיבוש הליכי משפט ולא טעות שיפוט בתום לב.

39. נימוקה של הרשמת טימנס לפיה בקשתי לקבוע את השאלות שבמחלוקת היא בקשה לא סבירה סותרת את התנהלות שופטים בבימ"ש השלום – למשל, כך פעלה השופטת אפרת בוסני בהליך 8559-12-17, וכך פעלה השופטת סגנית נשיא סגל רסלר זכאי בהליך 58594-03-14 ומפאת קוצר הזמן אינני מביא את האסמכתאות לכך.

40. כמו כן, נימוקה לאי סבירות בקשתי לקביעת השאלות שבמחלוקת סותר את השכל הישר, ומעיד שכוונתה להשאיר את העניין פתוח כדי שאחרוג מהמסגרת הלא מוגדרת ונתונה לפרשנותה הבלעדית בשלב ההחלטה הסופית, שאז כבר לא אוכל לדעת אותה ולא אוכל לטעון את טענותיי ו/או השגותיי אלא רק בערעור, שגם הוא ידחה תוך הטיית משפט ו/או ע"י הטלת עירבון כמו שפעלו השופטת (עמית) סובל והשופט אמיר ויצנבלט, והדבר גם מחזק את טענתי שכל כוונתה מלכתחילה היה לחלט את העירבון, ולכן פסולה מלהמשיך בתיק גם מטעם זה.

41. וכאמור – לא ביקשתי מהרשמת להכין את החקירה, ומדובר באמירה שאיננה אמת ובהצגת מצגי שווא וכתיבה פוזיטיבית, אם במפורש ואם במשתמע, של דברים שאינם אמת, בניגוד לכללי האתיקה שחלים על עורכי דין, קל וחומר על מותבים.

42. כמו כן, רק לאחר קבלת ההחלטה האחרונה נודע לי שהזוכה הגיש בכלל בקשה לביטול הדיון, אותה הוא שוב לא המציא לי, ולא ידעתי בכלל על קיומה, והרשמת שוב נתנה החלטה במעמד צד אחד בלי לקבל את תגובתי ומבלי אפילו לבקש את תגובתי כנדרש וכמתבקש ובמיוחד לאור נסיבותיו של הליך זה, וכשבתגובתי הייתי מפרט ומסביר את האמור לעיל בעניין המועדים השונים להגשת בקשותיי, וברור שיש בכך כוונת זדון והטיית משפט לפגוע למנוע ממני את זכויותי הדיוניות והמהותיות ואת יומי בבית המשפט, וזאת לאחר הצבת מחסום העירבון לחקירת זעפרני.

43. לא היה לי צורך בייעוץ משפטי לעניין זה שכן כפי שכבר טענתי בעבר, כשמותב רוצה לדחות טענות ולהטות משפט לרעת בעל דין, הוא ימצא כל דרך לכך, ואף עו"ד לא יכול לעזור בזה וערכאות הערעור יחפו על התנהלותו ויגוננו עליו, כפי שקרה בענייניי כמפורט לעיל, וראו גם בג"צ 8468/20

עו"ד עודד הוכהאוזר ואח' נ' מיכאל תמיר שופט ביהמ"ש המחוזי, בג"צ 5204/20 עו"ד עודד הוכהאוזר נ' כנסת ישראל ה-23.

44. יתרה מכך, אם אני יודע את החוק והפסיקה יותר טוב משופטת מחוזית עמיתה בעלת וותק של עשרות שנים, השופטת שרה דותן בע"א 48661-03-19, ושפילו ב"כ הנתבע 9 מתקשר אליי אחרי הדיון בערעור ואומר לי שאני צדקתי והשופטת טעתה, ואם אני שולט ברציו של פס"ד סוויסה יותר טוב מהרשמת טימנס, אז לדעתי אין לי כל צורך ביעוץ משפטי בעניין זה.

הנימוקים משפטיים:

45. מותב במדינת ישראל הוא בראש ובראשונה עובד ציבור. משכורתו משולמת ע"י המדינה. המדינה מממנת את משכורתו ע"י כספי המיסים של אזרחי המדינה שמשלמים מיסים.

46. תפקידו של השופט להכריע בסכסוך בין הצדדים הבאים בפניו ע"י יישום הדין לאור טענות הצדדים, תוך שהוא אמור להיות אובייקטיבי, נייטרלי, ועוד משחר המשפט הישראלי ידוע שלמותב אסור לשמש כבא כוח אחד הצדדים בהליך, "חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), ובוודאי שלא לשמש כצד שכנגד שאף כותב את פסה"ד, כמו שהמפקחת אביטל שרייבר התנהלה באופן מובהק בהליך קמא (תיק 39/19) וגם השופטת לימור ביבי בערעור על הליך קמא ע"י (ע"א 60770-06-20), וגם שופטת ביהמ"ש העליון דפנה ברק ארזי בבר"ע על פסה"ד של השופטת ביבי (רע"א 2475/21), שפעלה באותן שיטות המתוארות לעיל והגשתי בקשה לביטול ההחלטה בבר"ע תוך העברת הבקשה לכב' הנשיאה.

הבקשה מיום 26.5.21 לביטול ההחלטה בבר"ע רע"א 2475/21 בפני כב' השופטת דפנה ברק ארזי על פסה"ד של השופטת לימור ביבי ע"א 60770-06-20 רצ"ב כנסת "י"ח".

47. לשופט אסור לחבל בהליך לרעת אחד הצדדים, ויש לו את הסמכות הטבועה לתקן את מהלכיו כשנוכח שטעה, אם ביוזמתו ואם לבקשת אחד הצדדים. הנימוק לפיו "שופט איננו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו" הוא מן השפה ולחוץ המשמש את המותב להטות משפט ע"י שליחת בעל הדין לערער מתוך ידיעה וכוונה שההחלטה הראשונה מטה משפט בכוונה. זה היה הנימוק של השופטת לימור ביבי כששאלתי אותה בדיון ביום 27.4.21 בערעור על פסה"ד של המפקחת שרייבר בתביעה שכנגד (ע"א 46545-11-20) למה מכל המסמכים בהם דנה, באופן כירורגי ממש, בפסה"ד בערעור על פסה"ד בתביעה העיקרית בתיק מפקחת 39/19, היא לא דנה בשני סוגי המסמכים המהותיים ביותר שנדרשו להוכחת ההגנה שלי – חשבונות הבנק והנציגות, ופרוטוקול אסיפת הדיירים מיום 22.2.17, ומדובר בהטיית משפט ובזדון לשמו ולא בטעות שיפוט בתום לב.

48. ניתן לזהות חבלה בהליך לרעת בעל דין, ובמיוחד כשהעניין חוזר על עצמו לאורך כל ההליך.

49. כל סטודנט למשפטים בסמסטר ראשון לומד ש"לביהמ"ש אין חרב ולא ארנק", אלא רק את אמון הציבור שהוא הנכס היקר ביותר שלה וכי זהו גם מנכסיה היקרים ביותר של האומה, וכי דינו של

שופט הוא כדין כל אדם אחר הנדרש לרמה מוסרית גבוהה, וכי "תנאי חיוני לקיומה של רשות שופטת עצמאית, ובלתי תלויה, הוא באמון הציבור. זהו אמון הציבור בכך, כי הרשות השופטת עושה צדק על-פי דין. זהו אמון הציבור, כי השפיטה נעשית באופן הוגן, ניטראלי, תוך מתן יחס שווה לצדדים וללא כל אבק של עניין אישי בתוצאה. זהו אמון הציבור ברמתה המוסרית הגבוהה של השפיטה. בלא אמון הציבור לא תוכל הרשות השופטת לפעול... ידועה אמרתו של דה-בלזק, כי חוסר אמון בשפיטה הוא תחילת סופה של החברה... הצורך באמון הציבור אין פירושו הצורך בפופולאריות. הצורך להבטיח אמון פירושו הצורך לקיים את תחושות הציבור, כי ההכרעה השיפוטית נעשית באופן הוגן, אובייקטיבי, ניטראלי, ללא נטייה."

50. לאור האמור לעיל, אין לי יותר אמון ברשמת טימנס שחיבלה בהליך לרעתי ועיוותה את הדין והטתה משפט באופן עקבי, מכוון, מתוכנן, שיטתי ומתמשך כמפורט לעיל, וברשמות יעל מרקוביץ קינן, דקלה קליין יונה ומלכה עווידה עזאם שפעלו כמותה, ומבוקש להעביר את התיק לרשם/ת אחרת שיפעל כדין ע"פ הצהרת/ה אמונים למדינת ישראל ולחוקיה לפי סעי' 6 לכללי האתיקה לרשמי הוצאה לפועל: "רשם ההוצאה לפועל ישמור אמונים למדינת ישראל וחוקיה, יכריע על פי דין וכללי צדק, לא יטה משפט ולא יכיר פנים."

51. דיי בקריאת נימוקי הרשמת טימנס בהחלטתה האחרונה מיום 15.6.21 ביחס לנימוקיי ע"פ פס"ד סוויסה בבקשתי להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני כדי להסיק שדחתה את הבקשה

52. לא מן הנמנע שכל נושא מניעת הבאת הראיות נועד לאלץ אותי להגיש עוד בר"ע/ערעור, בידיעת הרשמת טימנס שערעור ידחה באותו אופן שהשופט טל חבקין דחה את הבר"ע הקודמת בעניין אי זימונו לחקירה של אבי זעפרני (נספחים "ח" עד "י"א"), ואין לי הסבר להתנהלותו של השופט המוערך טל חבקין אלא ע"י תקשורת בינו לבין הרשמת טימנס לבירור העניין, כשם שקרוב לוודאי שלאחר שהגשתי ביום 7.1.21 את כתב הבר"ע ברע"א 107/21 בעניין אי מתן החלטה חיונית להליך במשך 7 (!!!) חודשים ע"י השופטת (עמיתה) שרה דותן בניגוד מוחלט לחוק לתיקון סדרי מנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958 (להלן: חוק ההחלטות) ולמרות בקשה נוספת למתן החלטה, מישחו מביהמ"ש העליון יצר כנראה קשר עם השופטת (עמיתה) דותן והנחה אותה לתת החלטה, והשופטת (עמיתה) דותן נתנה החלטה ביום 21.1.21, שגם בה, כבעבר (ראו סעי' 8 לפסה"ד בע"א 6579/20, 6580/20 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח') קבעה עובדות לא נכונות עליהן ביססה טענות משפטיות לא נכונות שגרמו כמובן לעיוות דין, וביום 24.1.21 השתמש השופט נועם סולברג במרכיבים מהחלטת השופטת (עמיתה) דותן מיום 21.1.21 כדי לדחות את הבר"ע, מבלי להזכיר בכלל את חוק ההחלטות עליו נשענת הבר"ע, ותוך שהוא מבטל בחוסר סמכות וביושבו כדן יחיד את עיקרו, מהותו ומשמעותו של חוק ההחלטות ואת סעי' 2(א), 2(ג) ו-2א' לו רק כדי שיוכל לדחות את הבר"ע, ואף נמנע מלהבהיר עניין זה. מהתנהלות זאת עולה התנהלות לא חוקית, מאורגנת ומתואמת של כלל ערכאות השיפוט והערעור, ולא יתכן שכב' הנשיאה לא יודעת מה מתחולל במערכת עליה היא אחראית ובפיקוחה, ולא יתכן שמעשים אלו נעשו שלא בידיעתה ובאישורה ומתוך ידיעה שהיא תגבה אותם, ממש כמו שגיבתה את השקר של השופטת (עמיתה) דותן בהחלטה בבקשה לפסילתה (סעי' 8 לפסה"ד בע"א 6579/20, 6580/20).

בקשתי מיום 24.3.21 לשופט סולברג לביטול ההחלטה ולהבהרה ולהנמקה רצ"ב כנספח "י"ט".

53. אז אם הרשמת יעל טימנס ומותבים אחרים רואים שזכויותי הדיוניות והמהותיות הפכו להפקר ע"י שופטי ביהמ"ש העליון, ונרמסות ע"י כל מותב הדן בענייניי, ואם הם רואים ששופטת בכירה שאף מונתה לשופטת עמיתה כותבת בהחלטה שקר עם יסוד נפשי (סעי' 8 לפסה"ד ע"א 6579/20, 6580/20 לעיל) כדי לתת להחלטתה נופך הגיוני לכאורה, והנשיאה מעלימה עין וקובעת שאין בכך משוא פנים, אז למה שהשופטת (עמיתה) דותן לא תחזור על מעשיה? כפי שאכן עשתה בהחלטתה מיום 21.1.21 לעיל, ולמה שמותבים בערכאות הדיון לא ינהגו בדומה? ואם שופט ביהמ"ש העליון מתעלם מהחוק המפורש ומבטלו ללא כל נימוק והסבר, אז למה להם אסור? בגלל העדר סמכות? ומי נתן סמכות לשופט סולברג מביהמ"ש העליון סמכות לבטל את חוק ההחלטות בלא כל נימוק והסבר ואף מבלי להזכיר אותו כלל בהחלטה שכן אז ההחלטה תפגע קשות במראית פני הצדק ותעורר אי אמון מוחלט בשופט סולברג. והרי כך יטען הרשם אם תתקשר אליו כב' הנשיאה או השופט בערעור כדי לברר לפשר העניין בטרם יפעל גם הוא בדומה, ממש כמו שהתנהל השופט טל חבקין. (הכוונה "בדומה" היא לעניין דחיית הבר"ע ולא יצירת קשר שאיננה בידעתי), וקיימת האפשרות הסבירה לפיה השופט חבקין הניח שאם הרשמת טימנס הטתה משפט באופן כל כך ברור ובוטח, ולאחר שעיינתי בתיקים שלי בנט המשפט וראה שכל השופטים בכל הערכאות מתנהלים כך בענייניי, אזי יש כאן "הוראה מגבוה" ופעל גם הוא באותו אופן, למרות הצהרתו אמונים ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.

54. היה ברור שהתנהלות השופט טל חבקין בערעור על אי זימון אבי זעפרני לחקירה נגדית תיתן רוח גבית לרשמת טימנס להמשך התנהלותה זאת, ולכן אין שום ספק שגם בהחלטה הסופית היא תטה משפט ותעוות את הדין במכוון וביודעין, תוך שהיא יודעת שיוגש ערעור על החלטתה **כפי שאמרה בעצמה בדיון שככל הנראה יוגש ערעור על החלטתה**, וכי הערעור ידחה באותו אופן ובאותן שיטות כמו שנקט השופט טל חבקין ו/או השופט (עמית) משה סובל ו/או השופט אמיר ויצנבליט והשאר.

55. כמו כן, אם אין תוכן בטענותיי, אזי מבוקש שהרשמת טימנס תציג החלטה בתיק הוצל"פ אחר שבו חויב חייב להפקיד עירבון של 2500 ₪ כדי לחקור את הזוכה בטענת "פרעתי", קל וחומר בנסיבות בהן הזוכה לא הגיב בכלל לטענת "פרעתי", ולא הגיש כלל תצהיר עדות ראשית, ומתחמק כבר שנים מלתת תצהיר עדות ראשית ולהופיע לחקירה נגדית.

56. רשמת ההוצל"פ י. ג. אמרה לי אישית בהרצאה בקליניקה האזרחית: **"בתפקיד הזה אתה יכול להיות בסדר והכי nasty שאפשר"**, כשאת המילה nasty אני זוכר מצוין כאילו זה קרה עכשיו.

57. בהתנהלותה רבתי של הרשמת טימנס יש הטיית משפט לשמה, זדון עיוותי דין מכוונים, שיבוש הליכי משפט ע"י העלמת בקשה מהתיק, ולאור כך שמותב אמור להיות ניטראלי ואובייקטיבי והיא משמש באופן עקבי כבאת כוח הצד השני וכצד בתיק שאף כותב את ההחלטות, למרות האיסור שבדין, ותוך שהיא ניסתה באופן עקבי מתוכנן ושיטתי למנוע ממני להוכיח את טענותיי אזי מאחר ואני לא מוצא כל סיבה אחרת להתנהלות זאת, הרי שבשיטת האלימינציה עולות מספר אפשרויות:

57.1. התנהלותה הסדרתית של הרשמת טימנס מקימה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול, ועל הרשמת טימנס לסתור חזקה זאת, ואי סתירת החזקה מהווה הודאה שבהתנהגות:

"אכן, נטל קשה מוטל על עותר, החייב להוכיח שיקול סובייקטיבי פסול של רשות מוסמכת. מחשבות קשות הן להוכחה, ומחשבות שלא כדין על אחת כמה וכמה. מכאן המגמה המודרנית במשפט המינהלי לעבור ממבחנים סובייקטיביים באשר לפסלות שיקול הדעת (כגון שיקולים זרים) לעבר מבחנים אובייקטיביים (כגון סבירות). במסגרת המבחנים הסובייקטיביים, ניתן להיעזר בחזקות שונות, המבססות עצמן על ניסיון החיים. אחת מאותן חזקות עניינן המשקל המצטבר הנובע ממערכת נתונים סטטיסטיים. נתונים סטטיסטיים אלה מעניקים אמת מידה אובייקטיבית, ממנה ניתן להסיק מסקנות שבהיגיון על שיקול-דעת סובייקטיבי פסול) השווה international [7] (1967) brotherhood of teamsers v. United states).

נתונים סטטיסטיים עשויים, במקרים ראויים, ליצור חזקה שבעובדה, המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הרשות השלטונית, הצריכה ליתן הסבר המניח את הדעת לפעולתה." (בג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, עמ' 246).

57.2. לאור התנהלותם הזוהה של כלל המותבים בכל ערכאות השיפוט עולה חשד ממשי שמדובר ב"הוראה מגבוה" ובהתנהלות לא חוקית מאורגנת ומתואמת, ולכן יש להעביר את ההכרעה בבקשה זאת ובערעור למישהו מחוץ למערכת המשפט.

57.3. הדין מורה שהרשמת טימנס הייתה צריכה להתנהל ולפסוק הפוך, ובהעדר הסבר אחר להתנהלותה העקבית, הסדרתית, והפליילית לכאורה (העלמת בקשה מהתיק) של הרשמת טימנס ו/או בידיעתה, כמפורט לעיל, תוך שהיא גם משמשת כבאת כוח הצד שכנגד, אזי נותרת רק האפשרות של קיום חשש ממשי למשוא פנים או משוא פנים לשמו.

58. אמנם, יש טעויות שיפוט בתום לב עקב שגגה ו/או יכולת מקצועית נמוכה, אבל התנהלותה הסדרתית של הרשמת טימנס מסירה כל אפשרות לשגגה, וכן קורות החיים של הרשמת טימנס מסירים כל אפשרות ליכולת מקצועית נמוכה, והאפשרות שנותרת היא זדון, הטיית משפט עם יסוד נפשי, ומשוא פנים. ראו נספח "ז" – קורות חיים של הרשמת טימנס.

59. ויוער, וגם כפי שצינתי עם הגשת התמליל, אני אישית לא עברתי על הקלטת הדיון והשוואתי לתמליל, אבל זכור לי שהרשמת אמרה בדיון בסגנון "אני מניחה שיוגש ערעור על החלטתי" (בהחלטה בטענת "פרעתי", א.ק.). לפיכך, מדובר גם על "משחק מכור מראש", וכי דעתה של הרשמת טימנס "נעולה" על התוצאה, וגם בשל כך עליה לפסול עצמה. כשיהיה לי זמן אעבור על ההקלטה ועל התמליל של הדיון ואמצא את המקום.

60. הרשמת טימנס נמנעה מלהתייחס לבקשות ההבהרה שמוגשות לה ולבקשות בכלל, ובמקרה הטוב מתעלמת מהן, ובמקרה הגרוע פשוט העלימה בקשה מהתיק. כמו כן, משמיטה עובדות וטענות

מהותיות מהחלטותיה, וקובעת קביעות שאין כל קשר בין לבין המציאות ולבין הדין, כמפורט לעיל ולהלן, וגם כשהיא כבר מקבלת בקשה שלי, היא עושה זאת לאחר מספר בקשות חוזרות וגם אז, תוך השמטת העובדות והטענות המהותיות והבסיסיות שלי – ראו התייחסותי להחלטתה האחרונה לעיל

61. התנהלות זאת של מותבים לאורך שנות המשפט הישראלי יוצרות שיח משפטי אלים מאוד בין בעלי דין לבין מותבים.

62. לא יתכן שרשמת תיתן כאלו החלטות כאלו ותתנהל כך אלא אם כן היא בטוחה שתגובה ע"י ערכאת הערעור, ממש כמו שקרה עם השופט טל חבקין, ועם השופט אמיר ויצנבליט ועם השופט (עמית) משה סובל, דבר המחזק את העובדה שמדובר ב"הוראה מגבוה".

63. אם כך מנוסחת ההחלטה האחרונה של הרשמת טימנס, כמו גם שאר החלטותיה, למשל אלו שהוגשה עליהן הבר"ע שנדונה ע"י השופט טל חבקין, אזי אין לי כל סיכוי לקבל דין צדק נטול הטיית משפט בהחלטה הסופית, וברור שהרשמת טימנס באה עם דעה מוקדמת וידועה מראש לכתובת ההחלטה, ובדעה "נעולה" על התוצאה.

64. מהמצטבר עולה שמדובר בהתנהלות לא חוקית מאורגנת ומתואמת תוך התקשרות ישירה או עקיפה, למשל, ע"י עיון במאגרי התיקים של מערכת המשפט, כמו "כלים שלובים" ו"נט המשפטי", שלכל שופט יש גישה אליהם, אחרת לא ברור איך המפקחת על המקרקעין אביטל שרייבר ידעה לצטט את הרשמת מלכה עווידה עזאם בהחלטותיה מיום 18.9.19 ו-3.3.20.

65. גם קביעת 3 עמודי סיכומים, והסירוב להבהיר אם ראית את הבקשה מיום 8.6.21, והעברת 7000 ש"ח לתיק אחר כדי למנוע את עיכוב ההליכים בתיק זה מחזקים את החשד שאין מדובר בטעויות שיפוט אלא בהטיית משפט מכוונת ושיבוש הליכי משפט.

66. בקשה זאת מוגשת ביום האחרון מכיוון שנודע לי על ההחלטה מיום 15.6.21 למיטב זכרוני רק ביום 17.6.21, והיא הפתיעה אותי מאוד שכן הייתי בטוח שהרשמת טימנס תקבל את בקשתי מיום 15.6.21 לאור עיוות הדין החמור שיגרם לי אם לא תתקבל, ובקשה זאת לקחה לי ימים רבים, ולא הצלחתי לאתר את נספחיה לאור השיפוצים ואי הסדר בדירתי ומפאת הזמן שעבר (ראו סעי' 32 ונספח "ט"ז"). בכל יום קבעתי תור להוצל"פ אולם לא הספקתי לסיים את הבקשה.

67. בנוסף, ביום 18.6.21 הומצאה לי בקשה והחלטה בהליך בבחמ"ש לענייני משפחה שהיה עלי להגיב בתוך 7 ימים, וגם היא דרשה זמן רב, בין השאר כי גם היא דרשה איתור מסמכים משנים 2015 ו-2018 (ולא הצלחתי לאתר את כולם). תדפיס מאתר דואר ישראל על ההמצאה רצ"ב כנספת "כ", העתק החלטה רצ"ב כנספת "כ"א". מועד ההמצאה באתר דואר ישראל שגוי, והן הומצאו לי ביום שישי 18.6.21 ע"י יעקב ניסן, שליח המסירה של דואר ישראל.

68. כמו כן, לא הגשתי הודעה מוקדמת על כוונתי להגיש בקשה זאת, כי כשפעלתי כך בתיק הוצל"פ 425375-06-16 בו ביקשתי לפסול את הרשמת מרקוביץ קינן, אזי התיק הועבר מיד לרשמת מלכה

עוידה עזאם כדי שהרשמת מרקוביץ קיין לא תצטרך להגיב לעובדות ולטענות שבבקשת הפסלות, ואח"כ מנעו את הדיון בערעורים לגופן של העובדות והטענות ע"י הטיות משפט כמפורט לעיל.

69. בנוסף, ביום הגשת בקשה זאת הייתי צריך להגיש סיכומים בת.א. 8559-12-17, שלא יוגשו במועד.

70. אינני שוכר עו"ד מהנימוקים המפורטים לעיל בעניין 3 הפעמים שעוה"ד ששכרתי מעלו באמוני ושיתפו פעולה מאחורי גבי לרעתי עם הצד השני ואו עם המותב (מה שנקרא "מכרו" אותו).

71. מכל האמור לעיל, מבוקש כרישא בבקשה זאת. *וכן סעכד אהיה ע"י אלמא פס"ד קצתם קצתם קצתם*

72. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה.

73. לבקשה לא מצורף תצהיר תומך, ועובדות רבות נוספות מוצהרות בתצהירים שצורפו לנספחים.

אילן קירשנבאום,
החייב.

[Redacted signature]

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED], לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. משלביו המוקדמים של ההליך עשתה הרשמת יעל טימנס (להלן: **הרשמת**) כל מה שביכולתה לחבל בהליך לרעתי ולהטות משפט לרעתי.
 2. בקשתי מיום 8.6.21 מתיק ההוצל"פ נעלמה מתיק ההוצל"פ ובדקתי את העניין טלפונית ואישית-פיסית במזכירות עצמה.
 3. הרשמת טימנס נמנעה מלהתייחס להעלמות הבקשה למרות שאלת הבהרה ממוקדת - **"בקשת הבהרה: אבקש מכב' הרשמת להבהיר אם ראתה ו/או קראה את הבקשה מיום 8.6.21 (נספח 2)."**
 4. גם הליך זה, כמו כל ההליכים האחרים, הן בהוצל"פ והן בביהמ"ש, מאופיין בכך שמתחילתו המותב מחבל בהליך לרעתי ופוגע בזכויותי הדיוניות והמהותיות, והתיק מגיע להיקפים גדולים ללא כל סיבה ובר"ע ובקשות נדחות בניגוד מוחלט לדין ותוך הטיות משפט חמורות ולעיתים בוטות. בקשות להבהרה והנמקה נדחות במישרין ובעקיפין.
 5. בתיק הוצל"פ 425375-06-16 ביקשתי לפסול את הרשמת יעל מרקוביץ קינן, אז התיק הועבר מיידית לרשמת מלכה עווידה עזאם שהמשיכה את דרכה אל הרשמת יעל מרקוביץ קינן, סירבה לקיים החלטה קודמת, סירבה להבהיר ולנמק, סירבה להעביר את בקשת הפסילה לתגובת הרשמת יעל מרקוביץ קינן, ואח"כ סגרה את התיק בניגוד לדין, ועוד כתבה בהחלטתה שאני הוא זה ש"מתפלמס" איתה.
 6. בקשתי לפסילת הרשמת דקלה קליין יונה (ללא נספחים) עם תצהיר רצ"ב **כנספח "א"**.
 7. יצוין שבערעור הראשון על הרשמת דיקלה קליין יונה, רע"צ 39754-09-17 לא הייתה לשופט (עמית) סובל הזדמנות לפעול בשיטות המתוארות בבקשה כי הוא איים עלי בדיון בערעור ונאלצתי להגיע לפשרה ללא כל סיבה, שגם בה הזוכים לא עמדו, ונפתח הליך ת.א. 8559-12-17, ושגם בו פעלה השופטת רחל ערקובי באותן שיטות מטות משפט בדיוק, תוך עיוותי דין מכוונים ובזדון, כמו התעלמות מוחלטת מתשובתי בעניין עיכוב ההליכים שרק בה היה כדי לקבל את בקשתי לעיכוב הליכים, והתעלמה כדי לא לקבל את בקשתי, **בדיוק כמו שעשתה הרשמת יעל טימנס בעניין בקשתי לראיות לחקירת אבי זעפרני ובבקשותיי בתחילת ההליך לזימון אבי זעפרני לחקירה.**
- הבקשה לפסילת הרשמת יעל מרקוביץ קינן (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח "ב"**.
- כתב הערעור על הרשמת יעל מרקוביץ קינן (ללא נספחים) כולל תצהיר רצ"ב **כנספח "ג"**.
- כתב הבר"ע כולל נספחיו על החלטת השופט אמיר ויצנבליט רצ"ב **כנספח "ד"**.
- פירוט התנהלות השופטת רחל ערקובי והשופט (עמית) סובל (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח "ה"**.

8. יצוין ששופט עמית שנקבע לו דיון של חצי שעה, מרוויח סך 166 ₪ לכל הטיפול בהליך, כי שכר הוא לפי שעות דיונים בלבד וזה כבר כולל 10% עבור הכנה וכתובה. כלומר השופט (עמית) משה סובל השתכר 166 ₪ עבור כל הטיפול בערעור רע"צ 39754-09-17, כולל מענה על החלטות ביניים ועל כתיבת פסק הדין ועל הכנה לדיון (קריאה) ועל הדיון עצמו – הכל כולל הכל. זה מסביר למה השופט (עמית) סובל הגיע לדיון כשהוא לא ידע עובדות וטענות בסיסיות ביותר בתיק, וכדי להימנע מכתיבת פס"ד שגם עליו הוא לא ישתכר אגורה, הוא איים עלי כדי לאלץ אותי להגיע לפשרה.
9. עניין ניגוד העניינים האתי של שופטים עמיתים הוא נושא שני ערעורים שלי, ע"א 6579/20 וע"א 6580/20 לכב' הנשיאה. שני הערעורים נדחו באותן שיטות של השמטת העובדות והטענות המהותיות ביותר. בקשתי לנשיאה להבהרה והנמקה מיום 24.1.21 רצ"ב כנספח "ו".
10. קורות החיים של הרשמת יעל טימנס כפי שפורסמו באתר האינטרנט הוצל"פ רצ"ב כנספח "ז".
קורות חייו של השופט טל חבקין רצ"ב כנספח "ח".
כתב הבר"ע רע"א 19550-11-20 הכולל תצהיר כולל נספח 1 רצ"ב כנספח "ט".
ההחלטה בבר"ע רע"א 19550-11-20 רצ"ב כנספח "י".
בקשה לעיון חוזר ולהנמקה בבר"ע 19550-11-20 כולל תצהיר רצ"ב כנספח "יא".
11. בתיק זה הועברו כ-7000 ₪ לתיק הוצל"פ אחר שלי (510954-05-17).
12. הרשמת טימנס קבעה בתחילה שגם הסיכומים ישמעו בע"פ בדיון פרונטלי.
13. הרשמת טימנס ניסתה ביום הדיון ובתחילת הדיון למנוע בכל כוחה את הקלטת הדיון, ועיכבה זמן רב את הדיון ואת המקליט מחוץ לבניין, בטענות סרק לפיהן לא הודעתי כביכול מי חברת ההקלטה, ולמרות שמדובר בטענה לא נכונה, ומה גם שמדובר בדרישה חסרת כל בסיס, היגיון ונפקות. יצוין שחוץ מהרשמת טימנס והרשמת מרקוביץ קינן, שהערימה כל קושי אפשרי על הקלטת הדיון (ראו נספחים "ב" ו"ג"), אף שופט שלום וגם לא מחוזי דרשו דברים אלו.
14. הרשמת מרקוביץ קינן ניהלה את תיק הוצל"פ 425375-06-16 הו הייתי הזוכה, ושגם בו ייצג עו"ד סלטון את ניר בן משה, בנו של רמי בן משה שטוען שהוא וועד הבית, ושביקש גם בתיק זה, כמו בתיק 425375-06-16 דחיה בנימוק שבזמן הדיון הוא צריך להיות במקום אחר. טענה נוספת של הרשמת טימנס להערמת קשיים על הקלטת הדיון הייתה שתקנות מגפת הקורונה החלות בבתי המשפט אינן חלות בהוצאה לפועל, ובבירור לאחר הדיון התברר לי שטענות הרשמת לא נכונות.
15. את היערבון שקבע השופט ויצנבליט לא הפקדתי כי היה ברור שהשופט ויצנבליט ידחה את הערעור באותן שיטות מטות משפט שפעל עד אותו רגע, וכפי שפעלה הרשמת מרקוביץ - ציון חצאי אמיתות וחצאי הלכות, הוצאת דברים מהקשרם, התעלמות מהחוק ומפסיקת ביהמ"ש העליון, השמטת העובדות והטענות הבסיסיות והמהותיות ביותר כשם שפעלה אח"כ גם השופטת אביגיל כהן בבר"ע שהגשתי בגלגול שלישי.
16. ההחלטה מיום 5.4.21 רצ"ב כנספח "י"ב".

17. הרשמת טימנס לא נימקה איך הגיעה לסכום ערבון חריג ומפלצתי זה כשהתעריף המקובל לזימון עד הוא 400-500 ₪ ולזימון מומחה מטעם בימ"ש הוא 1500 ₪, ונמנעה מלהתייחס בכלל לבקשת הבהרה זאת, והבהירה רק בהחלטתה מיום 6.6.21, תוך שהיא משנה את גירסתה וטענה פתאום "יועזר כי הערבון נדרש הן להבטחת הוצאות העד, והן הוצאות ושכ"ט ככל שיפסקו עקב הדיון".
18. אבי זעפרני הוא הבעלים ובעל 100% מהמניות של הזוכה ומורשה החתימה שלה ולא הגיש כלל תגובה לבקשת פרעתי וגם לא תצהיר כפי שביקשתי בבקשתי המקורית.
19. עו"ד סלטון נתן ככתובת ההמצאה את כתובת דירת המגורים של אביו הקשיש במקום את משרדו שבשדרות מנחם בגין 156 בת"א.
20. דיון פרונטלי לצורך שמיעת סיכומים בע"פ היו גורמים לי הפסד של חצי יום עבודה והוצאה נוספת של מאות שקלים בגין הזמנת הקלטת הדיון ותמלולו.
21. הרשמת טימנס התעלמה בתחילה באופן מוחלט מבקשתי להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני.
22. אבי זעפרני לא הגיש תצהיר עדות ראשית והוא לא כבול לאף גירסה, ובלא ראיות לא ניתן יהיה להפריך את מהימנותו, שהרי זעפרני לא הגיב בזוכה לבקשת הפרעתי ולא הגיש תצהיר עדות ראשית באף אחד מההליכים שהתקיימו בהם דינוי הוכחות בתקופה שהוא טען שהיה נציגות הבניין, ביניהם תיק מפקח 311/14, תיק מפקחת 39/19, ת.א. 51253-04-14, ת.א. 58594-03-14, ת.א. 8559-12-17, ותיק זה, וכל ערכאות השיפוט והערעור, לרבות המפקחת בהליך קמא ושתי ערכאות הערעור, התעלמו מטענותיי ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון טענותיי בהליכים הקודמים לפיהן הימנעות מהעדת עד חיוני (וכאן עוד מדובר בזוכה), מחזקת את טענות הצד שכנגד.
23. עד היום כל העדים שיקרו וכל בקשותיי להגיש ראיות הפרכה והזמה נידחו בניגוד לדין ובנימוקים לא ענייניים, אפילו במקרים שהדבר לא היה בשיקול דעתו של המותב, קל וחומר כשבקשתי להביאם כדין בטרם הדיון.
- הבקשה להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני (הנספחים כבר מצורפים) רצ"ב כנספח "י"ג".
- החלטה האחרונה של הרשמת טימנס מיום 15.6.21 רצ"ב כנספח "י"ד".
24. הרשמת ביקשה מהצדדים רשימת מועדים מוסכמים לדיון אבל קבעה את מועד הדיון במעמד צד אחד ע"פ הודעתו של עו"ד סלטון בלבד, ומבלי שהמתינה כלל לתגובתי ולמיטב ידיעתי אף לא ביקשה אותה, גם כשלמיטב זכרוני הוכחתי כולל בראיות גם בתיק זה שעו"ד סלטון כותב שקרים לערכאות השיפוט השונות, ומציג מצגי שווא ולא ממציא לי את כתבי הבי דין שהוא מגיש, וכשהרשמת יודעת שאני לא מחובר באופן מקוון למערכת "כלים שלובים" של ההוצל"פ, ונהגה כך באופן סדרתי.
25. עד עכשיו לא הצהירה הזוכה על כתובת משרדה למרות הוראת הרשמת טימנס ומיסמוס ההחלטה ע"י הרשמת טימנס עצמה, מה שחייב, בין השאר, את חקירת הזוכה.
26. הרשמת טימנס שימשה באת כוח הזוכה ודחתה את הבקשה להבאת ראיות לחקירת אזי זעפרני על דעת עצמה ומבלי לבקש בכלל את תגובת הזוכה, וזאת מתוך כוונה תחילה לשבש את ההליך

27. הרשמת טימנס חכתה שבוע שלם מיום הגשת הבקשה להבאת ראיות לחקירת אבי זעפרני (30.5.21) ועד ולמתן החלטה (6.6.21) כשהיא יודעת שהדיון נקבע ליום 16.6.21, **ותוך התעלמות מוחלטת מהבקשה**. ההחלטה מיום 6.6.21 רצ"ב **כנספח "ט"ו"**.
28. גם בהחלטתה האחרונה מיום 15.6.21 (נספח "י"ד", להלן: **ההחלטה האחרונה**) כתבה הרשמת טימנס דברים הפוכים לאמת, השמיטה עובדות וטענות מהותיות והציגה תמונה חד צדדית ומעוותת לגמרי תוך הטיית משפט קשה ועיוות דין מכוון ובידיעה ועם יסוד נפשי, כמפורט להלן;
29. הדיון גרם לי הוצאות מיותרות של אלפי שקלים על הקלטת דיון מיותר ותמלולו והפסד מיותר של כמעט יום עבודה מלא, כשהיה ברור מלכתחילה שחקירתו של זעפרני נדרשת.
30. **פירוט לעניין ה"חודש וחצי"** – ההחלטה על זימון זעפרני ניתנה ביום 5.4.21 ולא כללה מועד לדיון, אלא הורתה "הצדדים יגישו רשימת מועדים **מוסכמת** לימים ב' ו – ד' בחודשים אלו" (הדגשה במקור). ההחלטה רצ"ב **כנספח "י"ב"**.
31. עו"ד סלטון התקשר אלי ואמר שצריך להגיש רשימת מועדים מוסכמת מבלי לומר דבר על תוכן ההחלטה או על הפקדת העירבון בסך 2500 ש"ח. אמרתי לו שאני רוצה לראות קודם את ההחלטה, וכשעו"ד סלטון יודע שאינני מחובר באופן מקוון למערכת התיקים של ההוצל"פ.
32. לאחר שהגעתי פיסית לקחת את ההחלטה ממשרדי ההוצל"פ גם הבנתי למה עו"ד סלטון הסתיר את תוכן ההחלטה ולמה לא המתין למתן מועדים מטעמי, אלא הגיש בחופזה הודעה מטעמו לפני שהספקתי לברר את המועדים מבחינתי לאור פירוט הדיונים וההליכים להלן, וזאת אף מבלי להמציא לי בכלל את הודעתו.
33. הדיון בערעור על פסה"ד של המפקחת אביטל שרייבר בתביעה שכנגד נקבע ליום 27.4.21, וכשהיה עלי להגיש עיקרי טיעון ותיק מוצגים 14 יום לפני הדיון שקוצרו ל-10 ימים כי לא הספקתי.
34. ביום 6.5.21 נקבע לי דיון הוכחות בת.א. 8559-12.17 בהליך ביטול פסה"ד בערעור על החלטת הרשמת דיקלה קליין יונה, והיה עלי להתכונן, כשבמקביל היה עלי להכין ולהגיש עיקרי טיעון ותיק מוצגים בשני ערעורים כבדים בפני השופטת (עמיתה) שרה דותן שידועה כשופטת קפדנית ודווקנית במיוחד, שהדיון בהם נקבע להישמע ברציפות לאותו בוקר אחד אחרי השני (ע"א 48661-03-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, 60400-02-20 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, ונדחתה בקשתי לדחות את אחד מהם למועד מאוחר יותר, ותוך שהיא קבעה שעיקרי הטענות ותיקי המוצגים יוגשו 21 יום (ולא 14) לפני הדיון, ושעה שבגלל השיפוצים בדירתי אבדו הכרכים של תצהיר העדות הראשית שלי וכל ראיותיי שהוגשו וניתנה החלטה לפיה אני רשאי לקבל את הכרכים מתיק הנייר לצורך העתקתם, וכשמזכירות בימ"ש השלום והמחוזי וארכיון המחוזי ולשכת השופטת לא ידעו איפה הם נמצאים, ובסוף קיבלתי אותם בכלל במזכירות בימ"ש השלום ברחוב שוקן, וכשהשופטת דותן קבעה שעיקרי הטענות יוגשו ב-7 עמודים ביוזעה שהדבר בלתי אפשרי, ונאלצתי לוותר על טענות רבות, ואכן נאלצתי להשקיע שבועות בעניין, כדברי הנשיא לשעבר אהרון ברק **"צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר"** (בג"צ 428/86 **יצחק ברזילי, עו"ד נ' מדינת ישראל**, 586), ואכן לא הספקתי להגיש

וערעור 60400-02-20 אושרו לי 3 הארכות מועד בהסכמה להגשת עיקרי הטיעון ותיק המוצגים. ההחלטה לפיה אוכל להעתיק את כרכי התצהירים והראיות רצ"ב כנספת "ט"ז".

35. הנתבע אבי טל לא הופיע לחקירתו בדיון ההוכחות ביום 6.5.21, ונקבע דיון הוכחות נוסף ביום 11.5.21, שנאלצתי להתכונן לו, ולהשיג מקליט אחר כי המקליט בדיון הקודם היה כבר תפוס.

36. כמו כן, הדיון בערעור בע"א 60400-02-20, שהתקיים כצפוי בלחץ זמן ניכר, והשופטת (עמיתה) דותן העלתה שאלה לא צפויה בעליל, שגם סותרת את בו דנה חצי שעה קודם, והדיון הסתיים מבלי שניתן היה לברר את העניין, הורתה לי להגיש לתיק בתוך 7 ימים את טענותי, וכך עבר עוד שבוע והדבר הוגש ביום חמישי 27.5.21, והבקשה בעניין זעפרני הוגשה מיד ביום ראשון 30.5.21 בבוקר.

37. לאור אלו, אזי ברור שלא יכולתי לתת תשובה מידית למועדים לגבי הדיון בחקירת אבי זעפרני, והרשמת טימנס אפילו לא ביקשה את תגובתי כשנוכחה שעו"ד סלטון מגיש בקשה "לא מוסכמת" וכשלא ידעתי בכלל מה הוא כותב שם ועד כמה הוא מסתיר את האמת ואת התנהלותו, וההחלטה ניתנה לפני שהספקתי לפעול ע"פ החלטת הרשמת.

38. אני מייצג את עצמי לאור לפחות 3 מקרים מובהקים בהם עורכי הדין מטעמי פעלו מאחורי גבי ובניגוד מוחלט לאתיקה ושיתפו פעולה מאחורי גבי ושלא בידיעתי עם הצד שכנגד /או עם השופטת (מה שנקרא "מכרו" אותי) – עוה"ד אבי שמש בתיק מפקחת 209/06 בפני המפקחת מירה אריאלי (2006-2007), עוה"ד גד ויספלד בתיק מאוחד ת"א 165136-09 בן משה נ' קירשנבאום במאוחד עם ת.א. 20485-12-09 קירשנבאום נ' בן משה (2009-2012), כשברור כשמש שבתיק האיחוד נעשו דברים מאחורי גבי ותוך עיסקה מאחורי גבי ולא בידיעתי כלל עם עו"ד אדם ידד, וקרוב לוודאי שבידיעת השופטת עידית ברקוביץ שבפניה נוהל התיק, והמקרה של עו"ד גד ויספלד פורט בתצהיר העדות הראשית שלי בתיק ת.א. 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח' וחלקית מאוד בבקשתי לביזיון בימ"ש כנגד ניר בן משה שנדונה בפני השופטת עידית ברקוביץ שכבר מונתה לביהמ"ש המחוזי. מקרה שלישי בתיק משפחה (2019-2020) שבו עוה"ד ערן דוידוב מטעמי פעל בניגוד מוחלט לאתיקה וכשהוא יודע את התנגדותי הנחרצת לעניין מסוים והדבר אף הוסכם והוא חלק מתנאי הסכם שכר הטרחה, והיו לי איתו ויכוחים נוקבים בעניין. והעניין עלה בקדם המשפט, אולם עו"ד דוידוב שתק בדיון ולא טען את טענותיי (הוא קיבל הרבה מאוד כסף עד קדם המשפט), לפיכך, עמדתי אני וטענתי בעצמי ועשיתי את עבודתו, אולם השופטת עידית בן דוב ג'וליאן אמרה לי שהיא לא מדברת איתי כי אני מיוצג אלא רק עם עוה"ד דוידוב, שכאמור שתק ולא טען את טענותיי, נתנה בבחילות שיא פס"ד של חצי שורה באותו עניין ובניגוד מוחלט לדיון ולאתיקה לשופטים וללא כל נימוק, ועזבה בבחילות שיא את האולם כדי להשאיר את הצדדים עם פס"ד ועם מעשה בית דין. השופטת עידית בן דוב ג'וליאן עצמה דחתה אח"כ את תביעתי לביטול חלקי של אותו פס"ד שהיא עצמה נתנה ביודעה שהיא בניגוד עניינים אתי חריף, כי היא עצמה ביקשה את הבהרתי לעניין, וסירבה אח"כ להבהיר אם פנתה לגורמי האתיקה בעניין זה בטרם דחתה את התביעה.

הבהרתי (מחקתי פרטים מזהים) רצ"ב כנספת "י"ז".

39. אני עובד במשרה מלאה פלוס, אין לי "פגרות כתיבה", ונזופתי מס' פעמים בגין איחורים והיעדרויות שנובעות כולן מהתנכלות המותבים השונים כלפיי.
40. לו הרשמת טימנס הייתה מבקשת הבהרה, הייתי מפרט בפניה את עניין העיכוב בהגשת הבקשה, ממש כמו שפרטתי בבקשתי מיום 15.6.21 לביטול ההחלטות ולקיים את חקירת זעפרני כדין.
41. בהליך קמא המפקחת שרייבר קצבה לי זמני תגובה של יומיים-שלושה, והשופטת סגנית נשיא סיגל רסלר זכאי קבעה לי זמני תגובה של יומיים-שלושה (ואף לפעמים גם יום ואף כמה שעות) בתיק ת.א. 58594-03-14 ואף טענה שאלו זמנים סבירים.
42. זעפרני טען שהכסף צריך להיכנס לחשבון החברה הפרטית שלו במקום לחשבון הנציגות, ולא הצהיר על כתובת משרד הזוכה, והתחמק ממתן תגובה תחת תצהיר ותחת זאת שלח להגיב במקומו שני עדים שאחד מהם, אבי טל, שיקר כצפוי בלי בוש וכהרגלו, והשנייה כלל לא התייצבה לחקירה.
43. הרשמת טימנס כתבה בהחלטתה מיום 15.6.21 עובדות שאינן אמת כמו למשל, שביקשתי שתכתוב עבורי את החקירה הנגדית.
44. השופטת אפרת בוסני בהליך 8559-12-17 קבעה את השאלות שבמחלוקת, וכך פעלה השופטת סגנית נשיא סיגל רסלר זכאי בהליך 58594-03-14 ומפאת קוצר הזמן אינני מביא את האסמכתאות לכך.
45. רק לאחר קבלת ההחלטה האחרונה מיום 15.6.21 נודע לי בכלל שעו"ד סלטון הגיש בקשה לביטול הדיון, אותה הוא שוב לא המציא לי, ולא ידעתי בכלל על קיומה, והרשמת שוב נתנה החלטה במעמד צד אחד בלי לקבל את תגובתי ומבלי אפילו לבקש את תגובתי כנדרש וכמתבקש ובמיוחד לאור נסיבותיו של הליך זה, וכשבתגובתי הייתי מפרט ומסביר את האמור לעיל בעניין המועדים השונים להגשת בקשותיי.
46. לא היה לי צורך ביעוץ משפטי לעניין זה שכן כפי שכבר טענתי בעבר, כשמותב רוצה לדחות טענות ולהטות משפט לרעת בעל דין, הוא ימצא כל דרך לכך, ואף עו"ד לא יכול לעזור בזה וערכאות הערעור יחפו על התנהלותו ויגוננו עליו, כפי שקרה בענייניי כמפורט לעיל, וראו גם בג"צ 8468/20 עו"ד עודד הוכהאוזר ואח' נ' מיכאל תמיר שופט ביהמ"ש המחוזי, בג"צ 5204/20 עו"ד עודד הוכהאוזר נ' כנסת ישראל ה-23.
47. יתרה מכך, אם אני יודע את החוק והפסיקה יותר טוב משופטת מחוזית עמיתה בעלת וותק של עשרות שנים, השופטת שרה דותן בע"א 48661-03-19, ושאפילו ב"כ הנתבע 9 מתקשר אליי אחרי הדיון בערעור ואומר לי שאני צדקתי והשופטת טעתה, ואם אני שולט ברציו של פס"ד סוויסה יותר טוב מהרשמת טימנס, אז לדעתי אין לי כל צורך ביעוץ משפטי בעניין זה.
48. הבקשה מיום 26.5.21 לביטול ההחלטה בבר"ע בפני כב' השופטת דפנה ברק ארז על פסה"ד של השופטת לימור ביבי בע"א 2475/21 רצ"ב כנסת "י"ח".
49. לשופט אסור לחבל בהליך לרעת אחד הצדדים, ויש לו את הסמכות הטבועה לתקן את מהלכיו כשנוכח שטעה, אם ביוזמתו ואם לבקשת אחד הצדדים. הנימוק לפיו "שופט איננו יושב כערכאת

ערעור על החלטותיו הוא מן השפה ולחוץ המשמש את המותב להטות משפט ע"י שליחת בעל הדין לערער מתוך ידיעה וכוונה שהחלטה הראשונה מטה משפט בכוונה. זה היה הנימוק של השופט לימור ביבי כששאלתי אותה בדיון ביום 27.4.21 בערעור על פסה"ד של המפקחת שרייבר בתביעה שכנגד (ע"א 46545-11-20) למה מכל המסמכים בהם דנה, באופן כירורגי ממש, בפסה"ד בערעור על פסה"ד בתביעה העיקרית בתיק מפקחת 39/19, היא לא דנה בשני סוגי המסמכים המהותיים ביותר שנדרשו להוכחת ההגנה שלי – חשבונות הבנק והנציגות, ופרוטוקול אסיפת הדיירים מיום 22.2.17, ומדובר בהטיית משפט ובזדון לשמו ולא בטעות שיפוט בתום לב.

50. לאור האמור בבקשה, אין לי יותר אמון ברשמת טימנס וברשמות יעל מרקוביץ קינן, דקלה קליין יונה ומלכה עווידה עזאם שפעלו כמותה.

51. אין לי הסבר להתנהלותו של השופט המוערך טל חבקין אלא ע"י תקשורת בינו לבין הרשמת טימנס לביורר העניין, כשם שקרוב לוודאי שלאחר שהגשתי ביום 7.1.21 את כתב הבר"ע ברע"א 107/21 בעניין אי מתן החלטה חיונית להליך במשך 7 (!!!) חודשים ע"י השופטת (עמיתה) שרה דותן בניגוד מוחלט לחוק לתיקון סדרי מנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958 (להלן: **חוק ההחלטות**) ולמרות בקשה נוספת למתן החלטה, מישהו מביהמ"ש העליון יצר כנראה קשר עם השופטת (עמיתה) דותן והנחה אותה לתת החלטה, והשופטת (עמיתה) דותן נתנה החלטה ביום 21.1.21, שגם בה, כבעבר (ראו סעי' 8 לפסה"ד בע"א 6579/20, 6580/20 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**) קבעה עובדות לא נכונות עליהן ביססה טענות משפטיות לא נכונות שגרמו כמובן לעיוות דין, וביום 24.1.21 השתמש השופט נועם סולברג במרכיבים מהחלטת השופטת (עמיתה) דותן מיום 21.1.21 כדי לדחות את הבר"ע, מבלי להזכיר בכלל את חוק ההחלטות עליו נשענת הבר"ע, ותוך שהוא מבטל בחוסר סמכות וביושבו כדן יחיד את עיקרו, מהותו ומשמעותו של חוק ההחלטות ואת סעי' 2(א), (ג) ו-2א' לו רק כדי שיוכל לדחות את הבר"ע, ואף נמנע מלהבהיר עניין זה. מהתנהלות זאת עולה התנהלות לא חוקית, מאורגנת ומתואמת של כלל ערכאות השיפוט והערעור, ולא יתכן שכב' הנשיאה לא יודעת מה מתחולל במערכת עליה היא אחראית ובפיקוחה, ולא יתכן שמעשים אלו נעשו שלא בידיעתה ובאישורה ומתוך ידיעה שהיא תגבה אותם, ממש כמו שגיבתה את השקר של השופטת (עמיתה) דותן בהחלטה בבקשה לפסילתה (סעי' 8 לפסה"ד בע"א 6579/20, 6580/20).

בקשתי מיום 24.3.21 לשופט סולברג לביטול ההחלטה ולהבהרה ולהנמקה רצי"ב **כנספת "י"ט"**.

52. רשמת ההוצ"פ י. ג. אמרה לי אישית בהרצאה בקליניקה האזרחית: **"בתפקיד הזה אתה יכול להיות בסדר והכי nasty שאפשר"**, כשאת המילה nasty אני זוכר מצוין כאילו זה קרה עכשיו.

53. כפי שצינתי עם הגשת התמליל, אני אישית לא עברתי על הקלטת הדיון והשוואתי לתמליל, אבל זכור לי שהרשמת אמרה בדיון בסגנון **"אני מניחה שיוגש ערעור על החלטתי"** (בהחלטה בטענת "פרעתי", א.ק.). כשיהיה לי זמן אעבור על ההקלטה ועל התמליל של הדיון ואמצא את המקום.

54. המפקחת על המקרקעין אביטל שרייבר ציטטה את הרשמת מלכה עווידה עזאם בהחלטותיה מיום 18.9.19 ו-3.3.20.

55. בקשה זאת מוגשת ביום האחרון מכיוון שנודע לי על ההחלטה מיום 15.6.21 למיטב זכרוני רק ביום 17.6.21, והיא הפתיעה אותי מאוד שכן הייתי בטוח שהרשמת טימנס תקבל את בקשתי מיום 15.6.21 לאור עיוות הדין החמור שיגרם לי אם לא תתקבל, ובקשה זאת לקחה לי ימים רבים, ולא הצלחתי לאתר את נספחיה לאור השיפוצים ואי הסדר בדירתי ומפאת הזמן שעבר (ראו סעי' 32 ונספח "ט"ז"). בכל יום קבעתי תור להוציא אולם לא הספקתי לסיים את הבקשה.

56. בנוסף, ביום 18.6.21 הומצאה לי בקשה והחלטה בהליך בבהמ"ש לענייני משפחה שהיה עלי להגיב בתוך 7 ימים, וגם היא דרשה זמן רב, בין השאר כי גם היא דרשה איתור מסמכים משנים 2015 ו-2018 (ולא הצלחתי לאתר את כולם). תדפיס מאתר דואר ישראל על ההמצאה רצ"ב כנספח "כ", העתק החלטה רצ"ב כנספח "כ"א". מועד ההמצאה באתר דואר ישראל שגוי, והן הומצאו לי ביום שישי 18.6.21 ע"י יעקב ניסן, שליח המסירה של דואר ישראל.

57. כמו כן, לא הגשתי חודעה מוקדמת על כוונתי להגיש בקשה זאת, כי כשפעלתי כך בתיק הוצל"פ 425375-06-16 בו ביקשתי לפסול את הרשמת מרקוביץ קינן, אזי התיק הועבר מיד לרשמת מלכה עוידה עזאם כדי שהרשמת מרקוביץ קינן לא תצטרך להגיב לעובדות ולטענות שבבקשת הפסלות, ואח"כ מנעו את הדיון בערעורים לגופן של העובדות והטענות ע"י הטיות משפט כמפורט לעיל.

58. בנוסף, ביום הגשת בקשה זאת הייתי צריך להגיש סיכומים בת.א. 8559-12-17, שלא יוגשו במועד.

59. אינני שוכר עו"ד מהנימוקים המפורטים לעיל בעניין 3 הפעמים שעו"ד ששכרתי מעלו באמוני ושיתפו פעולה מאחורי גבי לרעתי עם הצד השני ואו עם המותב (מה שנקרא "מכרז" אותי).

60. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני חנני עו"ד, מאשר/ת כי ביום 27-6-2021 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהזרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

עמית הלל, עו"ד

עו"ד, _____

נספח "א"

לשכת ההוצל"פ בתל אביב

תיק הוצל"פ מס' 510954-05-17

המבקש, חייב:

אילן קירשנבאום

מרחוב בזל 43 תל אביב 6274419

המשיבים, זוכים:

1. אבי (אביגדור) טל

2. אורית מוזס

3. הניה גודס

ע"י עו"ד משה לובצקי

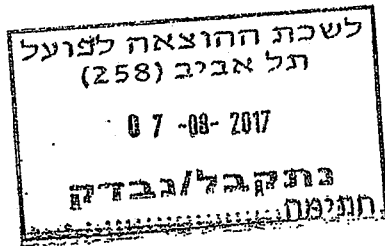
שדרות שאול המלך 35 ת"א,

טל' 03-691-7002 נייד 052-3636499

4. יוסף פינסקר

5. רבקה בן משה

6. נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א

בקשה לפסילת הרשמת

ותלונה בפני האחראי על תלונות על רשמים

ביום 25.5.17 הגשתי בקשה להפקדת כסף עבור המשיבים 1 ו-3 בלבד ומחיקתם מהתיק בטענת "פרעתי", ולמחיקת הזוכים 4, 5 ו-6 מהתיק (להלן: הבקשה), עליה ניתנה תגובה חלקית ע"י עו"ד לובצקי (להלן: התגובה החלקית) ואת תשובתי הגשתי ביום 13.7.17 (להלן: התשובה), וביום 18.7.17 ניתנה החלטה על הבקשה (להלן: ההחלטה) ע"י כב' הרשמת דקלה קליין יונה (להלן: הרשמת).

הבקשה רצ"ב כנספת 1, התגובה החלקית רצ"ב כנספת 2, החלטה מיום 28.6.16 רצ"ב כנספת 3, התשובה רצ"ב כנספת 4, ההחלטה רצ"ב כנספת 5.

אבקש מכבוד הרשמת לפסול עצמה מלהמשיך לדון בתיק בעקבות הטיית המשפט הקשה שבהחלטתה, ותוך ביצוע עבירות אתיות רבות וקשות על כללי האתיקה לרשמי ההוצאה-לפועל, התשע"ה-2014 (להלן: כללי האתיקה), וכן לפסול את ההחלטה עצמה.

כמו כן, אבקש מהאחראי על בירור תלונות נגד רשמי ההוצאה לפועל לפעול כנגד הרשמת בכל חומרת הדין לרבות הגשת קובלנה משמעותית בגין עבירות קשות על כללי האתיקה כמפורט ומנומק בבקשה זאת ומסוכמים בסוף בקשה ותלונה זאת. וידגש - לעניין התלונה לממונה, כל הטענות המשפטיות שלהלן הן הבסיס להוכחת יסודות בקשת הפסילה והתלונה והעבירות האתיות ואין הכוונה שהאחראי על בירור תלונות יכריע בהם.

הערה 1: אין בכתוב להלן כוונה לפגוע בכבודו של איש ואם נוצר רושם כזה, אזי מדובר ברושם מוטעה. בכל מקרה יש גבול ליכולת לכבס מילים מבלי לפגוע בהעברת המסר והרעיון.

הערה 2: הבקשה הוגשה לאחר מחלה קשה בת כ-6 ימים בגלל וירוס אלים שתקף עוד רבים בתקופה זאת. רק ביום חמישי 3.8.17 הוטב מצבי באופן סביר. אישורי רופאים רצ"ב כנספתים 6 ו-7.

הערה 3: הטענות והנימוקים בבקשה ובתלונה זאת נטענים במצטבר.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. לאור האמור להלן מן הראוי שיבואו לידי ביטוי היושר והיושרה המקצועיים של הרשמת לפסול עצמה מלדון בתיק לרבות פסילת ההחלטה עצמה, ושיבואו לידי ביטוי מקצועיותם של גופי הביקורת על הרשמים ושל וועדת האתיקה.
2. אין סעיף אחד בהחלטה שלא מעלים טענות ועובדות בסיסיות ומהותיות ביותר ומעוותות את המציאות העובדתית ו/או המשפטית לבלי היכר כשברור שהדברים נעשו מתוך ידיעה וכוונה להיות חוליה נוספת בשרשרת הנקמנות השיפוטיות שאני חווה בערכאות השיפוט השונות במטרה לדרוף אותי לעוד ועוד ערעורים ולהגשת בקשה זאת, ממש כפי שעשו השופט מיכאל תמיר בפס"ד קמא ורשמת ההוצל"פ בת"א יעל מרקוביץ קינן. אין הסגר אחר למתרחש.
3. להלן הרקע המקצועי של הרשמת דקלה קליין יונה כפי שפורסם באינטרנט:
נולדה בישראל בשנת 1976.
בשנת 1998 סיימה בהצלחה את לימודי המשפטים במסגרת העתודה האקדמית באוניברסיטת חיפה
בשנים 1998-2005 שירתה כקצינה בפרקליטות הצבאית. שימשה תובעת צבאית וראש מדור הדין המשמעותי.
בשנת 1999 הוסמכה כעורכת דין.
בשנים 2005-2017 שימשה כפרקליטת וועדת האתיקה הארצית בלשכת עורכי הדין.
בחודש מאי 2017 מונתה לכהונת רשמת הוצאה לפועל בלשכת תל אביב
4. לאור ניסיונה ועברה של הרשמת, ברור שלא מדובר בטעויות שיפוט ולא בטעויות שבשיקול דעת. התעלמות מטענות בסיסיות ביותר שהן היסוד של גרסת המבקש, והמצאת עובדות אינן טעויות אלא חבלה של ממש בחליך והטיית משפט בטה. מדובר בכלים שיפוטיים פסולים שמטרתם הטיית משפט מכוונת ושיטתית לצורך דחייה פסולה ולא חוקית של הבקשה.
5. הרשמת התעלמה ביודעין מהטענות הבסיסיות והמרכזיות ביותר שלי בדיעה שהן הופכות בהכרח את ההחלטה. **היש הטיית משפט בטה מזאת?** ברור שהבקשה הייתה צריכה להתקבל אם אלו האמצעים הפסולים שהרשמת הייתה צריכה לנקוט כדי לדחות את הבקשה.
6. לא ניתן לומר שהרשמת "לא ראתה" את הטענות האלו שכן זה כמו לומר שלא רואים את העיגול האדום הגדול במרכז דגל יפן, ובוודאי לא כשהרשמת כותבת בשורה הראשונה בפרק "תשובת החייב" את המשפט **"תשובת החייב מפורטת עד דק וכוללת טענות רבות"** ללמדנו שהיא קראה אותה, ולכן ברור שהטיית המשפט הייתה פרי חשיבה מדוקדקת וקפדנית.
7. הרשמת העלימה והתעלמה מעובדות וטענות בסיסיות ביותר שהן עמודי התווך של גרסת המבקש והמצאה עובדות כדי לדחות על הסף עניינים שהיא יודעת שכלל לא בסמכותה לנהל בהם דיון ולתת בהם איזושהי הכרעה, וידעה שהיה עליה להעבירם לערכאה המוסמכת והטתה משפט כדי להימנע מכך במטרה לדחות את הבקשה בכל דרך ומתוך כוונה ליישר קו עם הנקמנות השיפוטיות וך הכפשת שמי ע"י יצירת מצג שווא של הדיוט שלא מבין בענייני משפט.
8. חמור מכך, הרשמת מעלה גם מצג שווא ומעוותות את הדין ומטה משפט בטענות חסרות כל בסיס ואחיזה במציאות ממש כפי שעשו השופט תמיר והרשמת מרקוביץ. מעבר לכך שזאת מעילה בתפקיד ובאחריות שנתנו בה, היא גם ממשיכה בהשמצתו והכפשתו בעקיפין וביודעין של יכולותיו המשפטיות של המבקש כפי שעשו ועושים המותבים האחרים. **בכך הרשמת עברה לא רק על כללי האתיקה של רשמי ההוצאה לפועל אלא גם על כללי האתיקה של עורכי הדין.**
9. לא לשם כך נתן הריבון בידי הרשמת את הסמכות להכריע בגורלם של אזרחים משלמי מיסים ואת שיקול הדעת והאחריות הכבדה לשמור על זכויות היסוד של המדיינים הבאים בפניה.

10. ההחלטה גם מבזה אותי כבעל דין, שכיבד את הרשמת בבקשה ותשובה מכובדים, וכתמורה למיסים שהוא משלם, קיבל החלטה מבזה ולועגת, מטה משפט ומעוותת בכוונה וביועץ את המציאות העובדתית ומסתירה מהקורא עובדות, ראיות וטענות רבות, פוגעת בזכויות היסוד שלי כבעל דין, משתלחת בי בבוטות, ומעלה **מחסום חדש של גישה לערכאות בזמנות הטיית משפט בוטה**, וכל זאת בידיעה שיוגש ערעור על ההחלטה, וכשהרשמת יודעת שסיכויי שהערעור נמוכים אם המותב בערעור יבחר להמשיך בקו הכללי נגדי, וסיכוי זה גבוה לאור מה שקרה עד עכשיו שכן גם הוא נגיש לנט המשפט ולנבו.

11. אכן, דרוש אומץ לב מקצועי להיות בוטה כל כך בהטיית המשפט וקרוב לוודאי שהרשמת שאבה את אומץ הלב מהליכים אחרים שמצאה בענייניי ב"נט המשפט", ב"נבו" וב"כלים שלובים" ואצל עמיתתה יעל מרקוביץ קינן. אך דרוש גם אומץ לב, יושר ויושרה מקצועיים שלא ליישר קו עם נקמנות שיפוטית דוחפת זאת גם אם יש לזה מחיר מקצועי.

12. צר לי שהרשמת בחרה בדרך הטיית המשפט, שהיא גם הפרת אמונים כלפי הריבון וכלפי התפקיד, וגם כלפי בעל הדין שציפה לזכות במשפט צדק לאור סעי' 6 לכללי האתיקה:

אמונים למדינת ישראל וחוקיה

6. רשם ההוצאה לפועל ישמור אמונים למדינת ישראל וחוקיה, יכריע על פי דין וכללי צדק, לא יטה משפט ולא יכיר פנים.

ולחלן לשם השוואה הצהרת האמונים של שופט במדינת ישראל לפי סעי' 6 לחוק **יסוד**: השפיטה:

הצהרת אמונים

6. מי שנתמנה שופט יצהיר הצהרת אמונים לפני נשיא המדינה; ואלה דברי ההצהרה: "אני מתחייב לשמור אמונים למדינת ישראל ולחוקיה, ולשפוט משפט צדק, לא להטות משפט ולא להכיר פנים".

ללמדנו שמדובר גם בזכויות יסוד של בעל הדין הבא בפני הרשם, ופרק ה"מבוא" לכללי האתיקה מקשר בין בסיס תפקיד הרשם לזה של שופט:

"**לרשמים נתונות סמכויות מינהליות כבדות משקל, וסמכויות שיפוטיות ומעין שיפוטיות, וגם לאחר הפרדתם ממערכת בתי-המשפט תפקידם דומה ביותר לתפקיד השופט ורשם בית המשפט.**"

13. ברור שכאשר השי' תמיר כתב את פסה"ד הוא ידע בוודאות שיוגש ערעור על פסק דינו, ולא רק בגלל שכיומיים לפני דיון החזכרות הוגשה בר"ע על פסילת תצהיר העדות הראשית שלי, והדבר ניכר בבירור בפסה"ד ובתוכנו והיקפו של כתב הערעור.

14. לפיכך, מעבר להחלטתה המנומקת הנדרשת בבקשת הפסלות ובפני וועדת האתיקה, מבוקש מכבי' הרשמת לענות גם על שלוש השאלות הבאות **ולנמק** את תשובותיה:

14.1. האם פעלת ע"פ כללי האתיקה?

14.2. האם היית מוכנה שההחלטה שנתת הייתה ניתנת בעניינך לו את היית המבקשת?

14.3. האם את שלמה עם ההחלטה שנתת?

15. ברור כשמש, הן אובייקטיבית והן סובייקטיבית, שההחלטה לא נכתבה בתום לב וכוללת בבירור את היסוד הנפשי הדרוש להוכחת הטיית המשפט. מדובר בדברים בהחלטה שלא ייתכנו /או לא נראית כל סיבה נראית לעין לקיומם, ויש צורך לפנות לגופו של הפוסק ולא להסתפק בטענה לפיה "טענות על ההחלטות יש להפנות לערעור ולא לגופו של טוען" שכן פסלות בטענה של הטיית משפט הינה עניין לגופו של המותב המבוסס על כוונה עם יסוד נפשי.

16. מכיוון שלא ניתן להוכיח את היסוד הנפשי של המותב הפסול, ומכיוון שכל משפטן יודע עוד מהמסמטרים המוקדמים ללימודיו, שאם רק רוצים, אזי ניתן לנמק כל דבר בנימוקים מופרכים ככל שיהיו, לרבות על דרך הפרשנות ועל דרך המצאת עובדות שלא היו ולא נבראו, הרי שיש לבחון את הדברים באופן אובייקטיבי:

"דיני הפסילה אינם סובבים סביב תחושתו הסובייקטיבית של השופט, כפי שאינם מעוגנים בתחושתו הסובייקטיבית של הצד המבקש לפסול אותו. דיני הפסילה - המבוססים על אפשרות ממשית לדעה קדומה - מבוססים על תפיסה אובייקטיבית של עשיית משפט ומראית פני הצדק" (ע"פ 6752/97 פרידן נ' מדינת ישראל, פד"י נא(5) 329, 334). (הדגשות שלי, א.ק.).

17. פסה"ד המנחה בעניין פסלות מותב הוא ב"ש 48/75 ידיד נ' מדינת ישראל (להלן: הלכת ידיד), שם קבע הנשיא אגרנט בעמ' 318:

"משמעותו היא שמן הנסיבות החיצוניות הכרחי להתרשם שקיימת אפשרות מאוד מסתברת שאכן נבצר מהשופט לשפוט את דינם של בעלי הדין באובייקטיביות הדרושה".

18. לאור הנ"ל ברור שכל משפטן בר בי דעת שיקרא את הבקשה, התגובה החלקית ואת התשובה וההחלטות, ייווכח מייד באפשרות המסתברת מאוד שבוצעה כאן הטיית משפט קשה ובוטה תוך כוונה והיסוד הנפשי הנדרש לדחות אותה, ולשלוח את המבקש לערעור בחיפוף גדול על כל המשתמעות לכך הידועות לרשמת שכן לא יתכן שדברים אלו נעשו ע"י רשמת עם עבר כשלה.

19. לאור גילוייה של כבי' השופטת הילה גרסטל על מערכת המשפט שהביאו אותה להתפטר מתפקידה כנציבת הביקורת על הפרקליטות והיותה משוכנעת שחפים מפשע יושבים בכלא בישראל בגלל התנהלות הפרקליטות, וזאת עוד כשאנו דנים בהליך הפלילי על כל משמעויותיו ותוצאותיו, אין לי כל ספק בהטיית המשפט בישראל, והחלטה זאת היא רק דוגמה אחת מיני רבות, ודוגמאות נוספות ניתן למצוא בהחלטות של עמיתתה כבי' הרשמת יעל מרקוביץ קינן.

20. מן המפורסמות שמותבים מדברים ביניהם, ושואבים מידע מפסקי דין והחלטות מ"נש המשפט", "כלים שלובים" בהוצל"פ, והמאגרים המשפטיים כדוגמת ה"נבו" הנגישים לכל המותבים, ואינני רואה סיבה אחרת להחלטת הרשמת להטיית משפט אלא כדי ליישר קו עם הקו המתנכל כלפי שכן אני חווה הטיית משפט גם בערכאות נוספות.

21. העלמות פרטים בסיסיים, ההתעלמות מהטענות הבסיסיות והמהותיות ביותר, ההתעלמות מהראיות, המצאת העובדות, כתיבת דברים לא נכונים, התעלמות מאי הכחשת המשיבים, קבלת ראיות לא קבילות לחלוטין, שהן גם חסרות כל משקל, קביעת קביעות תלושות מהמציאות הנוגדות הלכות פסוקות ועוד ועוד, כל אלו מציגים ומוכיחים, ע"פ הלכת ידיד, "שקיימת אפשרות מאוד מסתברת שאכן נבצר מהשופט לשפוט את דינם של בעלי הדין באובייקטיביות הדרושה". ודוק, הרשמת לא יכלה לשפוט באובייקטיביות משתי סיבות:

21.1. איך הרשמת יכלה בכלל לערוך דיון בעל ערך כלשהו אם היא העלימה והתעלמה מהעובדות והטענות הבסיסיות ביותר של המבקש, ועשתה למעשה דיון במעמד צד אחד שהוא הדבר הכי פסול שמותב יכול לעשות בבואו כביכול להכריע.

21.2. המצבור הענק של ההעלמות וההתעלמויות לא מותיר כל צל של ספק שלא מדובר בכלל בטעויות בתום לב אלא בכוונה תחילה, שיטתית ומכוונת להטות משפט ולדחות את הבקשה על כל מרכיביה. ועל כך כבר עמד ביהמ"ש העליון בשורת הלכות פסוקות וידועות לפיהן מכלול מסתבר של נתונים מעלה חזקה של שיקול דעת פסול ולא חוקי, בג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים (להלן: פס"ד השמאים):

"מחשבות קשות הן להוכחה, ומחשבות שלא כדין על אחת כמה וכמה. מכאן המגמה המודרנית במשפט המינהלי לעבור ממבחנים סובייקטיביים באשר לפסלות שיקול

הדעת (כגון שיקולים זרים) לעבר מבחנים אובייקטיביים (כגון סבירות). במסגרת המבחנים הסובייקטיביים, ניתן להיעזר בחזקות שונות, המבססות עצמן על ניסיון החיים. אחת מאותן חזקות עניינן המשקל המצטבר הנובע ממערכת נתונים סטטיסטיים. נתונים סטטיסטיים אלה מעניקים אמת מידה אובייקטיבית, ממנה ניתן להסיק מסקנות שבהיגיון על שיקול-דעת סובייקטיבי פסול(השווה international [7] (1967) United states v. brotherhood of teamsters).

נתונים סטטיסטיים עשויים, במקרים ראויים, ליצור חזקה שבעובדה, המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הרישות השלטונית, הצריכה ליתן הסבר המניח את הדעת לפעולתה.

(בג"ץ 571/89 מוטקוביץ נ' מועצת השמאים, בעמ' 246, בג"ץ 6458/96 אבו קרינאת נ' שר הפנים [2], בעמ' 139).

לפיכך, על הרשמת להסביר למה התעלמה מהטענות הכי בסיסיות ומהותיות של המבקש, ולמה העלימה את העובדות והראיות מהחלטתה ומחדיון לכאורה שערכה, ולמה המציאה עובדות, למשל כתבה שאין ראיות שעה שיש ראיות למכביר, וכן את כל שאר הטענות לעיל ולהלן המעלות חזקה ברורה וודאית של הטיית משפט בוטה וקשה.

להלן הטענות הבסיסיות, עובדתיות ומשפטיות, והראיות שנעלמו מהחלטה ולא נכללו כלל בדיון למרות היותם עמודי התווך של הבקשה, וכן נימוקים שנועדו להטות משפט ולהביא לדחיית הבקשה באופן מתוכנן, שיטתי ומכוון:

22. תחילה, יש לזכור שבטרם הגשת התשובה ביקשתי גילוי פרוטוקול האסיפה מיום 22.2.17 שראיתי שנרשם ע"י המשיבה 3 וכן את חווה"ד שצריכה להיות מצורפת לייפוי הכוח שהוגש לכאורה בשם המשיבה 5 אולם הבקשה נדחתה. כמו כן, בסעי' 5 לתצהיר תומך לבקשה להארכת מועד מיום 10.7.17 הרצ"ב **כנספת 8** הצהרתי כדלקמן, ואני חוזר על הצהרתי זאת:

5. "עו"ד לובצקי חזר אלי לאחר מכן ואמר לי שהוא ברר עם עוד אנשים ו"אין פרוטוקול". אמרתי לו שזה לא יכול להיות כי ראיתי את הניה גודס רושמת פרוטוקול, והוא אמר שהוא ברר עם עוד אנשים ואמרו לו שאין פרוטוקול. שאלתי אותו מי האנשים שהוא דיבר איתם אבל הוא סירב לענות."

כל אלו בדיעת הרשמת שהתעלמה והעלימה רמזורי אזהרה בזהקים מהבהבים אלו.

23. **הערה לפסקת הרקע:** הגשתי את התשובה תחת לחץ זמן כבד והרשמת יודעת שאין ביכולתי לדעת אם הוארך המועד בעת הגשתה שכן הרשמת יודעת שאני מגיע למזכירות לחגיש ולקחת החלטות, והערה זאת היא ממחישה את רוחה הכולל והמוטה של ההחלטה המכפיש את שמי.

24. **השווה לפני סעי' 1:** לא מדובר כלל בטענות "העיקריות" של המבקש. הטענות העיקריות הועלמו מהחלטה. **הרשמת כותבת דברים בדיעה שאינם נכונים ומטה משפט ויצרת מצג שווא וממציאה עובדות.**

התעלמות והעלמת טענות עיקריות ובסיסיות ביותר של גירסת המבקש:

25. **הרשמת העלימה והתעלמה מכל הטענות שבבקשה עצמה.** כידוע התשובה לא מחליפה את הבקשה אלא נועדה להגיב לטענות מפתיעות, בלתי צפויות וחדשות שהמבקש לא שמע עליהן קודם, ולאפשר לו להשיב עליהן ולהפריך ולסותרן בראיות.

26. **הרשמת העלימה והתעלמה מהטענות המרכזיות שבתשובה ומדיון בהן:** טענת שתק השיפוטי לגבי המשיב 4, טענת אי תקפות ייפוי הכוח בעניין המשיבה 5 לאור סעי' 14(א) לחוק השליחות

כשלעניין גריעת כשרותה המשפטית של המשיבה 5 והטענה שנדרש היה לצרף את פרוטוקול דיון ההוכחות ראו בהמשך, הטענות בדבר פרוטוקול האסיפה המזויף והמפוברק שהוגש כראיה בהליך בפני המפקחת, הטענות על התשובות הפיקטיביות וריקון קופה הוועד ללא כל אפשרות מעקב במקרה שהכסף יגיע לידים לא מורשות, הטענות והראיות של תצהירי המשיבים 1 ו-3 לפיהן "נעלמו" ו"אבדו" ראיות התשלום ופרוטוקול האסיפה מיום 8.12.2009, הטענות בדבר היותו של עו"ד לוי קצין ביהמ"ש ועברו המקצועי ועל הצהרתו לגבי כלל הקשישים המעורבים, טענת ההשתק השיפוטי לגבי המשיבה 5, העדת כל הכחשה וסתירה מצד המשיבים, היותם של מגישי התצהירים מהצד שכנגד עדות מפי השמועה, העדר ראיות, היפוך נטל הראיה ועוד ועוד.

27. ולאן נעלם פרק טענות המשיבים? אין ניתן לקיים דיון והכרעה הוגנים ללא כל אלו? עד כמה מוטב יכולים להיות הדיון וההכרעה?!

28. לגבי סעי' 4 להחלטה - המבקש לא "מסב את תשומת לב הרשמת לכך שאף אחד מהמשיבים לא הגיש תצהיר לאימות פרטי התגובה", אלא טוען שדין כל טענותיו העובדתיות להתקבל בגלל שאף אחד מהמשיבים לא צרף תצהיר המכחיש ולא סותר אף טענה מטענותיו העובדתיות, ולכן יש משמעות אחרת לגמרי. ולמה אין התייחסות לכך בדיון והדיון מתעלם מכל העובדות והראיות שהביא המבקש?

29. הרשמת העלימה והתעלמה מטענת ההשתק השיפוטי לגבי המשיב 4. הרי זאת הטענה הבסיסית ביותר לגבי המשיב 4, מעבר להיותו פסול דין. איך ניתן להסביר זאת ללא הטיית משפט בוטה וברורה? לא יתכן שטענה זאת "נעלמה" מעיני הרשמת לאחר שנטענה והוסברה בהרחבה מאוד בבקשה לרבות ציטוט ההלכות הפסוקות והוסברה בהרחבה שוב בתשובה ויושמה לתיק זה שכן עו"ד לובצקי כלל לא הבין אותה? איך טענה כל כך בסיסית ומהותית שהיא עמוד התווך בגירסת המבקש נעלמה לחלוטין מפרק ה"דיון וההכרעה" אם לא כדי להטות משפט? האם אנו דנים ברשמת שכללי האתיקה לרשמים ושמירת אמון הציבור במערכת אמורים להיות נר לרגליה?

30. הועלמה טענתי מפרק ה"דיון" שהנתבעים לא הגיבו כלל ולא סתרו ולא הכחישו כלל אף טענה עובדתית של הבקשה. זאת טענה בסיסית ביותר שכן היא מעידה שאין כל מחלוקת על עובדות הבקשה מהן התעלמה הרשמת כלא היו. אינני מצטט את מאות פסקי הדין המציניים עניין משפטי ברור מאליו זה והם חייבים להיות ידועים לרשמת לאור השכלתה, עברה וניסיונה המקצועיים, ורק אציין למשל מהליך בענייני עש"א (מחוזי-ת"א) 13321-09-15 קירשנבאום נ' אבי טל ואח' באיחוד עם עש"א 59514-10-15 (מחוזי-ת"א) קירשנבאום נ' אבי טל ואח' בקשות בענייני בביהמ"ש המחוזי בת"א בו קבעה כבי' השופטת שלומית יעקובוביץ (רק ההדגשות בסוגריים) (שהן חלק מההחלטה) שלי. א.ק.), ההחלטה רצ"ב כנספח 9 :

6. בהתייחס לבקשה הראשונה, ציין המבקש בתצהירו כי את ההחלטות מיום 25.06.2015 קיבל לידו "כשבוע לאחר הגשתן", קרי; ביום 02.07.2015 (המבקש לא נדרש לחקירה על תצהירו והאמור בו לא נסתר)

7. בהתייחס לבקשה השנייה, ציין המבקש בתצהירו כי קיבל את פסק הדין "בדואר רגיל לאחר תחילת פגרת הקיץ של שנת 2015" (המבקש לא נדרש לחקירה על תצהירו והאמור בו לא נסתר)

ולעניין זה אתייחס גם בהמשך לגבי עניין סעי' 14(א) לחוק השליחות.

וכן למשל בהליך ע"א (מחוזי-ת"א) 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח' הגשתי בקשה, ובי"כ הצד שכנגד ביקש את חקירתי על התצהיר התומך.

31. **ולא מדובר בטעויות !** מדובר בהטיית משפט Per Se. הרשמת מציבה נורמטיבית את החלטתה מעל החלטות ופסקי דין של ביהמ"ש המחוזי ומעלה לרבות השופטת המחוזית שלומית יעקובוביץ, שידועים, ברורים ומובנים לכל סטודנט למשפטים, והם בבסיס של הבסיס בשיפוט, ואם נשווה זאת להנדסת אלקטרוניקה וחשמל אזי זה כמו לדעת שאסור לפתוח את מכסה המנוע של המכונית ולעשות קצר בין הפלוס למינוס אלא אם כן בכוונתך לחבל במצבר ובמכונית מתוך ידיעה שבעל המכונית יאלץ לטיפול יקר במוסד, קרי, לשלוח את המבקש לערעור על כל הכרוך בכך והמשמעות הנלוות.

32. הדבר מעלה סימני שאלה קשים לגבי הבנת הרשמת את תפקידה ואת האחריות המוטלת על כתפיה בחגנה על זכויות היסוד של המדיינים בפניה שהריבון נתן בידיה ועל האחראי על התלוות נגד רשמים לשקול את הכרעתו בכובד ראש, לאור הוראת סעי' 5 רבתי לכללי האתיקה, כדי שאחרים לא יפגעו וכדי שאמון הציבור במערכת המשפט, הסובל גם ככה משפל קשה, לא ידרדר עוד:

כוח ההכרעה, שלטון החוק וההגיונות

5. (א) כוח ההכרעה ניתן בידי רשם ההוצאה לפועל מתוך אמון ביושרו, בכושרו המקצועי והאישי וביכולתו לקיים את המוטל עליו תוך כיבוד עקרונות האתיקה החלים עליו.

(ב) בהכריעו בדיון, עושה רשם ההוצאה לפועל להגשמתו של שלטון החוק תוך שמירה על זכויות האדם. מחובתו של רשם ההוצאה לפועל לפעול ביושר ובהגיונות, לשוויון הכל לפני החוק, ותוך הקפדה על התנהגות שיש בה כדי לקיים ואף להגביר את האמון במערכת האכיפה בכלל, ובהכרעות שמתקבלות בפרט.

בחינת הטיית המשפט הקשות בפרק "דיון והכרעה" וחוסר הסמכות:

33. **סעי' 9 להחלטה:** כבר הוסכם, לרבות על הרשמת שהפס"ד קבע תשלום 5000 ש"ח לכל נתבע.

34. **לגבי סעי' 10 להחלטה:** הרשמת כותבת דברים שאין כל טענות לגבי המשיבים 1 ו-3 ביוזמה שאינם נכונים. עמוד שלם ואף למעלה מזה מתוך 6 עמודי הבקשה שמור לטענות בעניין המשיבים 1 ו-3 תוך שהם מגובים בראיות כדבעי, ומסי' עמודים בתשובה במצטבר מתייחסים למשיבים 1 ו-3, וכל מי שיקרא את התשובה ייווכח מייד שדברי הרשמת אינן אמת.

לגבי סעי' 11 להחלטה:

35. גם כאן מדובר בבסיס של ניהול הליך משפטי ובכתיבה ביוזמה של דברים לא נכונים, בפרשנות מגמתית ומעוותת, ובהעלמת פרטים בסיסיים ומהותיים שנועדו להכפיש את המבקש כאילו טען טענות בעלמא, כפי שעשה בהרחבה השופט תמיר בפס"ד קמא כשהעלים מאות פרטים, עובדות וטענות שמאזנות ומבטלות את הרושם הרע שפסה"ד יוצר לגביי.

36. לא העליתי כל טענה לגבי החוב שלי (לכאורה) לגבי המשיבה 2 אלא טענתי במפורש בסעי' 47 לתשובה (ובמקומות אחרים) שאינני יכול לפרט הכל שכן זה ייטול את העורך מחקירתה הנגדית **לה אני זכאי ללא כל תנאי (!)**, וכבר בסעי' 47 כתבתי שאני מתכוון להגיש לגבי המשיבה 2 בקשה לעיכוב ביצוע, וכי חקירתה נדרשת לגבי המשיבה 5.

37. כמו כן, שוב הרשמת כותבת ביוזמה דברים שאינם נכונים- בניגוד לדברי הרשמת, המבקש כן תמך בראיות את טענותיו לגבי פברוק מסמכים ע"י המשיבה 2, והם נספחים 7א' עד 7ג' ונספח 8 וכן צרף תצהירים תומכים בהם. האם נחצו כל הגבולות בהכפשת בעל דין? האם למוות מותר לכתוב הכל בהחלטה? גם דברים ביוזמה שדבריו אינם אמת?

לגבי סעי' 12 ו-13 להחלטה - בעניין המשיב 4:

38. ושוב, לא המבקש מעלה את הטענה שמשיב 4 פסול דין, אלא המשיב 4 העלה זאת בעצמו ע"י בא כוחו באותו הליך בבימ"ש השלום, וטענה זאת נטענה גם ע"י הרשמת עצמה.

39. הרשמת העלימה מהציטוט הנרחב מפרוטוקול קדם המשפט שצורף להחלטה בכונה תחילה וביודעין שמדובר בעובדות מכריעות בחשיבותן והעלימה אותם מהציטוט הנרחב שהביאה מפרוטוקול קדם המשפט שצורף את העובדות שעו"ד לוי:

(א) הצהיר (!!!) את דבריו בפני בימ"ש.

(ב), הצהיר אותם לקצין בית המשפט,

(ג) את ניסיונו בן 36 השנים כעו"ד ואת היותו נוטריון ושופט צבאי בכיר מכהן,

העלמת פרטים מכריעים בחשיבותם אלו מההחלטה הינם הפרת אמונים לשמה וזאת כדי ליצור מצג שווא שמדובר לכאורה בעו"ד זוט, כשהרשמת יודעת שמדובר בפרטים מהותיים ומכריעים ביותר שכן כך הצליח עו"ד לוי לשכנע את בימ"ש השלום שקיבל את טענותיו וזרח אחד המבחנים הבסיסיים לטענת ההשתק השיפוטי ממנה התעלמה הרשמת בבוטות.

40. יתרה מכך - בכלל לא בסמכות הרשמת להכריע בסוגיה זאת ולכן ברור גם למה הרשמת התעלמה מהם. והחקיקה והפסיקה מדברים רבות על גמירות דעת של בעלי דין שכשרותם המשפטית נגרעה, וסעי' 14(א) לחוק השליחות הוא רק דוגמה לכך, ואין צורך בהכרזה על בעל דין כפסול דין והפסיקה מלאה בפסקי דין בעניין זה (ראו בסעי' הבא), והרשמת גם מועלת בתפקידה ובאחריותה שכן לא ניתן לבטל את דברי עו"ד לוי, המחוזקים בתצהירי בחליף זה ובהתחמקותיו של עו"ד לובצקי ובהעדר כל תצהיר מטעם המשיב 4, והיא מתירה מעבר כספים לגורם לא מורשה, ובכל מקרה - אין זה בסמכותה של הרשמת בכלל לדון בטענה זאת, ולכן העלימה אותה. היש הטיית משפט בוטה מזאת?!

41. ראו למשל ע"א 1333/14 סעדה גואנה מיטרי ואח' נ' עו"ד עלס דוברונסקי, סעי' 29 (להלן: פס"ד סעדה מיטרי) ופסקי הדין המוזכרים בו - טענה נוסח "לא נעשה דבר" משמעה היעדר מפגש רצונות לצורך כריתת חוזה, והיא הוכרה בפסיקה במקרים בהם נחתם חוזה על ידי קשיש אנלפבית או קשיש חולה, או הי"פ (מחוזי-חיפה) 8268-03-09 יי א' נ' וקנין ואח' לעניין חולה אלצהיימר, או ת"א (מחוזי-ת"א) 2479-09-11 גריגאל נ' חג'אזי ואח' שם השתכנעה השופטת המחוזית לאי כשרותה של הקשישה מעדות השכנה ולא להבדיל מעדות עו"ד ונוטריון בעל וותק של למעלה מ-36 שנה, שהוא שופט צבאי מכהן ומצהיר לקצין בית המשפט !!!! ולא חסרים עוד פסקי דין רבים לעניין זה. ושוב - הדבר לא בסמכותה של הרשמת והיא העלימה והתעלמה מטענות אלו כדי להטות משפט ולתת החלטה תוך משוא פנים קשה ודעה קדומה ויישור קו עם הנקמנות השיפוטית שחוזה המבקש בערכאות השונות

42. והרשמת גם מתעלמת כלא היו מהצהרותיהם הסותרות של שני עורכי דין המייצגים כביכול את אותו בעל דין, המשיב 4. היש חונאה גדולה מזאת של ערכאות השיפוט ע"י בעל הדין ובאי כוחו? היש הטיה משפט בוטה מזאת ע"י ערכאת השיפוט? אם אין כאן משוא פנים בוטה ודעה קדומה אז מה כן יש כאן? בוודאי שלא טעות !

43. ואכן - הרשמת טוענת בסעי' 13 להחלטתה, "ובצדק, אין זה בסמכותו של רשם ההוצאה לפועל לקבוע ממצאים לעניין כשירותם המשפטית של הזוכים". נכון מאוד !!! ולכן, יש להעביר את העניין להכרעתה של הערכאה המוסמכת ולא להתעלם מאינסוף תמרורי האזהרה האדומים, הראיות, הצהרות עורכי הדין הסותרות, תצהירי המבקש שלא נדרשו לחקירה ועוד ועוד כמפורט לעיל ולהלן, ולא להתעלם ולהטות משפט בבוטות העיקר לתת עוד החלטה תוך הזדרזות לפגוע ולהכתים את שמו של המבקש. והיכן כללי האתיקה? והיכן הזהירות? והיכן האחרייות המקצועית? במיוחד לאור שלל הראיות שצורפו לבקשה ולתשובה, שלא הוכתשו

ולא נסתרו בדבר הפרוטוקול המזויף, והחתימה על מסמכים מפוברקים, והחשבוניות הפיקטיביות! האם אלו פניהם המשפטיים המקצועיים של רשות האכיפה והגביה?!

44. ושאלה מרכזית נוספת - איך הרשמת יכולה בכלל לדחות טענות שלא בסמכותה בכלל להכריע בהן?!

לגבי סעי' 14 עד 18 להחלטה - בעניין המשיבה 5:

45. גם כאן עיוותי הדין המגמתיים והיישום ההפוך של הדין עולים כולם כדי הטיית משפט בוטה. לא ייתכן שרשמת דקלה קליין יונה עם ניסיון ועבר מקצועי כשלה תטעה בעניינים אלו ותכתוב דברים אלו. לא ייתכן, שכן מעבר לעבירה הקשה על סעי' 5 רבתי לכללי האתיקה, לפיהם ניתן ברשמת אמון ביושרה ובכשרה המקצועי והאיש וביכולתה לקיים דיון הוגן והגון ולפעול ביושר בהגנות ובשוויון, מדובר כאן במושכלות כל כך יסודיות של הפרוצדורה המשפטית שכל סטודנט למשפטים בסמסטרים מוקדמים יודע אותם, עד שהדבר עולה כדי חשד בהטיית משפט והפרת אמונים במישור הפלילי, ואין מדובר בטעות שיפוט.

46. נתחיל בזה שכן צורפו ראיות המציגות בבירור את חתימתה של המשיבה 5 לאורך 15 השנים האחרונות - נספחים 11א', 11ב' ו-11ג' לתשובה, כשמכל זה התעלמה הרשמת לחלוטין.

47. כמו כן, גם אין כל צורך כלל בצירוף פרוטוקול דיון ההוכחות מנימוקים רבים, ולחלן רק 14 מתוכם, לרבות הלכות פסוקות שלא מצאתי לנכון לצרף מפאת בסיסיות העניין:

47.1. המשפט הישראלי האדברסרי הנוהג בישראל מאז קום המדינה (ואף לפניו) קובע, בין השאר, שני עקרונות עיקריים ובסיסיים, (1) השופט הוא לא ב"כ של אף אחד מהצדדים ולא טוען במקומם. למשיבים יש עו"ד שטוען עבורם ובית המשפט העליון חוזר על כך שוב ושוב מאז ראשית המשפט בישראל "חלילה לו, לשופט להיחפז לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), קל וחומר אם טענות השופט אינן נכונות ומנוגדות לדין (2) טענה שלא הוכחה ולא נסתרה נחשבת כמוסכמת על הצד שכנגד אלא אם כן החקיקה ו/או הפסיקה קבעו אחרת.

מה פתאום הרשמת הופכת להיות עורכת דין של הצד שכנגד? גם ככה אני מתמודד לבד נגד עו"ד לובצקי שהוא עו"ד פעיל וותיק. האם אני צריך לקחת בחשבון טענות לא צפויות שתעלה מי שאמורה להיות נייטרלית ואובייקטיבית?!! ועוד טענות לא נכונות שנועדו להטות משפט?!

47.2. אם עו"ד לובצקי היה מעלה טענה זאת בתגובתו החלקית, הייתי מצרף את הפרוטוקול למען הזהירות למרות שאין צורך בכך לאור 13 הנימוקים, אך למרות זאת אין בכך כל צורך שכן לטעון שבנה של המשיבה 5 לא העיד כך בדיון ההוכחות הוא איוולת.

47.3. עו"ד לובצקי בעצמו אומר בסעי' 22 לתגובה החלקית שהוכחתי את הטענה בדבר עדותו של בנה של המשיבה 5 - רמי בן משה.

47.4. אף אחד מהמשיבים וגם לא עו"ד לובצקי כפרו בעניין, לא הכחישו, לא סתרו ולא בקשו לחקור אותי ולא צרפו בדל תצהיר לסתירה ולכן הדבר מהווה מוסכמה. יתרה מכך, ייפוי הכוח שהגישו רק מחזק את עדות הבן רמי בן משה.

47.5. צילום עדות בנה של המשיבה 5 הובאה כמו שהיא מפרוטוקול דיון ההוכחות מלווה בתצהיר תומך שלי למען הסר ספק, יתרה מכך - סעי' 22 לתגובה החלקית של עו"ד

לובצקי עצמו מתייחס מפורשות לעדות הבן רמי בן משה ולא מוצא לנכון לסתור את האמור אלא אף מחזק אותו. היש הטיית משפט בוטה מזאת?!

47.6. מדובר במסמך שנמצא בנט המשפט ובפני בימ"ש השלום ושייך להליך קמא ואני לא מאמין שכב' הרשמת מטילה ספק בעובדה זאת, ונזכור שבדין האזרחי מדובר על מאזן הסתברויות ולא הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

47.7. העניין היה מקפץ מייד את עו"ד לובצקי בטענת עדות שקר והדבר ניתן לבירור מידי ע"י בדיקה פשוטה בנט המשפט. האם הרשמת העלתה בכלל על דעתה שהייתי נוהג כך?

47.8. טענת הרשמת שחסר העמוד מהפרוטוקול הוא תירוץ לצורך הטיית המשפט הקשה שנועדה לדחות את טענת סעי' 14(א) לחוק השליחות.

47.9. אם היה בדבר ספק בעובדה זאת, זכותו של עו"ד לובצקי לחקור אותי, ובוותרו על כך הסכים לכל הטענות העובדתיות שתצהירי (החלטת כב' השופטת יעקובוביץ לעיל).

47.10. השכל הישר אומר שאם המשיבה 5 הייתה כשירה, הייתה חותמת בעצמה על יפוי הכוח לעו"ד לובצקי כשם שעו"ד לובצקי טוען שפעל כך מול המשיב 4.

47.11. מדובר בעובדה יסודית ובסיסית ביותר שהייתה מתבררת בחקירת בנה של המשיבה 5 אם היה מופיע בכלל לחקירה, ומכיוון שזכותי ללא תנאי לחקור את המשיבים בטרם תינתן החלטה, לא היה כל צורך וטעם לצרף את העמ' עצמו מהפרוטוקול.

47.12. לא עלה על דעתי שכב' הרשמת תמנע ממני להוכיח את טענותי ע"י חקירה נגדית לה אני זכאי ללא כל תנאי, ועוד בטענה כל כך חסרת כל היגיון, חסרת כל בסיס וכל כך חסרת כל אחיזה במציאות של "מסע דיג" כביכול כשברור ששאלה בסיסית תהיה בעניין כשרות המשיבה 5.

47.13. לא יתכן שכב' הרשמת תדחה ציטוט מצולם מהפרוטוקול הנתמך בתצהיר כדין וקביל לכל עניין ודעה, במיוחד לעוד כל 14 הנימוקים, ומצד שני, "תכשיר" "ניירות" מטעם המשיבים נעדי כל אחיזה משפטית בהעדר כל תצהיר תומך, שמחווים עדות מפי השמועה ועוד תמנע מהמבקש לחקור את המצהירים והמשיבים על "ניירותיהם". מדובר באפליה קשה לרעת המבקש, אכיפה סלקטיבית, ובמשוא פנים בוטה ופעולה לא שוויונית בניגוד לסעי' 5(ב) לכללי האתיקה.

47.14. עו"ד לוי כבר הצהיר בפני ביהמ"ש שכל המשיבים בני ה-90 ומעלה "הח"מ (עו"ד לוי, א.ק.) ניסה להחתים תצהיר והסתבר לו כי המצהירים אינם מבינים מימינם ומשמאלם", והצהרה זאת כוללת גם את המשיבה 5, ואסמכתא זאת נמצאת בפני כב' הרשמת כנספח 2 לבקשה עצמה ואף נתמכה בתצהיר שלי, ודי היה בה לקביעת גריעת כשרותה המשפטית של המשיבה 5 כנדרש ע"פ סעי' 14(א) לחוק השליחות. איך הדבר מתיישב עם תצהירו של עו"ד לובצקי!! לא נדע. ונזכור, כפי שהצהרתי, עו"ד לוי הוא עו"ד ונוטריון עם וותק של למעלה מ-36 שנה, שופט צבאי בכיר מכהן, ועם וותק של לפחות שופט מחוזי, וחקירתו התבקשה, ואין סיבה בעולם להתעלם מטענה וראיה זאת אלא לצורך הטיית משפט בוטה וקשה. האם דרושה ראיה נוספת לגריעת כשרותה המשפטית של המשיבה 5? למה הרשמת ממציאה עובדה לפיה "לא צורפה כל ראיה" אם לא כדי לחטות משפט לצורך דחיית הבקשה על כל רבדיה כמעשה השופט תמיר?!

48. אין לי גם כל צורך להביא ראיה שהמשיבה 5 פסולת דין, בנה העיד זאת בעצמו בדיון ההוכחות, ונימוק הרשמת שנדרשת ממני ראיה לכך:

(א) סותר את דעת המלומדים שפרטתי בתשובה בעניין היפוך נטל הראיה בעניין,

(ב) נסתר לאור כך שייפוי הכוח הנוטריוני מעלים בכוונה את חוות הדעת הרפואית שמהווה חלק בלתי נפרד ממנו וגם כולל חתימה מזויפת לכאורה לאור הראיות שצרפתי עם חתימתה של המשיבה 5,

(ג) נועד להטות משפט שכן אז הרשמת לא תצטרך להתמודד עם טענת חוסר תקפות ייפוי הכוח הנוטריוני לאור סעי' 14(א) לחוק השליחות שמסתפק בגרענת כשרות המשפטית של השולח ולא העדר כשרות מוחלטת, (ד) העניין בכלל לא בסמכותה של הרשמת.

49. ולגבי סעי' 17 להחלטה - אכן, הרשמת איננה הערכאה המתאימה לבירור נושא כשרותה של המשיבה 5 ועניין זיוף ייפוי הכוח וחתימתה ותקפותו של ייפוי הכוח לאור סעי' 14(א) לחוק השליחות, ולכן על הרשמת היה להעביר את הבירור לערכאה המוסמכת, ולא לפעול בניגוד מוחלט לשכל הישר ולהיגיון המשפטי הבסיסי ביותר המורה בדיוק ההפך - "קודם בודקים שהשלוו תקף, ורק אח"כ משלמים לו". האם זהו כושרה המקצועי והאישי לה קיוו וציפו אלו שמינו את הרשמת לתפקידה כשסמכו עליה שתפעל ע"פ סעי' 5(ב) כללי האתיקה?

הטענה הזאת גם נוגדת את השכל הישר וגם מגוחכת - האם יש טעם לקבל הכרעה משפטית לאחר שנתיים שאומרת שעו"ד לובצקי לא היה מיופה כוח וזאת לאחר שהתיק כבר ייסגר ולאחר שאולי המשיבים 4 ו-5 ילכו לעולמם? או שיש לפני כן לברר טענות אלו בפני הערכאה המוסמכת בטרם הנוק נעשה? האם זהו "כושרה המקצועי והאישי וביכולתה לקיים את המוטל עליו" של הרשמת ע"פ סעי' 5(ב) לכללי האתיקה?

ומה אם אח"כ יתברר, נניח בעוד שנתיים, שייפוי הכוח לא היה תקף, וזאת לאחר שהתיק נסגר? האם הרשמת מוכנה שזאת ההחלטה ואלו הנימוקים שיינתנו לו היא הייתה המבקשת?

על הרשמת היה להעביר את הבירור לערכאה המוסמכת ולחזרות בהתאם להכרעת הערכאה המוסמכת. אם זאת לא הטיית משפט לשמה, מהי הטיית משפט? ולא, אין זאת טעות.

50. ולגבי סעי' 18 להחלטה - לקרוא ולא להאמין. האם הרשמת צריכה לאמץ כל טענה, תלושה וחסרת כל הגיון ככל שתהיה העיקר להטות משפט כדי לדחות את הבקשה? ברור שהרשמת לא יודעת וגם לא מבינה מה היה בכלל בהליך קמא שכן אז לא הייתה כותבת נימוק זה. כל בר-בי-דעת שקורא את תיק קמא מבין מייד שהשופט מיכאל תמיר דחה כל בקשה בלי קשר לתוכנה, לעיתים גם בניגוד לחוקי הפסיקה ובניגוד לעיקרון הסיביות, ולו הרשמת הייתה יודעת את מהלכי הליך קמא היא הייתה יודעת שניסיתי לברר גם עניין זה וביקשתי לחקור עניין זה אולם השופט מיכאל תמיר דחה את כל הבקשות. עדיף היה לו הרשמת לא הייתה כותבת נימוק זה בהיותו ממחיש באופן ברור וודאי את פעולותיה בניגוד לכללי האתיקה.

51. יתרה מכך - נימוק זה גם מגוחך לחלוטין - שכן מעבר לכך שהוא מתייחס למצב לא נכון וכל מטרתו להטות משפט, אזי האם יש להשלים עם מצב רמייה ואו מצב לא תקין רק בגלל שלא התגלתה קודם מסיבות שונות?!! האם מצב לא תקין משפטית שהתגלה רק בסוף דיון ההוכחות והתבקשו אחריו בקשות שונות כדי לבררו שנדחו בניגוד לדין (בדומה לנימוק "מסע הדייג" ויכולת הרשמת לדעת את העתיד) הוא סיבה לקבלו ולהשלים עימו?!! והרי כתב הערעור חוגש לרשמת והיא התרשמה בעצמה.

לגבי סעי' 19 להחלטה:

52. מעבר לכך שהרשמת מתעלמת לחלוטין מכל הטענות שבתשובה לגבי היפוך נטל הראייה כלא היו, ולא מנמקת בכלל התעלמות זאת ומדוע הטענות לא תקפות, הרי שהיא גם קובעת בניגוד לסמכותה קביעה משפטית-הלכתית בדבר קיומה של "מעין" טענת "פרעתין", שלא רק שהיא איננה נכונה ברמה הבסיסית ביותר של הניתוח העובדתי והמשפטי, אלא שהיא מיועדת להטיית המשפט כדי לאפשר לרשמת "מעין" סמכות להכריע לכאורה "מעין" סוגי הכרעות. היש הטיית משפט ברורה מזאת? הרי סמכות הרשמת ברורה ומוגדת היטב בחוק ובפסיקה ולא יתכן שהיא לא יודעת ואו לא מבינה את תכולתה והיקפה.

53. זאת גם הסיבה שהרשמת לא מנמקת איך הגיעה לתוצאה העובדתית והמשפטית של "מענין" טענת "פרעתי" שכן אז יתמוטט כל הדיון שהיא לכאורה עורכת. כאמור בסעי' 8 לתשובה - לא טענתי שום טענת "פרעתי" ושאת טענותי לעצם החבות אני טוען בערעור, וכאן מדובר בכלל בטענות סף של ייצוג שאין בינן לבין טענת "פרעתי" דבר וחצי דבר, וכל תמרוני הפרשנות המפותלת של הרשמת נועדה להטיית משפט.

54. יתרה מזו וחמור מכך, הרשמת ממשיכה את דרכם של השופט מיכאל תמיר ועמיתתה יעל מרקוביץ קיין וכותבת ביוזעין דברים שאינם נכונים, שמהווים גם עבירה אתית כעורכת דין ולא רק כרשמת, וכותבת דברים ביוזע שחם מנוגדים לדין, ויודעת שהיא מטה משפט בכוונה:

"החייב מבצע 'מסע דיג' ומבקש עריכת חקירות, תחת הצגת ראיות. גם מסיבת העדר תשתית ראייתית דין הטענה בדבר המשיבה 5 להידחות",

54.1. כאשר אלו דברים שלא רק שלא נכונים משפטית, אלא גם לא נכונים במישור העובדתי בידיעה מלאה של הרשמת. האם נספחים 11א', 11ב' ו-11ג' לתשובה הם לא ראיות שהוגשו? ועוד עם תצהיר תומך? אם לא, אז מה הם?

54.2. ההתעלמות מעושר הנימוקים שבתשובה בעניין היפוך נטל הראיה, והעדר כל תצהיר מטעם המשיבים, והתמיכה בטענות המבקש בדמות העלמת פרוטוקולי האסיפות, והראיות הפוזיטיביות שהוגשו במסגרת התשובה על פיברוק מסמכים ע"י המשיבה 5 יחד עם המשיבה 2 שלא צרפה כלל תצהיר המכחיש או סותר את טענות המבקש, והראיות הפוזיטיביות המציגות חד משמעית חתימה שונה לחלוטין של המשיבה 5, והכל בליווי תצהיר תומך של המבקש, כל אלו דורשים בירור שיכול להיעשות אך ורק ע"י חקירת המשיבים, ומדובר בבסיס של הבסיס של הפרוצדורה והגיון המשפטיים, ואין כל סיבה נראית לעין למנוע מהחייב לחקור את המשיבים שלא צרפו אף תצהיר ולא סתרו ולא הכחישו אף טענה מטענות המבקש-חייב.

54.3. ולא ייתכן שהרשמת עם עברה המקצועי תחשוב שמדובר ב"מסע דיג" אלא רק אם בכוונתה להטות משפט באופן בוטה. אני לא מאמין לרשמת שהיא באמת חושבת שמדובר ב"מסע דיג", ואני משוכנע שהיא יודעת בעצמה שזאת המצאה דיונית כדי לדחות את הבקשה, ושהיא יודעת בוודאות שזה לא נכון, ושהיא יודעת בוודאות שהיא פועלת בניגוד לחקיקה ולפסיקה ושהיא עושה זאת בכוונה תחילה כדי לדחות את הבקשה.

54.4. האם הרשמת הייתה מוכנה לקבל נימוקים אלו לו היו ניתנים בעניינה?!

55. לפי "נימוק" זה של כב' הרשמת, שאין כל סיבה נראית לעין להביא, הרי שניתן יהיה לטעון "מסע דיג" לגבי כל חקירה נגדית על תצהירים בחקירות יכולת או בכל בקשה, לרבות בטענת "פרעתי" (שאיננה המקרה שלנו), קל וחומר במקרה שלנו. לאור שלל הנסיבות התומכות והמסייעות בכך (אי הגשת תצהירים, אי הכחשה, אי סתירה, ראיות למכביר על ראיות מזויפות והעלמת פרוטוקולים וכו') והדרך היחידה לברר את העובדות היא בחקירה נגדית, ובמיוחד כשהרשמת התעלמה מכל הטענות והנימוקים בתשובה בדבר היפוך נטל הראיה ואלו כלל לא חלק מהדיון. לפיכך, מדובר גם בהפרת אמונים של ממש כלפי הריבון ולא רק בעבירה אתית קשה ביותר והטיית משפט בוטה.

לגבי סעי' 20 עד 23 להחלטה - בעניין אי קיומה של נציגות הבית המשותף:

56. גם בעניין זה - פשוט לקרוא ולא להאמין !!!

57. בניגוד לנכתב בהחלטה, הזוכים לא הציגו שום דבר !!!, למרות הנימוקים בדבר היפוך נטל הראיה שהועלמו לחלוטין מפרק "טענות החייב" ומפרק "הדיון", הפרוטוקול מיום 10.2.15 לא קביל משפטית, הוא עדות מפי השמועה, הוא איננו משקף כחוא זה את חוקיותו ותקפותו

של מי שטוען שהוא נציגות מהנימוקים שבתשובה, למשל, העדר ייפוי כוח שאני יודע שלא מספקים כדרישת החוק, ואין זה בכלל בסמכותה של הרשמת לקבוע קביעות משפטיות בעניין זה.

58. יתרה מכך, התקיימה אסיפת דיירים ביום 22.2.17, המשיבים, עו"ד לובצקי והמצהיר לכאורה אבי זעפרני הסתירו עובדה זאת (למרות שהם בכלל לא רלוונטים להליך), המשיבים לא הגיבו כלל לעניין סגירת חשבון הבנק של הנציגות, וכל תמרורי האזהרה האדומים המהבהבים והדגל השחור המתנפנף מעל התגובה החלקית והתנהלות המשיבים ובא כוחם זכו להתעלמות בוטה של הרשמת מתעלמות כלא היו, והדרך היחידה להתמודד עם העלמות הראיות ולבירור העובדות הרלוונטיות היא ע"י חקירות נגדיות שגם אותן מונעת הרשמת בטענה מופרכת לחלוטין של "מסע דיג"!! עד לאן האבסורד יכול להגיע? ההחלטה ממחישה עד כמה יכולה להיות בוטה הטיית המשפט ועד לאן אפשר להגיע עם עבירות אלו.

59. יתרה מכך, שוב הרשמת כותבת דברים ביוזעה שאינם נכונים, עובדתיות ומשפטיות - הרשמת כותבת שלא הוצגו ראיות. אם כך מהם נספחים 3, 4, 5, 6, 7, 8-1 לבקשה, ונספחים 12א, 12ב, 13, 14-1 לתשובה אליהם צורף גם תצהיר שלי עם דבריו של עו"ד לובצקי עצמו כמפורט בסעי' 22 לעיל שלא נסתר ולא הוכחש ולא התבקשה חקירתי עליו, וכל אלו מהווים לא רק ראיות ראייה לטענותיי לעבירות פליליות קשות בבניין בזל 43 ת"א, אלא הרבה מעבר ל"ראיות ראייה" וסיבה מעבר למספקת לקיים חקירות נגדיות לבירור העובדות. עד לאן יכולה הטיית המשפט להרחיק לכת!!

60. צורפו שני ייפוי כוח מלווים בתצהיר תומך (נספחים 12א ו-12ב' לתשובה) המוכיחים שהייתה אסיפה ביום 22.2.17, וגם תצהיר שלי לגבי דבריו של עו"ד לובצקי בעניין הפרוטוקול מיום 22.2.17 (סעי' 22 לעיל), וגם הוגש כראיה תצהיר גילוי מסמכים של המשיבה 3 בו היא הצהירה שהיא "לא מצאה" פרוטוקול אסיפה מיום 8.12.2009 שהמבקש ראה במו עיניו שפרוטוקול זה נכתב, אך הוא הועלם. האם לא היו הדברים מעולם!! האם זאת דרכה של הרשמת לגלות את האמת ולעשות משפט צדק כהוראת כללי האתיקה!!

61. לגבי סעיף 23 להחלטה, לא הגשתי בקשה לעיכוב ביצוע שכן לא חלמתי שהרשמת תטה משפט באופן כל כך בוטה. כמו כן -

61.1. מה הקשר בכלל לבירור עניין תקפותה של הנציגות עד למתן פסק הדין שניתן ביום 30.6.16 בשעה שאנו מדברים בכלל על אסיפת דיירים בהתקיימה כ-8 (!!!) חודשים אח"כ, ביום 22.2.17? לו הרשמת הייתה נוהגת ביושר מקצועי ואישי כהוראת כללי האתיקה ומעלה את כלל טענות הצדדים, היא לא הייתה יכולה לכתוב נימוק תלוש ומופרד שכזה, ובירור שטענות החייב בלבד נכתבו באופן כל כך אנמי וחסר כדי לאפשר לרשמת לכתוב נימוקים כל כך מופרכים כמו נימוק זה שמטילים ספק ביכולתה המקצועית והאישית לשרת את הציבור ככתוב בסעי' 5(א) לכללי האתיקה. יתרה מכך, הנימוק בעניין קיומה של הנציגות בזמן הליך קמא חסר כל ערך וקשר לעניין קיומה בעת קיום פסה"ד, ושוב, היה עדיף לרשמת לו לא הייתה מעלה טיעון זה.

61.2. איך אני יכול להוכיח שתברת הניהול פוטרה אם המשיבה 3 ואו חבריה העלימו את הפרוטוקול שראיתי שנכתב ע"י המשיבה 3? למה הועלמו הטענות על היפוך נטל הראיה?

61.3. למה הרשמת מתעלמת מתצהיר גילוי מסמכים של המשיבה 3 (סעי' 1 לנספח 7 לבקשה ולנספח 13 לכתב התשובה) המעיד שהיא מיומנת בהעלמת פרוטוקולים?

61.4. איך ניתן לקרוא לבירור עובדות חיוניות אלו להכרעה בשם "מסע דיג"!! על סמך מה החליטה הרשמת שמדובר ב"מסע דיג"!! הרשמת לא נימקה וקבעה עובדה תלושה.

61.5. איך ניתן לברר עובדות אלו אם לא ע"י חקירה נגדית?

- 61.6. למה הרשמת מתעלמת מכך שטענותיי בתצהיר לא הוכחו ולא נסתרו, לא התבקשתי להיחקר על תצהירי, וכל אלו, יחד עם דברי עו"ד לובצקי בדבר "העלמות" הפרוטוקול, מהווים תמיכה וסיוע אף בדין הפלילי לכך שכל הטענות שלי נכונות עובדתית ומשפטית?
- 61.7. ממתי הרשמת מכריעה בעניינים שלא בסמכותה? האם כל נייר A4 שנכתב ומוגש לה הוא אמת עובדתית החסין בפני תקיפה עובדתית ומשפטית וחקירה נגדית?
- 61.8. ולמה הרשמת התעלמה לחלוטין מכל הטענות והנימוקים בתשובה בדבר היפוך נטל הראיה ואין להם כל זכר ב"דין" ש"ערכה"?
- 61.9. אינני צריך להציג כל צו לעיכוב ביצוע במקרה זה ולאור הנימוקים לעיל. יש לברר את תקפות קיומה של הנציגות בערכאה המוסמכת ועל הרשמת היה להורות על כך, אך כל נימוקי נועדו להטיית משפט כדי להימנע מכך ולדחות את הבקשה בכל דרך, כשם שעשה השופט תמיר בהליך קמא, וזאת גם במחיר אמון הציבור ועבירה קשה על כללי האתיקה, וכל זאת בניגוד לחוק, בניגוד לאתיקה, בניגוד לפסיקה ובניגוד לשכל הישר, ובניגוד להיגיון, ובניגוד למושכלות היסוד הבסיסיות ביותר של המשפט וההליך השיפוטי, והעיקר - לישר קו שיפוטי מתנכל ונקמני כנגד המבקש-חייב.

62. **לסיכום - המשיבה 6** איננה קיימת מזה חודשים ושנים, לא הוצגה בדל ראיה לקיומה, למעט תצהירים מצוצים מהאצבע עליהם אני זכאי ללא כל תנאי וע"פ דין לחקור את המשיבים, וגם הוגש תצהיר בעניין, לרבות הקלטות וראיות לרוב המעידות על ההתנהלות בעניין והן רלוונטיות ביותר. **לא יתכן** שהרשמת עתירת הניסיון תתעלם מתצהירי בעניין האסיפה מיום 22.2.17, ותתעלם מנימוקי לעניין העברת נטל הראיה כמפורט בבקשה, תתעלם מהראיות שצורפו לבקשה לגבי העבירות הפליליות של המשיבים, ותחת זאת תעדיף לקבל תצהיר שהוא כולו עדות מפי השמועה וגם נעדר כל התייחסות לאסיפה מה-22.2.17 ועוד כשהמצהיר נכח באותה אסיפה, ועוד תמנע ממני להוכיח את טענותיו בחקירה נגדית של המצהירים, ועוד בעניין זה, שהוא הכי מהותי לגבי המשיבה 6, **אין כל סיבה נראית לעין** למנוע מהחייב חקירה, ולחעדיף פרוטוקול לא רלוונטי של אסיפה לא רלוונטית המוקדמת כדי שנתיים קודם ותתעלם מתצהיר החייב ומהעדר כל הכחשה וסתירה מצד המשיבים, אלא אם כן המטרה היא הטיית משפט. **מדובר בהטיית משפט במובנה החמור ביותר והפרת אמונים קשה כלפי הריבון וכלפי בעל הדין.**

לגבי סעי' 24 להחלטה - הסיכום (!) לכאורה:

63. **שוב - לקרוא ולא להאמין.** עולות השאלות:
- 63.1. האם כל עו"ד שיגיש אסופת ניירות A4 לבית משפט, יגיש תצהירים שייתכן שגם אותן הוא עצמו פברק (בלי קשר ולא נטען כלפי עו"ד לובצקי כרגע), וכל אלו יתקבלו כאמת עובדתית צרופה למרות הכחשות וסתירות החייב, לרבות בראיות ממש, הן בתצהירו, וימנעו ממנו לברר ולהוכיח את טענותיו בטענות מופרכות ומומצאות של "מסע דיגי"?
- 63.2. האם החייב לא יוכל להתגונן בפני ראיות לא קבילות שמוגדרת ע"י החוק והפסיקה כעדות מפי השמועה בטענות חסרות כל אחיזה במציאות של "מסע דיגי"?
- 63.3. האם כל ראיה שהחייב יגיש תידחה תוך כתיבה ביועין של טענות אי אמת של "לא צרף ראיות"?
- 63.4. האם כל פרוטוקול אסיפת דיירים שנכתב אי שם ע"י פלוני-אלמוני, גם אם הוכח שאותם אנשים מזייפים ומפברקים פרוטוקולים ומגישים אותם לערכאות שיפוט במדינת ישראל, יחשב כאמת עובדתית?
- 63.5. האם כל טענה עובדתית ומשפטית של הזוכה, אפילו מטופשת ואוולית ככל שתהיה, תתקבל כאמת עובדתית ואו משפטית למרות ש: (א) לא נתמכה כלל בראיות (ב)

הוכחשה ונסתרה ע"י החייב לרבות בראיות (ג) תימנע בירורה בחקירות למרות בקשתו וזכותו המלאה ללא כל תנאי בטענה מופרכת של "מסע דייג" (ד) נטענה באופן לא קביל, למשל - עדות מפי השמועה (ה) וגם אם היא לא נטענה, הרי יש את המותב שידאג לטעון עבור הזוכה כאילו היה עורך דינו, העיקר לדחות את בקשת החייב?

63.6. האם כל טענה של החייב בבקשתו שנתמכת בתצהיר תומך לרבות בראיות פוזיטיביות של ממש, ולא נסתרה ולא הוכחשה. וחקירתו כלל לא התבקשה, נחשבת כלא קבילה ושיש להתעלם ממנה אם היא מפריעה לדחיית בקשתו?

64. וגם כאן כותבת הרשמת זברים ביוזעם שהם לא נכונים. האם "כל" הטענות היו צריכות להטען בשלבים שקדמו לפסק הדין? האם אפילו חלקם? האם ניתנה למבקש ההזדמנות לכך? האם לא ניתנה תשתית עובדתית ראויה? למה הרשמת מתעלמת מעושר הראיות שצורפו והם בכלל לא מוזכרים בהחלטה, וגם לא מנומק כלל למה הרשמת מתעלמת מהם.

65. כמו כן הרשמת יודעת שאין בסמכותה להכריע בענייני המשיבים 4, 5 ו-6 ובכל זאת בחרה לדחות את הבקשה למרות הכל. איך זה? על סמך מה?

לגבי סעי' 25 להחלטה:

66. ע"פ הרשמת (ואין אני טוען שכך הוא) עו"ד לובצקי מייצג את כלל המשיבים, והוא הרי הסכים שיבוצע תשלום עבור המשיבים 1 ו-3 והם ימחקו מהתיק, אזי איך הרשמת מחליטה על דעת עצמה ובניגוד להסכמת הצדדים, וזאת כשהיא עוד קיבלה (אמנם שלא כדין אך זה כבר עניין אחר) את זה שעו"ד לובצקי מייצג את כל המשיבים בתיק? מי מינה את הרשמת להיות עורכת דין של שאר המשיבים אם היא הסכימה שמי שמייצג אותם כולם הוא עו"ד לובצקי? האם יש לה ייפוי כוח מהם? האם אני אמור להגיב לטענות שעלי לנחש שהרשמת תמציא בניגוד להסכמה מפורשת של כל הצדדים בתיק? האם המשיבים נהנים מייצוג חנים של המדינה? למה הרשמת לא מייצגת אותי ותומכת בטענותיי המוצדקות והנתמכות הן ע"י החוק - סעי' 14(א) לחוק השליחות, הן ע"י הפסיקה - טענת ההשתק השיפוטי, הן ע"י העדר טענות הצדדים - אין אף תצהיר מטעמם וכל הראיות מטעמם אינן קבילות, הן ע"י התנהגותם - העלמת פרוטוקולי אסיפות וראיות תשלום שדבריי לגביהם, והן ע"י מצבור הראיות שצרפתי? היש הטיית משפט בוטה מזו? ולא. לא מדובר בטעויות. גם לא ע"פ ביהמ"ש העליון (פס"ד השמאים).

67. הבסיס לטענה לגבי הזוכים 4 ו-5 הייתה השתק שיפוטי, כשטענת ההשתק השיפוטי לגבי המשיב 4 הייתה ברורה כשמש בצהרי היום, הוסברה ופורטה עד תום ברחל בתך הקטנה, והוכחה כדבעי הן בבקשה והן בתשובה ואף כבי הרשמת מציינת זאת בהחלטה "תשובת החייב מפורטת עד דק" ופעלתי כך כדי שלא ניתן יהיה לטעון "לא ראיתי" או "לא שמתי לב" וכדי שלא תהיה כל אפשרות לטעות לכאורה ואו לפרש אחרת, אולם לא העליתי על דעתי הטיית משפט, ועוד כל כך בוטה. התעלמות הרשמת מהטענה הייתה המפלט האחרון שכן היא לא יכלה להתמודד איתה ב"דיון" בדרך אחרת, והדבר מהווה הטיית משפט בוטה, קשה וברורה, וגם הפרת אמונים וחבלה של ממש בהליך השיפוטי.

68. כאמור לעיל, לא יתכן ואין כל סיבה נראית לעין שטענה זאת תעדר מפרק ה"דיון וההכרעה" שבחלטה, וברור שמדובר במותב שיוזע שפעולתו מנוגדת לחלוטין לדין ושהוא שולח את המבקש לערעור על כל המשמעויות הקשות שבכך.

לגבי סעי' 27 להחלטה:

69. גם כאן זאת חציית גבול שאין כדוגמתה. העירבון הופקד כעירבון ולא לצורך העברתו למשיבים, ממש כשם שנאמר לי ע"י המזכירה היכן ששילמתי. ע"פ דין, וכפי שנמסר לי המזכירות התשלומים, וגם ע"פ עו"ד - הכסף שהופקד לא היה אמור לעבור לזוכים בשום מצב.

מעבר לזה שמדובר בהפרת האמון שנתתי במערכת, זאת גם הפרת אמונים של הרשמת כלפי תפקידה והממונים עליה ובניגוד לכללי האתיקה.

סיכום הטענות לפסילת הרשמת:

70. ממש כפי שכתבתי בסעי' הראשון לכתב הערעור על פס"ד קמא:

1. "ריבוי הטעויות והסתירות בפסה"ד, סוגם ואופיים, וריבוי הפגמים והמהלכים בהליך המנוגדים לדין, סוגם ואופיים, וריבוי ההחלטות המנוגדות לדין המציגות טעויות קשות שבשיקול דעת ואי שוויון הקשה לרעת המערער, והעלאת חזקות כלפי המערער שאפילו בימ"ש קמא עצמו סתר, כל אלו מעלים חזקה שהתביעה נדחתה ללא קיום דיון אמיתי והוגן, שכן התנהלות ההליך מנוגדת לדין, לסדרי משפט תקינים, להגיון וחסרת כל תקדים, ודברים אלו באים לידי ביטוי גם בהיקף כתב הערעור."

כך גם החלטת הרשמת לא מותירה שום ספק להטיית משפט כשפעלה בדיוק באותו אופן תוך שהעתיקה ואימצה וביצעה במלואם את דרכיו של השופט תמיר, כולל השמצת והכפשת המבקש. לא מדובר בטעויות. לא יתכן, ואין כל סיבה נראית לעין, שרשמת עם עבר וניסיון מקצועיים כזה "תטעה" עשרות פעמים ותציג ותפגין ידע ויכולת כל כך ירודים וחסרים, הן בדין המהותי והן בדין הפרוצדורלי, ואין שום סיבה נראית לעין להתעלמות המוחלטת מהטענות הבסיסיות ביותר של המבקש, ולא יתכן שרשמת תמציא עובדות, תתעלם מהלכות פסקות של ביהמ"ש העליון ותחליט הפוך להן ותקבע נורמות ברמת המחוקק וברמת ביהמ"ש העליון בהעדר כל סמכות, ותכריע בעניינים שהיא יודעת שאין לה סמכות להכריע בהם ותתמרן את כתיבת ההחלטה ותשתמש בכלים פסולים Per SE כדי להטות משפט ולדחות את הבקשה על כל רבדיה באופן מתוכנן, שיטתי ומכוון ולאחר תכנון קפדני. לדעתי, רשמת כזאת פסולה לשבת כמותב בישראל בכל ערכאה שהיא.

71. לפיכך, לאור כל האמור בבקשה ותלונה זאת, עולה מעבר לכל ספק סביר שהרשמת הטתה משפט באופן ברור ובוטה, תוך הפרת אמונים כלפי הריבון, מעילה בסמכות ובאחריות שניתנו בידיה, ומעילה קשה באמון שהחייב-מבקש נתן ברשות האכיפה והגביה ובה עד כדי אי יכולת להאמין יותר ביושרה ויושרתה של הרשמת לנהל את התיק, ומן היושר והיושרה המקצועיים וגם מן הדין ומן הצדק שהרשמת תפסול את עצמה מלהמשיך לשבת בתיק, וכן תפסול לאלתר את ההחלטה שנתנה, והתיק והבקשה יועברו להכרעת רשם שמצופה שיפעל כנדרש וע"פ דין וע"פ כללי האתיקה.

סיכום העבירות האתיות שעברה הרשמת:

72. האם אין ביקורת מקצועית על רשמים? אף אחד לא בודק אותם? אני לא מדבר על ביקורת שיפוטית, אלא על הרמה המקצועית המינימלית הדרושה כדי שרשות האכיפה והגביה תפעל באופן סביר פחות או יותר? שירות לאזרח הוא קודם כל כל כוח אדם מקצועי ומיומן שיכריע באופן הגון והוגן תוך יושר ויושרה מקצועיים, ולא מסכי LCD שיכריזו על הבא בתור.

73. בפועלה כמתואר לעיל פעלה הרשמת בניגוד לכללי האתיקה הבאים לרשמי ההוצל"פ:

73.1. פעלה בניגוד לסעי' 4(א) לכללי האתיקה - לא רק שלא פעלה ע"פ דין, אלא פעלה בניגוד גמור לדין, בידעה שהיא פועלת בניגוד לדין, העלימה את הטענות הבסיסיות ביותר של המבקש, לא ייתכן שרשמת עם עברה וניסיונה תפעל ותתעלם ותנמק נימוקים כפי שעשתה הרשמת כמפורט ומנומק לעיל, והיא בוודאי ובוודאי שלא הישוותה לנגד עיניה את הצורך לקיים את אמון הציבור במערכת האכיפה והגביה.

73.2. פעלה בניגוד לסעי' 4(ב) לכללי האתיקה - לא התנהגה כהלכה בעת מילוי תפקידה, כאשר התנהגות מוגדרת גם כהתנהגות מקצועית-מערכתית, בכותבה דברים שהיא יודעת שאינם נכונים, תוך הכפשת והשמצת שמו של התובע כמי שלכאורה פעל בניגוד לדין,

ופגעה בכבודו המקצועי והאישי ובשמו הטוב, ובמאמציו הגדולים להציג את גירסתו כדין, הטתה משפט בידועין ומתוך כוונה תחילה, חיבלה בהליך, בין השאר ע"י מניעת חקירה נגדית בניגוד מוחלט לדין ולהיגיון, ונחגה משוא פנים והפרה אמונים כלפי המדינה וכלפי הממונים עליה.

73.3 **פעלה בניגוד לסעי' 5(א) לכללי האתיקה** - ניצלה לרעה את הסמכות שניתנה בידה, הפרה פעמיים את האמון שניתן בה (א) את האמון שניתן בה הריבון לשפוט צדק ולא להטות משפט (ב) את האמון שניתן בה בעל הדין שתעשה משפט צדק. הפרה את האמון שניתן בה בכך שבידועין פעלה בניגוד למצופה מרשם ישר בעל יושר ויושרה מקצועיים ואישיים, ובניגוד למצופה ממנה לגבי יכולתה לקיים את המוטל עליה תוך כיבוד עקרונות האתיקה בכך שהתעלמה במכוון מטענות הבסיסיות ביותר ולא ניהלה דיון אחראי וצודק ובאופן מקצועי, **אם בכלל**, לרבות באופן השומר על אמון הציבור בכלל והמבקש-חייב בפרט ברשות האכיפה והגביה בכלל וברשמת דקלה קליין יונה בפרט.

73.4 **פעלה בניגוד לסעי' 5(ב) לכללי האתיקה** - ע"פ המפורט בבקשה ותלונה זאת ברור לכל משפטן בר-בי-דעת שהרשמת הפרה כלל אתיקה זה במלואו. הרשמת בוודאי שלא הגשימה את שלטון החוק בהכרעתה. הדבר פשוט לא ייתכן. הרשמת ביותה את הזכויות הדיוניות והמהותיות של המבקש-חייב ע"י טענות ונימוקים שאין לשמוע מרשם האכיפה והגביה בישראל כמדינה המנסה אפילו לקיים את שלטון החוק.

הרשמת לא שמרה ופגעה בזכויות האדם של החייב-מבקש, ומדובר, בין השאר, על זכות הגישה לערכאות במובן הבסיסי ביותר לרבות זכותו ע"פ כל דין שיתנהל דיון הוגן בענייניו, ותינתן לו האפשרות להוציא את האמת לאור כפי שזכותו לכך ללא כל תנאי וללא שרירות לב הנובעת מהטיית משפט קשה, ומהעמדת מחסום גישה לערכאות בדמות הטיית משפט קשה כדי למנוע מהמבקש-חייב את זכויותיו הדיוניות הבסיסיות ביותר כמו לחקור את הצד שכנגד, ואת ציטוט ההלכות כבר הבאתי בסעי' 23 לבקשה, וחזרתי על בקשתי מספר פעמים גם בתשובה.

הרשמת מעלה בתפקידה, באחריות ובאמון שניתן בה לפעול ביושר ובהגינות כשהעלימה את הטענות והראיות הבסיסיות והמהותיות ביותר של המבקש, הן מההחלטה והן מה"דיון" למראית עין שלכאורה ערכה, וכתבה בידועין דברים שאינם אמת.

הרשמת לא פעלה בשוויון כלפי החוק - הפלתה לרעה קשות את המבקש כשמצד אחד דחתה בנימוקים מופרכים את ראיותיו וטענותיו שגובו בתצהיר כדין, שאין עליהן כל ספק, ואין ספק שאפילו הרשמת לא מפקפקת באמינותן מה גם שהם לא הוכחו ולא נסתרו לא התבקשה חקירתו עליהם וגם מנעה ממנו לחקור את הצד שכנגד כזכותו ללא תנאי וכשברור היה שהחקירה נועדה לברר את העובדות הבסיסיות ביותר ולחשוף ולגלות את האמת, ומצד שני קיבלה ראיות לא קבילות וניירות A4 שהוכחו כולם ולגבי חלקן המכריע הוגשו הם ראיות רבות המערערות לחלוטין את אמינותן וקבילותן המחוזקות ע"י התנהלות המשיבים, ומונעת מהחייב-מבקש מלהוכיח זאת, ואף לא התייחסה כלל ב"דיון" שערכה לטענותיו של המבקש שערערו לחלוטין את מהימנות המשיבים לרבות ראיות פוזיטיביות וחד משמעיות לרוב שלא הוכחו, לא נסתרו, גובו בתצהיר כדין והחייב לא נתבקש להיחקר עליהן. כאמור - **לא יתכן שמדובר בטעויות שיפוט. מדובר בהטיית משפט במובן הכי בוטה שלה.**

ברור שהתנהגותה זאת של הרשמת פגעה קשות באמון במערכת האכיפה והגביה בכלל, ובוודאי ובוודאי בהכרעות שמתקבלות ע"י מערכת זאת בכלל וע"י הרשמת בפרט.

73.5 **פעלה בניגוד לסעי' 6 לכללי האתיקה** - לאור המפורט ומנומק בבקשה ותלונה זאת, ברור שהתנהלותה של הרשמת בהכרעותה בבקשה לא עומדת באף אמת מידה, מקלה ככל שתהיה, כמי ששמרה אמונים למדינת ישראל וחוקיה, ובוודאי ובוודאי לא הכריעה ע"פ דין ובוודאי ובוודאי שלא ע"פ כללי צדק. להפך, הרשמת העלימה והתעלמה מטענות וראיות מכריעות לצורך ניהול דיון לא הוגן ולא צודק ותוך שימוש בכלים משפטיים

פסולים ובדרך שביועין איננה יכולה להיחשב לכל משפטן בר-בי-דעת כ"כללי צדק" לניהול "דיון" הוגן וצודק.

הרשמת הטותה משפט באופן ברור ובוטה, ולא יתכן שמדובר בטעויות, בוודאי ובוודאי שלא מרשמת עם עבר וניסיון מקצועיים כשלה - ואין לי אלא להפנות שוב לסעי' הראשון בכתב הערעור, המצוטט שוב בסעי' 70 לבקשה ותלונה זאת.

כל האמור לעיל עולה כדי משוא פנים ברור וודאי, לעילה ברורה לפסילת הרשמת ופסילת החלטתה, שלא לומר שקיים ספק רב באשר להתאמתה לתפקיד.

73.6. **פעלה בניגוד לסעי' 8 לכללי האתיקה** - לאור האמור והמפורט בבקשה ותלונה זאת, אין ספק שהרשמת פעלה באי שוויון ברור וודאי לרעת המבקש-חייב והפלתה אותו לרעה כמעט על כל צעד ושעל בכתובת החלטתה, בניהול הדיון ובהכרעתה, והרעה כלפיו פנים באופן הכי בוטה ומפלה שיכול להיות.

כמו כן, ברור כשמש שהרשמת לא הכריעה בדעה נקייה לאור כל האמור לעיל (התעלמות והעלמת טענות, הפליה קשה בהתייחסות לראיות ותצהירים, כתיבת דברים לא נכונים ביועין ועוד ועוד כמפורט לעיל) ואין כל ספק שהושפעה מעמיתתה יעל מרקוביץ קינן ומהתנהלותה ומפסה"ד בהליך קמא ומדברים נוספים שקראה בנט המשפט ובנבו שיצרו אלצה דעה קדומה שהשפיעה עליה קשות בניהול הדיון ובהכרעתה. כאמור - לא יתכן שמדובר במצבור כל כך ענק של טעויות קשות והצגת רמה משפטית כל כך ירודה ע"י רשמת עם ניסיון ועבר מקצועיים כשלה.

73.7. **פעלה בניגוד לסעי' 9(א) לכללי האתיקה** - לאור המפורט בכתב תלונה זה ברור שהרשמת רחוקה מלהציג את המינימום הנדרש כדי להיחשב כרשמת בעלת תכונות של יושר לב, טוהר מידות ומסירות לתפקיד, לאור הפגיעה הקשה לרעה והטיית המשפט הקשה שביצעה. בכל פגעה חייב כמפורט לעיל, והפלייתו הקשה לרעה והטיית המשפט הקשה שביצעה. בכל פגעה הרשמת קשות בדימוי של מערכת האכיפה והגבייה.

73.8. **פעלה בניגוד לסעי' 9(ב) לכללי האתיקה** - לאור התנהלותה של הרשמת כמפורט לעיל, היא בוודאי לא מהווה מופת לכיבוד החוק מבחינת התנהגותה המקצועית, תוך שיש להבחין בין התנהגות פומבית לבין התנהגות מקצועית, שגם היא מפורסמת פומבית.

74. בהימנעות הרשמת לפסול עצמה ואת החלטתה תעבור הרשמת גם על כלל 14(א) לכללי האתיקה.

75. לפיכך מבוקש גם מהאחראי על תלונות על רשמים בהוצלי"פ ולברר את התלונה עד תום ולמצות עם הרשמת את הדיון עד תום, להגיש קובלנה משמעתית נגד הרשמת ולמצות עימה את הדיון עד תום למען לא יפגעו בעלי דין אחרים.

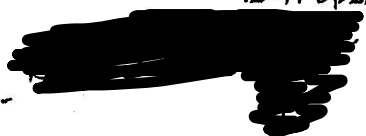
76. **ויודגש - המבקש לא מערער בתיק זה על עצם החבות, ואף הדגיש זאת מפורשות בסעי' 8 סיפא לתשובה.**

77. לבקשה מצורף תצהיר.

78. מן הדיון ומן הצדק לקבל במלואה בקשה זאת.

אילן קירשנבאום,

המבקש-חייב.

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. ביום 25.5.17 הגשתי בקשה להפקדת כסף עבור המשיבים 1 ו-3 בלבד ומחיקתם מהתיק בטענת "פרעת"י, ולמחיקת הזוכים 4, 5 ו-6 מהתיק (להלן: הבקשה), עליה ניתנה תגובה חלקית ע"י עו"ד לובצקי (להלן: התגובה החלקית) ואת תשובתי הגשתי ביום 13.7.17 (להלן: התשובה), וביום 18.7.17 ניתנה החלטה על הבקשה (להלן: ההחלטה) ע"י כבי הרשמת דקלה קליין יונה (להלן: הרשמת).
- הבקשה רצ"ב כנספח 1, התגובה החלקית רצ"ב כנספח 2, החלטה מיום 28.6.16 רצ"ב כנספח 3, התשובה רצ"ב כנספח 4, ההחלטה רצ"ב כנספח 5.
2. אין בכוונתי בכתוב להלן כוונה לפגוע בכבודו של איש ואם נוצר רושם כזה, אזי מדובר ברושם מוטעה. בכל מקרה יש גבול ליכולת לכבס מילים מבלי לפגוע בהעברת המסר והרעיון.
3. הבקשה הוגשה לאחר מחלה קשה בת כ-6 ימים בגלל וירוס אלים שתקף עוד רבים בתקופה זאת. רק ביום חמישי 3.8.17 הוטב מצבי באופן סביר. אישורי רופאים רצ"ב כנספח 6 ו-7.
4. אין סעיף אחד בהחלטה שלא מעלים טענות ועובדות בסיסיות ומהותיות ביותר וההחלטה מעוותת את המציאות העובדתית ואו המשפטית לבלי היכר. אני חווה נקמנות שיפוטית בכל הערכאות במטרה לדחוף אותי לעוד ועוד ערעורים ולהגשת בקשה זאת, ממש כפי שעשו השופט מיכאל תמיר בפס"ד קמא ורשמת ההוצ"פ בת"א יעל מרקוביץ קינן ומותבים נוספים. אין לי הסבר אחר למתרחש.
5. כיומיים לפני דיון ההוכחות בהליך קמא הגשתי ברי"ע על פסילת תצהיר העדות הראשית שלי.
6. אור גילוייה של כבי השופטת הילה גרסטל על מערכת המשפט שהביאו אותה להתפטר מתפקידה כנציבת הביקורת על הפרקליטות והיותה משוכנעת שחפים מפשע יושבים בכלא בישראל בגלל התנהלות הפרקליטות, וזאת עוד כשאנו דנים בהליך הפלילי על כל משמעויותיו ותוצאותיו, אין לי כל ספק בהטיית המשפט במשפט הישראלי.
7. בסעי' 5 לתצהיר תומך לבקשה להארכת מועד מיום 10.7.17 הצהרתי כדלקמן, ואני חוזר על הצהרתי זאת:
- עו"ד לובצקי חזר אלי לאחר מכן ואמר לי שהוא ברר עם עוד אנשים ו"אין פרוטוקול". אמרתי לו שזה לא יכול להיות כי ראיתי את הניה גודס רשמת פרוטוקול, והוא אמר שהוא ברר עם עוד אנשים ואמר לי שאין פרוטוקול. שאלתי אותו מי האנשים שהוא דיבר איתם אבל הוא סירב לענות.
9. הערה לפסקת הרקע: הגשתי את התשובה תחת לחץ זמן כבד והרשמת יודעת שאין ביכולתי לדעת אם הוארך המועד בעת הגשתה שכן היא יודעת שאני מגיע למזכירות להגיש ולקחת החלטות.
10. השורה לפני סעי' 1: לא מדובר כלל בטענותי "העיקריות" של המבקש. טענותי העיקריות הועלמו מההחלטה ונמצאות בבקשה ובתשובה ובשאר כתבי הבי דין שהגשתי בתיק.
11. התצהיר התומך לבקשה להארכת מועד שהגשתי ביום 10.7.17 רצ"ב כנספח 8.

12. החלטה בהליך בענייני עשי"א (מחוזי-ת"א) 13321-09-15 קירשנבאום נ' אבי טל ואח' באיחוד עם עשי"א 59514-10-15 (מחוזי-ת"א) קירשנבאום נ' אבי טל ואח' רצ"ב בנספח 9.

13. וכן למשל בהליך ע"א (מחוזי-ת"א) 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח' הגשתי בקשה, ובי"כ הצד שכנגד ביקש את חקירותי על התצהיר התומך.

1. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני גיל ח'ר'ן עו"ד, מאשר/ת כי ביום 6.7.2017 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

אשר רוזינגר, עורך דין
Osher Rubinger, Advocate
מס' רשיון 71095
License

גיל ח'ר'ן עו"ד

תיק הוצל"פ מס' 524375-06-16

לשכת ההוצל"פ בתל אביב

הזוכה: אילן קירשנבאום ת"ז [REDACTED]
מרחוב בול 43 תל אביב 6274419

החייב: ניר בן משה ת"ז [REDACTED]
מרח' בול 43 ת"א 6274419
ע"י ב"כ עו"ד דוד מסלטון
מרח' שלמה בן יוסף 27 ת"א
נייד – 052-6732109 טל – 03-5177523 פקס – 03-5174378

בקשה לפסילת הרשמת

הזוכה מבקש מכב' הרשמת לפסול עצמה מלהמשיך לדון בתיק בעקבות הטיות המשפט הקשות שביצעה והפעלת שיקול דעת סובייקטיבי ופסול תוך משוא פנים לרבות השמצת והכפשת הזוכה ללא כל סיבה, ללא כל הצדקה וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי, וביצוע עבירות אתיות רבות על כללי האתיקה לרשמי ההוצאה-לפועל, התשע"ה-2014 (להלן: **כללי האתיקה**), וכן לפסול את החלטותיה בעניין נשיאת עלות הקלטת הדיון ע"י הזוכה ובעניין פסילת ההקלטות ובחינתן ע"פ הלכת סוויסה ולחזור בה מכל אמירותיה הלא נכונות ביודעין כלפי הזוכה שנאלץ לפעול ע"פ החלטותיה הסותרות, הסתומות והלא ברורות שאף אחד מהגורמים הרלוונטיים לא ידע על מה הרשמת מדברת ומה היא מבקשת ולמה היא מתכוונת והרשמת אף נמנעה מלהבהיר למרות בקשות הבהרה של הזוכה.

הערה 1: אין בכתוב להלן כוונה לפגוע בכבודו של איש ואם נוצר רושם כזה, אזי מדובר ברושם מוטעה. בכל מקרה יש גבול ליכולת לכבס מילים מבלי לפגוע בהעברת המסר והרציונאל.

הערה 2: הטענות והנימוקים בבקשה ובתלונה זאת נטענים במצטבר.

הערה 3: ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון, הוכחת כוונה דורשת מתן פרטים רבים.

הערה 4: הטענות המתוארות ומפורטות להלן הן רק חלק מהתנהלותה הפסולה של הרשמת.

הערה 5: בעת הגשת בקשה זאת הזוכה לא ידע כלל מה הוחלט בעניין בקשת החייב למחיקת הבר"ע עקב אי תשלום העירבון. כתב הבר"ע עש"א 60335-05-17 **קירשנבאום נ' בן משה**, הוגש לתיק כנספח 1 להודעת הזוכה מיום 31.12.17 ומהווה חלק בלתי נפרד ממנה.

ואלו נימוקי הבקשה:

בסיס משפטי:

1. להלן הגדרת המבקש למונח "**הטיית משפט**" המופיעה בסעי' 6 לחוק **יסוד**: השפיטה ובסעי' 6 לכללי האתיקה לרשמי הוצאה לפועל לאחר שלא מצא הגדרה בחקיקה ובפסיקה:

הטיית משפט: עיוות דין מכוון, בין שהפך את ההכרעה ובין שלא, משפט שאינו משפט צדק. הטיית משפט איננה "טעות" אלא מעשה מכוון הכולל יסוד נפשי ויכולה להיקבע גם נסיבתית.

דוגמאות להטיית משפט -

- (1) התעלמות מוחלטת מטענות בסיס עליהן נשענת גרסת בעל דין.
 - (2) התעלמות מטענות הבסיס של גרסת בעל דין וניהול דיון שהוא למעשה דיון במעמד צד אחד.
- הערה -** זהו אחד הדברים הפסולים ביותר בהליך שיפוטי.

- (3) העלמת עובדות בסיסיות וטענות בסיסיות ו/או מהותיות בגרסת בעל דין מהכרעה.
 (4) כתיבה בהכרעה (למשל החלטה או פסק דין) ביוזעין דברים שאינם נכונים.
 (5) הכרעה ללא תגובת צד להליך כשיש מקום לכך.
 (6) הכרעה בערכאה נמוכה בניגוד ביוזעין להלכה פסוקה וידועה של ביהמ"ש העליון וללא כל נימוק.
 (7) מתן הוראה לבעל דין ביוזעין שלא יוכל לעמוד בה.
 (8) העלמה מכוונת מהכרעת הדין של טענות ועובדות מהותיות ובסיסיות בגרסת בעל דין כשברור שהדבר גורם להשמצתו והכפשתו ו/או פגיעה בשמו הטוב וגם/או להכרעה כנגדו.
 (9) פסילת ראיות או אי קבלת ראיות ביוזעין שהדבר מנוגד לדין וכשהדבר יפגע ביכולתו של בעל הדין להוכיח את טענותיו, או שהדבר ימנע את גילוי האמת ועשיית צדק.
 (10) איום או הפעלת לחץ על בעל דין להסכים להסכם פשרה הגורע מסעדיו למרות שהיה זוכה במלוא סעדיו בהליך צודק המתנהל כדין.
 (11) אכיפה סלקטיבית ללא הסבר או נימוק כדין.
 (12) המצאה ביוזעין של עובדות ע"י השופט כדי להכריע נגד בעל דין.
 (13) פעולה בניגוד ביוזעין לחובה שבדין ללא הסבר וללא נימוק כדין.

2. במערכת המשפט הישראלית ניתנו מיליוני החלטות ופסקי דין (ב"נבו" יש 4,159,887 החלטות ופסי"ד נכון ליום 9.1.18), אזי לא סביר, לא טבעי ולא יתכן סטטיסטית שאין הטיות משפט במשפט הישראלי, ומן המפורסמות למשל המקרה של כב' השופטת לשעבר ורדה אלשיך מביהמ"ש המחוזי בת"א בו שינתה מהותית פרוטוקול מטעמים שנמצאו פסולים.

3. יש להבחין בין "נימוק" לבין "קביעה ללא נימוק". קביעה ללא נימוק היא טענה כגון "התנהלות פלוני הייתה כדין" שאיננה מנומקת כמחויב וכנדרש ע"פ דין, ולכן מנוגדת לדין. (ע"א (נצ') 27/08 גדעון רוה נ' בנק הפועלים, 10, להלן: פסי"ד גדעון רוה).

4. סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה:

הצהרת אמונים

6. מי שנתמנה שופט יצהיר הצהרת אמונים לפני נשיא המדינה; ואלה דברי ההצהרה: "אני מתחייב לשמור אמונים למדינת ישראל ולחוקיה, ולשפוט משפט צדק, לא להטות משפט ולא להכיר פנים".

וסעי' 6 לכללי האתיקה לרשמי הוצאה לפועל:

אמונים למדינת ישראל וחוקיה

6. רשם ההוצאה לפועל ישמור אמונים למדינת ישראל וחוקיה, יכריע על פי דין וכללי צדק, לא יטה משפט ולא יכיר פנים.

5. סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה מקנה לבעל דין זכות יסוד חוקתית למשפט צדק, ללא הטיית משפט ונטול משוא פנים.

6. ע"פ הלכה פה אחד בהרכב של 3 שופטים ע"י ביהמ"ש העליון, אזי עצם אי ההתייחסות לטענות בעל דין מהווה עיוות-דין, אפילו במקרה שנטענו מאוחר מידי: "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2) (להלן: הלכת איזמן).

7. הפתגם "פעם ראשונה זה מקרה, פעם שנייה זה צרף מקרים, פעם שלישית זאת שיטה" מצא את ביטויו גם בפסיקה בבג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים (להלן: פסי"ד

השמאים לפיו מקרה החוזר על עצמו מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי ופסול ועל הצד שכנגד לסתור חזקה זאת.

הטיית משפט היא עילה לפסילת מותב:

8. הטיית משפט הינה הפרת אמונים כלפי הריבון ופוסלת את המותב ואת הכרעותיו, וכך גם ע"פ הרציונל שבסעי' 77א(ג) לחוק בתי המשפט האוסרות על המותב ליתן החלטות בטרם החליט בבקשה לפסילתו, דהיינו, החלטות של מותב פסול הן פסולות.

9. חיזוק לכך נמצא בסעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, לפיו על כל שופט להימנע מהטיית משפט. גם על פי סעי' 6 לכללי האתיקה לרשמים מחויבים הם לשמור אמונים למדינת ישראל וחוקיה, וחל עליהם האיסור להטות משפט לפיכך, הטיית משפט פוסלת את המותב ואת החלטותיו.

התייחסות לתיק זה:

מהותה של טעות בתום לב ו"טעות" מכוונת:

10. המילים "טעות" או "טעויות" עם גרשיים בהקשר בקשה זאת משמעותן בלשון שגיא נאור היינו פעולה שנעשתה בחוסר תום לב, מתוך מטרת שונות, למשל לפגוע בבעל דין או בהליך לרעתו, לחבל במאמציו להוכיח את טענותיו, ו/או להטות משפט באופן מכוון, מתוכנן ושיטתי.

11. על הרשמת לפסול את עצמה ואת החלטותיה כמבוקש לאור ההלכות הפסוקות הידועות בעניין פסלות שופט ומותב (להלן), שכן אובייקטיבית, אין כל סיבה לאופיין של ה"טעויות" בתיק ולמספרן הרב כל כך, במיוחד לא לאור השכלתה וניסיונה ארוכי השנים של הרשמת, ועולה החזקה שהרשמת נקטה בשיקול דעת סובייקטיבי ופסול (פס"ד השמאים) באופן המעיד גם על שיטת ביצוע של הטיית משפט, ועל הרשמת מוטל לסתור חזקה זאת תוך נימוק כדין (פס"ד גדעון רווח לעיל).

12. הרשמת יודעת שהיא הטתה משפט ופגעה בהליך לרעת הזוכה עד כדי חבלה של ממש, וכל הנימוקים המצטברים מהווים עילה ברורה ומספיקה לפסילתה ופסילת החלטותיה.

13. להלן השכלתה וניסיונה המקצועי של הרשמת ע"פ אתר האינטרנט של רשות האכיפה והגביה:

הרשמת יעל קינן מרקוביץ
Yael Keynan Markovits
רשמת הוצאה לפועל תל אביב

בשנת 1990 סיימה את לימודיה התיכוניים.

בשנת 1990-1991- שרתה במסגרת השירות לאומי בחדר מיון בבית"ח תל- השומר בשנת 1995 סיימה תואר ראשון בתנ"ך ובתולדות עם ישראל באוניברסיטת בר אילן.

בשנת 1996 סיימה תואר ראשון במשפטים באוניברסיטת בר אילן.

בשנת 1996-1997 התמחות בלשכה המשפטית של מס הכנסה.

בשנת 1997 הוסמכה כעורכת דין

בשנת 1997-1999 עבדה במשרדי עורכי דין בתחום האזרחי והמסחרי, דיני תאגידים, מיסים, עבודה, ליטיגציה וניהול משאים ומתנים.

בשנת 1998 סיימה תואר שני במשפט מסחרי באוניברסיטת בר אילן בשנת 1999-2006 עו"ד בלשכה המשפטית של מס הכנסה בשנת 2006-2016 סגנית יועצת משפטית של מנהל הכנסות המדינה, משרד האוצר בשנות עבודתה כעו"ד נתנה הרצאות בפני פורומים מקצועיים ובקורסים מקצועיים שונים.

כמו כן שימשה כבוחנת בבחינות בע"פ של לשכת עו"ד.

במאי 2016 מונתה לתפקיד רשמת הוצאה לפועל ברשות האכיפה והגביה

להלן פירוט "טעויותיה" של הרשמת:

14. הלכות ביהמ"ש העליון הן "ארגז הכלים" על פיהן אמורים להתנהל משפטים וליתן הכרעות. וע"פ דין אסור לעוות או להתעלם מהלכות של ביהמ"ש העליון, ועוד ללא נימוק כדון, ובוודאי לא לרשם הוצל"פ שהוא בעל סמכויות מוגבלות מאוד ומבחינה היררכית הוא אף נמוך משופט בימ"ש שלום, אלא אם כן יש לו כוונה לחבל בהליך לרעת אחד הצדדים.

15. פרשנות בלתי אפשרית האונסת את המילים בניגוד לשכל הישר במטרה להטות משפט, ותוך הוצאה מכוונת של הדברים מהקשרם, וכשברור שהדברים הם חלק ממסכת מתמשכת של התנכלויות והטיות משפט כנגד הזוכה, מעידות על פסלות הרשמת, וזאת בנוסף לחוסר הכבוד שבעניין כלפי בעל הדין.

16. אם בעל דין כותב משהו, והמותב **כותב** ביודעין שבעל הדין כתב משהו אחר לגמרי, ואף מסרב לתקן כשבעל הדין מעמידו על טעותו, אזי ברור שמדובר בהטיית משפט, וזאת לעיתים אף מבלי שהצד שכנגד העלה בכלל טענה זאת והמותב משמש כבא כוחו של הצד שכנגד, כלומר, הדבר בא ביוזמתו הבלעדית של המותב כדי לפגוע ולחבל בהליך ולהשמיץ ולהכפיש את בעל הדין. כך עשתה הרשמת בהחלטתה מיום 7.5.17 כמפורט להלן בעניין "נימת הזוכה". **זהו מעשה פסול הפוסל את המותב.**

17. השימוש שעשתה הרשמת יעל מרקוביץ קינן בהשכלתה וניסיונה ארוכי השנים מהווים מהלכים פסולים כדי לפגוע בבעל דין ולחבל במאמציו להוכיח את טענותיו, שכן לא ייתכן שרשמת עם השכלה וניסיון כאלו תטעה בתום לב ובאופן בוטה כל כך, מגמתית כל כך, וכשהיא חוזרת על מעשיה שוב ושוב פעמים רבות כל כך. **מדובר בשיקול דעת סובייקטיבי ופסול החורג מסמכותה.**

פעולותיה הפסולות של הרשמת:

18. הרשמת נתנה החלטות רבות סתומות לחלוטין, סותרות אחת את השנייה, לא מנומקות, נוגדות לחלוטין הלכות של ביהמ"ש העליון, החלטות המתעלמות לחלוטין מטענות בסיס בגירסתו ונימוקיו של הזוכה, המציאה עובדות שלא היו ולא נבראו ואף סירבה לתקן כשהובהר לה טעויותיה, הערימה קשיים שאין להם כל תקדים, פעלה הפוך מהוראות החוק, ואימצה כל טענה מופרכת של החייב ובא כוחו, התעלמה מטענות בסיס של הזוכה כשהדבר מהווה עיוות דין מכוון (הלכת איזמן לעיל) כדי להתנכל לזוכה תוך השמצתו והכפשתו למרות שלפעמים אפילו היו הדברים מוסכמים כבר בין הזוכה לב"כ החייב, למשל בעניין המצאה.

המצאה בפקס לב"כ החייב - ראה בקשת הזוכה מיום 27.4.17:

19. הזוכה המציא לב"כ החייב בפקס ע"פ התקנות וע"פ כל דין, וגם בזה הרשמת ראתה טעם לפגם, ומבלי שב"כ הזוכה טען בכלל בעניין זה, כשברור שמטרת הרשמת לכתוב עוד ועוד טענות מכפישות ומשמיצות על התנהלות הזוכה שאין להן כל בסיס עובדתי ומשפטי כל שהוא.

20. למה אכפת לרשמת איך הזוכה ממציא לב"כ החייב בפקס אם הדבר נעשה כדון ומגיע ליעדו ואף מוסכם עם ב"כ החייב? ועוד מתוך יוזמה של הזוכה לייעל את ההליך לאור הדיון הקרוב וחג הפסח שהיה בפתח וכשב"כ החייב לא טוען בכלל בעניין? מאיפה יודעת הרשמת אם שני הצדדים לא סיכמו בניהם בעניין כפי שאכן קרה. מאיפה הרצון העז כל כך להשמיץ ולהכפיש עוד ועוד את הזוכה? האם ליישר קו עם מותבים אחרים שפעלו כמוה?

21. הרי ברור שדרישת הרשמת להמצאה בדואר רשום לחייב נוגדת את השכל הישר לאור 9 הנימוקים שבתשובת הזוכה מיום 27.4.17 להקלטת הדיון המהווים חלק בלתי נפרד מבקשה זאת וכוללים בגופה גם את דברי עו"ד אריה לוי המצויינים להלן. תשובת הזוכה (ללא נספחים) מיום 27.4.17 רצ"ב **נספח 1.**

22. ברור שמטרת הרשמת לגרום לזוכה לכמה שיותר הוצאות מיותרות, למשל, על דואר רשום והטלת עלות תמלול הקלטת הדיון על הזוכה תוך כתיבת הערות מיותרות בגנותו ללא כל סיבה וללא כל הצדקה וללא כל בסיס, בדיוק כפי שפעל השופט מיכאל תמיר בהליך ת.א. 31253-04.

14, ונזכיר שהשופט תמיר כתב שהזוכה הגיש 80 בקשות כשהדבר לא היה ולא נברא, כמו גם עיוות קשות דברים רבים של הבסיס העובדתי והמשפטי של ההליך. טבלת הבקשות שהוגשו בהליך 31253-04-14 רצ"ב כנספח 2.

התעלמות מכוונת מספר פעמים מחלק מהותי של הלכת סוויסה:

23. המבקש-זוכה הגיש ביום 6.12.16 בקשה ע"פ הלכת סוויסה (רע"א 4249/98 סוויסה נ' הכשרת הישוב) לפיה הזוכה יעביר תקליטור עם הקלטות לרשמת עם תיאור והסבר, והיא תבחן את הפער שבין הצהרות החייב לבין ההקלטות, ורק לאחר (שם בעמ' 527) שביהמ"ש רואה את הראיות הוא משתמש בשיקול דעתו ומחליט אם יחשפו לפני דיון ההוכחות או שלא.

24. אולם בהחלטותיה מיום 1.1.17 ומיום 9.1.17 ציטטה הרשמת שוב ושוב רק חלק אחד בלבד מהלכת סוויסה והתעלמה מחצי מהותי ביותר של הלכת סוויסה שעל פיו ביקש הזוכה את בקשתו והוא שהרשמת תבחן תחילה את ההקלטות ורק אח"כ תיתן החלטתה.

25. בנוסף, הרשמת ציטטה רק חצי הלכה וגם לא נתנה שום החלטה וגם לא נימקה אלא פשוט התעלמה לחלוטין מיישום ההלכה כדי לדחות באופן שרירותי וללא כל נימוק את בקשת הזוכה.

26. גם לאחר בקשת הזוכה לנימוק החלטתה, נתנה הרשמת החלטה ביום 22.1.17 תוך שהיא שוב לא מנמקת מדוע התעלמה מהחלק המהותי של הלכת סוויסה, ותוך שהיא שוב מצטטת רק חצי מההלכה הפועל כנגד הזוכה ומבלי להזכיר בכלל את החצי השני והמהותי המאזן את החצי הראשון, ומבלי לנמק בכלל, שכן ברור, שאם הרשמת תעשה בעניין דיון כדין יהיה לה קשה לדחות את הבקשה מבלי לעורר תחושת הטיית משפט קשה ומשוא פנים בקרב הקורא, לפיכך בחרה להתעלם, ושהמבקש יפנה לעירעור כפי שאכן הפנתה אותו לערער מספר פעמים.

27. לא מדובר בטעויות בתום לב. שתי התעלמויות מכוונות מחלק מהותי של הלכת סוויסה לפיה הרשמת תבדוק את ההקלטות, והתעלמות נוספת גם לאחר בקשת ההנמקה מעידים בעליל, לרבות ע"פ פס"ד השמאים לעיל, על חזקה על שיקול דעת סובייקטיבי פסול והטיית מכוונת של משפט כדי לדחות את הבקשה בכל דרך, ועל הרשמת לסתור חזקה זאת:

27.1. למה הרשמת ציטטה פעמיים חצאי הלכה?

27.2. למה פעמיים הרשמת גם לא נתנה החלטה?

27.3. למה שימשה כב"כ החייב והעלתה טענות שהחייב לא טען ושלזוכה לא ניתנה זכות להגיב להן?

27.4. למה המשיכה להתעלם מהחלק המהותי של הלכת סוויסה גם בנימוקה ובמיוחד כשהזוכה מבקש להתייחס לכך והתעלמה מבקשתו שתבדוק את ההקלטות?

27.5. למה סילפה בכוונה תחילה את דברי הזוכה לפיהן לכאורה ביקש מהרשמת להפעיל את שיקול דעתה אבל התעלמה מהחצי היותר מהותי של הלכת סוויסה ובקשתו של הזוכה לפיהן עליה להפעיל את שיקול דעתה לאחר שתבחן את הראיות? מדובר בהטיית משפט לשמה, מכוונת ושיטתית, ואין מדובר בטעות בתום לב.

הטיות המשפט והמכשולים המכוונים בבקשה להקלטת הדיון:

28. מה בסך הכל ביקש הזוכה? להקליט את דיון החקירות כדי שתהיה לו האפשרות לתקן או לשפר את הפרוטוקול. בקשות כאלו מוגשות למאות והקלטות מבוצעות כדבר שבשיגרה.

29. בטיפול בבקשה זאת עשתה הרשמת את כל הפעולות הפסולות האפשריות שיכול מותב פסול לעשות כדי להכשיל ולדחות את הבקשה, ורק בגין התנהלותה והתנהגותה בבקשה זאת עליה לפסול עצמה מלהמשיך לדון בתיק אם יש בה יושר ויושרה מקצועיים ואישיים.

30. נתחיל בדרישות שאין להן אח ורע בשום מקום, וכל מטרתם הייתה לטרטר את הזוכה ולהעמיס עליו עלויות וטירחה מיותרים ללא כל סיבה וללא כל הצדקה שהזוכה העלה בפניותיו לרשמת ובקשותיו להבהרה אך היא התעלמה ולא הבהירה ולא הגיבה, וכל זאת כשהרשמת יודעת שמועד הדיון קרוב מאוד וכי עמידה בדרישות בלתי אפשרית, ממש כפי שפעל השופט תמיר עליו הגנה בכל הזדמנות, וכשהיא יודעת שהחייב ובי"כ לא ממציאים את כתבי הבי-דן שלהם לזוכה :

30.1. **הבאת 3 הצעות מחיר** - למה על הזוכה להביא הצעות מחיר אם הוא התחייב לשאת בעלות ההקלטה כחוראת סעי' 68(ב) לחוק בתי המשפט? למה בכלל חשוב לרשמת כמה תעלה ההקלטה אם הזוכה התחייב לשאת בעלותה? **הרשמת לא ענתה לבקשת הבהרה זאת.**

30.2. **הבאת אישור מטעם המקליטים שהם מוסמכים להקליט דיונים בבית משפט - ע"פ הקב"ט הראשי של ביהמ"ש, וכפי שהזוכה ציין בתצהירו, זאת הייתה הפעם הראשונה לקב"ט הוותיק שהוא נדרש לספק אישור שמקליט מוסמך להקליט דיונים בבית משפט ושמותר להם להכניס ציוד הקלטה, וכפי שהזוכה הצהיר, המקליטים עצמם לא הבינו ולא ידעו בכלל על מה מדברת הרשמת ומה היא רוצה שכן לא קיים כזה אישור, וגם התעלמה מבקשות ההבהרה של הזוכה להבהיר מה בדיוק היא רוצה, וגם לטענות אלו של הזוכה הרשמת לא הגיבה כלל.**

30.3. **אישור של מקליטים מותר להכניס ציוד הקלטה לבית משפט** - הזוכה חוזר על טענותיו בסעי' הקודם בעניין הבאת אישור מטעם המקליטים. אף אחד מהמקליטים לא ידע מה הרשמת רוצה ולמה היא מתכוונת שכן הם מקליטים כבר שנים רבות בבתי המשפט ומעולם לא התבקשו לאישור כזה.

30.4. **חייב הזוכה בתמלול ההקלטה** - מדובר בהטיית משפט בוטה וקשה והתנכלות קשה ומכוונת כלפי הזוכה. דרישה זאת מנוגדת לחלוטין לכל דין, ובמיוחד להכרעת כב' הנשיא לשעבר אשר גרונס ברע"א 2193/08 **מנורה חברה לביטוח נ' שלומי לובטון, שעליו חזרה גם כב' הנשיא הנוכחית ברע"א 8532/14 דחלאן נ' עיזבון המנוחה אמיתי ז"ל, שהרשמת עצמה ציטטה בהחלטתה** מיום 7.5.17 בו ושניהם קובעים בדיוק ההפך ממה שהחליטה הרשמת ללא כל נימוק, ובוודאי שלא הסבירה למה המקרה לפני עומד בתנאי "מקרה נדיר במיוחד" שקבעו שני נשיאים לפניו, ובחוסר סמכות מוחלט ובמיוחד כששמה עצמה מעל שני נשיאי ביהמ"ש העליון, והדבר מהווה שיא חדש בהתנכלות לזוכה. נימוקי הזוכה בכתב הבר"ע (שבתיק) על החלטת הרשמת מדברים בעד עצמם.

31. **וידגש שוב** - אחד מנימוקי הרשמת הם הבקשות צפויות של הזוכה בתיק אולם היא נמנעת מלציין שכמעט כל בקשות הזוכה נבעו מהתנהלותה הפסולה של הרשמת המתוארת לעיל כמו ציטוטי חצאי ההלכות שנקטה ודרשו בקשות הבהרה, ודרישות והחלטות סתומות שאף אחד לא ידע מה פשרן, והחלטות וקביעות חסרות כל נימוק ועוד ועוד כמפורט לעיל ולהלן. **היש הטיית משפט בוטה מזאת?**

32. ויצויין, שכשבוועיים לפני הגשת בקשה זאת התיר בימ"ש השלום בת"א לזוכה להקליט דיון הוכחות בלי אף מכשול כדוגמת המכשולים שהציבה הרשמת בפני הזוכה, ובלי אף טרטר של הזוכה להביא כל מיני אישורים שאף אחד שמע עליהם קודם ולא ידע מה טיבם ומה מהותם.

33. וידגש שוב - הרשמת הערימה על הזוכה דרישות רבות שלא היו מובנות וידועות לאף אחד והתעלמה מבקשות ההבהרה של הזוכה שניסה לעמוד בדרישותיה והפנתה אותו לערער תוך ידיעה שפעלה שלא כדין. וידגש - כך בדיוק פעל גם השופט מיכאל תמיר בהליך ת.א. 31253-04-14 שהצדדים שכנגד בהליכים השונים מול הזוכה אוהבים כל כך לצטט ממנו.

34. דוגמה נוספת היא סתירת החלטות פוזיטיביות שלה עצמה, למשל, בהחלטתה מיום 7.5.17 (שלושה ימים לפני הדיון) כתבה הרשמת :

**"לפני בקשת זוכה להתיר את הקלטת הדיון הקבוע ליום 10.5.2017 בידי מר ארזי.
הזוכה לא צירף אישור ממחלקת הביטחון של משמר בתי המשפט כי מר ארזי רשאי להכנס
עם ציוד הקלטה לכתלי בית המשפט.
על הזוכה לצרף אישור כאמור."**

מעבר לכך שדרישה זאת לא הייתה ידועה למחלקת הביטחון מעולם, כפי שהצהיר המבקש
שלוש פעמים, והותר לו להקליט דיונים ללא תנאי זה, הרי שגם לאחר שהזוכה הגיש לתיק
ביום 7.5.17 שני אישורי כניסה לשני מקליטים (אחד לגיבוי) ממחלקת הביטחון של ביהמ"ש,
בזו הלשון: **"הריני לאשר שהמקליט אלדד ארזי ת"ז xxxxxxxx עבר סיווג ביטחוני ורשאי
להיכנס לביהמ"ש עם ציוד הקלטה ללא בידוק בטחוני לטובת עבודתו"**.

סתרה הרשמת את עצמה בהחלטה נוספת מיום 9.5.17, וטענה לפתע:

**"לעניין אישורי הכניסה:
בשום שלב לא נדרש בהחלטותי אישור כניסה למקליטים, אלא אסמכתא המעידה כי הינם
מקליטים מוסמכים של דיוני בית משפט"**

35. ולמרות כ-4-5 הבהרות מפורשות של המבקש עם תצהיר תומך לפיהן לא קיימת כלל אסמכתא
המסמיכה מקליטים להקליט בבתי משפט, שינתה הרשמת שוב ושוב את דעתה לגבי
האסמכתאות שהיא דורשת מבלי לפרש פעם אחת ולתמיד ומראש מה דרישותיה, ולא עזרו
בקשות ההבהרה של המבקש, שכן, הבהרות הרשמת היו אף סתומות מקודמותיה.

36. יש לציין שאף לא אחד מ**מכל** 3 המקליטים, שכולם עוסקים כבר שנים רבות בהקלטות בבתי
משפט השלום והמחוזי ובדיוני רשויות מקומיות וכו', לא ידעו כלל על איזו אסמכתא מדברת
הרשמת והבהירו שוב ושוב שאין בכלל אסמכתא כזאת והמבקש אף הגיש לרשמת העתק
תכתובות בעניין אך ללא הועיל, והרשמת שינתה את דעתה פעם אחרי פעם לגבי מהות
האסמכתא הדרוש, והתעלמה מכל הסברי המבקש, למשל שלא היה זמן בכלל להשיג הצעות
מחיר לאור אי ההמצאה של החייב וב"כ ולאור מועד הדיון הקרוב ויום העצמאות שחל, מה גם
שלמחרת ההקלטה אין שום משמעות מרגע שהמבקש הודיע שההקלטה על חשבונו.

37. אם יש טעם מיוחד המונע את הקלטת הדיון, אזי איך העמסת עלותו הגבוהה של התמלול על
הזוכה מרפאת את הטעם המיוחד? ואם אין טעם מיוחד, אזי יש להתיר את הקלטת הדיון ללא
כל תנאי. ברור שמדובר בכוונה פסולה מכוונת ושיטתית ובהטיית משפט לרעת הזוכה, אם ע"י
הצבת מחסום כלכלי פסול, ואם לצורך התנכלות, או שניהם גם יחד.

38. המצאת עובדות שכלל לא עלו ע"י ב"כ החייב וגם אינן נכונות שכן כל מטרתן הייתה אינוסן
של המילים כדי להמציא עובדות שיתאימו לכאורה לפס"ד שמחה ניר שגם ככה לא תקף לאור
התיקון המאוחר של חוק בתי המשפט המצווה להתיר הקלטת דיונים, כדי שתהיה לרשמת
אמתלה לדחות את הבקשה, וגם זאת, תוך הוצאה פסולה ומתנכלת של הדברים מהקשרם
כמפורט להלן, ונזכיר את אופן הפרשנות התלוש לחלוטין מהמציאות של הרשמת כפי שעולה
מהבקשה ומההחלטה, שתיהן מיום 4.4.17:

לשון בקשת הזוכה:

**"5. לפיכך, ברצוני כי תהא לי הקלטה של הדיון כדי שתהיה בידי אפשרות לשפר
ו/או לתקן את הפרוטוקול למקרה שדברים לא ירשמו במדויק או יהיו חסרים או
משובשים עקב חשיבותו של הפרוטוקול (בג"ץ 89/305 שמחה ניר נ' בית משפט
השלום (תעבורה) למחוז חיפה)."**

**ולשון ההחלטה ביום 7.5.17, 3 ימים לפני הדיון, המפרשת את דברי הזוכה בבקשתו מיום
4.4.17 בניגוד מוחלט לדבריו הברורים ביותר והפוזיטיביים שבבקשתו:**

"בבקשתו של הזוכה מיום 4.4.2017 צויין כי בדיונים בהם השתתף הזוכה בעבד, בפרוטוקולים רבים נפלו טעויות והיו חוסרים רבים.

בעניין זה, לא ניתן שלא להפנות לבג"ץ 305/90, שמחה ניר נגד בית משפט השלום (תעבורה) מחוז, פד"י מה(3) 203 (להלן-בג"ץ ניר). בפסק הדין נכתב כהאי לשון: "אם יאמר עורך-הדין, כי בדעתו לערוך הקלטה שכן מצפה הוא, על סמך ניסיון העבר, לאי-דיוקים בניהול הפרוטוקול, וכי רוצה הוא להכין מראש ראיה בעזרתה יוכל לתקוף את מהימנות הפרוטוקול, אזי ניתן לראות בכך התנהגות בלתי מנומסת מצד עורך הדין, ואף משום התגרות בבית המשפט, ובנסיבות כאלה אין לראות פגם באי-מתן היתר." נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניו של הזוכה לפני. (הדגשות במקור).

39. והזוכה שואל - האמנם כך? והרשמת נשארה בעמדתה גם לאחר הסברי הזוכה בבקשתו מיום 8.5.17 לתיקון ההחלטה ולעיון מחדש תוך שהיא מפנה אותו לערער, למרות שבסמכותה לתקן את החלטתה. הבקשה רצ"ב כנספת 3 ומהווה חלק בלתי נפרד מבקשה זאת.

40. אולם הרשמת עשתה את הדבר פסול ביותר, שאינו מכבד את רשות האכיפה והגביה, ולחלן הסבר תוך הפנייה לשלוש הפסקאות מפס"ד שמחה ניר - הרשמת ציטטה את דיברי כב' השופט גבריאל בך שלהם שני חלקים, הן פיסקות א' וב' שלהלן, וכשפסקה ב' היא המשכה המיידית והבלתי נפרד של פסקה א', שדווקא ממנה בחרה הרשמת לקחת את "פרשנות הנימה". לעומת זאת, המבקש ציטט בכלל את דבריי הנשיא ברק שנתונים בפיסקה ג' להלן:

"פיסקה "א", א.ק. לעומת זאת, אם יאמר עורך הדין, כי בדעתו לערוך הקלטה, שכן מצפה הוא, על סמך ניסיון העבר, לאי-דיוקים בניהול הפרוטוקול, וכי רוצה הוא להכין מראש ראיה, שבעזרתה יוכל לתקוף את מהימנות הפרוטוקול, אזי ניתן לראות בכך התנהגות בלתי מנומסת מצד עורך הדין ואף משום התגרות בבית המשפט, ובנסיבות כאלה אין לראות פגם באי-מתן היתר. נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניו של העותר בפניו.

פיסקה "ב", א.ק. אולם קיום האפשרות התיאורטית בלבד, שההקלטה הפרטית עשויה לשמש גורם בעת ויכוח עתידי בדבר דיוק הפרוטוקול, אינו צריך, לדעתי, לשמש סיבה לסירובו של השופט להיעתר לבקשת עורך הדין. נראה לי, כי טוב יעשה בית המשפט, אם לא יגלה רגישות יתר בנושא זה. השופט צריך להיות ער לעובדה, שתמיד יכולה ליפול טעות רישום, ואם אכן מתעוררת נקודה השנויה במחלוקת, והיא בעלת חשיבות במשפט, הרי ייתכן שתצמח תועלת לשופט, מבחינת רצונו להבטיח שצדק ייעשה, אם יוכל להיעזר בהקלטה שנערכה ושמסקפת את האמירות במדויק. אין לשכוח, כי תמיד זכאי המתדיין להגיש תצהיר בשבועה לביסוס בקשתו לתיקון הפרוטוקול, ולרוב הקלטה תהיה עדיפה על תצהיר הנשען על זכרוננו של עד בלבד."

פיסקה "ג", א.ק. עצם העובדה שהרישום עשוי לשמש עילה לבקש תיקון הפרוטוקול אין בה, בדרך כלל, כדי להוות עילה מספקת לסירוב ליתן היתר. ... בהקשר זה יש לציין כי עצם החשש כי ההקלטה תשמש בסיס לבקשה עתידה לתיקון הפרוטוקול אין בו כדי להצדיק סירוב ליתן היתר להקלטה. ... מותר לו לצד לבקש היתר להקליט את הנעשה באולם בית המשפט מתוך מגמה לשפר בכך בעתיד את תוכנו של הפרוטוקול "

41. ומה עשתה הרשמת? הוציאה את דבריי השופט בך מהקשרם, ושלפה רק את מה שמתאים לה כדי לדחות באופן מגמתי ופסול את בקשת הזוכה וללא ניהול דיון הוגן וראוי, ותוך שהיא מתעלמת בכלל מכך שהזוכה ציטט בכלל את דברי הנשיא ברק שמתירים את מתן היתר להקליט את הדיון, ותוך ביצוע פרשנות מופרכת ומעוותת, וחסרת כל נימוק ומנוגדת לכל היגיון כל שהוא וחסרת כל בסיס לשוני ועובדתית כדי להמציא עובדה חדשה ודמיונית שלא

הייתה ולא נבראה וכל זה כדי לדחות את בקשת הזוכה להקלטת הדיון, ואף נמנעה מתיקונה וביטולה לאחר הסברי הזוכה. **היש הטיית משפט בוטה וקשה מזאת? מדובר בהפרת אמונים של ממש כלפי הריבון שנתן בידה את הסמכות והאחריות לשמירה על זכויות היסוד של בעלי הדין הבאים לפניו.**

42. ומה עשתה הרשמת? הרשמת לקחה את דיבריי הזוכה שציטט פוזיטיבית את הנשיא ברק המצדדים במתן היתר להקלטת הדיון, והדביקה את דבריו לחלק מדברי כב' השופט גבריאל בך. והדבר מסביר גם מדוע התעלמה הרשמת מדברי כב' השופט ג. בך **שאותו הרי ציטטה:** "רצוי שלא ימנע בית המשפט את מתן ההיתר לערוך הקלטה מעורך-דין, המצהיר. בתום-לב, כי ההקלטה דרושה לו לצורך ביצועו היעיל של תפקידו המקצועי." במיוחד לאור **הצהרת הזוכה בתום לב פעמיים לפחות בהיותו מייצג את עצמו, הן בבקשה המקורית והן בבקשה לתיקון ועיון מחדש** לגבי כוונותיו המבוססות על דברי הנשיא לשעבר ברק שההקלטה היא לצורך שיפור הפרוטוקול במקרה הצורך.

43. כמו כן, גם בהתבססות הרשמת על החלטה ברע"א 8532/14 דחלאן נ' עיזבון המנוחה אמיתי ז"ל היא "טעתה" שכן פס"ד דחלאן למעשה **תומך לחלוטין בכל טענות המבקש.**

44. יתרה מכך, בתשובתו לתגובת החייב לבקשת הזוכה להקלטת הדיון (נספח 1), ציטט הזוכה את עו"ד והנוטריון אריה לוי בעל ניסיון של כמעט 40 שנה שהסביר מדוע פרוטוקול הדיון הינו הפרוטוקול המוקלד, וגם מטענות אלו התעלמה הרשמת, וברור שהדבר מהווה הטיית משפט מתוך מטרה להתנכל לזוכה ולגרום לו לכמה שיותר הוצאות וכן עיוות דין מכון (הלכת איזמן)

45. אבסורד נוסף של הרשמת הוא שלא הזוכה אלא הצד שכנגד עצמו, הוא ולא אחר, הזהירו את הרשמת שפרוטוקול מתומלל יביא לפרוטוקול "מנופח" (סעי' 14 לתגובת החייב מיום 18.4.17):

"14. זאת ועוד, להקלטת הדיון ישנו חיסרון גדול נוסף והוא "התנפחותו" של הפרוטוקול למימדים אדירים אשר מקשים מאוד על היושב בדין בבואו לכתוב את פסק הדין, לא כל שכן על ערכאת הערעור אם תהיה."

כלומר, **החייב וב"כ עצמם ביקשו להימנע מפרוטוקול מתומלל, ואפילו אז, למרבה האבסורד, החליטה הרשמת על פרוטוקול מתומלל, ובניגוד אפילו לדעתם של נשיאי ביהמ"ש העליון. היש כוונת מכון ברורה מזאת להטיית משפט ולהתנכל לזוכה?**

46. הדבר ממחיש את כוונת הרשמת מלכתחילה לדחות את הבקשה בכל דרך, לרבות ע"י הצבת מחסום כלכלי בפני הזוכה שכן היא מודעת למצבו הכלכלי ואף התייחסה אליו בהחלטתה מיום 18.4.17, וסברה שיותר על ההקלטה, ולמרות שבסמכות הרשמת ע"פ הפסיקה ולרבות ע"פ תקנה 27(א) לתקנות ההוצ"פ, לבטל או לשנות כל החלטה שנתנה, היא נמנעה מכך.

47. לא מדובר בטעות בשיקול דעת או החלטה שגויה בתום לב אלא בהתנכלות מכוונת, ובניצול קשה ופסול לרעה של הסמכות שנתן הריבון בידיה של הרשמת.

טענת הרשמת בעניין בקשות הזוכה:

48. הרשמת נתנה החלטות שסותרות את עצמן כמפורט לעיל, והחלטות סתומות שאיש לא הבין ולא ידע על מה היא מדברת, והחלטות הנוגדות לחלוטין את הדין והחלטות המצטטות חצאי הלכות תוך התעלמות מטענות אחרות של הזוכה, וכשהזוכה הגיש בקשות הבהרה ותיקון החלטותיה נתנה הרשמת החלטות הכוללות הכפשות והשמצות של הזוכה בו היא טוענת כנגד מס' בבקשות שהגיש ותוך התעלמות מטענותיו, ושליחתו לערער על כל המשתמע מכך. **היש אבסורד גדול מזה? ברור שמדובר בהשמצה והכפשה מכוונים ובהטיית משפט.**

49. הרשמת התעלמה מטענות בסיסיות של הזוכה בעניין הקלטת הדיון, וכב' הרשמת מופנית שוב לעיין בתשובה לתגובת החייב ולשאר הבקשות שנאלץ הזוכה להגיש ולהיווכח בעצמה.

50. איך יכול הזוכה לתת אמון ברשמת כזאת שתיתן הכרעה הוגנת בתיק כשכל משפט שלו תזכה לפרשנות האונסת את המילים לכיוונים הפוכים לחלוטין מבלי שטענות אלו עלו כלל ע"י החייב וב"כ ומבלי לזוכה ניתנה בכלל האפשרות להגיב על טענות אלו מבעוד מועד, וכשהרשמת לא מהססת לנצל את כלי הפרשנות לרעה לרבות ע"י הוצאת מגמתית ופסולה של דברים מהקשרם.

51. ואם כך הם פני הדברים, הרי שברור שקיום פסק הדין בניחולה של הרשמת היה נמשך ונמשך עד להפיכתו של פסה"ד ל"לא רלוונטי" כטענתה בהחלטתה מיום 13.12.17 כי לאור התנהלותה ברור שלא הייתה לה כל כוונה להביא לקיום את פסק הדין ברור "נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניה" כשם ש"נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניה של הזוכה לפני".

התנהלות הרשמת בדיון החקירות:

52. גם בדיון החקירות עצמו עשתה הרשמת ככל שביכולתה לפגוע בזוכה, והמקרים המפורטים להלן הם רק חלק קטן מהתנהלותה והחלטותיה ה"מוטעות".

הימנעות ממתן החלטות שאמורות להיות לטובת הזוכה:

53. הימנעות הרשמת מלתת החלטה בעניין אי המצאת כתבי הבי דין מטעם החייב ע"י החייב ובא כוחו, גם בדיון, וגם לאחר שהוגשה בקשה בעניין וכל החלק הרלוונטי של הפרוטוקול כבר היה מונח בפני הרשמת עדיין סירבה הרשמת ליתן החלטה בעניין.

טענות סותרות וחסרות כל היגיון בעליל:

54. הרשמת השתמשה בנימוק הפוסל ראיה פסולה של החייב כדי לנמק "באותו אופן" פסילת ראיה חוקית לחלוטין של הזוכה. אפילו ב"כ החייב ידע שאין לו מה להתעקש כי הראיה שהגיש לתיק פסולה מדעיקרה והסכים למשוך אותה מהתיק, לעומת זאת הרשמת ידעה שאת החוזה ערך הזוכה כי הוא הצהיר זאת מסי' פעמים וזו אחת מטענותיו העיקריות (פרוטוקול עמ' 8 ש' 21 עד עמ' 10 ש' 18).

55. ההקלטה מוכיחה את להיטות הרשמת לפסול את ראיות הזוכה, ממש כמו שעשתה כשפסלה את ההקלטות בניגוד מוחלט לדיני הראיות ולכל הרציונאליים של דיני הראיות ובניגוד לשכל הישר וזאת למרות נימוקיו המפורטים של הזוכה והתקפים כולם שמכולם התעלמה כלא היו ותחת זאת בחרה לקבוע ללא כל נימוק (פס"ד גדעון רווח לעיל) את קביעותיה תוך אימוץ טענות מופרכות לחלוטין של ב"כ החייב (פרוטוקול עמ' 5 ש' 13 עד עמ' 7 ש' 34) ובתחילה אף נמנעה כלל מלנמק ורק לבקשת הזוכה לנמק את החלטתה הוסיפה את קביעותיה שבוודאי לא עולות כדי נימוק כדין (פס"ד גדעון רווח) כפי שניתן לשמוע בהקלטה (החל מזמן הקלטה 8:23 דק') היש הטיית משפט קשה מזאת?

56. איך הרשמת מקבלת את התצהיר של העדה מטעם הזוכה אבל פוסלת הקלטות? הרי העדה אמורה להעיד על אותן עובדות שיש בהקלטות.

57. למה דיני ראיות אצל הרשמת שונים מדיני הראיות אצל השופט מיכאל תמיר? ותוך שהרשמת סותרת עצמה שוב. פרי' עמ' 36 ש' 19-17. כלומר, הרשמת בקעה חקיקה חדשה בחוסר סמכות.

58. ברור שרוב החקירה החוזרת של החייב פסולה שכן חקירה חוזרת איננה מקצה שיפורים ואינה מתן אפשרות לשאת נאומים עמוסי עובדות חדשות שמקומן בחקירה ראשית מבלי שלצד שכנגד ניתנת אפשרות לחקור נגדית את הנחקר בחקירה החוזרת.

לעניין ההחלטה מיום 13.12.17:

59. טענות הרשמת בהחלטה זאת מלאכותיות ומאולצות כי לרשמת היה ברור שיוגש ערעור על החלטתה בעניין עלות התמלול, וכפי שהיא עצמה הפנתה את הזוכה לערער.

60. העובדה שב"כ החייב לא הגיש שום בקשה בעניין עד להגשת הבקשה לסגירת התיק מעידה שגם הוא לא מאמין בדבריו וכי לא היה כל צורך לבקש עיכוב ביצוע ולא כל דבר אחר שכן גם הוא יודע בוודאות שהתנהלות הרשמת בכל הקשור לאי קבלת ההקלטות ולהטלת עלות התמלול על הזוכה והחלטותיה בעניין לא חוקיים בעליל ולפי כל קנה מידה משפטי ולפי כל רציונאל משפטי, כמו גם התנהלותה בכל הקשור לבחינת ההקלטות ע"פ פס"ד סוויסה.

61. היה להמתין בעניין התמלול עד להכרעה בבר"ע וברור שטענת הרשמת לכך שעברו 6 חודשים וכי אין עיכוב ביצוע הינה טענה מלאכותית ומאולצת, שגם אין לה כל מקום לא רק בגלל שלא הוגשה כל בקשה בעניין עד לאחרונה, אלא גם כי הרשמת עצמה יודעת שהיא התנהלה באופן לא חוקי ולא תקין, כמפורט בבקשה זאת וגם כתב הבר"ע על החלטותיה מדבר בעד עצמו.

62. הרשמת כבר חרצה את גורל התיק וכתבה שקיום פסק הדין הפך לתיאורטי, כשברור שהיא גמרה בליבה החלטתה זאת עוד באמצע ההליך, שכן למה לא ציינה זאת קודם כפונקציה של עזיבת החייב את הדירה? יתכן שהדבר היה משנה את כל מהלך התיק, ולא ציינה זאת אפילו כשהחייב ציין בדיון הראשון שהוא עוזב בפברואר 2017. ברור שקביעה בטרם נשמעו טענות הצדדים מהווה הטיית משפט ועילה לפסילת המותב.

63. ולמה הרשמת הציעה לצדדים לנסות ליישב את העניין ביניהם אם ידעה שהחייב עומד לעזוב את הדירה ועזיבתו הופכת את קיום פסק הדין ל"תיאורטי"? כשברור שלא יצא מזה כלום והעניין יסחב כמו שאכן קרה ושהזוכה צפה. ברור שמדובר בחריצת דין מראש ובהטיית משפט ופסלות המותב.

64. וזאת עדיין מבלי להתחשב עדיין במסמך שב"כ החייב מכנה בשם "רשומה מוסדית" שהזוכה מתנגד לו בהיותו מזויף, הן בגלל שלא יתכן ששוב מצב שרשות מנהלית תוציא מסמך שלא נושא תאריך, והן כי החייב לא עמד בהלכות הדרושות להגשת מסמך העונה להגדרה "רשומה מוסדית". הזוכה יגיב בנפרד לבקשה השנייה של החייב לסגירת התיק.

המצאות אישה נוספת ובדיקת כפתור המצוקה:

65. במהלך כל הדיון ישבה אישה נוספת ליד הרשמת, ובתחילת הדיון הגיע קב"ט לבדוק את כפתור המצוקה. לשאלת הזוכה ענתה הרשמת שבדיקת כפתור המצוקה בגלל מקרה של מישהו שהתמוטט בעבר. הזוכה לא מאמין שזאת סיבה.

66. ברור שגם לזוכה אין טעם להגיש סיכומים אם הרשמת ממציאה עובדות הפוכות לטענותיו ע"י פרשנות כפי שעשתה בעניין "נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניו של הזוכה לפני", וכדי למנוע אפשרות כזאת עליו להסביר ברחל בתך הקטנה כל טענה וטענה ולכך בוודאי לא יספיקו 5 העמודים שקצבה הרשמת לסיכומים והזוכה אף ביקש יותר (פרי עמ' 75 ש' 22), וגם לזוכה אין טעם לצטט הלכות של ביהמ"ש העליון שכן אין להן כל משמעות בעיני הרשמת, וגם אין לזוכה כל טעם לטעון טענות שכן הרשמת מתעלמת מטענותיו המהותיות והבסיסיות.

67. הרשמת אמנם איננה שופטת כמצוין בפרק ה"מבוא" לכללי האתיקה המקשר בין בסיס תפקיד הרשם לזה של שופט:

"לרשמים נתונות סמכויות מינהליות כבדות משקל, וסמכויות שיפוטיות ומעין שיפוטיות, וגם לאחר הפרדתם ממערכת בתי-המשפט תפקידם דומה ביותר לתפקיד השופט ורשם בית המשפט."

68. אך הריבון נתן בידה סמכות מוגבלת בתפקיד מעין שיפוטי ועל כתפיה אחריות לשמור על זכויות היסוד הרגישות ביותר שיש לאדם, אך מכל האמור לעיל הזוכה איבד את כל אמונו

ברשמת, ובכוונתה לעשות משפט צדק נטול הטיית משפט והכרת פנים כזכות היסוד הקיימת לזוכה, ואובדן אמון זה מודגש לאור דברי הנשיא שמגר בבג"צ 506/89 בארי, עו"ד נ' כוכבא-שבתי ואח' (להלן: פס"ד בארי):

"תנאי חיוני לקיומה של רשות שופטת עצמאית, ובלתי תלויה, הוא באמון הציבור. זהו אמון הציבור בכך, כי הרשות השופטת עושה צדק על-פי דין. זהו אמון הציבור, כי השפיטה נעשית באופן הוגן, ניטרלי, תוך מתן יחס שווה לצדדים וללא כל אבק של עניין אישי בתוצאה. זהו אמון הציבור ברמתה המוסרית הגבוהה של השפיטה. בלא אמון הציבור לא תוכל הרשות השופטת לפעול..."

.....

אמון הציבור ברשות השופטת הוא הנכס היקר ביותר שיש לה לרשות זו. זהו גם אחד מנכסיה היקרים ביותר של האומה. ידועה אמרתו של דה-בלזק, כי חוסר אמון בשפיטה הוא תחילת סופה של החברה... הצורך באמון הציבור אין פירושו הצורך בפופולאריות. הצורך להבטיח אמון פירושו הצורך לקיים את תחושות הציבור, כי ההכרעה השיפוטית נעשית באופן הוגן, אובייקטיבי, ניטרלי, ללא נטייה. לא זהותם של הטוענים אלא משקלם של הטענות הוא שמכריע את הדין. משמעותה ההכרה, כי השופט אינו צד למאבק המשפטי, וכי לא על כוחו שלו הוא נאבק, אלא על שלטונו של החוק" (בג"צ 732/84, בשג"צ 327/85 [8], בעמ' 148).

69. לאור ניסיונה ועברה של הרשמת, ברור שלא מדובר בטעויות ולא בטעויות שבשיקול דעת. התעלמות מטענות בסיסיות ביותר שהן היסוד של גרסת הזוכה, והמצאת עובדות וטרטור הזוכה לחינם ימים ספורים לפני דיון אינן טעויות אלא חבלה של ממש בהליך והטיית משפט בוטה. מדובר בכלים שיפוטניים פסולים שמטרתם הטיית משפט מכוונת ושיטתית לצורך דחייה פסולה ולא חוקית של הבקשה.

70. הרשמת התעלמה ביודעין מהטענות הבסיסיות והמרכזיות של הזוכה בידעה שהן הופכות בהכרח את ההחלטה. היש הטיית משפט בוטה מזאת? ברור שהבקשה להקלטה הדיון הייתה צריכה להתקבל ללא כל תנאי, אם אלו האמצעים הפסולים שהרשמת הייתה צריכה לנקוט כדי לדחות את הבקשה.

71. עצם טענת הרשמת שהזוכה "הסכים" לשאת בעלות התמלול לאור הנסיבות בהן אולץ לשאת בה מצדיקה לכשעצמה, והיא בלבד, את פסילת הרשמת. האם הרשמת הייתה מוכנה להתנהלות כזאת של מותב לו היה מדובר בהליך בעניינה האישי?

72. חמור מכך, הרשמת מעלה גם מצג שווא ומעוותת את הדין ומטה משפט בטענות חסרות כל בסיס ואחידה במציאות ממש כפי שעשו השופט תמיר ועמיתתה הרשמת דקלה קלין יונה.

73. לא לשם כך נתן הריבון בידי הרשמת את הסמכות להכריע בגורלם של אזרחים משלמי מיסים ואת שיקול הדעת והאחריות הכבדה לשמור על זכויות היסוד של המדיינים הבאים בפניה.

74. צר לי שהרשמת בחרה בדרך הטיית המשפט, שהיא גם הפרת אמונים כלפי הריבון וכלפי התפקיד, וגם כלפי בעל הדין שציפה לזכות במשפט צדק לאור סעי' 6 לכללי האתיקה.

75. לפיכך, מעבר להחלטתה המנומקת הנדרשת בבקשת הפסלות ובפני וועדת האתיקה, מבוקש מכב' הרשמת לענות גם על שלוש השאלות הבאות **ולנמק** את תשובותיה:

75.1. האם פעלת ע"פ כללי האתיקה? (ראי להלן)

75.2. האם היית מוכנה שההחלטות שנתת היו ניתנות בעניינך לו את היית המבקשת?

75.3. האם את שלמה עם ההחלטות שנתת?

75.4. האם את מוכנה להיחקר נגדית על התנהלותך והחלטותיך? (שכן ברור שההחלטותיך תופענה בכל הליך של הזוכה כמו שמופיע פס"ד השופט תמיר).

76. ומן הראוי שיבואו לידי ביטוי היושר והיושרה המקצועיים והאישיים של הרשמת ועליה לפסול עצמה לרבות פסילת החלטותיה.

77. מכיוון שלא ניתן להוכיח את היסוד הנפשי של המותב הפסול, ומכיוון שכל משפטן יודע עוד מהסמסטרים המוקדמים ללימודיו, שאם רק רוצים, אזי ניתן לנמק כל דבר בנימוקים כל שהם, לרבות מופרכים, ולרבות על דרך הפרשנות ועל דרך המצאת עובדות שלא היו ולא נבראו, כשם שעשתה הרשמת, הרי שיש לבחון את הדברים באופן אובייקטיבי:

"דיני הפסילה אינם סובבים סביב תחושתו הסובייקטיבית של השופט, כפי שאינם מעוגנים בתחושתו הסובייקטיבית של הצד המבקש לפסול אותו. דיני הפסילה - המבוססים על אפשרות ממשית לדעה קדומה - מבוססים על תפיסה אובייקטיבית של עשיית משפט ומראית פני הצדק" (ע"פ 6752/97 פרידן נ' מדינת ישראל, פד"י נא(5) 329, 334). (הדגשות שלי, א.ק.).

78. פסה"ד המנחה בעניין פסלות מותב הוא ב"ש 48/75 ידד נ' מדינת ישראל (להלן: **הלכת ידד**), שם קבע הנשיא אגרנט בעמ' 318:

"משמעותו היא שמן הנסיבות החיצוניות הכרחי להתרשם שקיימת אפשרות מאוד מסתברת שאכן נבצר מהשופט לשפוט את דינם של בעלי הדין באובייקטיביות הדרושה".

79. לאור הנ"ל ברור שכל משפטן בר-דעת שיבחן את כתבי הדין של הצדדים ואת החלטות הרשמת ייווכח מייד באפשרות המסתברת מאוד של הטיית משפט קשה תוך כוונה והיסוד הנפשי הנדרש, וההצטרפות הנסיבתית שבהתנהלות הרשמת, ושליחת הזוכה לערער כפי שעשתה הרשמת וכפי שהיה ברור לה שיקרה וכפי שאכן נאלץ הזוכה לעשות כשלא יתכן שמדובר בטעויות בתום לב ע"י רשמת עם השכלה וניסיון כשלה.

80. הזוכה לא מאמין שמדובר במקרה שעה שמותבים רבים נוהגים בענייניו כמפורט בבקשה זאת, ולאור גילוייה של כבי' השופטת הילה גרסטל על מערכת המשפט שהביאו אותה להתפטר מתפקידה כנציבת הביקורת על הפרקליטות והיותה משוכנעת שחפים מפשע יושבים בכלא בישראל בגלל התנהלות הפרקליטות, וזאת עוד כשאנו דנים בהליך הפלילי על כל משמעויותיו ותוצאותיו, אין לזוכה כל ספק בהטיית המשפט בישראל, והתנהלות הרשמת היא רק דוגמה אחת מיני רבות, ודוגמאות נוספות ניתן למצוא בהחלטות עמיתתה הרשמת דקלה קלין יונה.

81. מן המפורסמות שמותבים מדברים ביניהם, ושואבים מידע מפסקי דין והחלטות מ"נט המשפט", "כלים שלובים" בהוצל"פ, והמאגרים המשפטיים כדוגמת ה"נבו", הנגשים לכל המותבים, ממש כפי שנהג השופט בבר"ע על החלטות הרשמת, ומאחר ואני חווה הטיית משפט קשות גם ע"י מותבים בהליכים אחרים שלי אני מאמין שהרשמת החליטה "ליישר קו" ולנהוג כמוהם.

82. כל אלו מציגים ומוכיחים, ע"פ הלכת ידד, "שקיימת אפשרות מאוד מסתברת שאכן נבצר מהשופט לשפוט את דינם של בעלי הדין באובייקטיביות הדרושה".

83. התנהלותה המצטברת של הרשמת לא מותירה ספק שלא מדובר בטעויות בתום לב אלא בכוונה תחילה, שיטתית ומכוונת להטות משפט ולדחות את בקשות הזוכה, ועל כך כבר קבע ביהמ"ש העליון בבג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים (להלן: פס"ד השמאים) שמכלול מצטבר של נתונים מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול:

"מחשבות קשות הן להוכחה, ומחשבות שלא כדין על אחת כמה וכמה. מכאן המגמה המודרנית במשפט המינהלי לעבור ממבחנים סובייקטיביים באשר לפסלות שיקול הדעת (כגון שיקולים זרים) לעבר מבחנים אובייקטיביים (כגון סבירות). במסגרת המבחנים הסובייקטיביים, ניתן להיעזר בחזקות שונות, המבססות עצמן על ניסיון החיים. אחת מאותן חזקות עניינן המשקל המצטבר הנובע ממערכת נתונים סטטיסטיים. נתונים

סטטיסטיים אלה מעניקים אמת מידה אובייקטיבית, ממנה ניתן להסיק מסקנות שבהיגיון על שיקול-דעת סובייקטיבי פסול (השווה international [7] (1967) brotherhood of teamsers v. United states).

נתונים סטטיסטיים עשויים, במקרים ראויים, ליצור חזקה שבעובדה, המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הרשות השלטונית, הצריכה ליתן הסבר המניח את הדעת לפעולתה.

(בג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, בעמ' 246, בג"ץ 6458/96 אבו קרינאת נ' שר הפנים [2], בעמ' 139).

לפיכך, על הרשמת לסתור את החזקה העולה מהתנהלותה והחלטותיה.

פירוט חלק מהעבירות האתיות שביצעה הרשמת:

84. האם אין ביקורת מקצועית על רשמים? אף אחד לא בודק אותם? שירות לאזרח הוא קודם כל כל כוח אדם מקצועי ומיומן שיכריע באופן הגון והוגן תוך יושר ויושרה מקצועיים ואישיים, ולא מסכי LCD שיכריזו על הבא בתור.

85. פעלה בניגוד לסעי' 4(א) לכללי האתיקה - לא רק שלא פעלה ע"פ דין, אלא פעלה בניגוד גמור לדין, ביודעה שהיא פועלת בניגוד לדין, העלימה טענות בסיסיות ביותר של המבקש, לא ייתכן שרשמת עם השכלה וניסיון כשלה תפעל ותתעלם ותנמק נימוקים כפי שעשתה הרשמת כמפורט ומנומק לעיל, והיא בוודאי ובוודאי שלא שמה לנגד עיניה את הצורך לקיים את אמון הציבור במערכת האכיפה והגביה.

86. פעלה בניגוד לסעי' 4(ב) לכללי האתיקה - לא התנהגה כהלכה בעת מילוי תפקידה, כאשר התנהגות מוגדרת גם כהתנהגות מקצועית-מערכתית, בכותבה דברים שהיא יודעת שאינם נכונים, תוך הכפשת והשמצת שמו של הזוכה כמי שלכאורה פעל בניגוד לדין, ופגעה בכבודו המקצועי והאישי ובשמו הטוב, ובמאמציו הגדולים להציג את גירסתו כדין, הסתה משפט ביודעין ומתוך כוונה תחילה והפרה אמונים כלפי המדינה וכלפי הממונים עליה.

87. פעלה בניגוד לסעי' 5(א) לכללי האתיקה - ניצלה לרעה את הסמכות שניתנה בידה, הפרה פעמיים את האמון שניתן בה (א) את האמון שנתן בה הריבון לשפוט צדק ולא להטות משפט (ב) את האמון שנתן בה בעל הדין שתעשה משפט צדק. הפרה את האמון שניתן בה בכך שביודעין פעלה בניגוד למצופה מרשם ישר בעל יושר ויושרה מקצועיים ואישיים, ובניגוד למצופה ממנה לגבי יכולתה לקיים את המוטל עליה תוך כיבוד עקרונות האתיקה בכך שהתעלמה במכוון מטענות הבסיסיות ביותר ולא ניהלה דיון אחראי וצודק ובאופן מקצועי, אם בכלל, לרבות באופן השומר על אמון הציבור בכלל והזוכה בפרט ברשות האכיפה והגביה בכלל וברשמת בפרט.

88. פעלה בניגוד לסעי' 5(ב) לכללי האתיקה - ע"פ המפורט לעיל ברור לכל משפטן בר-דעת שהרשמת הפרה כלל אתיקה זה במלואו. הרשמת בוודאי שלא הגשימה את שלטון החוק בהכרעתה. הרשמת מנעה מהזוכה את זכויותיו הדיוניות והמהותיות ע"י טענות ונימוקים שאין לשמוע מרשם הוצל"פ במדינה המנסה אפילו לקיים את שלטון החוק.

הרשמת לא שמרה ופגעה בזכויות האדם של הזוכה, ומדובר, בין השאר, על זכותו ע"פ כל דין שיתנהל דיון הוגן בענייניו, ותינתן לו האפשרות להוציא את האמת לאור כפי שזכותו לכך ללא כל תנאי וללא שרירות לב הנובעת מהטיית משפט, ומהעמדת מחסום גישה לערכאות בדמות נשיאה בעלות התמלול כדי למנוע מהזוכה את זכויותיו הדיוניות הבסיסיות ביותר ע"י ציווי המחוקק בסעי' 68(ב) לחוק בתי המשפט.

89. הרשמת לא פעלה בשוויון כלפי החוק - הפלתה לרעה קשות את הזוכה כשמצד אחד דחתה ופסלה את ראיותיו וטענותיו שכן לאור השכלתה וניסיונה היא יודעת שהיא פועלת בניגוד לדין ולא יתכן שמדובר בטעויות שיפוט בתום לב אלא מדובר בהטיית משפט, וברור שהתנהגותה זאת של הרשמת פגעה קשות באמון במערכת האכיפה והגביה בכלל, ובוודאי ובוודאי בהכרעות שמתקבלות ע"י מערכת זאת בכלל וע"י הרשמת בפרט.

90. פעלה בניגוד לסעי' 6 לכללי האתיקה - לאור המפורט ומנומק בבקשה זאת, ברור שהתנהלותה של הרשמת לא עומדת באף אמת מידה, מקלה ככל שתהיה, כמי ששמרה אמונים למדינת ישראל וחוקיה, ובוודאי לא הכריעה ע"פ דין ובוודאי שלא ע"פ צדק.

91. פעלה בניגוד לסעי' 8 לכללי האתיקה - לאור האמור והמפורט בבקשה ותלונה זאת, אין ספק שהרשמת פעלה באי שוויון ברור וודאי לרעת הזוכה והפלתה אותו לרעה.

92. פעלה בניגוד לסעי' 9(א) לכללי האתיקה - לאור המפורט לעיל ברור שהרשמת לא הציגה יושר לב, טוהר מידות ומסירות לתפקיד במידה הנדרשת, לאור פגיעתה קשות בזכויות היסוד של הזוכה כמפורט לעיל, והפלייתו הקשה לרעה והטיית המשפט הקשה שביצעה. בכך פגעה הרשמת קשות גם בדימוי של מערכת האכיפה והגביה.

93. פעלה בניגוד לסעי' 9(ב) לכללי האתיקה - לאור התנהלותה של הרשמת כמפורט לעיל, היא בוודאי לא מהווה מופת לכיבוד החוק מבחינת התנהגותה המקצועית, תוך שיש להבחין בין התנהגות פומבית לבין התנהגות מקצועית, שגם היא מפורסמת פומבית.

94. בהימנעות הרשמת לפסול עצמה ואת החלטתה תעבור הרשמת גם על כלל 14(א) לכללי האתיקה.

לסיכום:

95. ממש כפי שכתבתי בסעי' הראשון לכתב הערעור על פס"ד של השופט תמיר בת.א. 31253-04-14 שציטט ב"כ החייב כמוצא שלל רב:

1. "ריבוי הטעויות והסתירות בפסה"ד, סוגם ואופיים, וריבוי הפגמים והמהלכים בהליך המנוגדים לדין, סוגם ואופיים, וריבוי ההחלטות המנוגדות לדין המציגות טעויות קשות שבשיקול דעת ואי שוויון הקשה לרעת המערער, והעלאת חזקות כלפי המערער שאפילו בימ"ש קמא עצמו סתר, כל אלו מעלים חזקה שהתביעה נדחתה ללא קיום דיון אמיתי והוגן, שכן התנהלות ההליך מנוגדת לדין, לסדרי משפט תקינים, להגיון וחסרות כל תקדים, ודברים אלו באים לידי ביטוי גם בהיקף כתב הערעור."

כך גם החלטת הרשמת לא מותירה שום ספק להטיית משפט כשפעלה בדיוק באותו אופן תוך שהעתיקה ואימצה וביצעה במלואם את התנהלות השופט תמיר, כולל השמצת והכפשת המבקש. לא מדובר בטעויות בתום לב. לא יתכן, ואין כל סיבה נראית לעין, שרשמת עם השכלה וניסיון מקצועיים כאלו "תטעה" כל כך הרבה פעמים ותציג ותפגין ידע ויכולת כל כך ירודים וחסרים, הן בדין המהותי והן בדין הפרוצדורלי, ואין שום סיבה נראית לעין להתעלמות המוחלטת מהטענות הבסיסיות ביותר של הזוכה, ולא יתכן שרשמת תמציא עובדות ותוציא דברים מהקשרם באופן כל כך בוטה, תתעלם מהלכות פסוקות של ביהמ"ש העליון לרבות של שני נשיאים שאותם למרבה האבסורד אף צטטה, ותחליט הפוך להן ותקבע נורמות ברמת המחוקק וברמת ביהמ"ש העליון ללא כל סמכות ותתמרן את כתיבת ההחלטה ותשתמש בכלים פסולים Per SE כדי להטות משפט ולדחות בקשות ולפסול ראיות חוקיות לחלוטין באופן מתוכנן, שיטתי ומכוון.

96. לפיכך, לאור כל האמור בבקשה זאת, עולה בבירור שהרשמת הטתה משפט באופן קשה תוך חזקה של הפעלת שיקול דעת סובייקטיבי פסול שעל הרשמת לסתור (פס"ד השמאים), ותוך הפרת אמונים כלפי הריבון, ושימוש פסול בסמכות ובאחריות שניתנו בידיה, ומעילה קשה באמון שהזוכה נתן ברשות האכיפה והגביה וברשמת עד כדי אי יכולת להאמין יותר ביושרה

ויושרתה של הרשמת המקצועיים והאישיים של הרשמת לנהל את התיק, ופגעה באמונו ובאמונתו של הזוכה שיזכה למשפט צדק ע"פ זכות היסוד הקיימת לו, ומן היושר והיושרה המקצועיים והאישיים וגם מן הדין ומן הצדק שהרשמת תפסול את עצמה מלהמשיך לדון בתיק, וכן תפסול את ההחלטותיה בעניין עלות התמלול וההקלטות ותחזור בה מכל השמצות והכפשות הזוכה, והתיק והבקשה יועברו להכרעת רשם שמצופה שיפעל כנדרש וע"פ דין וע"פ כללי האתיקה.

97. לבקשה לא מצורף תצהיר שכן כל העובדות כבר בתיק והוצהרו בעבר פעמים רבות.

98. מן הדין ומן הצדק לקבל במלואה בקשה זאת.

אילן קירשנבאום,

הזוכה.

60335-05-17

נספח ג

בבית משפט השלום בהרצליה

המבקש, הזוכה:

אילן קירשנבאום ת"ז [REDACTED]
מרחוב בזל 43 תל אביב 6274419

נגד

המשיב, החייב:

ניר בן משה ת"ז [REDACTED]
מרח' בזל 43 ת"א 6274419
ע"י ב"כ עו"ד דוד סלטון
מרח' שלמה בן יוסף 27 ת"א
נייד - 052-6732109 טל' - 03-5177523 פקס - 03-5174378

בקשת רשות ערעור

מוגשת בזאת ברי"ע על החלטות של כב' הרשמת יעל קינן-מרקוביץ (להלן: הרשמת) מלשכת החוצלי"פ בת"א בגין פסילת ראיות ובגין הטלת עלות תמלול הקלטת דיון שהתקיים ביום 10.5.17 (להלן: הדיון).

ההחלטות בנושא הקלטת הדיון ניתנו בתאריכים 7.5.17 וביום 9.5.17 והן רצ"ב כנספחים 1 ו-2.

ההחלטה בנושא אי קבלת ראיות ניתנה בדיון והיא רצ"ב כנספח 3.

1. מבוקש מביהמ"ש הנכבד ליתן רשות ערעור, לדון בבקשה כבערעור ולהורות כדלקמן:

- 1.1. בעניין הראיות - קבלת הראיות-הקלטות לתיק.
- 1.2. ביטול ההחלטה שעל המבקש לשאת בהוצאות תמלול הקלטת הדיון,
- 1.3. להורות להוצאה לפועל לשאת בהוצאות התמלול,
- 1.4. לחלוףין להורות למשיב-חייב לשאת במחצית עלות התמלול,
- 1.5. לבטל את פרשנות הרשמת לדברי המבקש בהיותה שגויה עובדתית.

הערה: מכיוון שההחלטות הרשמת לא מוספרו ע"י סעיפים, יובאו הציטוטים בגוף הבר"ע.

ואלו נימוקי הבקשה:

בסיס עובדתי:

2. בין הזוכה והחייב היה הליך הדדי בגין מטרדי רעש וניתן פס"ד בהסכמה לפיו הם יבנו מיגון אקוסטי בדירותיהם ע"פ תכנון של מומחה מוסכם, אך החייב התחמק שנים מקיום פסה"ד והזוכה פתח תיק הוצלי"פ וכן הגיש בקשה לביזיון בימ"ש שכן דעות עוה"ד לגבי הדרך לקיום פסה"ד היו חלוקות. הבקשה לביזיון נדחתה בנימוק שיש לקיים את פסה"ד דרך ההוצלי"פ. פסה"ד רצ"ב כנספח 4.

3. החייב הגיש בקשה לסגירת התיק בטענה שכבר קיים את פסה"ד ע"י כך שבנה ספריה על הקיר ובכך אטם ובודד את דירתו לרעש, וכי הוא עוזב את הדירה וכיוצ"ב טענות מטענות שונות.

4. הזוכה ביקש לחקור את החייב על תצהירו וכדי להוכיח כי דירתו של החייב לא נאטמה לרעש, הגיש תצהיר עדה מטעמו לפיו העדה שמעה רעש חזק מדירת החייב בדירת הזוכה, וביקש מהרשמת לזמנה לעדות. לעדה נשלחה בטעות הודעה על "עיצוב הליכים" במקום זימון לעדות. תצהיר העדה רצ"ב כנספח 5. הטופס שנשלח לעדה רצ"ב כנספח 6.

5. נקבע דיון ליום 27.11.16 אליו העדה לא הגיעה עקב הטעות, והזוכה הביא לדיון תקליטור עם הקלטות וידאו של רעש מוזיקה חזק מדירת החייב כפי שנשמע בדירת הזוכה. הרשמת הציעה לצדדים לנסות להגיע להסכמות לקיום פסה"ד בעצמם ולא התקיימו חקירות, ומשלא הגיעו להסכמות, נקבע דיון ליום 10.5.17 ולעדה נשלח שוב זימון אותו קיבלה, אך גם אליו לא התייצבה בגלל אילוצי תחרויות בחו"ל בהיותה ספורטאית ומבחנים של סוף תואר במכללת ווינגייט.

6. ביום 4.4.17 הגיש המבקש-זוכה בקשה שגרתית להקליט את הדיון ע"פ תנאי סעי' 68' לחוק בתי המשפט (להלן: סעי' 68ב'), כפי שנהג בעבר ועם אותו נוסח המבוסס על דברי כבי הנשיא לשעבר אהרון ברק התומכים במתן רשות להקלטת הדיון, ומעולם לא עלו טענות נגד הנוסח ותמיד הותר לו להקליט את הדיון (להלן: הבקשה). הבקשה והתצהיר התומך רצ"ב כנספח 7, ולהלן הנוסח:

2. בפרוטוקולים רבים של דיונים בהם השתתפתי נפלו טעויות והיו חוסרים רבים, בעלי הדין שכנגד התנגדו לתיקונים מטבע הדברים, והיו בקשות שלא התקבלו לרבות בגלל הקושי להוכיח שהדברים נאמרו ו/או קרו.

3. גם בדיון שהתקיים ביום 27.11.16 לא נרשמו דברים שאמרתי בפרוטוקול ואף חזרתי עליהם מספר פעמים, למשל, שהפגישה עם החייב וב"כ תוקלט על ידי, ולדבר חשיבות רבה מאוד.

4. מדובר בדיון הוכחות שחשיבות תיעודו המדויק ברורה מאליה, ואף ע"פ סעי' 68א(א) לחוק בתי המשפט הדיוק בפרוטוקול דיון הוכחות זוכה להתייחסות מיוחדת של המחוקק.

5. לפיכך, ברצוני כי תהיה לי הקלטה של הדיון כדי שתהיה בידי אפשרות לשפר ו/או לתקן את הפרוטוקול למקרה שדברים לא ירשמו במדויק או יהיו חסרים או משובשים עקב חשיבותו של הפרוטוקול (בג"ץ 89/305 שמחה ניר נ' בית משפט השלום (תעבורה) למחוז חיפה).

7. יתרה מכך, גם אחרי התייעצות עם עו"ד נאמר לו שבקשתו איננה חריגה כלל ועיקר, וכי הגיש בקשות כאלו שנענו, והמבקש לא צפה שום בעיה והיה בטוח שהבקשה תאושר ללא כל בעיה.

8. לעניין התקליטור נתנה הרשמת החלטה כי שימוש בהקלטות מותר בהצגה של התקליטור לחייב בטרם הדיון, וביום 4.4.17 המציא הזוכה לחייב במסירה אישית את הבקשה ואת התקליטור עם ההקלטות, וביום 5.4.17 המציא לב"כ החייב את ההחלטה בפקס עם אישור קבלה טלפוני.

9. ביום 18.4.17 הגיב החייב לבקשה להקלטה הדיון והעלה טענות שונות שאף אחת מהן אינה עולה כדי טעם מיוחד כהוראת סעי' 68ב'. תגובת החייב רצ"ב כנספח 8.

10. ביום 18.4.17 נתנה הרשמת החלטה לפיה **כדי למנוע עיכובים מיותרים** על החייב להמציא לזוכה את תגובתו ואת ההחלטה, וזאת כנראה לאור טענות חוזרות של הזוכה לפיהן החייב כדרך קבע לא ממציא לזוכה כתבי הדין מטעמו. ההחלטה מיום 18.4.17 רצ"ב כנספח 9.

11. בהחלטה זאת מציינת הרשמת כי "ברור" בעיניה שהקלטת הדיון מחייבת את תמלולו ע"י המבקש-זוכה, וכי הדבר יביא לכאורה לסרבול הדיון, וכן ביקשה את תשובת הזוכה.

12. כפי שהודו בדיון (נספח 15 להלן), החייב וב"כ לא המציאו למבקש את תגובת החייב ואת ההחלטה, ולזוכה נודע העניין רק בסמוך למועד הגשת תשובתו, ומפאת מועד הדיון הקרב, לא הספיק להשיג את כל הצעות המחיר כמקובל, והוא אף ציין זאת בתשובתו. יתרה מכך, ביום 20.4.17 התקשר ב"כ החייב לזוכה וביקש עותק של התקליטור בטענה שהתקליטור שהומצא לו "נהרס" אך לא אמר מילה בעניין תגובתו ולגבי ההחלטה. הזוכה המציא לחייב באותו יום העתק נוסף של התקליטור.

13. המבקש הגיש תשובה מפורטת הנתמכת גם בדברי עוה"ד בעל וותק של למעלה מ-36 שנה שהוא גם שופט צבאי בכיר מכהן בעל וותק של לפחות שופט מחוזי, ושמולו מנהל הזוכה הליך כנגד נציגות הבית בגין חדירת מים קשה לדירת הזוכה, וכן נימוקים ע"פ החקיקה והפסיקה מדוע אין חובת תמלול הקלטת הדיון, והפריך וסתר, הן ע"פ השכל הישר והן ע"פ החקיקה והפסיקה את כל טענות החייב וב"כ, למעט אלו שכבר נדחו ע"י הרשמת, וגם את טענת הרשמת לפיה על הזוכה לתמלל את ההקלטה (בהמשך). **כל טענות ונימוקי המבקש שבתשובה הם נוספים לנימוקי בר"ע זאת וחלק ממנה.** התשובה (ללא נספחים) והתצהיר התומך רצ"ב כנספח 10.

14. כאן החלה מסכת של החלטות שכללו הוראות סתומות, לא ברורות ומטעות, וסתירות חוזרות ונשנות של הרשמת את החלטותיה שלה, כשהיא משנה את דעתה שוב ושוב ונותנת פרשנויות סותרות והפוכות להחלטותיה, ולכל טענה של המבקש נתנה הרשמת פירוש כנגד המבקש.

15. כך למשל הורתה הרשמת ביום 27.4.17 למבקש להמציא 3 הצעות מחיר של מקליטים וכן את "האסמכתאות הדרושות", ללא כל הבהרה באיזה אסמכתאות מדובר, מה תכולתן ופשרן וכו'. ההחלטה מיום 27.4.17 רצ"ב כנספח 10-א'.

16. דוגמה נוספת, המבקש ביקש מהמקליטים לשריין את מועד הדיון כדי שהתאריך שלא "ייתפס" ע"י לקוחות אחרים, ואילו הרשמת החליטה לפרש זאת כמי ש"עושה דין לעצמו". לא עזרו הבהרות מטעם המבקש לטעות זאת של הרשמת, והיא התעלמה מהן.

17. דוגמה נוספת היא סתירת החלטות פוזיטיביות שלה עצמה, למשל, בהחלטתה מיום 7.5.17 (נספח 1) כתבה:

**"לפני בקשת זוכה להתיר את הקלטת הדיון הקבוע ליום 10.5.2017 בידי מר ארזי.
הזוכה לא צירף אישור ממחלקת הביטחון של משמר בתי המשפט כי מר ארזי רשאי להכנס
עם ציוד הקלטה לכתלי בית המשפט.
על הזוכה לצרף אישור כאמור."**

מעבר לכך שדרישה זאת לא הייתה ידועה למחלקת הביטחון מעולם, כפי שהצהיר המבקש שלוש פעמים, והותר לו להקליט דיונים ללא תנאי זה, הרי שגם לאחר שהזוכה הגיש לתיק ביום 7.5.17 שני אישורי כניסה לשני מקליטים (אחד לגיבוי) ממחלקת הביטחון של ביהמ"ש, הרצ"ב **כנספחים 11 ו-12** בזו הלשון: **"הריני לאשר שהמקליט אלדד ארזי ת"ז xxxxxxxx עבר סיווג ביטחוני ורשאי להיכנס לביהמ"ש עם ציוד הקלטה ללא בידוק בטחוני לטובת עבודתו"**.

סתירה הרשמת את עצמה בהחלטה נוספת מיום 9.5.17, וטענה לפתע:

**"לעניין אישורי הכניסה:
בשום שלב לא נדרש בהחלטותי אישור כניסה למקליטים, אלא אסמכתא המעידה כי הינם
מקליטים מוסמכים של דיוני בית משפט"**

18. ולמרות כ-4-5 הבהרות מפורשות של המבקש עם תצהיר תומך לפיהן לא קיימת כלל אסמכתא המסמיכה מקליטים להקליט בבתי משפט, שינתה הרשמת שוב ושוב את דעתה לגבי האסמכתאות שהיא דורשת מבלי לפרש פעם אחת ולתמיד ומראש מה דרישותיה, ולא עזרו בקשות ההבהרה של המבקש, שכן, הבהרות הרשמת היו אף סתומות מקודמותיה. דוגמה לשאלות הבהרה לרשמת מטעם המבקש והתצהיר התומך רצ"ב **כנספח 13**.

19. יש לציין שאף לא אחד **מכל** 3 המקליטים, שכולם עוסקים כבר שנים רבות בהקלטות בבתי משפט השלום והמחוזי ובדיוני רשויות מקומיות וכו', לא ידעו כלל על איזו אסמכתא מדברת הרשמת והבהירו שוב ושוב שאין בכלל כזאת אסמכתא והמבקש אף הגיש לרשמת העתק תכתובות בעניין אך ללא הועיל, והרשמת שינתה את דעתה פעם אחרי פעם לגבי מהות האסמכתא הדרוש, והתעלמה מכל הסברי המבקש, למשל שלא היה זמן בכלל להשיג הצעות מחיר לאור אי ההמצאה של החייב וב"כ ולאור מועד הדיון הקרוב ויום העצמאות שחל, מה גם שלמחיר ההקלטה אין שום משמעות מרגע שהמבקש הודיע שהקלטה על חשבונו.

20. וכך, ביום 7.5.17 (3 ימים לפני הדיון) החליטה בהחלטה הרצ"ב **כנספח 1** לפרש את דברי המבקש בבקשתו מיום 4.4.17 בניגוד מוחלט לדבריו הברורים ביותר והפוזיטיביים של המבקש בבקשתו:

**"בבקשתו של הזוכה מיום 4.4.2017 צויין כי בדיונים בהם השתתף הזוכה בעבד,
בפרוטוקולים רבים נפלו טעויות והיו חוסרים רבים."**

בעניין זה, לא ניתן שלא להפנות לבג"ץ 305/90, שמחה ניר נגד בית משפט השלום (תעבורה) מחוז, פד"י מה(3) 203 (להלן-בג"ץ ניר).
 בפסק הדין נכתב כהאי לשנא: "אם יאמר עורך-הדין, כי בדעתו לערוך הקלטה שכן מצפה הוא, על סמך ניסיון העבר, לאי-דיוקים בניהול הפרוטוקול, וכי רוצה הוא להכין מראש ראיה בעזרתה יוכל לתקוף את מהימנות הפרוטוקול, אזי ניתן לראות בכך התנהגות בלתי מנומסת מצד עורך הדין, ואף משום התגרות בבית המשפט, ובנסיבות כאלה אין לראות פגם באי-מתן היתר."
 נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניו של הזוכה לפני. (הדגשות במקור).

והציבה שתי אפשרויות בפני המבקש - (1) דחיית בקשתו להקלטת הדיון, (2) לשאת בתמלול כתנאי להקלטת הדיון, והורתה לו להודיע על החלטתו.

21. המבקש הגיש ביום 8.5.17 הודעה ובקשה לתיקון החלטה ולעיון מחדש נתמכת בתצהיר הרצי"ב כנספח 14 בה ציין במפורש:

לעניין הקלטה ותמלול כאחד:

2. בלית ברירה ובהעדר אפשרות למצות את זכויותי הדיוניות והמהותיות, הריני להודיע שאשא בעלות ההקלטה והתמלול, אך הודעתי זאת איננה חופשית ומרצון וגם איננה הודאה בנכונותה של ההחלטה בעניין התמלול שלדעתי היא שגויה ומנוגדת לדין לרבות מהטעמים והנימוקים שבהמשך, וגם אין לפרש את הודעתי זאת על דרך ההודאה וההדחה. לוח הזמנים הדוחק נוצר כי לא החייב ולא ב"כ המציאו לי את תגובתם ואת ההחלטה כהוראת כב' הרשמת ויצרו מצב שפגע בזכויותי הדיוניות והמהותיות ובאפשרות לממשם.

22. למבקש לא נותר זמן לערער, לאור ההמצאה המאוחרת של החייב וב"כ, מה גם שערעור היה מביא לדחיית הדיון בחודשים ארוכים כפי שנדחה הדיון השני.

23. המבקש ביקש מהרשמת לתקן את החלטתה בעניין הממצאים העובדתיים שבה ובנוסף לעיין בה מחדש ולתקנה מאחר שבבקשתו הצהיר שכוונתו הייתה הפוכה לגמרי והתבססה בכלל על דברי השופט ברק המתירים את הקלטת הדיון, אולם הרשמת החליטה ביום 9.5.17 לדחות את הבקשה והפנתה את המבקש לערער. ההחלטה רצי"ב כנספח 2.

24. רק ביום 9.5.17 התירה הרשמת את הקלטת הדיון בתנאי שהמבקש-זוכה ישא בעלות התמלול. עלות התמלול אלפי שקלים, ובינתיים, לצורך הגשת הבר"ע והגשת בקשה לרשמת תומללו רק 22 הדקות הראשונות מתוך 114 הדקות, והתמלול מטיל על המבקש עלות כבדה שלא עכשיו זמנה, והסכמתו ניתנה תחת אילוץ ובעל כורחו ובהנחה שערעור זה יתקבל שכן התנהלות הרשמת והחלטותיה לא מתקבלות על הדעת כלל ומנוגדות לחלוטין לדין שאפילו הרשמת עצמה אזכרה, וזאת כשיום לאחר הדיון (11.5.17) נפתח נגדו תיק הוצל"פ על כ-35,000 ש"ח, והוא משתכר בממוצע כחצי משכר המינימום, ומאז 2009 לא עבד כ-5 שנים, הרוב בסביבות שכר המינימום וחי על אבטלה

וחסכונות, וזאת בידיעת הרשמת. הפרוטוקול המתומלל עד לתחילת החקירות הנגדיות וחוו"ד המתמללת רצ"ב **כנספח 15**. אין צורך בשאר הדיון לצורך בר"ע זאת.

בסיס עובדתי לעניין תקליטור ההקלטות:

25. התקליטור מכיל 3 הקלטות ווידאו, אחת בוצעה בחדר המדרגות בה שומעים קבוצת ילדים, ושתיים בדירת הזוכה בה נשמעת מוסיקה חזקה מאוד מדירת החייב. ההקלטות מצורפות לבר"ע זאת בתקליטור המצורף.
26. בדיון העלתה הרשמת במפתיע דרישה לדון בנושא התקליטור למרות שבהחלטה קודמת שלה התנתה את קבלת התקליטור לתיק רק בכפוף להצגתו קודם לחייב.
27. יצוין שהרשמת אמרה בדיון שהחליטה כך באחת מהחלטותיה הקודמות אולם המבקש לא מצא זאת באף החלטה אחרת. הדיון בנושא התקליטור נמצא בעמ' 5 שורה 28 עד עמ' 8 שורה 27 לפרוטוקול. יש לציין שרק לבקשה מפורשת של המבקש נאותה הרשמת לנמק את החלטתה.
28. טענות הצדדים והרשמת לעניין התקליטור וההקלטות נמצאות בפרוטוקול המצורף, ומאחר והדבר לא מצוין במלואו בהקלטה ובתמלול יצוין שהמבקש טען כי מדובר בהבאת עובדות בפני ביהמ"ש (עמ' 8 ש' 22 לפרוטוקול), והרשמת החליטה לפסול את ההקלטות בנימוק שאינן רלוונטיות וכי המבקש אינו מומחה (נספח 3).

נימוקי הערעור לעניין פסילת ההקלטות:

29. טענה הרשמת שכן פסילת ההקלטות הינו מעשה מנוגד לחוק ולפסיקה באופן שאינו מתקבל על הדעת, וכל נימוקי הרשמת נוגדים את השכל הישר ואת מושכלות היסוד של המשפט ושל ההליך המשפטי ובמיוחד את אלו של חקירות נגדיות בכלל ושל חקירת החייב בפרט. **ממתי פוסלים ראיות קבילות, רלוונטיות ביותר ובעלות משקל מכריע? ממתי מונעים מבעל דין להוכיח את טענותיו?**
30. מטרת החקירה הנגדית בין השאר להפריך טענות של המצהיר-מעיד, לפגוע במהימנותו ולעמת אותו מול ראיות המפריכות לחלוטין את עדותו בתצהיר לפיה העיד שאטם את דירתו למעבר רעש מדירתו לדירת הזוכה ע"י התייעצות עם מומחה אקוסטיקה ובכך קיים את חלקו בפסק הדין ומשום כך יש לסגור את תיק ההוצל"פ.
31. ההקלטות מוכיחות שמדירת החייב נשמע רעש חזק מאוד ומטריד בדירת המבקש והן מפריכות את טענת החייב שהצהיר מספר פעמים, הן בפני בימ"ש והן בפני ההוצל"פ בבקשתו לסגירת התיק, כי אטם את דירתו מרעש ע"י ספריה שבנה לאחר התייעצות עם "מומחה אקוסטיקה" ולכן קיים את פסק הדין. יש לציין **שבדיון סירב החייב לחשוף את שמו של המומחה, לפיכך, טענה הרשמת שכן ההקלטות רלוונטיות ביותר ובעלות משקל רב ומכריע, הן לעניין אי קיום פסק הדין ע"י החייב אם**

**טענות בדבר קיום פסה"ד תתקבל, והן להפרכת מהימנותו של החייב המהתל בערכאות השונות
כבר 5-6 שנים ועבורו תצהיר הינו בגדר המלצה בלבד.**

32. יתרה מכך, החייב וב"כ טענו לחוסר תום לב מצד הזוכה בפתיחת התיק, ולחקללות רלוונטיות מכרעת ומשקל מכריע שכן הן מעידות שדווקא החייב התנהג בחוסר תום לב בעניין בקשתו לסגירת תיק הוצלי"פ והגשת תצהירים שקריים לערכאות השונות (עמ' 6 ש' 20-21 לפרוטוקול).

33. כמו כן, טענה הרשמת והיא סותרת את עצמה שוב, שכן אם לעניין קיומו של רעש מדירת החייב אין רלוונטיות, אזי למה התירה פעמיים את זימונה של העדה? הסכמתה להוציא פעמיים זימון לעדה מוכיחה שראתה גם היא חשיבות רבה, שהרי ברור שאין להטריח עדים לדיונים אם עדותם לא רלוונטית, וכפי שהצהיר המבקש מס' פעמים - זאת הייתה כל מהות עדות העדה.

34. כמו כן, דיון בשאלת החקללות בדיון עצמו רגע לפני חקירת החייב על תצהירו לא מאפשרת להעלות את כל הטענות בעד קבלת החקללות לתיק שכן הדבר יפגע קשות בחקירת החייב ויוציא את כל העוקץ מהחקירה, ולחקללות יש מטרות נוספות על אלו שנומקו בדיון ובבר"ע זאת ולא ניתן לחשוף אותן בשלב זה בטרם התקבלו לתיק ובטרם נכתבו הסיכומים.

35. כמו כן, טענה הרשמת שכן היא לא יודעת מה הזוכה מתכוון לטעון בסיכומים, וכל עוד הוא מגיש ראיות קבילות המביאות עובדות בפני ביהמ"ש כפי שטען המבקש (עמ' 8 ש' 21 לפרוטוקול) אין למנוע זאת ממנו, ובמיוחד כשהראיות קבילות, רלוונטיות ובעלות משקל רב.

36. טענה הרשמת שכן בדיון ציינה את החקלטה בחדר המדרגות בלבד (עם רעש הילדים), אך טענה לגמרי שכן (א) המבקש ביקש להוכיח באמצעות הקלטה זאת משהו אחר לגמרי ושומר זאת לסיכומים, והיא לא יודעת ולא יכולה לדעת מה מבקש המבקש לטעון בסיכומיו, ו-(ב) כשמנעה מהמבקש להוכיח את טענותיו ולהפריך טענות של החייב ע"י שתי החקללות הנוספות.

37. כמו כן, לא רק שהחקללות רלוונטיות לחלוטין וגם קבילות לחלוטין, הרי שדיני הראיות עברו מזמן מקבילות למשקל, ומשקלן יקבע בסיכומים, ולכן טענת אי הרלוונטיות של החקללות כמוה כמתן משקל אפס לחקללות כשברור שלא כך הדבר.

38. בהקללות רואים בין השאר שרעש המוסיקה מגיע אכן מדירת החייב, וכי עוצמת הרעש גבוהה כדי כ-50-60 דציבלים. ב"כ החייב הראה חוסר הבנה בסיסי בעניינים טכניים שכן טען ש"כל הזמן המכשיר קופץ ממספר למספר ולא מתקבע על שום תוצאה" (עמ' 6 ש' 9-10), אולם ברור שמד הרעש הנראה בהקלטה יראה קריאות משתנות שכן עוצמת רעש מוסיקה עולה ויורדת בכל רגע.

39. לעניין אי היותו של הזוכה מומחה, הרי שאין צורך שהקללות ווידאו עצמן יעשו ע"י מומחה כל שהוא, שכן הקללות ווידאו ואודיו מוגשות לביהמ"ש באופן שוטף ע"י אזרחים מן היישוב חסרי כל מומחיות כלשהיא, והמבקש הגיש תצהיר מהימנות הקללות לתיק. כך למשל, הורשע ראש

הממשלה לשעבר אחוד אולמרט על סמך הקלטות שביצעה מזכירתו שולה זקן, שככל הידוע, היא איננה מומחית מכל סוג שהוא. נזכור שב"כ החייב לא טען כנגד קבילות ההקלטות.

40. יתרה מכך, בתצהיר קבילות ומהימנות ההקלטות שהגיש המבקש לתיק הוא הצהיר שהוא מהנדס מחשבים בוגר טכניון ובעל תואר שני בהנדסת אלקטרוניקה וחשמל מאוני' תל אביב וכן גם הנדסאי אלקטרוניקה ומיומן בהפעלת מכשירי הקלטה לרבות אלו שבהם בוצעו ההקלטות.

41. המבקש חוזר על כל טענותיו בדיון לעניין ההקלטות לתיק והן מהוות חלק בלתי נפרד מטענותיו בבר"ע זאת, וכפי שטען המבקש בדיון, הוא לא טען לעניין עוצמת מפלסי הרעש, אלא רק אם יש או אין רעש, ובלשון הטכנית GO/NO GO, וגם אז, הרשמת החליטה לפסול את ההקלטות.

42. מכל האמור לעיל עולה בבירור שטענתה הרשמת והחלטתה איננה מתקבלת על הדעת וניתנה ללא כל סיבה נראית לעין, חסרת כל הגיון דיוני ומשפטי, ומנוגדת לחלוטין לדין.

נימוקי הערעור לעניין תמלול הקלטת הדיון:

43. טענתה הרשמת שכן מכלול טעמיה בעניין ההקלטה התמלול נעדר כל טעם מיוחד כנדרש ע"פ סעי' 68ב' וגם כוללים סתירות קשות, ומנוגדים לפסיקת ביהמ"ש העליון שהיא עצמה ציטטה.

44. להלן תמצית טעמי הרשמת לדחיית הבקשה ככל שהמבקש הצליח להבינם ההחלטה של ה-7.5.17:

44.1. בדבריו של המבקש "נשמעה נימה" שתואמת ציטוט מפס"ד שמחה ניר לפיו אין לראות פגם באי מתן היתר להקלטת הדיון.

44.2. התבססות על החלטה ברע"א 8532/14 דחלאן נ' עיזבון המנוחה אמיתי ז"ל (להלן: פס"ד דחלאן) - אלא שכאן טענתה הרשמת בהבנה ו/או יישום הפס"ד עקב הוצאת דברים מהקשרם וציטוט פסקה קצרה מבלי להבחין שפס"ד דחלאן טוען בדיוק את ההפך מטענותיה וכי פס"ד דחלאן למעשה תומך לחלוטין בכל טענות המבקש.

44.3. לאור כמות הבקשות המרובה אזי ללא תמלול תפגע יעילות ההליך ובעיקר המשך ההליכים לרבות הגשת בקשות רבות בתיק, וההקלטה ללא תמלול עלולה להכביד על ניהול ההליך שכן יוגשו בקשות רבות לתיק.

44.4. פעולת ההקלטה מעצם טבעה כרוכה בהפרעה מסוימת בניהול הדיון ויידרש זמן רב יותר מהנדרש כאשר הדיון מוקלט.

45. טענתה הרשמת - אף אחד מטעמי הרשמת לא מהווה טעם מיוחד לדחיית הבקשה להקלטת הדיון, הם חסרי כל בסיס ואחיזה במציאות, במיוחד שטעמים אלו נדחו בעבר כולם ע"י הערכאות.

בישראל, והמבקש אף הסביר ונימק לרשמת מדוע טעמים אלו לא נכונים. להלן ינומק מדוע כל טעם שציננה הרשמת אינו טעם מיוחד וכבר נידחה ע"י הפסיקה.

נימוקי הערעור על הטעם הראשון - "הנימה" לכאורה שבדברי המבקש:

46. כמובן שפרשנות הרשמת המצוטטת בסעי' 21 לבר"ע זאת היא פרשנות מאולצת, מגמתית, חסרת כל בסיס ואחידה במציאות שמטרתה היחידה להביא לדחיית הבקשה באופן מתוכנן, שיטתי ומכוון, והדבר בלתי מתקבל על הדעת **במיוחד כשדברי המבקש מפורשים לחלוטין והפוכים לחלוטין לפרשנות הרשמת ואפילו נמצאים בבקשה עצמה ועוד תחת תצהיר (!!!)**.

47. המבקש בסך הכל העיד מניסיונו שלו את מה **שהמחוקק עצמו** אומר בדברי ההסבר לתיקון לחוק בו חוקקו סעי' 69 ו-68 הרצ"ב **כנספח 16** (פסקה עמ' 232, תחילת פסקה שנייה):

"על אף החובה החוקית לנהל פרוטוקול, המציאות מלמדת כי פעמים רבות הפרוטוקול אינו מספק ואינו מפורט דיו."

מילים אחרות, **המחוקק עצמו** יודע שהשופטים לא פועלים ע"פ חובתם כחוק והפרוטוקול לא מספק ואינו מפורט דיו ולכן נדרשת ההקלטה לגיבוי, והריבון אומר זאת מפורשות בעת שהוא עצמו בא לתקן את החוק ומצווה על בהמ"ש לאפשר הקלטה הדיון. בכך בעצם גם מבטל מחוקק לחלוטין את דברי כב' השופט ג. בך שבג"צ שמחה ניר שציטטה הרשמת.

לכן אין כל פסול בדבריו של המבקש, שכלל לא טען כנגד השופטים אלא רק העיד בתצהיר מניסיונו האישי. ברור שמדובר בסתירה קשה נוספת של הרשמת שכן אם באמת היה בכך "נימה" כאמור, אזי המחוקק עצמו לא היה נוקט באותה לשון המעלה לכאורה את אותה "נימה".

יתרה מכך, גם הטענה ש"הנימה" נשמעת "בבירור" ו"למעשה" אינה מתקבלת על הדעת שכן "למעשה" המבקש **כתב בכלל הפוד** וציטט בכלל את דברי כב' השופט א. ברק התומכים בכלל בהקלטה הדיון בבג"ץ שמחה ניר (שם בעמ' 215) שאף **שקולים לדברי המחוקק**, אך אין נימוק לדרך פרשנית זאת של הרשמת, שהיא אינה מתקבלת כלל על הדעת לאור האמור והמנומק לעיל, ומבוקש מביהמ"ש לערעור לבטל החלטה זאת בהיותה אבסורד מוחלט ובגלל העדר נימוק.

48. יתרה מכך, המבקש אפילו ידע את דברי הסבר לתיקון 51 לחוק בתי המשפט (המופיעים בתיקון 50) בו חוקקו סעיפים 68 ו-68 בעת כתיבת בקשתו, כפי שמוכיח סעי' 4 לבקשתו:

4. מדובר בדיון הוכחות שחשיבות תיעודו המדויק ברורה מאליה, ואף ע"פ סעי' 68א(א) לחוק בתי המשפט הדיוק בפרוטוקול דיון הוכחות זוכה להתייחסות מיוחדת של המחוקק.

אולם כאמור, לא רק שהרשמת החליטה לפרש את כוונת דברי המבקש באופן מכוון ומגמתי כדי לדחות את בקשתו, אלא גם ביקשה להטיל מחסום כלכלי ע"י עלותו הגבוהה של התמלול מתוך מחשבה שמבקש יזנח את בקשתו או כדי "להעניש" ו/או "לקנוס" אותו על בקשתו שכן היא אומרת מפורשות בהחלטתה מיום 18.4.17 (נספח 9) שהדבר נעשה "לאור בקשתו החריגה": **"כאשר יובהר כי בהוצאות ההקלטה הגבוהות במיוחד ישא הזוכה עצמו, לאור בקשתו החריגה"**.

51. מדובר בדבר שאינו מתקבל על הדעת במיוחד לאור דבריו המפורשים של המבקש בבקשתו, הן בסעי' 4 לבקשתו, והן בסעי' 5 לבקשתו המבוססים כמעט מילה במילה על דבריו של כב' השופט א. ברק

בפס"ד בג"ץ שמחה ניר התומך במתן רשות להקליט (עמ' 215), וברור שקריאה סלקטיבית זאת היא מגמתית ומכוונת, ולא יתכן שהרשמת החמיצה את דברי כב' השופט א. ברק שהרי היא ציטטה מפסק דין זה בעצמה וחזקה שקראה אותו במלואו, וגם התעלמה מנסיבות המקרה בפס"ד שמחה ניר שרחוקות כמזרח ממערב לאלו שבעניינינו, והמבקש לא העלה בדל טענה כמו אלו שבגינן נדחתה הבקשה נשוא בג"צ שמחה ניר, והמבקש לא כתב בשום מקום שהוא רוצה שתהיה לו ראייה "כדי לתקוף את מהימנות הפרוטוקול",

52. טענת הרשמת שכן לא נימקה איך עשתה את כשרת הדרך הארוכה והלא ברורה מדברי הנשיא ברק להם התכוון המבקש ואותם ציטט פוזיטיבית ועד דברי כב' השופט גבריאל בך, ובחרה להוציא דברים מהקשרם ולצטט דווקא את פסקה "א" (מסומנת באיזכור להלן) במקום את פסקה "ב" שאליה התכוון המבקש פוזיטיבית (עמ' 212 לבג"ץ ניר, מסומנת באיזכור להלן):

"[פסקה "א", א.ק.] לעומת זאת, אם יאמר עורך הדין, כי בדעתו לערוך הקלטה, שכן מצפה הוא, על סמך ניסיון העבר, לאי-דיוקים בניהול הפרוטוקול, וכי רוצה הוא להכין מראש ראייה, שבעזרתה יוכל לתקוף את מהימנות הפרוטוקול, אזי ניתן לראות בכך התנהגות בלתי מנומסת מצד עורך הדין ואף משום התגרות בבית המשפט, ובנסיבות כאלה אין לראות פגם באי-מתן היתר. נימה כזאת נשמעה למעשה בבירור בטיעוניו של העותר בפנינו.

"[פסקה "ב", א.ק.] אולם קיום האפשרות התיאורטית בלבד, שההקלטה הפרטית עשויה לשמש גורם בעת ויכוח עתידי בדבר דיוק הפרוטוקול, אינו צריך, לדעתי, לשמש סיבה לסירובו של השופט להיעתר לבקשת עורך הדין. נראה לי, כי טוב יעשה בית המשפט, אם לא יגלה רגישות יתר בנושא זה. השופט צריך להיות ער לעובדה, שתמיד יכולה ליפול טעות רישום, ואם אכן מתעוררת נקודה השנויה במחלוקת, והיא בעלת חשיבות במשפט, הרי ייתכן שתצמח תועלת לשופט, מבהינת רצונו להבטיח שצדק ייעשה, אם יוכל להיעזר בהקלטה שנערכה ושמסקפת את האמירות במדויק. אין לשכוח, כי תמיד זכאי המתדיין להגיש תצהיר בשבועה לביסוס בקשתו לתיקון הפרוטוקול, ולרוב הקלטה תהיה עדיפה על תצהיר הנשען על זכרונו של עד בלבד."

53. וטענת הרשמת ולא ברור מדוע התעלמה הרשמת מדברי כב' השופט ג. בך שאותו הרי ציטטה: "רצוי שלא ימנע בית המשפט את מתן ההיתר לערוך הקלטה מעורך-דין, המצהיר. בתום-לב, כי ההקלטה דרושה לו לצורך ביצועו היעיל של תפקידו המקצועי." במיוחד לאור הצהרת המבקש בתום לב פעמיים לפחות בהיותו מייצג את עצמו לגבי כוונותיו המבוססות על דברי הנשיא לשעבר ברק שההקלטה היא לצורך שיפור הפרוטוקול במקרה הצורך.

54. גם שהמבקש העמיד את הרשמת על טעותה בבקשתו לתיקון העובדות בהחלטתה ולעיון מחדש, הרשמת דבקה בעמדתה, ללא כל נימוק לגופו של עניין, וזאת למרות שהמבקש הצהיר פעמיים על כוונתו - הן בבקשה המקורית והן בבקשה לתיקון ההחלטה. הדבר ממחיש את כוונת הרשמת מלכתחילה, שכן למרות שהדבר בסמכותה ע"פ הפסיקה וע"פ החקיקה לרבות ע"פ תקנה 27(א) לתקנות ההוצל"פ, לבטל או לשנות כל החלטה שנתנה, היא נמנעה מכך והמבקש נאלץ לערער זה.

נימוקי הערעור על הטעם השני - התבססות על רע"א 8532/14 דחלאן נ' עיזבון המנוחה אמיתי ז"ל:

55. טענה הרשמת בהבנת פס"ד דחלאן כולו. בפס"ד דחלאן אומר ביהמ"ש העליון שדווקא תמלול ההקלטה יעשה במקרים נדירים וכי דווקא הקלדה רגילה והמקובלת שהוא מכנה "הקלדה ממוחשבת" היא דרך המלך. פסה"ד מבחין במפורש בין ההקלטה ע"פ סעי' 68ב' (סוף סעי' 5 לפס"ד) לבין תמלול ההקלטה ע"פ סעי' 68א' שאותו הוא מכנה בשם "רישום על דרך ההקלטה" (סעי' 5 עמ' 6 לפס"ד). כמו כן, הפס"ד קובע שיש להתחשב ביכולות הכלכליות של בעל הדין, ואין להטיל על בעל דין הוצאה כזאת שלא בטוח שיכול לעמוד בה שכן מדובר על מחסום גישה לערכאות בהיות עלותה גבוהה מאוד.

56. טענה הרשמת כשציטטה טענה בודדת מפס"ד דחלאן שהוצאה מהקשרה ומהבנת לשון הטענה בראי פסה"ד כולו. כל טענות הרשמת מנוגדות לפס"ד דחלאן המאשר את כל טענות המבקש.

57. טענה הרשמת כשנתנה משמעות לטענה זאת שהיא חזרה כמעט מדויקת על דברי השי' גרוניס ברע"א 2193/08 מנורה חברה לביטוח נ' שלומי לובטון (להלן: מקרה מנורה) שניתנה בהחלטה בדין יחיד ביום 21.3.08 ושעליהם בדיוק הגיב המחוקק בתיקון 51 לחוק בתי המשפט ביום 21.7.08 וחוקק את סעי' 68ב'.

58. טענה הרשמת שכן גם אם לפסקה שציטטה מפס"ד דחלאן הייתה משמעות זהה לזאת של מקרה מנורה, הרי שע"פ חוק בתי המשפט, החלטה בדין יחיד לא גוברת על חוק מפורש וספציפי, כל עוד החוק לא נפסל או שונה ע"י ביהמ"ש ע"פ פסקת ההגבלה שבחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, והראיה היא שבתי המשפט בערכאות השונות נוהגות בקביעות ע"פ עס' 68ב' (ראו פסיקה להלן).

59. גם פס"ד דחלאן מתנה את התמלול בהסכמה מפורשת של בעלי הדין, ובעניינינו, טענה הרשמת מכמה טעמים:

60. אסור היה לרשמת לשלול מהמבקש זכות ע"פ חוק ללא טעם מיוחד, וגם לא להתנות זכות זאת בחובה מנוגדת לחלוטין לדין, והרשמת לא נתנה אף נימוק ואף הצדקה למה הטעמים שציינה הם נדירים המאפשרים לה להטיל את הוצאות התמלול על המבקש.

61. הצבת ברירה יום-יומיים לפני הדיון לא איפשרה למבקש שהות לפנות לביהמ"ש בסעדים הדיוניים הדרושים כמו עיכוב ביצוע או ערעור, והוא נאלץ לעשות זאת לאחר הדיון, כמו בפס"ד דחלאן, שגם שם ההחלטה ניתנה 3 ימים לפני הדיון, והערעור הוגש אחריו.

62. כאמור להלן, פס"ד דחלאן מנתק כל קשר בין ההקלטה על חשבון המבקש לבין התמלול ועלותו, וטענה הרשמת שכן היא לא מנמקת את הקשר בין השניים ואיך התמלול מרפא את עניין הטעמים שציינה, שגם ככה אינם טעמים מיוחדים כלל. ובהעדר כל נימוק, דין ההחלטה להתבטל.

63. לא ניתן לטעון שהסכמת המבקש שאיננה חופשית ומרצון ולה הוא אולץ להסכמה בעל כורחו, מהווה את ההסכמה הנדרשת ע"פ פס"ד דחלאן או הדין בכללותו. חזקה שהרשמת קראה את פס"ד דחלאן, ולכן הבינה שללא הסכמת המבקש לא ניתן יהיה "להכשיר" את החלטתה, והחליטה לאלץ בדרך שנקטה את "הסכמת" המבקש, כשיומיים לפני הדיון אין דרך אחרת לשינוי ההחלטה, וגם הבקשה שהגיש לעיון מחדש שהגיש יומיים והוקלדה יום לפני הדיון נדחתה כשהחלטתה מיום 9.5.17 אותה ראה רק לאחר הדיון מנחה את המבקש להגיש ערעור.

64. כמו כן, טעתה הרשמת שכן בניגוד לפס"ד דחלאן שהיא עצמה ציטטה, היא לא מסבירה ולא מנמקת מדוע המקרה נדיר ובמה הדיון חריג כל כך שמחייב את תמלול ההקלטה (רישום על דרך ההקלטה) ולא מסתפקת בהקלדה ממוחשבת (למשל, בפס"ד דחלאן, עמ' 7, סעי' 6 פסקה ראשונה).

65. נימוקי הערעור על הטעם השלישי - כמות הבקשות המרובה ופגיעה לכאורה ביעילות ההליך ובהמשך ההליכים לרבות הגשת בקשות רבות בתיק:

66. בטרם תאוזכר הפסיקה הסותרת טעם זה של הרשמת, המבקש מביא להלן שוב בסעי' 67 עד 72 לבר"ע זאת את טענותיו שבסעי' 8 עד 13 לתשובתו שבנספח 10, לפיה בתי המשפט מנהלים פרוטוקול מוקלד גם אם הדיון מוקלט אלא אם כן הדבר מוסכם על שני הצדדים:

67. המחוקק לא הטיל חובת תמלול על המבקש, והדבר לא נכלל בחוק בכוונה, שכן בין השאר הדבר מעמיס על המבקש עלויות שאין עליו לשאת בהן אלא בהסכמתו, וכן מהווה גם מחסום כלכלי בפני קיום החוק, ובמיוחד כשכב' הרשמת ערה למצבו הכלכלי של המבקש, ומאחר ושילם אגרת פתיחת תיק שכוללת אגרת הקלדה, אין לחייבו פעמיים על הפרוטוקול (החלטת יראור להלן).

68. יתרה מכך, גם ע"פ עו"ד אריה לוי, שהוא עו"ד של למעלה מ-36 שנים (מ.ר. 10450), וגם שופט צבאי מכהן, ועם וותק של לפחות שופט מחוזי, שמייצג את הנתבעים בהליך שמנהל המבקש בבימ"ש בגין חדירת מים קשה לדירתו, התמלול אינו מהווה ולא נועד להוות תחליף לפרוטוקול אלא לתיקונו במידת הצורך, ולהלן החלק הרלוונטי מתגובתו לבר"ע שהגיש המבקש בעניין הקלטת הדיון (הבר"ע והערעור התקבלו, והדיון יוקלט ללא תמלול):

5. המשיבים יוסיפו ויבהירו כי נראה כי גם בסוגיה זו הם מוכנים ללכת צעד נוסף ואם יש צורך לחסוך בדיון עתידי זה ולהבהיר כי הם מסכימים להקלטת הדיון בתנאים שנקבעו בסעיף 68 ב לחוק בתי המשפט בכללותו להלן:

"(א) ביקש בעל דין שדיון יוקלט על חשבון, יאפשר זאת בית המשפט, אלא אם כן מצא שאין לעשות כן מטעמים מיוחדים, ובלבד שהדיון מתועד בדרך אמינה ומדויקת אחרת; החלטה שלא להיענות לבקשת בעל דין כאמור תהיה מנומקת בכתב.
(ב) הורה בית המשפט על הקלטת הדיון לבקשת בעל דין, תישמר ההקלטה בידי בית המשפט, וכל בעל דין יהיה רשאי להאזין לה.

(ג) **הקלטה של הדיון לפי סעיף זה לא תיחשב פרוטוקול הדיון.**" (הדגשות שלט א.ל.)

6. המשיבים יטענו כי ככל שבקשת המבקש היא כי ההקלטה ו/או תמליל ההקלטה היא תהפוך לפרוטוקול, הם מתנגדים לכך שכן לא כך קובע החוק ולכן הם יתנגדו נחרצות. הסעיף אינו מתיר זאת, יחד עם זה המשיבים מוכנים ומסכימים ללכת שלב נוסף לבקשת המבקש והם נותנים את הסכמתם לפיה:

"ככל שהמשיב מבקש להקליט את הדיון על חשבונם הם מוכנים

ליתן הסכמתם לבקשתו ובלבד שהקלטת הדיון ו/או תמלול ההקלטה לא יחשבו כפרוטוקול הדיון"

7. המשיבים יטענו כי לאור העובדה כי כל דיוני בית המשפט מתועדים בדרך אמינה ומדויקת, בכל תיקי בית המשפט אין לבוא ולקבוע כי תיקו של המבקש הוא בן חורג במערכת בתי המשפט, ומכן אין להטיל דופי בבתי המשפט, בקלדניות בית המשפט, במערכת בית המשפט מראש ולקבוע כי דווקא תיעוד דיוניו של התיק בו עסקין אינו אמין ומדויק. יש לזכור כי לכך נועד ההליך של בקשה לתיקון פרוטוקול.

8. לאור האמור, ככל שבקשת המבקש היא להקליט את הדיונים, המשיבים נותנים את הסכמתם מראש והכל על פי הוראות סעיף 68 לחוק דהיינו, ההקלטה תישמר בידי בית המשפט וכל בעל דין יהיה רשאי להאזין לה וכן הקלטת הדיון לא תחשב כפרוטוקול.

9. יש לשים לב כי המחוקק לא קבע תמלול ההקלטה אלא ההקלטה רוצה לומר, המחוקק קבע כי הוא מתיר הקלטה על חשבון המקליט, אך לא קבע כי ההקלטה תשמש פרוטוקול ולא קבע כי ההקלטה ותמלולה מהווה פרוטוקול אלא ההקלטה על ידי בית המשפט. (הדגשות ופיסוק משובש במקור)

69. בת.א. 27913-04-13 יראון נ' בן דור ואח' (להלן: החלטת יראון, 10.9.14) חוזר ביהמ"ש על דבריו של עו"ד אריה לוי ואף מדגיש שהתמלול לא יחליף את הפרוטוקול המוקלד, וכי: **"הקלטה לא תבוא במקום פרוטוקול הדיון.** אדרבה, חובתו של בית המשפט לנהל פרוטוקול המשקף את הנאמר והמתרחש בדיון (סעיף 68 לחוק)." (הדגשה במקור).

70. כמו כן, החלטת יראון מדגישה שהכלל הוא שבמקביל להקלטה נערך פרוטוקול ע"י ביהמ"ש: "עם זאת, על-פי סעיף 68ב(א) לחוק, רשאי בעל דין לבקש מבית המשפט שדיון יוקלט על חשבונם. הקלטה זו נעשית לצרכיו של בעל הדיון, וההקלטה או התמלול שלה אינם הופכים באופן אוטומטי לפרוטוקול, אלא להיפך, הכלל הוא כאמור שבמקביל נערך פרוטוקול על ידי בית המשפט." (הדגשה איננה במקור).

71. ואכן, בת.א. (מחוזי-ת"א) 8394-10-10 אסף-יצחק גולני נ' סלמאן אלאמיר עאמר (להלן: פס"ד אסף-יצחק), עליו מסתמכת גם החלטת יראון, וכפי שטען עו"ד אריה לוי, קבע ביהמ"ש המחוזי בת"א שבמקרה כזה, בו אין הסכמה לגבי התמלול אך יש הסכמה לגבי ההקלטה, הרי שההקלטה

לא תתומלל והדיון יוקלד בנוסף להקלטתו. לתשומת לב כב' הרשמת שבפס"ד אסף-יצחקי המחלוקת הייתה על תמלול ההקלטה כששני הצדדים מסכימים לשאת בהוצאות ההקלטה, אך מכיוון שבעניינינו המבקש מסכים לשאת בהוצאות ההקלטה לבדו, אין משמעות לחלק זה שבפס"ד אסף-יצחקי, ולכן רלוונטי רק החלק בפס"ד הקשור לתמלול, וביהמ"ש המחוזי קבע שבמקרה כזה, כמו בשאר המקרים שצוטטו לעיל, יהיה פרוטוקול מוקלד בנוסף להקלטת הדיון.

72. ת.א. 52783-01-13 **שליבו ואח' נ' בירן ואח'** (להלן: **פס"ד שליבו**) (בסעי' 55) חוזר למעשה על טענות עו"ד אריה לוי, וקובע שע"פ סעי' 68ב(ג) ההקלטה לא תהווה פרוטוקול הדיון ולכן הדיון מוקלד, ושם המבקש ימצא לנכון, הוא יגיש בקשה לתיקון פרוטוקול, כפי שמנחה הרציו של פס"ד שמחה ניר שצוטט בסעי' 5 לבקשתו המקורית מיום 4.4.17.

"בטרם דיון יצוין כי לבקשת שליבו ובהתאם להוראות ס' 68ב לחוק בתי המשפט ([נוסח משולב], התשמ"ד-1984 הותר לשליבו להקליט את ישיבות ההוכחות בתיק (החלטה מיום 24.9.15). בהחלטה נקבע, כפי שהתבקש ובהתאם להוראות ס' 68ב(ג) לחוק האמור, כי ההקלטה לא תיחשב לפרוטוקול הדיון. משכך, נרשם פרוטוקול הדיון על דרך של הקלדה. בהתאם, ההפניות בפסק דין זה נעשות לפרוטוקול הדיון כפי שהוקלד (יזער כי אף ששליבו מצאו לנכון להגיש לתיק בית המשפט את תמלילי הקלטת הדיונים, הם לא הצביעו על אי התאמות כלשהן אל מול פרוטוקול הדיון כפי שהוקלד ובשום שלב לא התבקש לתקן את פרוטוקול הדיון)."

73. וכעת, בהתייחס לטעם השלישי (ריבוי הבקשות וסרבול הדיון) יצוין שהפסיקה כבר דחתה טעם זה של הרשמת בבר"ע 53345-06-14 **אלון קורן-מידן נ' ש.ל.ה. שירותי רפואה בע"מ**, סעי' 15 (להלן: **פס"ד קורן-מידן**), והמבקש חוזר על נימוקים אלו בהיותם הגיוניים ונכונים:

סטיה מהאיזון שנקבע בסעיף 68ב' לחוק מחייבת "טעמים מיוחדים". עיון בהחלטת בית הדין האזורי מעלה כי שניים הם נימוקיו הראשון, העובדה כי הוא מקפיד על כך שהפרוטוקול המוקלד ישקף נאמנה את הדיון; השני, הסרבול והסיבוך שההקלטה עלולה ליצור. **טעמים אלה אינם עולים כדי טעמים מיוחדים. ראשית**, הנחת המוצא היא שבית הדין מקיים את מצוות המחוקק ובכלל זה את החובה לנהל פרוטוקול אמין ומדויק. אם תמצא לומר כי קיום חובה זו עולה כדי "טעם מיוחד" לדחיית בקשה להקלטה, הרי שנמצא מרוקנים מתוכן את הוראת סעיף 68ב' לחוק. **שנית**, הגם שניתן להסכים לכך שפרוטוקול מוקלט פחות נוח מפרוטוקול מוקלד, הרי שנוכח ההבהרה כי ההקלטה אינה באה תחת הקלדה, וכי הפרוטוקול המוקלד, ולא הפרוטוקול המוקלט, ייחשב כפרוטוקול הדיון, אין לקבל הנמקה זו כטעם מיוחד. אם הנמקת בית הדין האזורי שלפיה קיומה של הקלטה במקביל להקלדה תגרור סרבול, שבא לידי ביטוי בהגשת בקשות לתיקון הפרוטוקול, תעלה כדי "טעם מיוחד", התוצאה תהיה כי סעיף 68ב' לחוק ירוקן מתוכן.

74. יתרה מכך, הרשמת טעתה שוב וסותרת את עצמה - אם היא צופה שתהיה בקשה לתיקון פרוטוקול שיסרב את הדיון, משמע שהפרוטוקול אכן לא ישקף נאמנה את ההתרחשויות בדיון, ולכך בדיוק כוונת המחוקק בדברי ההסבר, שהרי מטרת הרשמת לחשוף את האמת ולעשות צדק.

75. טעות וסתירה נוספת של הרשמת ניתן למצוא בכך שהרשמת אומרת בעצמה בהחלטתה מיום 27.4.17 (נספח 10-א') שהפרוטוקול המוקלד היא דרך המלך: "וידגש את שנאמר בפסק דין 2193/08 מנורה נגד שלומי לובטון: "אין ספק ששיטת רישום הפרוטוקול אינה מבוססת על בחירה של השופט המסויים, אלא מדובר בהחלטה מערכתית, שלפיה הרישום נעשה כיום על דרך ההקלדה...."

76. ובנוסף, טענה הרשמת בעניין ריבוי הבקשות - שכן הדבר נובע מהחלטותיה שלה בהיותן לא ברורות, מבלבלות, סותרות, חסרות כל הכוונה באשר לדרישותיה כמתואר לעיל והדורות דברים שלא קיימים, והדבר נוגד את משפט הטבע לפיו לא יתכן שהרשמת תגרום לריבוי בקשות אבל אח"כ תטען כנגדן (ע"פ הרציו שבדוגמה הידועה מתורת המשפט על הבן המבקש לרשת את הוריו שרצח). מדובר בנימוק לא הגיוני ושאינו מתקבל על הדעת.

77. כמו כן, הרשמת רק מציינת עובדה לכאורה כי ההקלטה ללא תמלול עלולה להכביד ולסרבל בנימוק של בקשות מרובות אבל אינה מנמקת למה ו/או איך, וע"פ דין דיי בהעדר נימוק לביטול ההחלטה.

נימוקי הערעור על הטעם הרביעי - פעולת ההקלטה מעצם טבעה כרוכה בהפרעה מסוימת בניהול הדיון ויידרש זמן רב יותר מהנדרש כאשר הדיון מוקלט:

78. מעבר לכך שהרשמת לא מסבירה ומנמקת איך ההקלטה תפריע, הרי שמדובר בטעם לא הגיוני בעליל ולא מתקבל על הדעת, גם ע"פ הפסיקה שצוטטה לעיל (למשל בפס"ד קורן-מידן), וגם כי המחוקק בוודאי חשב על כך ועדיין חוקק את סעי' 68.

79. ברור שהרשמת ניצלה את מצבו התעסוקתי והכלכלי הלא טוב של המבקש וניסתה להעלות מחסום כלכלי בפני המבקש ע"י תמלול הפרוטוקול כשהיא מודעת בעצמה לעלויות הגבוהות לכך כפי שטענה בהחלטתה מיום 18.4.17, והדבר לא נעלם מעיניה שהרי אפילו התייחסה בהחלטתה למצבו הכלכלי והתעסוקתי של המבקש כפי התצהיר בתשובתו שמאז אמצע 2009 המבקש עובד לסירוגין כשכ-5 שנים מהן לא עבד כלל בגלל הדרישה האפסית למחנסי הי טק מבוגרים:

"יחד עם זאת, אני סבורה כי יש ליתן זכות לזוכה להגיב לטענות החייב ולהבהיר האם עדיין עומד הוא על בקשתו להקלטת הדיון, כאשר יובהר כי בהוצאות ההקלטה הגבוהות במיוחד ישא הזוכה עצמו, לאור בקשתו החריגה (בסעי' 9 לבקשת הזוכה מיום 4.4.2017 מצא לנכון הזוכה לפרט את מצבו הכלכלי)."

80. יתרה מכך, הרשמת "מענישה" את המבקש ומטילה עליו את התמלול החריג "לאור בקשתו החריגה" אף על פי שאיננה חריגה וזוהי זכותו המלאה ע"פ חוק. טענה השופטת בכל שהגדירה זכות מלאה ושגרתית ע"פ חוק כחריגה.

81. כמו כן, בהחלטת הרשמת ובפרשנותה סתירה מהותית נוספת - גם אם נניח, ולא כך הוא, שפרשנות הרשמת נכונה, וטעמיה עולים כדי טעם מיוחד, אזי איך תמלול ההקלטה מרפא לכאורה טעמים מיוחדים אלו? מה הקשר בין הפרשנות לכאורה שנתנה הרשמת לדברי המבקש לבין תמלול

ההקלטה? איך הדבר מתיישב עם פסקי הדין שהובאו לעניין הקלדת הפרוטוקול כולל ציטוט של הרשמת עצמה מפס"ד דחלאן?

82. לפיכך, ברור שאין כל בסיס עובדתי ומשפטי לטענות הרשמת, וכל מבוקשה היה להעמיס עלויות על המבקש בחוסר סמכות ברורה כדי לנסות להעמיד מחסום כלכלי בפני המבקש ולא לפזר אותו לוותר על בקשתו, או "להעניש" אותו על בקשתו לה הוא זכאי ע"פ חוק.

83. התנהלות הרשמת אינה מתקבלת על הדעת, מהווה חריגה מסמכות, חורגת מכל מתחם סבירות אפשרי, ומהווה עוול גדול ועיוות דין קשה. נזכור שאם אי התייחסות לטענות בעל דין, אפילו שנטענו מאוחר, מהווים עיוות דין, על אחת כמה וכמה ייחוס לבעל דין דברים הפוכים לגמרי מאלו שטען, וביהמ"ש העליון כבר קבע בהלכה פה אחד בהרכב של 3 שופטים שעצם אי התייחסות לטענות של בעל דין מהווה עיוות-דין, אפילו במקרה שנטענו מאוחר מידי: "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 88/19 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, עמ' 379, סעי' 2).

84. בנוסף העלתה הרשמת דרישות וטענות שכלל לא עלו ע"י ב"כ החייב, והרשמת לא אמורה לשמש כבא כוח הצדדים ולא טוען במקומם, וכך גם ע"פ ההלכה הפסוקה לפיה "חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 51/207 "אגד" נ' ברנדס, 1099), קל וחומר אם טענותיו אינן נכונות ומנוגדות לדין.

הנימוקים להיות עניין התמלול הסדר שלילי:

85. בסעי' 68 מצווה המחוקק על ביהמ"ש לאפשר את הקלטת הדיון "ביקש בעל דין שדיון יוקלט על חשבון, **אפשר זאת בית המשפט** ... " ומדברי החסבר לתיקון החוק והוספת סעיפים 68א' ו-68ב' עולה בבירור שתכלית החוק היא להקל על בעל דין לתקן פרוטוקול עקב החשיבות הרבה לכל המתרחש בו ולכל הנאמר בו לרבות הערות ושאלות ביהמ"ש, **לרבות בהליכים פליליים**, ולכן והערמת קשיים ומחסומים היא התנהלות בחוסר סבירות קיצוני שאינו מתקבל על הדעת, וגם ע"פ פס"ד דחלאן (עמ' 9 למעלה), הטלת עלות התמלול מהווה מחסום גישה לערכאות.

86. ברור שהמחוקק מודע לנושא התמלול אולם העדר כל אזכור והתייחסות החוק לתמלול מדגישה שמדובר **בשתיקה מדעת של המחוקק** לנושא התמלול (ראה גם להלן לעניין סעי' 108(א)(4) לחוק בתי המשפט).

87. מדברי החסבר ברורה תכלית החוק לפיה המחוקק היה **ער לעניין הכלכלי** ולאפשרות שידו של בעל דין אינה משגת את הקלטת הדיון וההתחשבות בבעל דין דל אמצעים, והמחוקק אף מנע השגת יתרון דיוני מצד בעל אמצעים על פני צד דל באמצעים, לפיכך, **קל וחומר לתמלול הדיון**.

88. יתרה מכך, גם פס"ד דחלאן מציין מפורשות את העניין הכלכלי, הן ע"פ כוונת המחוקק והן ע"פ הפסיקה (פס"ד דחלאן עמ' 6 עד 9) ובעניין זה הפס"ד דחלאן מציין במפורש את סעיף 108(א)(4) לחוק בתי המשפט, הדין בסוגיית חיוב בעל דין בהליך אזרחי בתשלום עבור רישום פרוטוקול הדיון, לפיו "(4) התחשבות ביכולתו הכספית של בעל הדיון".

89. וכך, ע"פ ביהמ"ש העליון בעל"ע 6045/02 בינשטוק נ' ועד מחוז תל-אביב, לשכת עורכי-הדין: "הסדר שלילי" מתקיים מקום ששתיקת החוק היא "שתיקה מדעת", וזו מתקיימת מקום שהגשמת תכלית החוק מחייבת הכרה בהסדר השלילי. (שם בעמ' 5).

ובע"א 2622/01 מנהל מס שבח מקרקעין נ' עליזה לבנון (עמ' 331) קבע ביהמ"ש העליון כי לעיתים ניתן לפרש הסדר חיובי בעניין פלוני כהסדר שלילי בעניין אלמוני, אך "הסקה זו מה"הן" של החוק על ה"לאו" שלו (*expressio unius est exclusio alterius*) נעשית רק מקום שהדבר מגשים את תכלית החקיקה (כמו כן, ראו ציטוטים נוספים בפסה"ד).

90. מהמקובץ עולה שהטלת עלות התמלול על בעל הדיון בלי הסכמתו המפורשת והטלת עול כלכלי על המבקש שאינו יכול לעמוד בו, דבר שימנע ממנו לממש את זכותו המלאה ע"פ חוק מנוגדת לתכלית החוק ומדובר בשתיקה מדעת של המחוקק, ולכן מדובר בהסדר שלילי, וכך גם ע"פ פס"ד אסף-יצחק לעיל. לפיכך גם אין להתנות את הקלטת הדיון בתמלול.

91. ואכן, כך פועלים גם בתי המשפט והמבקש אף ציטט את הפסיקה להלן בתשובתו עליה חזר גם בבר"ע זאת לנוחיות ביהמ"ש והם חלק בלתי נפרד מנימוקי וטענות המבקש בבר"ע זאת.

92. לסיכום, אף אחת מטעמי הרשמת אינם טעמים מיוחדים כחוראת סעי' 69ב', ונראה שאין מדובר רק בטעויות גרידא ו/או טעות שבשיקול דעת, אלא גם בפעולה מתוכננת, שיטתית ומכוונת לדחיית הבקשה והצבת מחסום כלכלי בפני המבקש להקלטת הדיון, יום-יומיים לפני הדיון ללא אפשרות מעשית לערער ו/או לבקש עיכוב ביצוע ולאצו להסכים בניגוד לרצונו ובעל כורחו ובניגוד לדין לשאת בעלות התמלול שאחרת יאבד את זכותו כדין. הדבר אינו מתקבל על הדעת ומנוגד לחלוטין לדין.

הנימוקים להטלת עלות התמלול על ההוצאה לפועל ולחלופין מחצית העלות על החייב:

93. לאור טעויות הרשמת, במצטבר ולחוד, לרבות ע"פ פס"ד דחלאן שם הטיל ביהמ"ש העליון את עלות התמלול על ביהמ"ש, הרי שעל ההוצא"פ לשאת בעלות התמלול.

94. לחלופין, בגלל שהחייב לא המציא כלל את תגובתו והתחלטה למבקש, נוצר לוח זמנים שמנע הגשת ערעור ועיכוב ביצוע וגם יאפשר להתכונן לדיון על כל המשתמע מכך, ואולי אף להציל את מועד הדיון מדחייה בחודשים רבים, והמבקש נאלץ להגיע למצב של מעשה עשוי ולהגיש בר"ע זאת לאחר

הדיון, כמו במקרה דחלאן, שיכול היה להביא את ההליך למצב התקין והוא רישום פרוטוקול מוקלד והקלטה בנוסף ע"פ סעי' 68ב', מה גם שקרוב לוודאי שהבקשה לעיכוב ביצוע הייתה נדחית ע"י הרשמת לאור פרשנותה והחלטותיה והייתה גורמת לבזבזו זמן יקר ממילא.

95. לפיכך, על החייב לשאת במחצית התמלול, והנושא בעלותו הכוללת של התמלול תקבע בסוף ההליך ע"פ תוצאותיו וע"פ דין.

הנימוקים למתן רשות ערעור:

96. "השגות בעלי דין על החלטות ביניים של הערכאה הדיונית יידונו, ככלל, במסגרת ערעור על פסק הדין, זאת, למעט אותם מקרים נדירים בהם "עלה בידי מבקש רשות הערעור להראות כי דחיית הדיון בהשגה על ההחלטה לשלב הערעור על פסק הדין, עלולה להשפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים; עלולה לגרום לנזק של ממש, או עלולה להביא לקיומו של הליך מיותר או שגוי" (רע"א 7913/14 תרכובת ברום בע"מ נ' הדס חצב ואח', להלן: מקרה תרכובת ברום).

97. בפס"ד דחלאן, שנסיבותיו דומות מאוד לעניינינו ניתנה הרשות לערער. ההבדל היחידי הוא אולי שעלות התמלול הוטלה על צד לדיון ללא הסכמתו המפורשת ואילו בעניינינו מדובר בצד שאולץ להסכים בעל כורחו שאחרת ייווצר מצב בלתי הפיך שכן אין משמעות ממשית לקיום "שידור חוזר" לדיון הכולל חקירות נגדיות, שכן הנחקר יתכוון לשאלות ויכין "מקצה שיפורים".

98. אולם כמו במקרה דחלאן, מדובר באלפי שקלים שאין המבקש יכול וחייב לשאת בהם, במיוחד עקב הטעויות הבלתי מתקבלות על הדעת של הרשמת כמנומק לעיל, ובשילוב תיק ההוצל"פ שנפתח נגדו ע"ס כ-35,000 ש"ח יום אחרי הדיון הרי שיגרם לו נזק של ממש.

99. כמו כן, אי קבלת ההקלטות לתיק וקבלת טענות החייב בעניין קיום פסה"ד עשויות להשפיע באופן ממשי על זכויות המבקש, הן על שנאלץ לסבול רעש תדיר מזירת החייב, והן להימשכות ההליכים ולקיום הליכים נוספים ומיותרים כמו ערעור נוסף על החלטת הרשמת לאור מניעה מהמבקש להוכיח טענות רבות שבקש להוכיח באמצעות ההקלטות.

100. כמובן, יש זיקה בין ההחלטה להחליט על רשות ערעור, ולדון בבקשה כבערעור, לקבל את מכל האמור לעיל, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לתת רשות ערעור, ולבטל את חיובו של המבקש לשאת בעלות התמלול, והטיל את עלות התמלול על ההוצל"פ או לחלופין לחייב את החייב לשאת בחצי מעלות התמלול שכן רק בגלל התנהלותו להתנהלות ב"כ נוצר העיכוב שמנע הגשת בר"ע בזמן ואו עיכוב ביצוע, וכן להורות על ביטול פרשנות הרשמת לאור דבריו הפוזיטיביים של המבקש בבקשתו.

101. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום

המבקש.

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. ביני לבין החייב ניתן פס"ד בהסכמה הרצ"ב כנספח 4, אך החייב מתחמק שנים מקיומו ופתחתי תיק הוצל"פ וגם הגשתי בקשה לביזיון בימ"ש שכן דעות עוה"ד לגבי הדרך לקיום פסה"ד היו חלוקות.
2. החייב הגיש בקשה לסגירת התיק בטענה שכבר קיים את פסה"ד ע"י כך שבנה ספריה על הקיר ובכך אטם ובודד את דירתו לרעש, וכי הוא עוזב את הדירה וכיוצ"ב טענות מטענות שונות.
3. בקשתי לחקור את החייב על תצהירו וכדי להוכיח כי דירתו של החייב לא נאטמה לרעש, הגשתי תצהיר עדה מטעמי לפיו העדה שמעה רעש חזק מדירת החייב בדירת, וביקש מהרשמת לזמנה לעדות. לעדה נשלחה בגלל טעות מזכירות הודעה על "עיתוב הליכים" במקום זימון לעדות. תצהיר העדה רצ"ב כנספח 5. הטופס שנשלח לעדה רצ"ב כנספח 6.
4. נקבע דיון ליום 27.11.16 אליו העדה לא הגיעה עקב הטעות, והזוכה הביא לדיון תקליטור עם הקלטות וידאו של רעש מוזיקה חזק מדירת החייב כפי שנשמע בדירת הזוכה. הרשמת הציעה לצדדים לנסות להגיע להסכמות לקיום פסה"ד בעצמם ולא התקיימו חקירות, ומשלא הגיעו להסכמות, נקבע דיון ליום 10.5.17 ולעדה נשלח שוב זימון אותו קיבלה, אך גם אליו לא התייצבה בגלל אילוצי תחרויות בחו"ל בהיותה ספורטאית ומבחינים של סוף תואר במכללת ווינגייט.
5. ביום 4.4.17 הגשתי בקשה להקליט את הדיון ע"פ תנאי סעי' 68' לחוק בתי המשפט (להלן: סעי' 68'), כפי שנהגתי בעבר ועם אותו נוסח המבוסס על דברי כב' הנשיא לשעבר אהרון ברק התומכים במתן רשות להקלטת הדיון, ומעולם לא עלו טענות נגד הנוסח ותמיד הותר לי להקליט את הדיון (להלן: הבקשה). הבקשה רצ"ב נספח 7.
6. התייעצתי עם עו"ד ונאמר לי שבקשתי איננה חריגה וכי הגיש בקשות כאלו שנענו, ולא צפיתי שום בעיה והייתי בטוח שהבקשה תאושר ללא כל בעיה.
7. לעניין התקליטור נתנה הרשמת החלטה כי שימוש בהקלטות מותנה בהצגה של התקליטור לחייב בטרם הדיון, וביום 4.4.17 המצאתי לחייב במסירה אישית את הבקשה ואת התקליטור עם ההקלטות, וביום 5.4.17 המציא לב"כ החייב את ההחלטה בפקס עם אישור קבלה טלפוני.
8. ביום 18.4.17 הגיב החייב ותגובת החייב רצ"ב כנספח 8, וביום 18.4.17 נתנה הרשמת החלטה לפיה כדי למנוע עיכובים מיותרים על החייב להמציא לזוכה את תגובתו ואת ההחלטה, וזאת כנראה לאור טענות חוזרות של הזוכה לפיהן החייב כדרך קבע לא ממציא לזוכה את כתבי הבי-דין מטעמו. ההחלטה מיום 18.4.17 רצ"ב כנספח 9.
9. בהחלטה זאת מציינת הרשמת כי "ברור" בעיניה שהקלטת הדיון מחייבת את תמלולו ע"י המבקש-זוכה, וכי הדבר יביא לכאורה לסרבול הדיון, וכן ביקשה את תשובת הזוכה.
10. החייב ואו ב"כ הודו בדיון שלא המציאו לי את תגובת החייב ואת ההחלטה, ונודע לי העניין רק בסמוך למועד הגשת תשובתי, ולאור מועד הדיון הקרב, לא הספקתי להשיג את כל הצעות המחיר כמקובל, ויתרה מכך, ביום 20.4.17 התקשר אלי ב"כ החייב וביקש עותק של התקליטור בנימוק

שהתקליטור שהומצא לו "נהרס" אך לא אמר מילה בעניין תגובתו וגם לא לגבי ההחלטה.
המצאתי לחייב באותו יום העתק נוסף של התקליטור.

11. הגשתי תשובה מפורטת הרצ"ב (ללא נספחים) כנספח 10 וכל טענותיי ונימוקיי שבתשובה
נוספים לנימוקי בר"ע זאת.

12. החלה מסכת של החלטות שכללו הוראות סתומות שלא הבנתי, לא ברורות ומטעות, וסתירות
חוזרות ונשנות של הרשמת את החלטותיה שלה, כשהיא משנה את דעתה שוב ושוב ונותנת
פרשנויות סותרות והפוכות להחלטותיה. דוגמה לשאלות הבהרה לרשמת מטעם המבקש רצ"ב
כנספח 13.

13. ביקשתי מהמקליטים לשריין את מועד הדיון כדי שהתאריך שלא "ייתפס" ע"י לקוחות אחרים,
ואילו הרשמת החליטה לפרש זאת כמי ש"עושה דין לעצמו". הבהרתי לרשמת את כוונתי אך היא
התעלמה. במחלקת הביטחון של ביהמ"ש נאמר לי שזאת פעם ראשונה שהם נדרשו לתת אישור
כפי שבקשה הרשמת, והותר לי בעבר להקליט דיונים ללא תנאי זה.

14. אף אחד מכל 3 המקליטים, שכולם עוסקים כבר שנים רבות בהקלטות בבתי משפט השלום
והמחוזי ובדיוני רשויות מקומיות וכו', לא ידעו כלל על איזו אסמכתא מדברת הרשמת והבהירו
שאין בכלל כזאת אסמכתא. הגשתי ביום 8.5.17 הודעה ובקשה לתיקון החלטה ולעיון מחדש
נתמכת בתצהיר הרצ"ב כנספח 13.

15. עלות התמלול אלפי שקלים, ובינתיים, לצורך הגשת הבר"ע והגשת בקשה לרשמת תומללו רק 22
הדקות הראשונות מתוך 114 הדקות, ואינני יכול לעמוד כלכלית בתמלול, ויום לאחר הדיון
(11.5.17) נפתח נגדי תיק הוצל"פ על כ-35,000 ש"ח, ואני משתכר בממוצע כחצי משכר המינימום,
ומאז 2009 ^{28/5/17} ~~עוד 22~~ כ-5 שנים, הרוב בסביבות שכר המינימום וחי על אבטלה וחשכונות, וזאת
בידיעת הרשמת. הפרוטוקול המתומלל עד לתחילת החקירות הנגדיות וחוו"ד המתמללת רצ"ב
כנספח 14. אין צורך בשאר הדיון לצורך בר"ע זאת.

16. התקליטור מכיל 3 הקלטות ווידאו, אחת בוצעה בחדר המדרגות בה שומעים קבוצת ילדים,
ושתיים בדירת הזוכה בה נשמעת מוסיקה חזקה מאוד מדירת החייב. ההקלטות מצורפות לבר"ע
זאת בתקליטור המצורף. לא מצאתי בהקלטות קודמות של הרשמת שיקוים דיון בנושא
התקליטור. בדיון טענתי כי מדובר בתבאת עובדות בפני ביהמ"ש (עמ' 8 ש' 22 לפרוטוקול).

17. בדיון סירב החייב לחשוף את שמו של המומחה שאיתו התייעץ לעניין הספרייה ואיטום הרעש.

18. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני 28/5/17 עו"ד, מאשר/ת כי ביום 28/5/17 הופיע בפני מר אילן
קירשנבאום שזיהאתיו על פי ת"ז מס 69124 ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי
יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

עו"ד

רן מחלב
מ.ר. 69124

54897-04-18

1087

בבית משפט המחוזי
בתל אביב

המבקש, הזוכה:

אילן קירשנבאום ת"ז [REDACTED]
מרחוב בזל 43 תל אביב 6274419

נגד

המשיב, החייב:

ניר בן משה ת"ז [REDACTED]
ע"י ב"כ עו"ד דוד סלטון
מרח' שלמה בן יוסף 27 ת"א
נייד - 052-6732109 טל' - 03-5177523 פקס - 03-5174378

נספח
"ד"

בקשת רשות ערעור

ביהמ"ש הנכבד מתבקש ליתן רשות ערעור על החלטות ביניים מימים 20.7.17, ו-28.9.17, ופסק הדין מיום 3.1.18 של כב' השופט אמיר ויצנבליט מבימ"ש השלום בהרצליה שניתנו במסגרת עש"א - 60335-05-17 קירשנבאום נ' בן משה על החלטות כב' הרשמת יעל מרקוביץ קינן מלשכת ההוצאה לפועל בת"א במסגרת תיק הוצל"פ 524375-06-16 (להלן: **השופט ויצנבליט, הליך קמא, הרשמת, תיק ההוצל"פ**).

ההחלטה מיום 20.7.17 רצ"ב **כנספת 1** (להלן: **החלטה 1**).

ההחלטה מיום 28.9.17 רצ"ב **כנספת 2** (להלן: **החלטה 2**).

פסה"ד מיום 3.1.18 רצ"ב **כנספת 3** והומצא למבקש ביום 21.3.18 ובשים לב לפגרת פסח 2018 הוגשה הבר"ע במועד (להלן: **פס"ד קמא**). ההליך התנהל בבימ"ש השלום שבהרצליה ולא בתל אביב.

1. בקשת רשות הערעור היא על החלטות 1 ו-2 ועל פס"ד קמא אך לא על החלטות הרשמת, שכן הערעור על החלטות אלו יידונו בנפרד.

2. כל נספחי כתב בר"ע זה מהווים חלק בלתי נפרד ממנו והמבקש חוזר על הטענות העובדתיות הרלוונטיות שבנספחים הקשורים ורלוונטיים לכתב בר"ע זה.

3. כשמצוין "מבקש" הכוונה למבקש בבר"ע זאת. במקרים שבהם עשוי להיות בלבול, למשל בטענות כלפי בקשה אותה הגיש המשיב, אזי כשהכוונה למבקש בבר"ע זאת יצוין "מבקש-זוכה".

4. כתב הבר"ע ארוך יחסית בשל הוראות הדין לפיהן יש לכלול פרטים רבים כמדובר בהוכחת כוונה וכן מפאת קוצר הזמן ולחץ הזמן הכבד, כדברי הנשיא לשעבר אהרון ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 יצחק ברזילי, עו"ד נ' מדינת ישראל, 586), ויתכן שכתב בר"ע זה כולל טעויות מפאת קוצר הזמן.

תמצית ההליכים:

5. המבקש פתח באמצעות בא כוחו תיק הוצל"פ לקיום הסכם פשרה שקיבל תוקף של פס"ד והמשיב הגיש ביום 6.7.16 בקשה לסגירת תיק ההוצל"פ.
6. המבקש-זוכה הגיב לבקשת המשיב-חייב וביקש בתגובתו לחקור את המשיב ונקבע דיון שבמהלכו נקבע שהצדדים ינסו להגיע להסדר. משלא הגיעו הצדדים נקבע דיון נוסף ליום 10.5.17 לחקירת המשיב (להלן: **הדיון**).
7. שבועות רבים לפני הדיון, הגיש המבקש לתיק תקליטור עם הקלטות המוכיחות טענות רבות שלו וכן מפריכות ומזימות את טענות המשיב. התקליטור הוגש כדיון.
8. המבקש ביקש להקליט את הדיון ע"פ הוראת סעי' 68' לחוק בתי המשפט וב"כ המשיב והרשמת התנהלו באופן המתואר בכתב הבר"ע בהליך קמא. כתב הבר"ע, התצהיר התומך ונספחי הבר"ע והודעה על טעויות הסופר רצ"ב **כנספח 4 והם כולם מהווים חלק בלתי נפרד מהבסיס העובדתי של כתב בר"ע זה** ואין טעם לחזור על כל הטענות שוב גם כאן.
9. הדיון כלל שני חלקים, החלק הראשון בעניינים דיוניים ובבקשות קודמות, והחלק השני הוא חקירת הצדדים. הפרוטוקול המוקלד של ההחלטות הוא נספח 3 לנספח 4 של כתב בר"ע זה, ותמלול החלק הראשון וחוו"ד מומחה הם נספח 15 לנספח 4 לכתב בר"ע זה.
10. במהלך הדיון הרשמת לא קיבלה את התקליטור לתיק למרות היותן רלוונטיות ביותר והמוכיחות שהמשיב-חייב שיקר לאורך כל הדרך לרבות בתיק ההוצל"פ ותוך נימוקים חסרי כל בסיס עובדתי ומשפטי הנוגדים לחלוטין את השכל הישר ואת דיני הראיות, לרבות את מגמת המעבר מקבילות למשקל, וכן נמנעה ממתן החלטה בבקשה מפורשת בכתב של המבקש בעניין אי המצאה כתבי בי-דין ע"י המשיב כשבדיון הודה בכך ב"כ המשיב (נספח 15 לנספח 4, עמ' 2 ש' 23 עד עמ' 5 ש' 21).
11. לאחר הדיון הגיש המבקש בר"ע על החלטות הרשמת (נספח 4 לכתב בר"ע זה) ביניהן על אי קבלת התקליטור, על החלטתה על תמלול הקלטת הדיון למרות החלטות של שני נשיאי ביהמ"ש העליון, כמנומק בכתב הבר"ע, הקובעות שפרוטוקול דיון יהיה פרוטוקול מוקלד ורק לעיתים נדירות יהיה פרוטוקול מתומלל למרות שהדיון מוקלט, וכן ערעור על טעויות עובדתיות הכתובות בהחלטות הרשמת בהן לערכאות הדיון אין שום יתרון על פני ערכאת הערעור, וניתנה החלטה לפיה המשיב יגיב לכתב הבר"ע ונקבע מועד לדיון.
12. ב"כ המשיב הגיש בקשה להפקדת עירבון עמוסה במאות דפי נספחים חסרי כל קשר ורלוונטיות להליך וכבי' השופט ויצנבליט תלה את המשך הדיון והורה למבקש להגיב לבקשה. בקשת המשיב ללא נספחיה רצ"ב **כנספח 5**. תגובת המבקש והתצהיר התומך רצ"ב **כנספח 6**.
13. בהחלטה בעניין הפקדת העירבון (החלטה 1 - נספח 1), קבע כבי' השופט ויצנבליט עירבון בסך 7500 ש"ח תוך **שהתעלם לחלוטין** מטענות מהותיות ביותר של המבקש כאילו שלא היו והן רלוונטיות ביותר, למשל הטענה לפיה סיכויי הערעור על אי קבלת ההקלטות גבוהים ביותר אם לא וודאיים שכן לא הייתה כל סיבה נראית לעין לא לקבל לתיק ובדיון את התקליטור שכולל

ראיות חוקיות לחלוטין, רלוונטיות ביותר מהותיות ביותר ובעלות משקל רב, וקבילות לחלוטין, כשברור שאם השופט היה צריך להתייחס לטענה זאת ולנמק כדין, היה לו קשה מאוד עד בלתי אפשרי לחייב בהפקדת עירבון לנוכח החלטתה הלא חוקית בעליל של הרשמת בעניין התקליטור ולהתעלם מהלכת ביהמ"ש העליון בדבר "מקבילית הכוחות" הדנה באיזון שבין סיכויי הערעור לבין הפקדת העירבון, כמפורט ומנומק כדבעי בתגובת המבקש (נספח 7).

14. טענת "מקבילית הכוחות" לפיה "ככל שמשקלו של אחד מבין שני התנאים רב יותר ניתן יהיה להסתפק במטען נמוך יותר לגבי התנאי האחר" מצאה את ביטוייה בפסיקה במקרים רבים מאוד (ראה למשל ברע"א 10227/06 בובליל נ' אינדיג, סע' 9 וההפניות שם).

15. בהעדר כל הנמקה בהחלטה 1, ובניסיון לנחש את נימוקי כב' השופט ויצנבליט, מה גם שלא ניתן היה להגיב למלוא טענות המשיב עקב מגבלת 4 העמודים כפי שטען המבקש בסע' 25 לתגובתו, הגיש המבקש בקשה מנומקת לעיון חוזר בהחלטה 1 ולהפחתת גובה העירבון, בה סתר את טענות המשיב הגיב והבקשה נדחתה בהחלטה 2 (נספח 2). הבקשה ותצהיר התומך ללא נספחיה רצ"ב כנספח 7, ותגובת המשיב רצ"ב כנספח 8. ההחלטה רצ"ב כנספח 9.

16. לאחר מס' הארכות מועד להפקדת העירבון המבקש לא הפקיד את העירבון, וב"כ המשיב הגיש בקשה למחיקת הבר"ע וע"פ ההלכה הורה כב' השופט ויצנבליט למבקש להגיש את נימוקיו מדוע לא תדחה הבר"ע עקב אי הפקדת העירבון.

17. המבקש הגיש לביהמ"ש מס' נימוקים (להלן: **נימוקי המבקש**) ביניהם הנימוקים הבאים:

(1) השופט ויצנבליט מתעלם מפסיקת ביהמ"ש העליון שציטט המבקש שהופכת את ההחלטה והתעלם לחלוטין מטענותיו, ולכן, מן הצדק יש להתעלם מהלכת ביהמ"ש העליון גם הפעם ולא למחוק את הבר"ע, ולא לנהוג באופן סלקטיבי רק לרעת המבקש.

(2) המבקש לא מאמין שיזכה למשפט צדק מהשופט ויצנבליט לאור התנהלותו החוזרת ונשנית של התעלמות מטענותיו המרכזיות והבסיסיות של גרסת המבקש שיש בהן להפוך את ההכרעות בעניינו, ולכן סביר ומוצדק שלא יפקיד עירבון כשברור לו בסבירות גבוהה מאוד שהשופט ידחה את הבר"ע תוך חזרה על התנהלותו כפי שעשה כבר מס' פעמים, ותוך שהמבקש מצביע שהדבר מעלה חזקה של שיקול דעת סובייקטיבי פסול.

(3) לאור אובדן האמונה שיזכה למשפט צדק מכב' השופט ויצנבליט מוצדק שבעל דין יחליט שלא לסכן את כספו כשהוא יודע שכב' השופט לא שופט צדק בעניינו וצפוי להמשיך לעשות זאת, כפי שאכן קרה לאור פסה"ד שנתן (נספח 3).

(4) מן הצדק שהשופט שהאמון בו שישפוט צדק נפגע, ינקוט בצעד בונה אמון ע"י עיון מחודש בהחלטותיו תוך התייחסות מלאה לכל טענותיו הרלוונטיות של המבקש ותוך הנמקה כדין, ואז, אם ההכרעה עדיין לא תתהפך, בעל הדין ישלם את העירבון באמונה שיזכה למשפט צדק.

18. בנימוקיו הגדיר המבקש מהי לדעתו הטיית משפט המוגדרת בסעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה המקנה לבעל דין זכות יסוד למשפט נטול הטיית משפט והכרת פנים, ונתן 13 דוגמאות לדעתו להטיית משפט, וכן ציטט מהפסיקה הגדרות לנימוק כדין ועיוות דין וחזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול, והמבקש חוזר עליהם כאן שוב:

18.1. **הטיית משפט:** עיוות דין מכוון, בין שהפך את ההכרעה ובין שלא, משפט שאינו משפט צדק. הטיית משפט איננה "טעות" אלא מעשה מכוון הכולל יסוד נפשי ויכולה להיקבע גם נסיבתית.

דוגמאות להטיית משפט (להלן: הדוגמאות):

- (1) התעלמות מוחלטת מטענות בסיס עליהן נשענת גרסת בעל דין.
- (2) ניהול דיון תוך התעלמות מטענות הבסיס של גרסת בעל דין שהוא למעשה דיון במעמד צד אחד. זהו אחד הדברים הפסולים ביותר בהליך שיפוטי.
- (3) העלמת עובדות בסיסיות וטענות בסיסיות ו/או מהותיות בגרסת בעל דין מהכרעה.
- (4) כתיבה בהכרעה (למשל החלטה או פסק דין) ביודעין דברים שאינם נכונים.
- (5) הכרעה ללא תגובת צד להליך כשיש מקום לכך.
- (6) הכרעה בערכאה נמוכה בניגוד ביודעין להלכה פסוקה וידועה של ביהמ"ש העליון וללא כל נימוק.
- (7) מתן הוראה לבעל דין ביודעין שלא יוכל לעמוד בה.
- (8) העלמה מכוונת מהכרעת הדין של טענות ועובדות מהותיות ובסיסיות בגרסת בעל דין כשברור שהדבר גורם להשמצתו והכפשתו ו/או פגיעה בשמו הטוב וגם/או להכרעה כנגדו.
- (9) פסילת ראיות או אי קבלת ראיות ביודעין שהדבר מנוגד לדין וכשהדבר יפגע ביכולתו של בעל הדין להוכיח את טענותיו, או שהדבר ימנע את גילוי האמת ועשיית צדק.
- (10) איום או הפעלת לחץ על בעל דין להסכים להסכם פשרה הגורע מסעדיז למרות שהיה זוכה במלוא סעדיו בהליך צודק המתנהל כדין.
- (11) אכיפה סלקטיבית ללא הסבר או נימוק כדין.
- (12) המצאה ביודעין של עובדות ע"י השופט כדי להכריע נגד בעל דין.
- (13) פעולה בניגוד ביודעין לחובה שבדין ללא הסבר וללא נימוק כדין.

18.2. במערכת המשפט של מדינת ישראל, שבה ניתנו מיליוני החלטות ופסקי דין (ב"נבו" יש 4,272,493 החלטות ופס"ד נכון ליום 28.4.18), אזי לא סביר, לא טבעי ולא יתכן סטטיסטית שאין הטיית משפט, למשל, המקרה המפורסם של כב' השופט לשעבר ורדה אלשיך מביהמ"ש המחוזי בת"א בו שינתה מהותית פרוטוקול מטעמים שנמצאו פסולים.

18.3. יש להבחין בין "נימוק" לבין "קביעה ללא נימוק". קביעה ללא נימוק היא טענה כגון "התנהלות פלוני הייתה כדין" שאיננה מנומקת כמחויב וכנדרש ע"פ דין (ע"א (נצ') 27/08 גדעון רוה נ' בנק הפועלים בע"מ, 10, להלן: פס"ד גדעון רוה).

18.4. בפס"ד שניתן בהסכמה של 3 שופטי ביהמ"ש העליון, אזי עצם אי ההתייחסות לטענות בעל דין מהווה עיוות-דין, אפילו במקרה שנטענו מאוחר מידי: "יצוץ, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת

החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער. (על"ע 19/88 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2) (להלן: פס"ד איזמן).

18.5. ע"פ בג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים (להלן: פס"ד השמאים), מקרה שחוזר על עצמו מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי ופסול ועל הצד שכנגד לסתור חזקה זאת.

הנימוקים למתן רשות ערעור:

הנימוקים למתן רשות ערעור על החלטה 1 - בבקשה להפקדת עירבון:

19. כאמור לעיל, כב' השופט ויצנבליט התעלם לחלוטין מטענה מרכזית ביותר של המבקש-זוכה בעניין סיכויי הערעור בעניין התקליטור שיש בה להפוך את ההחלטה. השופט גם לא מסביר ולא מנמק למה התעלם מטענה זאת.

20. השופט ויצנבליט התעלם לחלוטין גם מהטענת המבקש-זוכה (סעי' 19 לתגובה) שניתן להחליף את העירבון בהתחייבות עצמית לאור סיכויי הערעור הגבוהים בעניין אי קבלת התקליטור, וכי מיותר ואין כל טעם להפקיד עירבון כשסיכויי הערעור גבוהים.

21. בעניין "ריבוי ההליכים" כב' השופט ויצנבליט קבע קביעה ללא כל נימוק (לעיל פס"ד גדעון רווח), ולא נימק ולא יישם ספציפית אלא ציין ללא כל נימוק ומשמעות כי "יש ליתן את הדעת לריבוי ההליכים שבהם נוקט המבקש", ובהעדר כל נימוק לא ניתן להעביר ביקורת שיפוטית, והמבקש-זוכה לא מצטט כאן את עשרות ומאות פסקי הדין וההלכות של ביהמ"ש העליון בעניין חשיבות ההנמקה וכי העדר הנמקה מביא לביטול ההכרעה.

22. יתרה מכך, וכפי שטען המבקש-זוכה בתגובתו, לריבוי ההליכים אין כל רלוונטיות, שכן השופט לא חשף להליכים האחרים ולא יודע מה התרחש בהם וכידוע פס"ד בהליך אזרחי לא מהווה ראיה בהליך אזרחי אחר.

23. יתרה מכך, המשיב-חייב לא צרף תצהיר תומך לבקשתו, וטעה כב' השופט ויצנבליט בכך שדחה את בקשת המבקש-זוכה לחקור את המשיב בנימוק שאין מחלוקת על העובדות שכן עובדות לבדן ללא טענות ונימוקים משפטיים לא יכולות במקרה זה להקים הכרעה משפטית כדין והמבקש-זוכה לא קיבל את יומו ביהמ"ש ב-4 היבטים (1) כשהשופט קיבל טענות עובדתיות ללא כל תצהיר תומך למרות שיש מחלוקת על העובדות (2) כשהשופט מנע חקירת המשיב-חייב גם על העובדות עליהן הסתמך ומנע את בירור היבטן המשפטי (3) כשהשופט לא נימק כלל את החלטתו וגרס למבקש-זוכה להגיש בקשה לעיון חוזר בניסיון לנחש את כוונת השופט (4) התעלמות כללית ומוחלטת מכל הטענות שבסעי' 22 לתגובה לפיהן המשיב-חייב יודע שהוא מציג תמונה עובדתית מעוותת לחלוטין ובכל זאת השופט מנע את חקירת המשיב-חייב, וכל אלו מהווים פגיעות קשות בזכויותיו הדיוניות והמהותיות של המבקש ומהווים פגמים היורדים לשרשו של הליך.

24. כב' השופט ויצנבליט יודע כל אלו, ואין כל סיבה נראית לעין מדוע נמנע שוב ושוב מלנמק את קביעותיו בהחלטה 1, ושכן קבע ללא כל נימוק מהם הגורמים שנכנסו לשיקול דעתו אך נימנע מלנמק מה משקלו של פרמטר וכל עובדה ואיך פרש אותה בהעדר תצהיר תומך, ולמה התעלם

מטענותיו המהותיות הרבות של המבקש-זוכה, ואיך עשה את האיזונים השונים, במיוחד לנוכח העדר תצהיר תומך של המשיב-חייב, ולפיכך השופט לא יצא ידי חובתו לנמק כדין את הכרעתו.

25. למשל - האם השופט התחשב בהליכים בהם זכה המבקש-זוכה? האם השופט ויצנבליט משמש כערכאת ערעור כדי להכריע בהליכים אזרחיים אחרים לצורך שיקול הדעת שערך? האם הוא התחשב בהתעלמות הערכאות האחרות בטענות המהותיות ביותר של המבקש-זוכה, ממש כשם שהוא עצמו עשה בניגוד מוחלט לדין ולצדק? האם הוא מודע לכל עדויות השקר המוכחות והמסמכים המזויפים שהוכח שהוגשו ע"י הצד השני בהליכים שונים של המבקש-זוכה? האם הוא היה בדיונים והתרשם בעצמו מהעדויות ומההכרעות שאין להן כל סיבה נראית לעין שאחת מהן מוזכרת בתגובת המבקש-זוכה? ועוד שאלות רבות שעולות אך לא מצוינות מפאת קוצר היריעה.

26. כמו כן, טעה השופט גם בעניין חקירת המשיב-חייב בהליך ביניים בהעדר תצהיר. ניתן לחקור גם ללא תצהיר תומך, ממש כפי שהדבר נעשה בדיון עצמו, וכך גם ע"פ הפסיקה והפרקטיקה, וכב' השופט ויצנבליט מוחזק שמי שידוע זאת, מה גם שניתן להורות למשיב-חייב להגיש תצהיר.

27. גם לעניין אי תשלום הוצאות בעבר ע"י המבקש אין כל רלוונטיות להליך זה, כפי שאף טען ונימק המבקש בתגובתו ואף הוגש על כך ערעור והצדדים הגיעו להסכמה, אזי איך כב' השופט ויצנבליט יכול לדעת מה יקבע בהכרעות שתהיינה למשל 4 חודשים לאחר החלטה 1, שלגביה טען המשיב-חייב בבקשתו, והשופט התעלם לחלוטין מטענות המבקש-זוכה בתגובתו.

28. ברע"א 478/88 ע"ד בקר נ' שטרן ואח' פ"ד מב(3), 679 (להלן: **החלטת בקר**), מנמק כב' הנשיא שמגר ששופט לא חייב להתייחס לטענות שנראות לו לא רלוונטיות או לא ענייניות אך בפסקה **העוקבת באותו סעי' עצמו להחלטה** נכתב שעל השופט להתייחס לכל טענה הראויה להתייחסות, אך כב' הנשיא לא נותן מבחנים לקביעת רלוונטיות ואו מה ראוי להתייחסות כך שההחלטה לא תורמת דבר מעבר למסקנה שהייתה קיימת גם קודם לפיה הכל תלוי בשיקול דעתו של השופט, וכך ממשיכים עד היום שופטים רבים להתעלם מטענות מהותיות ובסיסיות בנימוק של אי רלוונטיות ולעיתים ללא כל נימוק והסבר, כפי שעשו גם כב' השופטת ויצנבליט והרשמת.

29. לפיכך, החלטת בקר מכשירה התעלמות גורפת של שופטים מטענות מהותיות ורלוונטיות ביותר של בעלי דין למרות שיש בטענות אלו כדי להפוך את ההכרעה, כפי שהדבר נעשה שוב ושוב בהליכים רבים בענייני המבקש, ובמקרים רבים לא יתכן ולא ניתן לקבל שמדובר בטעויות שבשיקול דעת, וכך גם בהחלטות ובפסה"ד נשוא בר"ע זאת ובמיוחד בהחלטות הרשמת כמפורט בכתב הבר"ע.

30. למשל, בסעי' 2 להחלטה 1 התייחס השופט ויצנבליט דווקא לטענה לכאורה "חלשה" יותר (ואין זה כך) לעניין הנשיאה בעלויות התמלול אך התעלם ללא כל סיבה נראית לעין מהטענה "החזקה" והמהותית ביותר לעניין אי קבלת התקליטור עם ההקלטות שאין חולק שהיא טענה רלוונטית ביותר, בסיסית ביותר, **והיא לבדה מחייבת לתת רשות ערעור ולקבל את הערעור ולכן מייתרת את הפקדת העירבון.**

31. וכך גם לגבי הטענות המהותיות ביותר של המבקש-זוכה שעולות בכתב הבר"ע:

- 31.1. סעי' 9 ו-10 לתגובה - הטענה המלאכותית של "הסכמת" המבקש-זוכה לשאת בהוצאות התמלול שנעשו לאחר עיוותי דין קשים של הרשמת כמפורט בכתב הבר"ע (דוגמאות 1, 2, 3, 4, 6, 8, 13) המהווים הטיית משפט ומעלים חזקה של שיקול דעת סובייקטיבי פסול.
- 31.2. סעי' 12 לתגובה - תיקון עובדות בהחלטות שלערכאת הדיון אין שום יתרון על ערכאת הערעור?
- 31.3. סעי' 14 לתגובה - העדר התייחסות לטענת "מקבילית הכוחות" ועריכת איזון מול התייחסות למכלול הטענות המהותיות של המבקש-זוכה.
- 31.4. סעי' 15 ו-17 לתגובה - שיקולי הצדק שהם לכשעצמם מספיקים בנסיבות העניין לדחות את הבקשה להפקדת עירבון.
- 31.5. סעי' 19 לתגובה - התחייבות עצמית כדי למנוע לקיחת הלוואה מיותרת שעלולה להתברר כמיותרת לאור סיכויי הערעור הגבוהים.
- 31.6. סעי' 22 ו-25 לתגובה - הצגה ביודעין של תמונה עובדתית מעוותת לגמרי ע"י המשיב-חייב ומניעת חקירתו באופן מנוגד לחלוטין לדין.
32. ולכן עולה שהשופט ויצנבליט לא עשה שום מאמץ לערוך דיון צודק וענייני, אלא נקט בדרך המטה שלא כדין את הדיון לטובת המשיב-חייב כמפורט בדוגמאות 1, 2, 3, 6, 8, 9, 11 ו-13 לעיל.
33. מכל האמור לעיל, ברור שהחלטה 1 הינה החלטה פסולה ויש לבטלה.

הנימוקים למתן רשות ערעור על החלטה 2 - בבקשה לעיון חוזר:

34. כב' השופט ויצנבליט שקל את טענות המשיב-חייב ע"פ: (1) ריבוי ההליכים שמנהל המבקש (2) אי תשלום הוצאות משפט בעבר (3) סיכויי הערעור רק ביחס לנשיאה בעלויות התמלול, אל מול טענות הזוכה באשר ל: (1) מצבו הכלכלי (2) חשיבות זכות הגישה לערכאות.
35. נימוקי הבקשה לעיון חוזר והפחתת גובה העירבון נשוא החלטה 2 היו שינוי בנסיבות וגילוי עובדות חדשות ולגבי ריבוי ההליכים, גרימת עוול למערער ולגבי סיכויי הערעור, וכן התעלמות השופט מטענות מהותיות של המבקש הגומות לו עוול ומחסום גישה לערכאות לאור דפוס ההתנהגות וזה של כלל הערכאות המאלצות את המבקש להגיש ערעורים עקב החלטות ופסקי דין העונים לכל הדוגמאות לעיל וגם פסה"ד של כב' השופט ויצנבליט נכלל בדפוס זה.
36. השופט נתן שוב קבע קביעות לא מנומקות (פס"ד גדעון רווח) ונתן החלטה לא מנומקת כלל וללא כל התייחסות לטענות המבקש, ולכן דינה להתבטל ע"פ דיני ההנמקה הידועים לכל.

הנימוקים למתן רשות ערעור על פסה"ד - דחיית נימוקי המבקש ובקשתו להתייחס לטענותיו ולצעדים בוני אמון מטעם השופט ועיון חוזר בקביעת גובה העירבון:

37. ע"פ ההגדרה שנתן המבקש בנימוקיו ולעיל, וע"פ הדוגמאות, אכן הוכח שהמבקש צפה במדויק את התנהלות כב' השופט ויצנבליט, ובפסה"ד (נספח 3) פעל כב' השופט ויצנבליט ע"פ דוגמאות 1, 2, 3, 4, 6, 8 ו-13.

38. התממשות תחזית המבקש בנימוקיו לפיהן נמנע מלהפקיד את העירבון עד לשיקום האמון בשופט מוכיחה שצדק בהנחתו שלא יקבל משפט צדק מאת כב' השופט ויצנבליט שכבר יודע את טענות המבקש שכן כל הדוגמאות והנימוקים המשפטיים שבסעי' 18 רבתי לעיל נכתבו גם בנימוקי המבקש, ובכל זאת כב' השופט ויצנבליט פעל ע"פ דוגמאות 1, 2, 3, 4, 6, 8 ו-13, וגרס לעיוות דין (פס"ד איזמן) וידע שהוצאת דברים מהקשרם שיביאו לקביעת עובדות לא נכונות בעליל תאלץ את המבקש לערער על פסה"ד על כל הכרוך בכך.

להלן טעויות הנוספות של כב' השופט ויצנבליט בפסה"ד:

39. הטעויות שלהלן, שחלקן לא יכולות להיחשב טעויות שבשיקול דעת ממחישות במצטבר את עמדתו וכוונתו האפרוריים של כב' השופט ויצנבליט להכריע בכל מקרה לחובת המבקש.
40. **בסעי' 2 - אין כל קשר בין טענת התניידות המבקש באופניים שנטענה בכלל לעניין צירוף תצהיר תומך לבקשה בשלב מאוחר יותר, לבין בקשתו להארכת מועד, ודברי המבקש הוצאו מהקשרם באופן מגמתי ופסול, ועצם זה שהשופט כן מצא לנכון לציין בכלל טענה שולית ביותר זאת כרלוונטית בכלל להופיע בפסה"ד, ובאופן כזה, הרמוז שהמבקש העלה תירוצים מטופשים כדי לא להפקיד את העירבון, ולעומת זאת לא מצא לנכון להעלות את הטענות המכריעות ביותר בחשיבותן כמו סיכויי הערעור ביחס לאי קבלת התקליטור ואף המשיך באופן עקבי להתעלם ממנה, מעידה כאלף עדים על שיקול הדעת הסובייקטיבי הפסול של השופט כנטען לעיל ולהלן.**
41. **בסעי' 4 - השופט מציין חצאי אמיתות לגבי התצהיר התומך בבקשה מיום 3.12.17 - המבקש כתב מפורשות שאין צורך בתצהיר כי כל העובדות כבר הוצהרו קודם והוא כבר נחקר על תצהירו בתיק ההוצל"פ והדבר במחלוקת וידוע למשיב מזה שנים, ועובדות אלו לא הוכחו, לא נסתרו.**
42. **בסעי' 5 - תשובת המשיב מיום 28.12.17 מעולם לא הומצאה למבקש למרות שהמבקש ביקש בנימוקיו מפורשות להשיב לתשובת המשיב במקרה שהיא מכילה טענות חדשות ומפתיעות.**
43. **בסעי' 6 - המבקש לא צריך להציג תשתית עובדתית לעניין מצבו הכלכלי כי (1) הדבר לא היה במחלוקת מאחר שהיה בידיעתם של המשיב ובא כוחו והמבקש הצהיר על כך במסגרת תיק ההוצל"פ ונחקר על תצהירו (2) השופט עצמו מנע את חקירת המשיב לצורך בירור המצב העובדתי והדבר היה יכול להתברר אז (3) זה לא רלוונטי לעניין, שכן ב"כ המשיב עצמו לא העלה טענה זאת (4) המבקש לא נימק את אי תשלום העירבון מחוסר כסף אלא אם הוא מוכן לסכן כסף שדרוש לו למחייתו במצב בו הוא מעריך וצופה שהבר"ע תדחה בהליך שאיננו משפט צדק כפי שאכן קרה.**
44. גם עניין החודשים שעברו הוצג באופן מגמתי, לא ראוי ולא הוגן. הזמן שעבר נבע מהבקשה לעיון חוזר שהגיש התובע, שנדחתה גם היא תוך התעלמות מוחלטת מטענות המבקש, ובחינת מצבו הכלכלי כפי שכתב בבקשות להארכות מועד שהגיש מאחר כשביום 6.11.17 התקיים דיון בערעור על החלטת רשמת אחרת בהוצל"פ וביום 5.12.17 הגיש תביעה לביטול פסה"ד בערעור, ת.א. 8559-12-17 שבידיעתו של ב"כ המשיב שאף שלח בקשה לביהמ"ש לשלוח לו את כתב התביעה בהליך 8559-12-17, והמבקש הסביר שעליו לשלם עד לראשון לכל חודש 5000 ש"ח, מה גם שהיה במו"מ קשה ומורכב על חוזה עבודה שעדיין לא נחתם באותו זמן, והיה חלק משיקולי המבקש.

45. כמו כן, השופט שוב התעלם מסיכויי הערעור בעניין קבלת התקליטור למרות שגם בנימוקיו חזר המבקש שוב על עניין זה והדגיש את התעלמות כב' השופט מטענה זאת והקשרה ל"מקבילית הכוחות", ונימק זאת בכך שהמבקש כלל פרטים רבים "לא רלוונטיים", אולם בהעדר מבחנים שבדין לבחינת איכות שיקול הדעת בקביעת אי רלוונטיות (החלטת בקר), אזי טענת אי הרלוונטיות שימשה את כב' השופט ויצנבליט ככלי שיורי להתעלמות מטענות כדי לדחות את בבר"ע בכל דרך ומעלה שוב חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול.

46. גם לעניין אי תשלום ההוצאות מציין השופט עובדות תוך הוצאת הדברים מהקשרם המשפטי, כשהשופט לא מכיר ולא יודע מה קורה בהם, ובוודאי שאיננו ערכאת ערעור לגביהם ומתעלם מטענות המבקש בעניין הליכים אלו ואף מנע מהמבקש לחקור את המשיב לגבי טענות אלו.

47. בסעי' 7 - השופט מסלף ומעוות בסעי' זה את כל טענות וכוונות המבקש ע"י הוצאת דברים מהקשרם והשמטה מכוונת ופסולה של החלקים הרלוונטיים ביותר של הסעי' באופן הנותן לדברי המבקש משמעות הפוכה לגמרי לפיה המבקש לא נותן אמון במערכת המשפט כולה כשברור שהדבר איננו נכון וכי המבקש לא נותן אמון במוותב הספציפי הזה. להלן פסקה 33 המלאה:

"33. אם המבקש היה נוכח במראית פני הצדק מטעם הערכאות השונות המעידה על התנהלות שוויונית ומקיימות משפט צדק בענייניו אזי היה משלם את העירבון ללא חשש ובאמון ובאמונה שיקבל משפט צדק כי הוא בטוח בצדקת טענותיו, מה גם שלא הייתה סיבה וצורך להפקיד עירבון לאור סיכויי הערעור הוודאיים, לפחות בעניין ההקלטות, ולא הייתה לב"כ החייב כל טענה על "הליכים מרובים" שנקט המבקש עליה נשען כב' השופט בהליך זה שכן כולם היו צריכים להיות מוכרעים לטובתו, ולא היה מתייחס לעירבון כאל תשלום בסיכון גבוה מאוד נטול אמון ואמונה בביהמ"ש בהליך זה."

ובשילוב עם טענת המבקש בסעיף 31 לנימוקיו:

"31. לפיכך, איך יכול להיות למבקש אמון ואמונה שיזכה למשפט צדק כשגם המותב בהליך זה מתעלם מטענות הבסיס עליהן נשענת גירסתו, ולא מנמק כדין את החלטתו והאת סתירה נוספת בין שופטים באותה ערכאה שבוודאי מצדיקה את טענות המבקש לפיה הדין תלוי בדין וכי כל הליך שפותח המבקש נפתח בתקווה מחדשת לזכות במשפט צדק ע"פ זכות היסוד הקיימת לו."

כלומר, ברור שהמבקש לא נימק את אי-הפקדת העירבון בחוסר אמון בבתי המשפט אלא בחוסר אמון במוותב הספציפי בהליך קמא, היינו בשופט ויצנבליט עצמו, ופסה"ד שנתן כב' השופט ויצנבליט גם מוכיח שהמבקש צדק, שכן השופט ויצנבליט יודע שהדברים אלו שכתב יפגעו קשות במבקש ובהליכים נוכחיים ועתידיים שינהל, שכן אף אחד לא ילך ויבדוק מה באמת טען המבקש בכתביו, וגם אין באפשרות האדם מן היישוב לבדוק זאת בהעדר גישה לכתבי בי-דין המבקש.

48. ובהמשך סעי' 7 שוב מעוות כב' השופט ויצנבליט את דברי וכוונתו הברורה של המבקש ומציג את העניין כאילו למבקש אין אמון במערכת המשפט כולה שעה שברור, וכפי שהמבקש פרש את דבריו

מפורשות בסעי' 31 ובסעי' 33, לפיה אין לו אמון בשופט ויצנבליט שהרי לפי סעי' 31 לנימוקיו הדין תלוי בדין, ולכן ברור שהמבקש מתייחס לכב' השופט ויצנבליט עצמו ולא למערכת המשפט כולה.

49. וגם אם נניח שהשופט טעה בפרשנותו, הרי לאחר קריאת סעי' 50 לנימוקי המבקש השופט לא יכול היה להישאר בטעותו שכן סעי' 50 מבטל באופן מפורש מאוד כל פרשנות אפשרית אחרת:

50. לפיכך, לאור התעלמות השופט מטענות הבסיס בגרסת המבקש, ולאור גובה העירבון חסר הפרופורציה לסיכויי הערעור הגבוהים מאוד שנקבע בהליך בר"ע על החלטות רשמת הוצל"פ, ולפחות בענייני אי קבלת ההקלטות כראיה, תוך התעלמות מטענות מרכזיות ומהותיות של המבקש לפיהן בבר"ע של המבקש שסיכוייה היו גבוהים מאוד לא נקבע כל עירבון (רע"א (מחוזי-ת"א) 15-06-14107), ובעניין התנהלות החייב וב"כ לעניין ההמצאות וגרימתן לבעיית הזמן שגרמה לכך שלא ניתן היה להגיש בר"ע קודם לכן, ולאור כך שברור שגובה העירבון מהווה מחסום גישה לביהמ"ש עבור המבקש בנסיבות העניין, וחששותיו ואובדן האמון של המבקש בביהמ"ש בהליך זה לפיהם הוא מעריך שלא יזכה למשפט צדק ע"פ זכות היסוד הקיימת לו ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, ולאור התנהלות הערכאות השונות בענייניו של המבקש כמפורט לעיל, וכשהמבקש מעריך שהמותב לא יתייחס לטענותיו ולפחות לא לאלו המהוות את הבסיס לגירסתו, ושהמותב יידון את המקרה לגופו כדין במנותק קוגניטיבית מהליכים אחרים שכן השופט לא יודע כלל מה בדיוק היה בהליכים האחרים, ובדק אותם כמוותית ולא איכותית ומהותית, הרי שאין לטעון כלפי המבקש שנהג שלא כדין בעניין אי הפקדת העירבון, שהרי עליו לבחון אם יש לו כסף פנוי לשלם בהליך בפני שופט שהאמון בו נפגע ועלו בליבו חששות כבדים שיזכה למשפט צדק שעה שהטענות שבכתב הערעור מצריכות תשומת לב ועיון."

50. ולכן, ברור שהטעם לאי-הפקדת העירבון נבע מחוסר אמון בשופט עצמו ולא במערכת המשפט בכללותה, ולכן הסיכון מבוסס מאוד לאור התנהלות ספציפית של השופט ויצנבליט, ואיננו סיכון כללי ורגיל שקיים בהליך משפטי, ולכן זהו טעם מוצדק כשם שמוצדק לצפות מבעל דין שלא יגיש תביעה בידעו מראש שהשופט ידחה אותה ללא כל קשר והתייחסות לטענותיו ולראיותיו.

51. בסעי' 8 - המבקש נתן 7 טעמים שחלקם נתמכים ע"י פסיקת ביהמ"ש העליון ומכולם למעט אחד התעלם כב' השופט ויצנבליט למרות היותם רלוונטיים לעניין ובמיוחד הטעם שהשופט ויצנבליט עצמו כתב בהחלטתו מיום שהבר"ע עשויה להמחק ולא להדחות - ראו סעי' 36 לנימוקי המבקש.

52. בסעי' 9 - הטעמים לעיון חוזר אינם בגדר רשימה סגורה, לפיכך, וכפי שנימק המבקש בסעי' 53, 55 ו-57 לנימוקיו, ההצדקה לעיון חוזר בהפקדת העירבון היא בקשת המבקש להתייחס לטענותיו הבסיסיות ולנמקן כצעד בונה אמון בכב' השופט ויצנבליט, ולא כפי שכתב השופט בפסה"ד, אולם ברור שהשופט לא יכול להצדיק את אי-הפקדת העירבון בטעם זה שכן הדבר יאשר את טענות המבקש בדבר הטה משפט ועיוות דין לאור ההגדרה והדוגמאות לעיל, ולכן השופט לא יכול היה לשקול באופן ענייני וכדין את העיון מחדש והיה עליו לפסול עצמו לכל הפחות במתן הכרעה בעניין דחיית הבר"ע עקב אי-הפקדת העירבון.

53. בסעי' 10 - אין להתייחס לעובדות ללא תצהיר מה גם שתשובת המשיב לא הומצאה כלל למבקש.

הנימוקים למתן רשות ערעור:

54. לא ניתן לומר שבחינת סיכויי הערעור בעניין אי קבלת התקליטור איננה "טענה הראויה להתייחסות עניינית מבחינת אופן הצגתה וסבירותה היחסית" (החלטת בקר, סעי' 3 סיפא) או איננה טענה רלוונטית, וכב' השופט ויצנבליט התעלם מטענה זאת באופן סידרתי, עקבי וחוזר, למרות שנטענה בפניו **לפחות** 3 פעמים - בתגובה לבקשה להפקדת עירבון, בבקשה לעיון חוזר, ובנימוקי המבקש, והדבר מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול (פס"ד השמאים).
55. יתרה מכך, השופט ויצנבליט התעלם באופן סדרתי ועקבי מטענות נוספות רבות של המבקש, שאין חולק שהן מהותיות ובסיסיות ביותר בגירסת המבקש שחלקן מפורט לעיל שלא יכולות להיחשב כ"לא רלוונטיות" וכאמור לעיל, גם לא ניתן "למדוד" שיקול דעת וכן אין מבחנים בדין לבחינת "רלוונטיות" והריבון סומך על מקצועיותו ויושרו ויושרתו המקצועיים והאישיים של השופט ובהעדר מבחנים כאלו קיימת החזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול (פס"ד השמאים).
56. לפיכך, התנהלות השופט בהליך מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול המצדיק מתן רשות ערעור אפילו בגלגול שלישי, וגם הטיית משפט מהווה הצדקה למתן רשות ערעור בגלגול שלישי.
57. כמו כן, בפסה"ד יש טעויות עובדתיות בסיסיות מהותיות ביותר הפוגעות במבקש ובשמו הטוב ובהליכים אחרים שמנהל וינהל שמקורן בהוצאת הדברים מהקשרן והתעלמות מטענות בסיסיות ומהותיות ביותר כמפורט לעיל והן כתובת פוזיטיביות בכתבי הטענות ולערכאת הדיון אין יתרון על ערכאת הערעור בעניין זה, והן מציגות את המבקש הפוך למציאות העובדתית והמשפטית ובאור שלילי ומעוות הגורמות לו לעיוות דין קשה ועוול גדול ומנוגדות לצדק ויש לתקן ולא להנציחן, והדבר מצדיק מתן רשות ערעור אפילו בגלגול שלישי.
58. השופט מנע את חקירת המשיב ופגע בזכויות המבקש והתבסס על עובדות ללא בירור היבטן המשפטי ואלו מהווים פגמים היורדים לשורשו של הליך, במיוחד כשהתבסס על טענות אלו הן בהחלטתו על הפקדת העירבון והן בפסה"ד, ואלו מצדיקים מתן רשות ערעור גם בגלגול שלישי.
59. דחיית הערעור, ובמיוחד באופן הלא צודק שבו נעשה מבלי שטענות המבקש נדונו לגופן, מהווה צעד דרקוני ופגיעה קשה בזכות הגישה לערכאות שהוגדרה כזכות יסוד חוקתית, ומיוחד הזכות למשפט צדק נטול הטיית משפט ונטול שיקול דעת סובייקטיבי פסול (פס"ד השמאים) ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.
60. השופט לא ב"כ של אחד הצדדים ולא טוען במקומם, וביהמ"ש העליון חוזר על כך שוב ושוב מאז ראשית המשפט בישראל "חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), קל וחומר אם טענות השופט אינן נכונות ומנוגדות לדין וגם כשהטענות לא נטענו קודם ומבלי שלמבקש ניתנה הזדמנות להגיב עליהן, והדבר מצדיק מתן רשות ערעור, גם בגלגול שלישי.
61. ע"פ ביהמ"ש העליון, אי מתן הדעת לטענה שהועלתה ועשויה להיות לה השלכה על התוצאה, מצדיק ערעור אפילו בגלגול שלישי (רע"א 2063/11 פלונית נ' פלוני ואח', 23.10.11), ואין חולק שבחינת סיכויי הערעור, בפרט בעניין קבלת התקליטור, לא נעשתה כלל ואין כל הנמקה למעט קביעות חסרות הנמקה כדין (פס"ד גדעון רווח), ומדובר בטענה מהותית שמכריעה את הערעור שכן לא הייתה סיבה לא לקבל את התקליטור ובוודאי שלא להתעלם בטענה זאת באופן סידרתי

כמו גם טענות מהותיות ובסיסיות רבות אחרות שלא מוזכרות בכלל באף הכרעה של כב' השופט ויצנבליט, וגם לגביהן מוצדק לתת רשות ערעור אפילו בגלגול שלישי.

62. גם התעלמות מטענת המבקש לפיה הבטחת הוצאות המשיב יכולה להיעשות ע"י התחייבות עצמית כהוראת תקנה 120(ז) היא טענה מהותית ובסיסית ביותר שעשויה להיות לה השלכה על התוצאה, ולכן גם בגלל התעלמות מטענה זאת מוצדק לתת רשות ערעור אף בגלגול שלישי.

63. רשות הערעור תינתן במקרים שבהם ההחלטה עומדת בניגוד לדין או במקרים שההחלטה אינה מתקבלת על הדעת או מתעלמת מנסיבות שהיה מקום להתחשב בהן, או גורמת לעיוות דין ו/או לאי צדק (רע"א 701/12 פלוני נ' פלוני), ואין חולק שגם החלטות השופט, התנהלותו, העדר הנמקה ומניעת חקירת המשיב, הוצאת הדברים מהקשרם וקביעת עובדות שלא היו כלל ועיוות לבלי היכר של המצב העובדתי והמשפטי, מהווים כולם הן במצטבר והן כל אחד לחוד מצב שאינו מתקבל על הדעת, ומהווים פגמים היורדים לשורשו של הליך, וגורמים למבקש עיוות דין קשה ועוול גדול למבקש ויגרמו למבקש נזק בלתי הפיך, המצדיק מתן רשות ערעור גם בגלגול שלישי (רע"א 2104/12 פלוני נ' וינברג), ובמקרה של עיוות דין ו/או אי-צדק אם ביהמ"ש לערעור לא יתערב מהווים נימוק למתן רשות ערעור גם בגלגול שלישי (רע"א 1099/00 בודקר נ' בודקר).

64. לדחיית הערעור השלכות גם על ערעור על החלטות הרשמת בתיק ויש בדבר פגיעה קשה נוספת בזכות הגישה לערכאות לפיהן זכותו של בעל דין שטענותיו ישמעו ויתבררו לגופן לפחות פעם אחת, והדבר מהווה הצדקה למתן רשות ערעור גם בגלגול שלישי.

65. ע"פ בר"א (מחוזי ת"א) 1960/08 טוקר נ' המזרחי, ביהמ"ש לערעור אינו מוסמך להתנות דיון בבקשת הרשות לערער על החלטת הרשמת בהפקדת עירבון להוצאות המשיב, אולם אם תינתן הרשות לערער, תהיה הפקדת העירבון תנאי לשמיעת הערעור. בפועל, ברוב המקרים, ביהמ"ש נותן רשות לערער כשבכוונתו לקבל את הערעור, וממילא אין טעם לחייב בעירבון להוצאות.

66. "תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון"; (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י, 6), ומהתנהלות והכרעות כב' השופט ויצנבליט עולה שהכרעותיו והתנהלותו לא היו תקינים לרבות התעלמותו משאלות משפטיות שאת חלקן הוא מנע מלהתברר ע"י מניעת חקירת המשיב, והדבר מצדיק ערעור בגלגול שלישי.

67. כל הנימוקים לעיל למתן רשות ערעור הן גם על הבקשות וגם על פסה"ד הן לחוד והן במצטבר.

68. מכל האמור לעיל, מבוקש מביהמ"ש הנכבד ליתן למבקש רשות ערעור על ההחלטות 1 ו-2 ועל פסה"ד, והמבקש מניח שהערעור הינו ברשות, אך אם יתברר שהערעור בזכות, מבוקש מביהמ"ש הנכבד לפעול ע"פ תקנה 410 ולקבל כתב בר"ע זה ככתב ערעור תוך מתן אפשרות למבקש להשלים את טיעוניו בהתאם.

69. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

70. לבקשה מצורף תצהיר על העובדות שלא הוצהרו בעבר במסגרת התצהירים שמצורפים לנספחים.

אילן קירשנבאום, המבקש.

[Redacted signature]

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. פסה"ד מיום 3.1.18 הומצא לי ביום 21.3.18.
2. בחודשים האחרונים של שנת 2017 הייתי במו"מ קשה ומורכב על חוזה עבודה שעדיין לא נחתם לפחות לא עד סוף 2017 והיה חלק משיקולי, וחלק מחוזה העבודה עדיין לא נחתם עד היום.
1. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

[REDACTED]
ימת המצהיר

הנני 7001 אל"ף עו"ד, מאשר/ת כי ביום 29.4.18 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' [REDACTED] ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

360485 7001

עו"ד,

נספח 1

בית משפט השלום בהרצליה

עש"א 60335-05-17 קירשנבאום נ' בן משה

תיק חיצוני: 524375-06-16

מספר בקשה: 1

בפני כבוד השופט אמיר ויצנבליט

אילן קירשנבאום

המבקש

נגד

ניר בן משה

המשיב

החלטה

1. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על החלטת רשמת ההוצאה לפועל. לפניי בקשת המשיב לחייב את המבקש בהפקדת ערובה להבטחת הוצאותיו.
2. כפי שנפסק, לבית המשפט סמכות לחייב את המבקש לערער על החלטת רשם ההוצאה לפועל בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות המשיב (ראו, רע"א 2041/16 כוכבי נ' עיריית רחובות (6.7.2016)). לאחר ששקלתי בדבר, דעתי היא שיש להיעתר לבקשה. לעניין זה יש ליתן את הדעת לריבוי ההליכים שבהם נוקט המבקש. עוד יש ליתן משקל לכך שהמבקש מודה כי לא שילם הוצאות משפט שנפסקו לחובתו בעבר (סעיף 16 לתשובתו). בנוסף, וכמובן בלא שיש בכך קביעת מסמרות או הבעת עמדה כלשהי לגבי גורל ההליך, אף נתתי את הדעת לסיכויי בקשת רשות הערעור בכל הנוגע לנשיאה בעלויות הקלטת הדיון. מאידך גיסא, יש ליתן משקל לטענותיו של המבקש בדבר מצבו הכלכלי, ואת חשיבות זכות הגישה לערכאות.
3. לאחר שקילת מכלול שיקולים אלו, דעתי היא שיש לחייב את המבקש בהפקדת ערובה בקופת בית המשפט בסך 7,500 ש"ח.
4. יצוין כי בנסיבות העניין לא מצאתי מקום לערוך דיון בבקשה ולאפשר למבקש לחקור את המשיב טרם ההכרעה בה. זאת שכן החלטתי זו מבוססת על עובדות שאינן שנויות במחלוקת. קיום דיון בבקשה אף יחטא למטרה שלשמה מבוקשת הערובה, שכן הדבר יוביל לנשיאת המשיב בהוצאות משפט טרם קיימת ערובה להבטחת תשלומן. הבקשה אף לא נתמכה בתצהיר כך שאין עדות עליה ניתן

בית משפט השלום בהרצליה

עש"א 60335-05-17 קירשנבאום נ' בן משה

תיק חיצוני: 524375-06-16

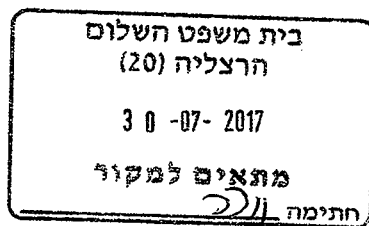
לחקור את המשיב (ובנסיבות העניין ובהינתן העובדה שהחלטתי כאמור נשענת על עובדות שאינן במחלוקת, לא מצאתי בכך פגם המוביל לדחיית הבקשה).

5. הסכום יופקד עד יום 6.9.2017.

6. הופקדה הערובה, יינתנו הוראות בדבר מועד הגשת התשובה לבקשת רשות הערעור, ובמידת הצורך יידחה מועד הדיון שנקבע ליום 12.9.2017.

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ז, 20 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

אמיר רזנבלוט, שופט

נספח 2

החלטה	28/09/2017
תיק	60335-05-17
שם אמיר ויצנבלים	
לאחר עיון בטענות הנתגב, לא מצאתי כי הוצג טעם מספק לעיון חוזר בהחלטת מיום 20.7.2017 (לגון שימי בנסיונות, טעות ברורה בהחלטה וכיוצא באלו).	
הבקשה לעיון חוזר נדחתה אין צו להוצאות.	
ניתנת ארכה נוספת להפקדת הערובה עד יום 31.10.2017. לאחר מכן, בהעדר הפקדה עשוי ההליך להימחק ללא התראה נוספת.	

בית משפט השלום בתל אביב

בעניין:

המבקש:

אילן קירשנבאום
מרחוב בול 43 (דירה 12), תל אביב
נייד: 052-8903295

המשיב:

ניר בן משה
באמצעות עו"ד דוד סלטון
מרחוב שלמה בן יוסף 27, תל אביב
נייד: 052-6732109; פקס: 0174378

- נגד -

תגובה לבקשה לעיון חוזר

1. בתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 14.9.17, מוגשת בזאת תגובת המשיב לבקשת המבקש לעיון חוזר בהחלטת בית המשפט הנכבד מיום 20.7.17, אשר במסגרתה הורב המבקש בהפקדת ערבון לחבטות הוצאות המשיב בסך 7,500 ₪.
2. להלן דבר התגובה.
3. בקשתו של המבקש נושאת את הכותרת "בקשה לעיון חוזר", אך הלכה למעשה מדובר בערעור על החלטת בית המשפט הנכבד מיום 20.7.17.
4. כלל ידוע הוא כי בקשה לעיון חוזר תידון רק במקרה שחל שינוי בנסיבות מאז ניתנה החלטת נשוא הבקשה לעיון חוזר.
5. בבקשתו לעיון חוזר לא מצביע המבקש על שינוי בנסיבות המצדיק לכאורה את שינוי החלטת מיום 20.7.17.
6. כל טענה המבקש בבקשה לעיון חוזר הוא לחזור על עובדות וטענות אותן טען בתגובתו לבקשה לחייבו בהפקדת ערבון לחבטות הוצאות המשיב בערעור.
7. עוד מנסה המבקש בבקשה לעיון חוזר להסביר מדוע טעה בית המשפט הנכבד בקביעתו כי יש לחייב את המבקש בהפקדת ערבון.
8. בית משפט אינו יושב כערכאת ערעור על החלטותיו; לפיכך, ככל שהמבקש סבר כי טעה בית המשפט הנכבד בהחלטתו מיום 20.7.17, חרי שחיה עליו לפנות בעניין זה לערכאת הערעור, ולא להגיש בקשה לעיון חוזר.
9. לא בכדי המבקש לא פנה לערכאת הערעור, וזאת מתוך אסטרטגיה ברורה שנועדת לחסוך בהוצאות הכרוכות עבורו בהגשת ערעור נוסף.
10. עסקינן בבקשה לעיון חוזר הכוללת 218 עמודים אותה היה על המשיב לקרוא ואשר עליה היה על המשיב להשיב.
11. די בהיקף הבקשה אותה הגיש המבקש כדי להוביל למסקנה שצדק בית המשפט הנכבד שעה שקיבל את טענת המשיב כי התנהלות המבקש גורמת למשיב להוצאות נכבדות ויש להבטיח את החזרן מראש.
12. זאת ועוד, התבטאויותיו של המבקש בבקשה לעיון חוזר, מלמדות כי המבקש אינו משלים, ואינו מקבל, דרך קבע, החלטות מוטבים שנפסקות לרעתו, לא כל שכן החלטות המטילות על המבקש חיוב בהוצאות; כך שהותרת החלטת לחיוב המבקש בהפקדת ערבון הינה עניין קרדינאלי בעינינו.

נס 3

בית משפט השלום בהרצליה

עש"א 60335-05-17 קירשנבאום נ' בן משה

תיק חיצוני: 524375-06-16

בפני כבוד השופט אמיר ויצנבליט

אילן קירשנבאום

המבקש

נגד

ניר בן משה

המשיב

פסק דין

1. המבקש הגיש בקשת רשות ערעור על החלטות רשמת ההוצאה לפועל. בהחלטתי מיום 20.7.2017 הוריתי, לבקשת המשיב, כי על המבקש להפקיד בקופת בית המשפט ערבון בסך 7,500 ש"ח להבטחת הוצאות הצד שכנגד, וזאת עד יום 6.9.2017.

2. ביום 6.9.2017 נעתרתי לבקשת המבקש להאריך את המועד להפקדת הערבון עד יום 12.9.2017. בבקשה שלגביה ניתנה אורכה זו נטען כי המבקש מעוניין להגיש "בקשה בעניין העירבון", אולם הוא לא הספיק לעשות כן בשל אילוצים שונים שמקורם בהליך המתנהל במקביל בהוצאה-לפועל ובעיות אינסטלציה קשות בביתו. המבקש הוסיף כי הגיע בטעות לבית המשפט במסגרת דיון אחר. עוד הוסיף המבקש כי הוא מתנייד באופניים, ויש לו קשיי התניידות במזג האוויר החם.

3. ביום 10.9.2017 הגיש המבקש בקשה לעיון חוזר לגבי חיובו בהפקדת ערבון. ביום 28.9.2017 נדחתה הבקשה, וניתנה ארכה נוספת להפקדת הערבון עד יום 31.10.2017. משלא הופקד הערבון גם במועד זה, ביום 1.11.2017 קבעתי, כי בהתאם לתקנה 431 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן – **תקנות סדר הדין האזרחי**), ניתנת בזאת הודעה לבעלי הדין על רישום בקשת רשות הערעור לדחייה. כן נקבע כי ככל שלא ינקוט המבקש פעולה כלשהי בעניין הפקדת הערבון עד יום 3.12.2017, יובא ההליך בפניי פעם נוספת לשם בחינת דחיית בקשת רשות הערעור.

4. ביום 3.12.2017, היינו ביום האחרון שנקבע להפקדת הערבון, הגיש המבקש בקשה להארכת מועד לביצוע ההפקדה, עד יום 12.12.2017. בבקשה נטען כי חשבון העו"ש של המבקש בבנק היה חסום למשיכות מעל 2,800 ש"ח לחודש בשל עיקול שהוטל עליו. בבקשה מתח המבקש ביקורת על פסק-דין אחר שניתן נגדו ועל השופט שנתן אותו. המבקש הוסיף כי ביום 29.11.2017 חשבון העו"ש שלו "שוחרר למשיכות", ושעליו לבחון דרך להשיג את סכום הערבון. המבקש הוסיף שרק ביום 11.12.2017 יוכל לאמוד את יכולתו להפקיד את הערבון. המבקש הוסיף כי מאז אמצע שנת 2009 עבד רק בשנתיים

בית משפט השלום בהרצליה

עש"א 60335-05-17 קירשנבאום נ' בן משה

תיק חיצוני: 524375-06-16

וחצי או בשלוש שנים האחרונות עבור שכר מינימום, ושהוצאותיו הלכו והצטברו עקב הליכים משפטיים יקרים שניהל. לבקשה לא צורף תצהיר. לבקשה גם לא צורפו מסמכים המוכיחים את טענותיו של המבקש בדבר מצבו הכלכלי. עם זאת, המבקש הפנה בבקשתו לתצהיר ולמסמכים שהוגשו יחד עם בקשתו לעיון חוזר שהוזכרה לעיל. התצהיר האמור מגולל הליכים שונים שבהם לוקח חלק המבקש, אולם אין בו כדי להוות הוכחה למצבו הכלכלי הנטען. המשיב הגיש ביום 4.12.2017 תגובה שבה התנגד לבקשה להארכת המועד להפקדת הערבון. ביום 12.12.2017 הגיש המבקש בקשה נוספת "להמשך הארכת המועד" להפקדת הערבון, ללא מועד נקוב לארכה המבוקשת.

5. בהחלטה מיום 13.12.2017 נקבע, כי בהתאם להלכה הפסוקה, לאחר ה"רישום לדחייה" של בקשת רשות הערעור (שנעשה בהחלטתי מיום 1.11.2017), ניתנת "הודעת התראה" טרם דחיית בקשת רשות הערעור (ראו, רע"א 7670/16 קוואס נ' ורד ירושלים תעשיות ומפעלי פיתוח בע"מ, פסקה 6 (7.5.2017)). בהתאם לדרישות הדין לקיום דיון עצמאי בשאלה מדוע לא הופקד הערבון עד-כה והאם יש טעם למחדל זה המונע את דחיית בקשת רשות הערעור, הוריתי על הגשת עמדות בעלי הדין בנושא. המבקש והמשיב הגישו את התייחסותם בעניין זה (בימים 20.12.2017 ו-28.12.2017, בהתאמה).

6. לאחר שבחנתי את טענות בעלי הדין, מסקנתי היא שיש להורות על דחיית בקשת רשות הערעור בשל אי-הפקדת ערבון. המבקש כלל בהתייחסותו בעניין זה פרטים רבים שאינם רלוונטיים לעניין. בסופו של דבר, המבקש לא הציג תשתית עובדתית מספקת, ולמעשה תשתית עובדתית כלשהי, להוכחת אי-יכולת כלכלית להפקיד את הערבון. הטענות של המבקש בדבר מצבו הכלכלי, שפורטו בבקשתו מיום 3.12.2017, לא נתמכו בראיה. מובן שאין מקום לסגור את דלתותיו של בית משפט זה בפני מי שאין ידו משגת, אולם המבקש לא הוכיח שכך הוא הדבר בעניינו.

כן יש ליתן את הדעת לחודשים שחלפו למן המועד המקורי שנקבע להפקדת הערבון. בנוסף, נתתי את הדעת לסיכויי בקשת רשות הערעור (כמובן, מבלי לקבוע מסמרות) ולריבוי ההליכים שבהם נוקט המבקש. בנוסף, כפי שצוין בהחלטה המורה על הפקדת הערבון, המבקש הודה שלא שילם הוצאות משפט שהוטלו עליו בעבר (פיסקה 16 לתשובת המבקש מיום 5.7.2017), כך שקיים טעם ממשי בעמידה על הדרישה להפקדת הערבון להבטחת הוצאות בעל הדין שכנגד.

7. זאת ועוד, מטרידה במיוחד טענת המבקש בפיסקה 33 לתשובתו מיום 20.12.2017, שם כתב: "אם המבקש היה נוכח במראית פני הצדק מטעם הערכאות השונות המעידה על התנהלות שוויונית ומקיימות משפט צדק בענייניו אזי היה משלם את הערבון ללא חשש ובאמון ובאמונה שיקבל משפט צדק כי הוא בטוח בצדקת טענותיו...". מדברים אלו עולה שהטעם לאי-הפקדת הערבון הוא חוסר אמון בבתי המשפט. מובן שאין מדובר בטעם מוצדק לאי-הפקדת הערבון.

בית משפט השלום בהרצליה

עש"א 60335-05-17 קירשנבאום נ' בן משה

תיק חיצוני: 524375-06-16

המבקש חזר על הדברים ברוח דומה בפיסקה 56 לתשובתו, כדלקמן: "בהפקדת הערבון ביהמ"ש מבקש למעשה מבעל דין להתנהל במציאות סותרת ולהפקיד סכום כסף גדול במצב בו המערכת פועלת לעיתים בשרירותיות וללא כל וודאות...". מדברים אלו עולה שהטעם לאי-הפקדת הערבון הוא אי-רצונו של המבקש לשאת בסיכון הטמון בכך שיוטלו עליו הוצאות משפט בתום ההליך. פשיטא שאין מדובר בהצדקה למחדלו של המבקש שלא להפקיד את הערבון עד-כה, שכן זוהי תכליתו של הערבון מלכתחילה.

8. המבקש הוסיף כי המשיב לא ביקש שבקשת רשות הערעור תדחה, אלא תמחק בלבד. הפועל היוצא של אי-הפקדת הערבון הוא דחיית בקשת רשות הערעור (ראו, תקנה 431 לתקנות סדר הדין האזרחי). אומנם, המשיב ביקש בבקשתו מיום 1.11.2017 שבקשת רשות הערעור תמחק (וכן נקט בלשון זו בתגובה מיום 4.12.2017), אולם בתשובתו האחרונה (מיום 27.12.2017) הבחיר המשיב שעמדתו היא שעל בקשת רשות הערעור להידחות. בנסיבותיו של עניין זה, כאשר לא הוכחה הצדקה לאי-הפקדת הערבון, אינני רואה מקום שלא להורות על דחיית בקשת רשות הערעור אלא על מחיקתה בלבד.

9. יוער, כי לא מצאתי מקום להיעתר לבקשת המבקש לעיין מחדש בהחלטה המורה על הפקדת הערבון (שנכללה בתשובתו מיום 20.12.2017). מדובר בבקשה שנייה לעיון חוזר, ולא הוצגה הצדקה מספקת לכך, דוגמת שינוי בנסיבות וכיוצא באלו.

10. לבסוף, לא מצאתי פגם בכך שהמשיב לא תמך את תשובתו בתצהיר. הנטל להוכחת ההצדקה לאי-הפקדת הערבון עד-כה מוטל על כתפי המבקש, והוא לא עמד בנטל זה.

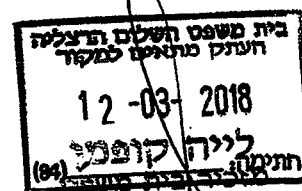
11. אשר על כן, בקשת רשות הערעור נדחת. אין צו להוצאות.

ניתן ביום, ט"ז טבת תשע"ח, 03 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.

[Handwritten signature]

אמיר ויצמן, שופט

בית משפט השלום הרצליה

נספח "ה"

פירוט התנהלות השופטת/רשמת ערקובי בבימ"ש השלום וכרשמת בבהמ"ש

המחוזי ושל השופט (עמית) משה סובל (שלום ת"א)

1. הגשתי ערעור על החלטת רשמת ההוצל"פ ת"א דקלה קליין יונה שהתנהלה באותן שיטות של מותבים אחרים - כתיבת דברים לא נכונים ביודעין בהחלטות, התעלמות מעובדות וטענות מהותיות והשמטת מההחלטה, התנהלות בחוסר סמכות התעלמות מהחוק ומהלכות של ביהמ"ש העליון ועוד (להלן: **הערעור הראשון**).
2. במסגרת הערעור הראשון קיבל השופט (עמית) משה סובל מבימ"ש השלום בת"א את בקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע ועיכב אותם תמורת הפקדת ערובה של 2000 ש"ח.
3. בערעור הראשון ניתן פס"ד במסגרת פשרה, שיש בה תנאי מתלה שלא כובד, ולכן למען הזהירות הגשתי תביעה לבטלו, ת.א. 8559-12-17 **קירשנבאום נ' טל** שנדונה בפני השופטת רחל ערקובי.
4. בינתיים הרשמת קליין יונה חזרה על התנהלותה והגשתי ערעור שני, רע"צ 11595-03-18 **קירשנבאום נ' טל**.
5. הזוכים הגישו מימוש לעיקול לאחת הקרנות שלי ובמקביל המעקלים עמדו להגיע לביתי, ושתי פעולות אלו בתוך ימים ספורים.
6. בערעור השני השופט סובל התעלם לחלוטין מהלכת ביהמ"ש העליון לפיה לא דוחים ערעור בגין אי תשלום עירבון לפני שנותנים לבעל הדין הזדמנות להסביר למה לא שילם את העירבון - רע"א 7670/16 **קוואס נ' ורד ירושלים תעשיות ופיתוח**, פסקה 6, וקרוב לוודאי שהשופט סובל מכיר הלכה זאת, וכשהבאתי בפניו את הדין הברור, הוא קיבל את טענותיי אבל בחר להשחיר את פניי וטען שבקשתי מתקבלת "**לפנים משורת הדין**", למרות שמדובר **בדיוק בשורת הדין**.
7. השופטים רחל ערקובי ומשה סובל העבירו אותי ביניהם בין הליך ת"א 8559-12-17 לבין הערעור השני (רע"צ 11595-03-18, החלטות מימים 22.3.18, 26.3.18) כשכל אחד מהם טוען שזה לא בתחום סמכותו אלא בתחום סמכותו של השני, ותוך שהם יודעים שהמעקלים עומדים להגיע לביתי בתוך ימים ספורים, וכי **יעוקלו כספים מקרן סגורה והמצב בלתי הפיך**, וגרמו לבזבוז זמן כשברור לשניהם שהם כותבים אי אמת ושניהם יודעים שזה בתחום סמכותם, כי השופט סובל הרי עיכב בעצמו הליכים במסגרת הערעור הראשון, ואף חייב אותי בהפקדת עירבון 2000 ₪, והשופטת ערקובי הרי נתנה בסוף החלטה שאין לעכב ביצוע/הליכים תוך שנתנה החלטה סתומה ולא מובנת ותוך שהתעלמה לחלוטין מתשובתי, כשרק בתשובתי היה את כל הבסיס העובדתי והמשפטי לעיכוב ביצוע ע"פ כל דין. החלטות השופט סובל בערעור השני
8. למרות שהגשתי לשופטת ערקובי **כ-4 בקשות דחופות ובהולות למתן החלטה**, ושעה ששני השופטים, סובל וערקובי, **יודעים** על עניין המעקלים שבדרך וכי הוצאת כספים מקרן סגורה היא מצב בלתי הפיך, הם לא נתנו החלטות ומשכו את העניין.

9. כשהשופט ערקובי לא יכלה יותר להעביר אותי חזרה לשופט סובל, לאור החלטתו הסותרת שאומרת שזה כן בתחום סמכותה, וכדי לדחות את הבקשה בכל דרך, היא פשוט התעלמה לחלוטין מתשובתי, וזאת שעה שרק בנימוקי תשובתי היה כדי להפוך לחלוטין את ההחלטה בעניין עיכוב הביצוע.

10. בינתיים עבר הזמן, והמעקל הגיע לביתי, ומחקרן הסגורה נלקח סכום כסף גדול מאוד.

11. התשובה מיום 4.3.18 בהליך ת.א. 8559-12-17 הייתה מנומקת ומפורטת לתגובת ב"כ הצדדים שכנגד (עו"ד משה לובצקי) לבקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע ולהצגת יפוי כוח מיום 19.2.18.

12. התשובה נתמכה בפסיקה של ביהמ"ש העליון במקרה כמעט זהה למקרה בעניינינו, ובו עוכבו ההליכים, ונקבע שיש לעכב ביצוע - ע"א 6082/10 צביקה גרינברג ואח' נ' מזל אילן, סע' 5-6, לפיה יש לעכב ביצוע כשמדובר במחלוקת על פרשנות של פס"ד והמצב בפס"ד גרינברג היה זהה למצב בהליך ת.א. 8559-12-17. ביום מתן ההחלטה ע"י השופטת ערקובי בבקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע.

13. התשובה כללה גם נימוקים נוספים כבדי משקל, כמו למשל התייחסות לפס"ד בע"א 4087/04 גורה נ' בנק לאומי בע"מ, סע' 9: "מעשה בית דין אינו חל רק לגבי פלוגתאות שהועלו על ידי בעלי הדין בהליך משפטי קודם, אלא אף על טענות שהיה על בעלי הדין להעלותם במסגרת הליך זה", וכן נימוקים נתמכים בראיות לגבי יפוי הכוח הלא תקף שהציג עו"ד לובצקי.

14. אבל השופטת ערקובי התעלמה לחלוטין מהתשובה מיום 4.3.18 כאילו שלא הייתה, וזאת כדי לדחות את בקשתי בכל דרך, וכתבה בהחלטתה מיום 5.3.18 בת.א. 8559-12-17 דברים לא נכונים עובדתית ו/או משפטית כמפורט להלן:

14.1. סע' 5 – לא בקשתי לעכב הליכים בהוצל"פ אלא עיכוב ביצוע של פסה"ד של בימ"ש שלום, וכותרת הבקשה מיום 10.12.17 אומרת במפורש "בקשה דחופה במעמד צד אחד לעיכוב ביצוע ולתליית ההליך", ולכן היה בסמכותה לעכב ביצוע.

14.2. סע' 6 איננו לא נכון, שכן ההסכמה לשלם מותנית בכך שיקוים התנאי המתלה.

14.3. סע' 8 – לא טענתי "פרעתי" במסגרת תיק ההוצל"פ.

14.4. סע' 10 – לא נכון שלא הגשתי אסמכתאות לפסלות הדין של הנתבעים 4, 5 ולאי קיומה של הנציגות, הוגשו בהחלט אסמכתאות, אבל רשמת ההוצל"פ התעלמה מהם וגם התעלמה מהטענות המשפטיות בגינן שהיו מבוססות על הלכות של ביהמ"ש העליון. למרבה האירוניה, בסופו של דבר השופטת ערקובי עצמה הייתה זאת שמינתה אפוטרופסים לנתבעים 4 ו-5.

14.5. סע' 11: השופטת ערקובי טועה ומטעה - מהחלטת הרשמת לא עולה שהיא בחנה את טענותיי אחת לאחת, זה גם לא נכון עובדתית, והרשמת קליין העלימה עובדות וטענות רבות מאוד וכתבה

דברים לא נכונים, וזאת הטעיה לומר שלא העליתי כל טענה בנוגע למשיבים 1 ו-3 ולכן עלי לשלם להם את חלקם, כי זאת בדיוק הבקשה המקורית שלי - לשלם למשיבים 1 ו-3 את חלקם, ולא לשלם לפסולי דין ולנציגות לא קיימת, ולחקור את המשיבה 2 על יכולת ההחזר שלה. השופטת ערקובי מטעה את קוראי ההחלטה.

14.6. סעי' 12 - השופטת ערקובי טועה ומטעה את קוראי ההחלטה – הנחתי תשתית עובדתית מלאה ומוצקה להטיית המשפט של הרשמת, ועד היום אף מותב לא דן בהן לגופן, ואין מדובר בתחושותיי הסובייקטיביות, והטיית משפט היא עילה לפסלות שופט בהיותה כוללת יסוד נפשי.

14.7. סעי' 16 – לא ניתן ולא נימוק אחד למה סיכויי הערעור על פסה"ד בת.א. 31253-04-14 לא גבוהים. כאמור, קביעה ללא נימוק איננו נימוק (ע"א (נצ') 27/08 גדעון רוה נ' בנק הפועלים, 10).

14.8. סעי' 17 – חזקת תקינות ההליך ניתנת לסתירה ככל חזקה, למשל, סתירתי את טענת השופט תמיר לפיה הגשתי 80 בקשות בת.א. 31253-04-14 שכן לא היו דברים מעולם והגשתי רק 27 בקשות, חלק גדול מהן להארכת מועד ודחיית דיון בהסכמה עקב הידרדרות קשה במחלת אימי שדרשה פעולות דחופות.

14.9. סעי' 18 – השופטת ערקובי התעלמה מכך שטענת סעי' 59 לחוק החוזים לא הועלתה מעולם ע"י באי כוח הנתבעים, והשופט סובל שימש בא כוחם. אין באפשרותי לנהל הליך משפטי שבו השופט נוטה לטובת צד אחד ומעלה טענות בשמו ועוזר לו בטענות ובייעוץ משפטי באמצע ההליך מבלי שיש לי אפשרות להגיב מבעוד מועד.

14.10. סעי' 19 – השופטת ערקובי מתעלמת מהסיכומים שלי עם ב"כ הנתבעים לעניין תשלום 5000 ₪ לכל זוכה שאף הוסבר והוכח באסמכתאות בהליך ההוצל"פ.

14.11. סעי' 20 – השופטת ערקובי לא קראה טוב ו/או לא הבינה את הסכם הפשרה למרות שהתנאי המתלה כתוב שם שחור על גבי לבן, באופן הכי ברור בעולם "אני מסכים ... בתנאי שאוכל להיפרע ממישהו למקרה שהערעור שהגשתי על פסק הדין יתקבל". לשון ההסכם ותכליתו ברורים מעליהם, במיוחד לאור כל טענותיי מתחילת ההליך ההוצל"פ.

14.12. סעי' 21 – עניין התשלום עד לעשירי לחודש מצוין מפורשות בהסכמה שלי בעמ' 2 למעלה של הפרוטוקול שקיבלה תוקף של פס"ד, ולכן לא היה צריך לבקש שום בקשה ושום הסכמה מהצד השני שלא התנגד לכך בדיון ואף אומר מיד אחרי "הסכמתנו להסדר ...".

14.13. סעי' 22 – בקשתי בהירה ומנומקת וברורה ואין שום בעיה להבינה. השופטת ערקובי מכפישת ומשמיצה אותי לחינם ונהגה ונהגת בעקביות כמפורט לעיל ולהלן. אני הוא זה שאיננו מבין את החלטותיה המעורפלות והסתומות שמטרתן להשוות התנכלות כלפיי בלי שאני מבין בכלל על למה היא

מתכוונת ועל מה ולמה היא מטילה עלי הוצאות, כמפורט בהמשך, והדבר הפך אצלה לשיטה, וכשביקשתי ממנה הבהרה היא איימה עלי בהוצאות אם אבקש הבהרה להחלטותיה.

14.14. סעי' 23 – אין שום קשר בין הבקשה לעיכוב ביצוע/הליכים שהוגשה לבימ"ש זה לבין ההליך בהוצל"פ, וסעיף זה לא מובן, מטעה ומבלבל בין הליכים – אין קשר בין הערעור על פסה"ד ת.א. 31253-04-14 לבין בקשת עיכוב ביצוע על פסה"ד בערעור מושא הליך זה, ולבין הליך בהוצל"פ, ואין קשר בין הרשמת לבין סמכותה המלאה של השופטת ערקובי לעכב ביצוע שעה שכותרת הבקשה היא במפורש "בקשה דחופה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד ולתליית ההליך", מה גם שהשופטת ערקובי כתבה בעצמה בסעי' 5 להחלטתה שהיא בוחנת את הבקשה לאור תקנה 467(ב) שנושאה "עיכוב ביצוע".

14.15. סעי' 24 – השופטת ערקובי מטעה את הקורא ומכפישה ומשמיצה אותי ללא כל סיבה וללא כל הצדקה וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי, וכתבה ביוזעין דברים שאינם נכונים ממש כפי שעשתה מאוחר יותר בהחלטה בע"א 28194-10-16, וממש כמו השופט מיכאל תמיר, וכל זאת כדי להצדיק לכאורה את כוונתה מלכתחילה להטיל עלי הוצאות כבדות – הבקשה שלי ברורה מאוד, לא ברור על איזה תיק נוסף נדרשה לעבור, כל התבטאויותיי מבוססות, זכותי לטעון שמותב הטה משפט בענייני ובמיוחד אם אני יכול להוכיח זאת, אין שום בלבול בבקשתי והיא גם לא ציינה מקרה אחד, אלא זאת דווקא השופטת ערקובי שנתנה החלטה מוטעית שמערבבת בין החלטות ובין ערכאות, וטעתה בקריאת ו/או חבנת התנאי המתלה, התובענה מסודרת לחלוטין ברורה ונהירה, ודווקא בגלל שהטענות שלי חמורות חשוב להתריע על כך כדי שבעלי דין אחרים לא יפגעו, ויש להפסיק את ההגנה שמספקים מותבים אחד לשני כדי להצדיק לכאורה התנהלות מנוגדת לדין של עמיתיהם ע"י השמצת בעלי דין.

התעלמות השופטת ערקובי מתשובתי לתגובת הנתבעים לעיכוב ביצוע:

15. השופטת רחל ערקובי התעלמה לחלוטין מתשובתי מיום 4.3.18, למרות שהפניתי אותה כמה פעמים לתשובה ואף ביקשתי הבהרות להתעלמותה מתשובתי שהיה בה להפוך לחלוטין את החלטתה, וכשבערעור הראשון עוכבו ההליכים. הדבר שקול לאי מתן זכות התשובה.

16. השופטת ערקובי סירבה לנמק למה התעלמה מתשובתי, וביום 6.3.18 היא נתנה החלטה סתומה בעניין ייפוי הכוח שביקשתי שעו"ד לובצקי יציג, "לתיק צורף ייפוי כוח ודי בכך" תוך התעלמות מכל הטענות והראיות שצרפתי לרבות תצהיר תומך.

17. בדיון ביום 11.11.18 השופטת ערקובי טעתה בעניין הסיבות בגינן ביקשתי לסגור את תיק ההוצל"פ ולמה סירבתי לשלם, וטעתה לחשוב שיש לדון בעיכוב הליכים למרות שכבר נתנה החלטה בעניין, ולא ידעה שעליה לתת החלטה בעניין האפוסטרופסות ע"פ החלטה שהיא עצמה נתנה זמן מה לפני הדיון, וכי לא מדובר בבקשה במעמד צד אחד, טענה שטענתי שאני לא חייב לשלם, אבל זה בכלל לא מה שטענתי שהרי כל הזמן אמרתי שיביאו מישהו שאוכל להיפרע ממנו ואשלם, התעלמה מהלכת גורה נ' בנק לאומי (ע"א 4087/04), למרות כ- 10-20 דקות לפנינו עו"ד אחר טען בדיוק את אותה טענה והשופטת ערקובי קיבלה אותה, והתעלמה מהחתימה המזויפת לכאורה של הנתבעת 5.

התנהלות השופטת רחל ערקובי בע"א 28194-10-16 כרשמת בימ"ש מחוזי ת"א:

18. כדי להבין את התנהלותה של הרשמת ערקובי המתבטאת בהתנכלות כלפי והכפשתי והשמצתי, יש לרדת לפרטים רבים ששזורים בין השורות ובדקויות רבות, ואציין רק חלק קטן.

19. הבקשה בע"א 28194-10-16 להארכת מועד להגשת ערעור על פסה"ד של השופט תמיר בת.א. 31253-04-14 הוגשה כשבוע לפני המועד האחרון, ולא ביום האחרון כפי שכתבה הרשמת ערקובי בסעי' 32 להחלטתה מיום 13.3.19, היינו המועד האחרון היה 30.10.16 ולא 25.10.16, והבקשה כללה גם נסיבות ונימוקים מוצדקים ביותר (אישפוז של אימי).

20. באי כוח המשיבים הגיבו לבקשה, ועו"ד טננבוים ב"כ המשיב 9 ביקש לחקור אותי על תצהירי.

21. ניתנו מספר החלטות בעניין חקירתי (סעי' 17 להחלטה), ובינואר 2019 עברה השופטת ערקובי לכהן כרשמת ביהמ"ש המחוזי בת"א, והתיק הועבר אליה, והיא חזרה על התנהלותה בהליך ת.א. 8559-12-17.

22. וכך, לפתע פתאום, תוך ביטול ההחלטות המותבים לפניה, נתנה פתאום ביום 13.3.19 החלטה סופית בתיק, שכללה שוב כתיבת עובדות רבות לא נכונות. בניגוד לאמור בסעי' 17 להחלטתה, המותב הקודם ביטל את הדיון אבל לא ביטל את החקירות שנתבקשו והן יתבצעו במועד אחר, והיה עליה לקבוע מועד חדש לחקירות, והנה הרשמת ערקובי כתבה בסעיף 21, שרק אני זה שביקש את חקירת המצהירים, שזה לכשעצמו לא נכון עובדתית.

23. בסעי' 22 שוב טועה הרשמת ערקובי בהבנת ההליך, וטענה שביקשתי להקליט את הדיונים בערעור כשברור לחלוטין ובעליל שלא זאת הכוונה וכי בקשתי להקליט את דיוני החקירות בהליך הארכת המועד.

24. כמו כן, בסעי' 33 ו-34 להחלטתה, מלינה הרשמת ערקובי על תהיות ושאלות רבות על נסיבות ועובדות הבקשה, אך מצד שני היא מבטלת את הדיון והחקירות שנועדו לברר בדיוק את אותם עניינים לא ברורים, ותוך ביטול החלטות מותב קודם.

25. כמו כן, בסעי' 35 הרשמת ערקובי מציגה מציאות מעוותת לגמרי והפוכה למציאות האמיתית, כשהיא כותבת שעיינה בפסק הדין של השופט תמיר וגילתה שניתנה לי הזדמנות נאותה לברר את מלוא טענותיי, וכי מונה מומחה שנחקר, ושפסק הדין ניתן לאחר שמיעת מכלול העדויות ולגופו של עניין. הרשמת ערקובי כתבה דברים ביוזעה שאינם נכונים בעליל ושלא היו מעולם:

25.1. אין טעם לקרוא את פסק הדין של השופט תמיר מבלי לקרוא את כתב הערעור בע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח', ולראות ולהבין שפסה"ד של השופט תמיר השמיט והעלים את כל העובדות החשובות ביותר המציגות לכולי עלמא את התנהגותו הפסולה, וכתב הערעור, שצורף לכתב התשובה, מציג תמונה עובדתית הפוכה לגמרי לזאת שציגה הרשמת ערקובי. ומראה שלא היו דברים מעולם, ולא ניתנה לי הזדמנות בכלל להציג את העובדות ואת טענותיי ואת

הראיות, קל וחומר את מכלול טענותיי, ועיון בו מעלה שהשופט תמיר פעל באופן מכוון, שיטתי ומתוכנן כדי להביא לדחיית התובענה בכל דרך, ותוך שידע שהדבר יביא לדחיית בודאות.

25.2. בכלל לא מונה מומחה בהליך מטרד המעלית, כל המומחים היו מטעמי, ולהפך, ביקשתי מהשופט

תמיר למנות מומחה אבל הוא סירב. לפיכך, הרשמת ערקובי לא קראה ואו לא הבינה את פסק הדין, והדבר מצטרף להתנהלותה גם בבקשה לעיכוב ביצוע לעיל ולהתנהלותה בדיון מיום 11.11.18.

25.3. לא נשמעו כל העדים כי השופט תמיר ביטל את התצהירים וקבע עדויות בעל פה, כ-12 יום לפני דיון ההוכחות, ולא כולם הגיעו, ובמיוחד לא כל הנתבעים.

26. וכמוכן, שבסעי' 36 חוזרת הרשמת ערקובי על הטענה הלא נכונה לפיה הגשתי את הבקשה ביום האחרון. הרשמת ערקובי כשלה בספירת 45 יום להגשת ערעור על פס"ד.

27. ובסעיף 37 להחלטתה מעלה הרשמת ערקובי סברות שנועדו להתברר בחקירתי לבקשת ב"כ הנתבע 9, אולם מנעה בעצמה את חקירתי, וגם ברור שלא למדה את ההליך לפני מתן ההחלטה הסופית כי אז הייתה יודעת שהרשם לפניו, וגם השופטת אביגיל כחן קבעו שיש להמתין למינוי יורשים לפני שמתקדמים בהליך וכי כן הוגש ערעור (ע"א 61791-01-17) ועוד בסמוך מאוד להגשת הבקשה להארכת מועד, אבל הוא נמחק כי לא ניתנה עדיין החלטה בבקשה להארכת מועד. והנה בסעיף זה חוזרת הרשמת על השמצתי מבלי שבררה את מהלך התיק והתיק הקשור שבאחריותה הבלעדית ושאף ניתנו בהם החלטות לפני שהיא מעלה סברות וטענות עובדתיות הפוכות מהמציאות.

28. גם סעי' 38 להחלטה מוכיח שהרשמת ערקובי לא קראה כלל את החומר בתיק לפני שנתנה החלטה סופית, וכולל עובדה הפוכה לחלוטין למציאות וסילוף האמת, וכותבת "המבקש ביקש לקבוע מועד לחקירת המשיבים ובאי כוחם, המשיבים לא הגישו תצהיר ... כך שאין בנמצא כל עניין עובדתי לחקור עליו, אם בכלל הרי יש לחקור את המבקש, וזאת המשיבים לא ביקשו", אולם זה הפוך למציאות – שכן עו"ד טננבוים היה בכלל זה שביקש לחקור אותי על תצהירי ולכן נקבע מלכתחילה מועד לחקירתי, כלומר ערקובי הפכה את המציאות העובדתית.

29. סעי' 41 – לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפישה אותי לאורך כל ההחלטה, תוך שכתבה עובדות לא נכונות בעליל ביודעה שהם לא נכונות, היא כתבה כך: "עם זאת בנסיבות המיוחדות של תיק זה, מצאתי לנכון להורות על הארכת מועד למשך 7 ימים להגשת הערעור כנגד תשלום הוצאות משמעותיות נוכח התנהלות המבקש. ביום 31.10.16, ניתנה על ידי כבוד הרשם החלטה המורה על הארכת מועד עד להחלטה אחרת, מאז המבקש פעל למעשה בהתאם להחלטות ביהמ"ש. המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשותיו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים."

30. ביום 14.3.19 אחה"צ התקשר אלי עו"ד אריה לוי נדהם מההחלטה, שכן, לכל אורך ההחלטה הרשמת ערקובי מסבירה למה אין לתת לי הארכת מועד, וברגע האחרון עושה תפנית של 180 מעלות ומקבלת את הבקשה ומאריכה את המועד. השיחה עם עו"ד לוי הפתיעה אותי מאוד כי המתנתי בכלל לקביעת מועד דיון לחקירות ולא להחלטה סופית.

31. לא היה לי מושג, ועד עכשיו אין לי כל מושג למה נפסקו לחובתי הוצאות בגובה 5000 ש"ח ולמה לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפיש אותי ע"י כתיבת עובדות רבות לא נכונות וחלקן אינן אמת, היא מצאה "נסיבות מיוחדות" לקבל את הבקשה.

32. לפיכך הגשתי לרשמת ערקובי בקשת הבהרה למתן החלטה ברורה נהירה ומפורשת ולא החלטה לא מובנת וסתומה שאיש לא מבין, ושאלתי מהן אותן הנסיבות שבגינן הפכה את דעתה היפוך מוחלט בסוף החלטתה (שורה 20 לעמוד 8 להחלטה), ומה כוונתה ב-"המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים." (שורות 23 עד 26 בעמ' 8 להחלטה) שבגין זה חייבה אותי ב-5000 ש"ח, כשהרשמת ערקובי יודעת שבר"ע לביהמ"ש העליון על החלטה מופרכת כזאת תידחה בנימוק פס"ד חניון חיפה.

33. הרשמת ערקובי סירבה להבהיר ואמרה שתפסוק לי הוצאות לטובת אוצר המדינה בגלל שאני מבקש הבהרה על החלטתה שאינני מבין אותה בכלל, וגם אחרים לא הבינו.

התנהלות הר' רחל ערקובי בהחלטתה בבקשתי להפחתת עירבון ברע"א (ת"א) 23116-04-19:

34. השופטת הבכירה דורית קוברסקי דחתה את בקשתי להקלטת דיון ההוכחות ביודעה שהיא פועלת בניגוד לדיון, והגשתי את רע"א (ת"א) 36628-01-17, ואז פתאום הסכים עו"ד לוי להקלטת דיון ההוכחות, ואח"כ לבקשתי ע"פ פסה"ד בערעור, ניתנה החלטה המתירה את ההקלטה.

35. השופטת סיגל רסלר-זכאי החליפה את השופטת קוברסקי והתירה אף את הקלטת כל שאר הדיונים בהליך, ואחד הדיונים של השופטת רסלר-זכאי אף הוקלט.

36. ופתאום, ביטלה השופטת רסלר-זכאי את הקלטות הדיונים ללא כל בסיס שבדין, למרות שהתקבלו החלטות קודמות המאשרות את הקלטתן, ולמרות שהיא עצמה אישרה אותן.

37. הגשתי בר"ע רע"א 23116-04-19 נוספת ודומה לרע"א 36628-01-17 על החלטות השופטת רסלר-שהייתה בת ארבעה עמודים ועוד 9 עמודי נספחים, מהן 4 החלטות פתקית קצרות.

38. השופטת המחוזית אביגיל כהן קבעה עירבון של 10,000 ש"ח, למרות שבבר"ע הקודמת, רע"א 36628-01-17, לא נקבע שום עירבון והבר"ע אף התקבלה והערעור התקבל.

39. הגשתי בקשה להפחתת עירבון, שהגיעה לרשמת רחל ערקובי, והיא חזרה על התנהלותה בעיכוב הביצוע ובהארכת המועד להגשת הערעור, היא שוב התעלמה מהעובדות הבסיסיות ומהטענות העיקריות שלי, **כתבה דברים לא נכונים בהחלטתה ביודעין**, ומדובר בבקשה פשוטה של 3 עמודים בלבד.

40. נימוקי הבקשה להפחתת ערבון היו אומדן ההוצאות הצפויות וסבירות ומורכבות ההליך שאינן מצדיקות הוצאות בסכום זה, וסיכויי הערעור ושיקולי מן הצדק לאור אי פסיקת הוצאות כלל ברע"א 36628-01-17 שהתקבל והיה על אותו נושא זה.

160. ובהחלטתה, שוב החליטה הרשמת ערקובי במנותק לחלוטין מהבקשה, **כששוב היא יוצרת מצג שווא של בסיס עובדתי אחר ומעוות לגמרי**, ויצירת תמונה עובדתית ומשפטית מעוותים לחלוטין שכן ברור שכשהקורא את ההחלטה שאיננו מכיר את העובדות והטענות שלי, ולא ידע עד כמה הרשמת ערקובי עיוותה את המציאות העובדתית והמשפטית עד כדי היפוכן.

161. כך למשל, הרשמת ערקובי התייחסה למבחן הכלכלי למרות שלא טענתי אותו בכלל, ולמרות שהוא מבחן **חלופי ונפרד לגמרי**, ובבקשה גם ציטטתי את פס"ד רע"א-א' 12/4763 ע"ד אביעד ויסולי נ' דלק נדל"ן בע"מ ואח' לפיו "גובה העירבון בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך. אומדן זה מבוסס על שיקולים שונים ובהם מורכבות ההליך, היקפו, מספר המשיבים, קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים, שווי נשוא המשפט, טיב ההליך וגובה ההוצאות שבהן חויב יוזם ההליך בערכאה הקודמת" וגם את בשג"צ 4934/14 מילנה גורנשטיין נ' כנסת ישראל, אבל החלטת ערקובי לא מתייחסת בכלל לגופם של הטענות, ולא למבחנים שבמקרה ויסולי, וסתם קבעה ללא כל נימוק, שנדמה לה ש-10,000 זה סביר, מה גם שהיא התייחסה למבחן הכלכלי למרות שהיא יודעת (סובייקטיבית) והיה עליה לדעת (אובייקטיבית) שהוא מבחן חלופי שכלל לא קשור, וכשבמקרה ויסולי נכתב במפורש "בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך", והיא גם לא מנמקת כלל איך העריכה שסיכויי הערעור לא גבוהים לאור זה שרע"א 36628-01-17 הקודמת התקבלה, כשאני טוען זאת במפורש בסעי' 16 לבקשה.

אילן קירשנבאום,

החייב.

נספח 1

ע"א 6580/20
ע"א 6579/20

בית המשפט העליון

המערער בע"א 6579/20
ובע"א 6580/20 :

אילן קירשנבאום

- נ ג ד -

1. המשיבים בע"א 6579/20 : נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי (אביגדור) טל
3. הניה גודס

1. המשיבים בע"א 6580/20 : נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי (אביגדור) טל
3. הניה גודס
4. יורם רוזנבאום המנוח (לא יוצג בהליך קמא)
5. רבקה נאמן המנוחה
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן ת.ז. 067181438
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננבוים
רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשה מתוקנת מטעם המערער (ג): בקשה להבהרה ולהנמקה

מבוקש מכב' הנשיאה להבהיר ולנמק מספר עניינים בפסק דינה מיום 18.11.20 שאותו קיבלתי ביום 11.12.20 (להלן: פסה"ד), שדרושים לצורך המשך בירור טענותי לעניין ניגוד העניינים אולם לא ברור אם כב' הנשיאה הכריעה בהם.

התיקון לעומת בקשה ג' הקודמת: הוספת סעי' 6 לבקשה והנספח 1 לו ואיחוד סעי' 12 ו-13 לסעי' אחד.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. המערער הצביע בשני הערעורים הדומים שהגיש על מצב של ניגוד עניינים חריף ומובנה שבו נמצאים כל השופטים העמיתים במדינת ישראל, ובמיוחד השופטת עמיתה שרה דותן לאור היקף שני הערעורים שהופנה אליה, כי הם מרוויחים שכר כולל של 165 ₪ עבור טיפול בכל אחד מהערעורים, גם אם נדרשים 10, 20, 50 או 100 שעות כדי לתת פסק דין ראוי וכדין ע"י מותב שעושה עבודה נאמנה וכדין. ניגוד עניינים זה יגרום להם להפחית לאפס את עבודתם בתיק, וכראיה הביא המערער 5 הליכים בענייניו לצורך הוכחת התנהלות סדרתית זאת.

2. פסה"ד מציג תמונה לא נכונה של טענות הפסלות של המערער, לפיה המערער ביקש לפסול את השופטת (עמיתה) שרה דותן בגלל ההחלטה על צמצם את עמודי כתב הערעור או בגלל שלא נתנה החלטה בבקשתו לקבלת ראיות נוספות בערעור, אבל אלו בכלל לא הטענות העיקריות של המערער.
3. הטענות האמיתיות והעיקריות של המערער הן (א) שופט שמרוויח 165 ₪ לערעור שדורש עשרות שעות עבודה נימצא בניגוד עניינים חריף ומובנה שיגרום לו להפחית לאפס (כפי שאכן קרה) את עבודתו על חשבון הזכויות הדיוניות והמהותיות של בעל הדין (ב) שופט שיוזע שהוא פועל בניגוד עניינים ויוזע שלא יוכל לעשות את עבודתו נאמנה וכראוי הוא פסול, (ג) שופט שנותן לבעל דין הוראה שהוא יודע שלא ניתן עמוד בה מטה משפט ומעוות את הדין בכוונה, ולכן הוא פסול, (ד) שופט שכותב שקר פוזיטיבי בהחלטה או פס"ד (ויותר מפעם אחת) כדי לחפות על התנהלותו הלא תקינה הוא פסול, ולא רק בתיק הנדון, אלא בכלל (להלן: טענות "א", "ב", "ג" ו"ד" בהתאמה).
4. למעשה, כב' הנשיאה ניסחה והציגה את הערעור באופן שונה והפוך לגמרי ונתנה בעצם פסק דין בערעורים אחרים לגמרי מטענות המערער, ע"י שהפכה את הגורם לפסלות שטענתי, ניגוד העניינים (טענה "א" לעיל) לעניין שולי, ואילו את תוצאות של ניגוד העניינים, קרי התנהלות בידיעה שמדובר בניגוד עניינים, הפחתת מס' העמודים ל-10 עמ' וכתובת שקרים פוזיטיביים כדי להטות משפט (טענות "ב", "ג" ו"ד"), לעניינים המרכזיים (סעי' 7 לפס"ד), ובהן הכריעה ע"פ מבחן משוא הפנים.
5. באשר לטענות "א" ו"ב" הראשונות, אכן, המערער התכוון לפסלות מתוקף ניגוד עניינים אתי כפי שמתואר במאמרה של ד"ר לימור זר-גוטמן, "ניגוד עניינים אצל שופטים: בין דיני פסלות שופט לאתיקה" (ניגוד עניינים במרחב הציבורי: משפט, תרבות, אתיקה ופוליטיקה 429 (דפנה ברק ארז, דורון נבות ומרדכי קרמניצר עורכים, המכון הישראלי לדמוקרטיה, 2009)) (להלן: זר-גוטמן).
6. חשוב לציין שמאמרה של זר-גוטמן קיבל תוקף כמקור משפטי – "בשורה של החלטות קבעה הנציבות, כי יש מקום לקבל את ההבחנה שהציעה ד"ר לימור זר גוטמן בין ניגוד עניינים משפטי, מכוח דיני פסלות השופט מלשבת בדין, לבין ניגוד עניינים אתי", נא ראי מענה מיום 17.6.15 של נציבות תלונות הציבור על שופטים לשאלת אחד מנשיאי בית המשפט, הרצ"ב כנספת 1.
7. ע"פ זר-גוטמן, מבחן הפסלות המשפטי המשתקפת מסעי' 77 לחוק הוא מבחן משוא הפנים המשקף בעיקר נקודת מבט אישית-פרטנית לפיה לצדדים זכות למשפט הוגן ע"י שופט נייטרלי ללא משוא פנים, תחת אובייקטיביות שיפוטית, והוא בסמכות כב' הנשיאה.
8. לעומת זאת, המבחן האתי הוא מבחן הפגיעה במראית פני הצדק ומשקף רָך את נקודת המבט הקולקטיבית ומבטא בכך את אידאל ההתנהגות האתית של שופט שאליו יש לשאוף, וע"פ זר-גוטמן הוא איננו בסמכות כב' הנשיאה אלא בסמכות הגורמים האחראים על אתיקה.
9. למערער נודע על מאמרה של זר-גוטמן רק לאחר הגשת הערעורים, ולכן לא ידע להבחין בין מבחן משוא הפנים שבסעי' 77 לחוק בתי המשפט ושהוא בסמכות כב' הנשיאה ותוצאתו שהשופט לא יכול לדון באף מקרה של המערער, לבין מבחן הפסלות ע"פ מבחן מראית פני הצדק, שבו אין מניעה

לשופט לדון בעניינים אחרים של המערער, וכי במקרה הנדון עליו להעביר את התיק למותב אחר, שזה הסעד שביקש המערער בערעוריו.

10. לכן פסק הדין מעלה שאלות הדורשות את הבהרת כב' הנשיאה, ובהתאם את הנמקתה – האם המבחן האתי של מראית פני הצדק הוא בסמכות כב' הנשיאה, והאם היא דנה בכלל בשאלה זאת?

11. השאלות עולות כי (א) יש סתירה פנימית בפסה"ד, (ב) אין כל דיון בשאלה זאת, וגם אין כל הנמקה, אלא רק קביעה ללא כל נימוק, ובאופן מעורפל מאוד, שלא ברור למה היא מתייחסת בהיותה כוללת מאוד, ולכן לא ברור אם טענות המערער, שכאמור הוצגו בפסה"ד באופן שונה לגמרי, נדונו בראי מבחן משוא הפנים בלבד, או גם במבחן מראית פני הצדק לעניין ניגוד העניינים האתי, שע"פ זר-גוטמן וע"פ סעי' 77 לחוק בתי המשפט, כלל לא בסמכות הנשיאה.

12. הסתירה הפנימית בפסה"ד היא בסעיף 7 לפסה"ד. בסיפא של סעי' 7 טוענת כב' הנשיאה שאין מקום לדון בסוגיית שכרם ופועלם של שופטים עמיתים במסגרת ערעור פסלות ע"פ סעי' 77 לחוק בתי המשפט, וזאת גם ע"פ זר-גוטמן. ואולם בסעי' 7 רישא לפסה"ד, מתייחסת כב' הנשיאה בכלליות רבה מאוד לטענות המערער שפרטה קודם בתמצות רב מאוד, מבלי להבחין בין טענותיו השונות, כך שלא ניתן לדעת לאיזה טענה מתייחסת האמירה בדבר אי הפגיעה במראית פני הצדק, קל וחומר כשלא נעשה כל דיון ואין כל הנמקה לעניין ניגוד העניינים האתי, שכאמור לעיל, לגביה יש התייחסות ספציפית רק בסוף סעי' 7 לפסה"ד. וכידוע, וע"פ דין, התייחסות ספציפית גוברת על התייחסות כללית.

13. אם כב' הנשיאה התייחסה למבחן מראית פני הצדק, אזי, יש אין כל הנמקה אלא רק קביעה ללא כל נימוק וללא כל התייחסות פרטנית, וכפי שנימק המערער בשני ערעורי הפסלות, למשל בסעי' 121 לע"א 6579/20, לפיו קביעה כמו "פלוגי נהג שלא כדין" איננו נימוק כמחויב ע"פ דין (ע"א (נצ') 08/27 גדעון רוזה נ' בנק הפועלים, עמ' 10, להלן ולעיל: פס"ד גדעון רוזה).

14. כמו כן, ברור שפסה"ד לא עומד במבחן ההנמקה שנקבע בדין, למשל, ע"פ סעי' 11 לפסה"ד של כב' הנשיאה ברע"א 290/15 ברנד פור יו בע"מ נ' רמי לוי (להלן: פס"ד ברנד פור יו) או ברע"א 3337/12 ליברפול נכסים נ' עידן פרויזור, והדבר מחזק את השאלה לפיה כב' הנשיאה לא התייחסה כלל למבחן זה ביחס לשאלות ניגוד העניינים האתי.

15. חיזוק נוסף לעניין שפסה"ד לא מתייחס ולא דן כלל במבחן מראית פני הצדק האתי עולה מכך שמפסה"ד הושמטו כל העובדות וכל הטענות המהותיות ביותר שיש בהן לראות פגיעה ברורה במראית פני הצדק.

16. למשל, ששכרה הכולל של השופטת עמיתה דותן לכל ערעור הוא כ-165 ₪ בלבד למרות שכדי ששופט יעשה עבודתו נאמנה בערעורי המבקש וייתן פס"ד ראוי וכדין נדרשות עשרות שעות, כשרק על הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור שהגיש המערער בע"א 48661-03-19 נדרשות כ-40-50 שעות ע"פ דברי עו"ד אריה לוי, ב"כ הנתבעים 1-8, בדיון ביום 8.12.15 (פרי' דיון 8.12.15 עמ' 16 ש' 3)

שהוא עו"ד בעל ניסיון של למעלה מ-42 שנה (וגם שופט צבאי), וכי השופטת עמיתה דותן אפילו לא התכוונה לתת החלטה בבקשה כי התכוונה לקיים את הדיון בערעור בלי לתת כלל החלטה בבקשה. עניין זה צוין בסעי' 79 לכתב הערעור ונתמך בתצהיר ונמצא בנט המשפט. יש לציין שתצהירו וראיותיו של המערער שהשופט קמא פסל ולא קיבל לתיק מוכיחות את כל עילות התביעה ואת כל הסעדים שנתבעו ברחל בתך הקטנה.

17. וחיוזק נוסף לכך שכב' הנשיאה לא התייחסה כלל למבחן מראית פני הצדק במובנה האתי היא השמטת הפרטים הקטנים אבל המהותיים ביותר והם העיקר בהיותם מציגים את כל התמונה הנכונה והאמיתית ובהיותם סותרים את ההיגיון ואת השכל הישר, לפיהם השופטת עמיתה דותן הורתה למערער לצמצם בע"א 48661-03-19 את כתב ערעור בן 52 עמודים על פס"ד באורך 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים ל-10 עמודים בלבד, כשאחת מהחלטות הביניים עצמה באורך 9 עמ' ודנה בפסילת תצהיר העדות הראשית וראיותיו של המערער והיא נשוא הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור שרק היא עצמה באורך כ-10 עמ', וכן לצמצם בע"א 60400-02-20 את כתב הערעור שאורכו כ-40 עמ' על פס"ד באורך 18 עמ' ועל 13 החלטות ביניים ל-10 עמ', אלא התייחסה רק למובן הדיוני של החלטות אלו.

18. ויוער שהנשיאה השמיטה את הפרטים הקטנים והמשמעותיים ביותר לעניין מספרי העמודים של כתבי הערעור למרות בקשתו המפורשת של המערער בשני הערעורים לכלול אותם בפסה"ד - בסעי' 6 לכתב הערעור בע"א 6579/20 ובסעי' 6 לכתב הערעור בע"א 6580/20, וגם עניין זה מחזק את הטענה שכב' הנשיאה לא דנה כלל בשאלת ניגוד העניינים האתי.

19. "עקרון ערך הביניים" המתמטי אומר, שפונקציה רציפה (שאין בה קפיצות נקודתיות) שיוצאת נניח מהערך 3 ומגיעה נניח לערך 10, חייבת לעבור למשל דרך הערך 7, שהוא ערך הביניים לצורך הדוגמה

20. ברור ששופט עמית שמרוויח לתיק 10 שקלים על כל הטיפול בתיק גם אם הוא נדרשים 100 שעות נמצא בניגוד עניינים, ומנגד ברור ששופט שמרוויח 5000 ₪ לכל שעה שהוא עובד על התיק לא נמצא בניגוד עניינים. מהו אם כן ערך הביניים שבו יש מעבר ממצב של ניגוד עניינים למצב בו אין ניגוד עניינים?

21. ולכן, עולות השאלות המשפטיות האתיות הבאות שנכללו בערעור ושעליהן לא ניתן פסק דין הן:

21.1. האם ניתן לקבוע דיכוטומית ערך ביניים לעניין שכרו של שופט עמית לגבי כל התיקים, היינו מעל שכר זה השופט לא נמצא בניגוד עניינים, ומתחת לערך זה הוא כן נמצא בניגוד עניינים.

21.2. אם לא ניתן לקבוע ערך ביניים זה, מהם המבחנים לקביעת ערך הביניים ביחס לשכר של שופט עמית כדי שלא יהיה בניגוד עניינים או לחלופין להיותו בניגוד עניינים? האם ניתן לקבוע שכר מינימום כזה? ואם ניתן, ע"פ איזה מדדים? האם יקבעו לכל מקרה לגופו? או שיהיה שכר מינימום כמו למשל שכ"ט מינימאלי הקבוע בלשכת עוה"ד.

- 21.3. האם 165 נ"ש כשכר כולל לטיפול בכל ערעור מסוג הערעורים שהמערער הגיש על פסקי הדין של השופטים מיכאל תמיר וסגנית הנשיא השופטת סיגל רסלר זכאי מהווים שכר שבגינן השופטת דותן בניגוד עניינים?
- 21.4. האם שופט שיודע שהוא פועל בניגוד עניינים ויודע שלא יוכל לעשות את עבודתו נאמנה וכראוי הוא פסול מטעם של ניגוד עניינים אתי? האם גם מטעם של משוא פנים?
- 21.5. האם שופט שנותן הוראה לבעל דין ביודעו שלא ניתן לקיימה מבלי לפגוע קשות בזכויותיו המהותיות והדיניות של בעל הדין היא עניין אתי או משוא פנים?
22. מכיוון שפס"ד ראוי וצודק היה צריך לדון בכל השאלות הנ"ל תוך שהוא מביא את העובדות והטענות העיקריות, ואח"כ ליישמן למקרה הקונקרטי, אזי עלו השאלות אם כב' הנשיאה פסקה גם בעניין ניגוד העניינים מכיוון שפסה"ד לא העלה אותן כלל ולא דן בהן בכלל - הן כי הדבר לא בסמכותה, הן כי מפסה"ד הושמטו כל העובדות והטענות המהותיות ביותר ההכרחיות לדיון זה וליישומו במקרה הקונקרטי, והן כי פסה"ד לא דן בכלל בשאלות הנוגעות בדבר (סעי' 21 רבתי לעיל) והן לאור הסתירה בסעי' 7 לפסה"ד כמצוין בסעי' 12 לעיל.
23. באם כב' הנשיאה אכן דנה בשאלת ניגוד העניינים האתי, הרי שמבוקש לנמק את הכרעתה בעניין שכן בפסה"ד אין כל נימוק, והרי "להנמקה חלק חשוב בתהליך של גיבוש ההחלטה ובלעדיה לא ניתן לומר שזכה להתברר בביהמ"ש". (רע"א 1982/05 מקומון קול הצפון נ' פלוני).
24. הצורך במתן החלטה בבקשה זאת נובע מכך שהמערער טוען לעיוות דין קשה ועוול גדול הנובע מניגוד עניינים קשה וחריף זה, וע"פ זכותו למשפט ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה המקנה לו זכות יסוד זאת, ולהביא את עניינו לטריבונל המוסמך והמתאים באם אין בסמכותה של הנשיאה לדון בשאלות מתחום האתיקה כמפורט במאמרה של זר-גוטמן, ואף לפנות למחוקק בעניין זה, ובמיוחד לאור הנתונים הקונקרטיים שבשני כתבי הערעור ובנספחיהם.
25. לאור כל האמור לעיל, מבוקש מכב' הנשיאה להבהיר ולנמק כמבוקש בבקשה זאת.
26. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.
27. לבקשה לא מצורף תצהיר שכן כל כולה מבוססת על עובדות ואסמכתאות שבפני ביהמ"ש הנכבד ובנט המשפט, ואם יידרש, יוסיף תצהיר, ובלבד שהבקשה לא תדחה מטעם זה בלבד.

אילן קירשנבאום,
המערער בשני הערעורים.

נציבות תלונות הציבור על שופטים

לשכת הנציב פרופ' אליעזר ריבלין
משנה לנשיא בית המשפט העליון (בדימוס)

ל' סיון, תשע"ה
17 יוני, 2015

אחד מנשיאי בית המשפט פנה לנציב וביקש את התייחסותו לשאלה אם על שופט לגלות לבעלי הדין כי קרוב משפחתו מועסק בפרקליטות או בעירייה. וכך השיב הנציב לנשיא:

הריני מודה לך על פנייתך בנושא הנדון. אנסה להביא בפניך את העקרונות שנקבעו בהחלטות הנציבות בעבר ואציע מענה לשאלות הספציפיות שעוררת.

אשר למתווה העקרונית: קיימת הבחנה בין עילה לפסלות שופט – נושא שאינו בתחום התייחסותה של הנציבות – לבין החשש לניגוד עניינים אתי. ניגוד עניינים אתי עשוי להתקיים גם במצבים בהם אין חשש ממשי למשוא פנים וממילא אין החוק מחייב פסילת שופט. בשורה של החלטות קבעה הנציבות, כי יש מקום לקבל את ההבחנה שהציעה ד"ר לימור זר גוטמן בין ניגוד עניינים משפטי, מכוח דיני פסלות השופט מלשבת בדין, לבין ניגוד עניינים אתי (לימור זר-גוטמן "ניגוד עניינים אצל שופטים: בין דיני פסלות שופט לאתיקה" ניגוד עניינים במרחב הציבורי: משפט, תרבות, אתיקה ופוליטיקה 429 (דפנה ברק-ארו, דורון נבות ומרדכי קרמניצר עורכים, המכון הישראלי לדמוקרטיה, 2009)).

כפי שציננה המחברת, ניגוד עניינים אתי, להבדיל מניגוד עניינים משפטי, נוצר מקום בו יש בהתנהלות כב' השופט פגיעה במראית פני הצדק מנקודת מבט כללית-קולקטיבית של כלל הציבור שאת אמונו מבקשת מערכת השפיטה. לדעתה, ייתכנו מצבים שלא הוכרו בדיני פסלות השופט כמקיימים אחר המבחן של "חשש ממשי למשוא פנים", אך עדיין נוצר בהם ניגוד עניינים אתי. במצבים אלה, מטילה האתיקה השיפוטית על השופט חובה אתית שלא להיעצר בדיני הפסלות, אלא להמשיך וליישם גם את המבחן לקביעת ניגוד עניינים אתי.

ובלשונה:

"מיד כשגודע לשופט על הנסיבות היוצרות את ניגוד העניינים האתי, חובה עליו ליידע את הצדדים על כך ובאופן ברור ומלא. על השופט להמשיך ולציין לפני הצדדים כי, למיטב הבנתו, לפי דיני פסלות השופט אין עילת פסלות לפי סעיף 77 לחוק בתי המשפט, אך כיוון שלדעתו יש בישיבתו בדין במקרה זה משום פגיעה במראית פני עשיית הצדק, הוא מציין את הנסיבות לפני הצדדים. על השופט גם לציין לפני הצדדים כי פתוחה לפניהם הדרך להגיש לבית המשפט בקשת פסלות" (שם, בעמודים 443-444).

האתיקה המקצועית מחייבת את השופט ליידע את הצדדים גם בהתקיים חשש מפני פגיעה במראית פני הצדק – למשל במקרים בהם קיימת היכרות מוקדמת בין שופט לבין אחד מבעלי הדין או בינו לבין מי שמייצג את בעל הדין באופן ישיר או עקיף. כך למשל מצאנו שקמה לשופט החובה לגלות לצדדים כי בת דודתו עובדת כעורכת דין במשרד עורכי הדין שמייצג את אחד הצדדים במשפט. כך גם סברנו, במקרה אחר, כי בתיק בו נתבע משרד ממשלתי ונדונה השאלה אם מפקחי המשרד קיימו את חובתם החוקית, ראוי היה שהשופט יגלה לצדדים כי רעייתו הייתה מועסקת בעבר כמפקחת באותו משרד. לעומת זאת, העובדה שהשופט מקבל שירותים מגוף ציבורי גדול שהוא צד למשפט, כמו קופת החולים, אינה מטילה עליו חובת גילוי וכך גם העובדה שהוא צורך חשמל המסופק על ידי חברת החשמל שהיא צד במשפט.

ומכאן לדוגמאות שאתה מביא. נראה, כי העובדה שיש לשופט קרוב משפחה העובד בפרקליטות המדינה, בפרקליטות המחוז או בעירייה המקומית – מחייבת גילוי, כאשר אותו קרוב מועסק במחלקה המטפלת בסכסוך נשוא המשפט. לא כך מקום בו הקרוב עובד במחלקה אחרת, של העירייה, של פרקליטות המדינה או של פרקליטות המחוז, שאין לה קשר לטיפול בסכסוך נשוא המשפט. כשאין קשר ישיר או עקיף, פטור בדרך כלל השופט מחובת הגילוי. דין פרקליטות המדינה או פרקליטות המחוז שונה מדינו של משרד עורכי דין ונדרשת זיקה קונקרטית לנושא שנדון במשפט כדי שתקום חובת הגילוי. יחד עם זאת, כשלשופט עצמו עניין אישי בהחלטות כלשהן עם גוף כאמור לרבות המדינה עצמה, חובה עליו לגלות זאת לצדדים. במקרה כזה אין להבחין בין זרוע המדינה לבין צד רגיל להליך (ראו החלטתנו בתיק 930/11 שפרפרזה עליה פורסמה בעמדת נציב 1/11 באתר האינטרנט של הנציבות).

שני כללי ברזל ישימים כאן: ראשית, "אם יש ספק – אין ספק" – וחובת הגילוי מתקיימת. שנית, השכל הישר אמור לסייע בהבחנה בין המקרים בהם האתיקה מחייבת גילוי נאות לצדדים לבין המקרים בהם השאלה לא מתעוררת.

ככלל, יש יתרון מעשי בגילוי מראש על פני גילוי בדיעבד לאחר בדיקה שעורכים הצדדים. גילוי מראש אינו מעורר בדרך כלל בקשת פסילה והוא מתקבל בהכנה. לעומת זאת, גילוי בדיעבד, לאחר שניתנה החלטה בתיק, עלול לעורר חששות בלב הצדדים.

KEREN BAKSHI

רשמת הוצאה לפועל תל - אביב

ילידת שנת 1976.

בשנת 1994 סיימה את לימודיה התיכוניים.

בשנים 1994 עד 1996 שירתה בצה"ל.

בשנת 2001 סיימה את לימודי המשפטים במסלול האקדמי המכללה למינהל.

בשנים 2001 - 2002 התמחתה במשרד עורכי דין.

בשנת 2002 הוסמכה כעורכת דין.

בשנים 2002 - 2014 עבדה כעורכת דין שכירה בתחום אזרחי/ליטיגציה, אכיפת חובים, חדלות פירעון והוצאה לפועל.

בחודש אוגוסט 2014 מונתה לכהונת רשמת ההוצאה לפועל בלשכת ההוצאה לפועל בתל אביב.
יעל טימנס

הרשמת יעל טימנס

Yael Themans

רשמת הוצאה לפועל תל-אביב

נולדה בשנת 1977

בשנת 1995 סיימה את הלימודים התיכוניים באולפנית ת"א

בשנים 1995-1996 שירתה בשירות לאומי

בשנת 2001 סיימה את לימודי המשפטים באוניברסיטת בר-אילן במסלול חטיבה עסקית

בשנת 2002 סיימה תואר מוסמך במשפטים (מסלול מסחרי) באוניברסיטת בר-אילן

בשנים 2001-2002 התמחתה במשרד אזרחי

בשנת 2002 הוסמכה כעורכת דין

בשנים 2002-2006 עבדה כעורכת דין שכירה במשרד פרטי

בשנים 2007-2008 עבדה כעוזרת משפטית של כבוד השופט ד"ר עמירם בנימיני בביהמ"ש המחוזי בתל אביב

בשנים 2008-2014 עבדה כעוזרת משפטית של כבוד סגנית הנשיאה השופטת נועה גרוסמן בביהמ"ש השלום בתל אביב

בחודש מרץ 2014 מונתה לכהונת רשמת בלשכת ההוצאה לפועל בתל-אביב-יפו

שרון קרן

הרשם שרון קרן

SHARON KEREN

רשם הוצאה לפועל תל אביב

יילד בחיפה בשנת 1973

בשנת 1991 סיים את לימודיו התיכוניים בבית הספר הראלי העברי בחיפה.

נספח י"א

קלרית ת"ס
כד' הרשמת
יעל טימנס

↑

השופט טל חבקין

TAL HAVKIN

שופט בית משפט השלום תל-אביב

נולד בשנת 1978 בישראל.

בשנת 1996 סיים את לימודיו התיכוניים בבית ספר תיכון "מור" - מטר ווסט רעננה.

בשנים 1996 עד 2000 שירת בצה"ל.

בשנת 2004 סיים בהצטיינות לימודי תואר ראשון במשפטים באוניברסיטת תל אביב.

בשנים 2004 עד 2005 התמחה בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו.

בחודש יוני 2005 הוסמך כעורך דין.

בשנת 2006 סיים בהצטיינות לימודי תואר שני במשפטים באוניברסיטת תל אביב.

בשנים 2005 עד 2007 שימש עוזר משפטי בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו.

בשנים 2007 עד 2010 עבד כעורך דין במשרד עורכי דין.

בשנת 2010 סיים בהצטיינות לימודי תואר שני בפילוסופיה באוניברסיטת תל אביב.

בשנת 2011 סיים בהצטיינות יתרה לימודי תואר שני במשפטים באוניברסיטת קולומביה, ארצות הברית.

בשנים 2004 עד 2013 שימש לסירוגין עוזר הוראה ומתרגל בקורסים שונים ובהם שיטות משפט, משפט מנהלי, דיני נזיקין וסדר דין אזרחי.

בשנים 2011 עד 2014 שימש עוזר משפטי בבית המשפט העליון.

חיבר מאמרים וספרים בתחום המשפט הדיוני.

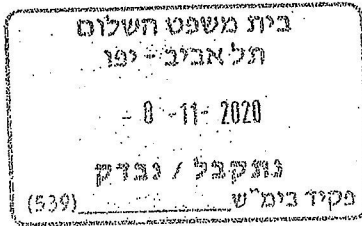
בחודש דצמבר 2014 מונה לכהונת שופט בתי משפט השלום בתל-אביב-יפו.

נספח 'א'

ת"א 3"

19550-11-20

בבית משפט השלום בת"א

המבקש, החייב:

אילן קירשנבאום ת"א
כתובת להמצאה: ת"א 16166 מיקוד 6116101
מרה' קצף 43 ת"א
נגד

המשיבה, הזוכה:

אביב ניהול ואחזקת מבנים (א.נ.מ.) בע"מ ח.פ. 514778117
בשם נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 ת"א
ע"י ב"כ עו"ד דוד סלטון, מרח' שלמה בן יוסף 27 ת"א
נייד - 052-6732109 פקס - 03-5174378

בקשת רשות ערעור

מוגשת בזאת ברי"ע על החלטת מיום 15.10.20 של כב' הרשמת יעל טימנס מלשכת ההוצל"פ בת"א בתיק הוצל"פ 534346-01-20 בגין סירוב סדרתי לזמן עדים לחקירה נגדית בדיון "פרעתי", ועל הגדלת חובו של המבקש-חייב ללא כל ראיה או נימוק מצד ב"כ הזוכה וללא קבלת תגובת המבקש (להלן: הרשמת, תיק ההוצל"פ, ההחלטות).

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"א [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אחיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

ההחלטה מיום 15.10.20 רצ"ב כנספח 1.
ההחלטה מיום 15.10.20 הומצאה לי ביום 18.10.20.

ואלו נימוקי הבקשה:

רקע עובדתי בתמצית:

1. הזוכה לכאורה שימשה לטענתה כמתחזק וכנציגות הבניין משנת 2015, כשאבי זעפרני הוא הבעלים ומורשה החתימה שלה (ראו יפוי הכוח ונספחים 2, 3 ו-4 לנספח 4), והגישה ביום 1.1.19 תביעה בשם נציגות הבית המשותף (ראו עמ' 1 לנספח 1 לנספח 4) בפני המפקחת על המקרקעין כנגדי בעילות שונות, כשאת כתב התביעה כתב עו"ד דוד סלטון עצמו, שייצג את הזוכה לכאורה הן בהליך קמא והן בתיק ההוצל"פ. יפוי הכוח רצ"ב כנספח 2.
2. בהליך ת.א. 58594-03-14 שהגשתי כנגד הנציגות הבניין ונגד אבי טל וחניה גודס ששימשו כתברי נציגות בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה, ניתן ביום 19.12.20 פס"ד בו חויבה הנציגות לשלם לי פיצוי בסך כ-32,071 ₪ ואני חויבתי בהוצאות לזכות חניה גודס ואבי טל בסך 17,550 ₪ כל אחד.

3. בחליף קמא נפסקו הוצאות שונות לחובתי, והזוכה-משיבה פתחה ביום 29.1.20 את תיק ההוצל"פ לגביית ע"ס 1000 ₪ למרות שעמדה לי זכות קיזוז כנגד הנציגות בידיעת הזוכה/נציגות.

4. לאחר שהודעתי לעו"ד סלטון על זכות הקיזוז העומדת לי, אצו-רצו הניה גודס ואבי טל והמחו את זכותם לטובת נציגות הבית המשותף.

5. ביום 12.5.20, הגעתי לרחוב אבא אחימאיר 15 בת"א שפירסם אבי זעפרני כמשרדה של הזוכה לצורך הסדרת תשלומים הדדית, אולם התברר שלזוכה אין בכלל משרד בכתובת זו. ויודגש – במהלך כל חליף קמא טענתי שמדובר בחוזה למראית עין של המתחזק אבל המפקחת על המקרקעין שללה את זכותי לגילוי מסמכים ומענה על שאלונים ומנעה ממני להוכיח זאת. הוגשו ערעורים.

6. במקביל נשלחה לאבי זעפרני מכתב רשום עם בקשה מטעם מומחית רואת חשבון מטעמי לעיון במסמכי הנציגות ובחשבונות הבנק, אולם הוא לא הלך לדואר לקחת את הדואר הרשום, וגם לאחר שהבקשה הומצאה לו שוב ע"י שליח במסירה אישית ביום 23.7.20 הוא לא הגיב עד היום. מכתבה של המומחית מטעמי רצ"ב **כנספח 3**.

7. ביום 20.5.20 הגעתי למשרדו של עו"ד סלטון לבצע המצאה ולדבר איתו בעניין זה ובשאר החיובים, אולם הוא סירב לצאת מחדרו ולפגוש אותי.

רקע עובדתי בתיק ההוצל"פ:

8. ביום 27.5.20 הגשתי בקשה לסגירת התיק וביטול כשה"ט שנגבה ממני בתיק ההוצל"פ בנימוקים המבוססים בין השאר על סעי' 2 לחוק המחאת חיובים, וכי ההוצאות צריכות להיות משולמות לחשבון הבנק של הנציגות ולא לחשבונה של חברת אביב ניהול בע"מ, ובה כללתי גם 2 תצהירים של זעפרני מן העבר הרחוק בהליכים אחרים, וביקשתי שהמשיבים יגישו את תשובתם בתמיכת תצהיר שכן עו"ד סלטון נוהג להגיש תגובות ללא כל תצהיר תומך, ובהחלטתה מיום 27.5.20 הורתה הרשמת לזוכה להגיב, וכי "כל טענה עובדתית תהא נותמכת בתצהיר". הבקשה והעמ' הרלוונטים בלבד של נספחיה רצ"ב **כנספח 4**. ההחלטה מיום 27.5.20 רצ"ב **כנספח 5**.

9. בסעיפים 20 ו-21 לבקשתי מיום 27.5.20 (נספח 4), ולאור ניסיוני עם עו"ד סלטון והנפשות הפועלות, ציינתי במפורש שבכוונתי להגיב לכל תשובה של הצד שכנגד לאור התנהלותו של עו"ד סלטון ומרשו, שהדין והאמת ממנו והלאה, ואף הבאתי דוגמאות להתנהלותו זאת (ראו גם סעי' 76 בהמשך).

14. עו"ד סלטון הגיש תגובה הכוללת עיוותים קשים של המציאות העובדתית והמשפטית, ללא תצהיר עדות ראשית תומך של אבי זעפרני, אלא של הגב' הניה גודס בלבד. יצוין שאבי זעפרני לא הגיש תצהיר עדות ראשית גם בחליף קמא בפני המפקחת.

15. לפיכך, הגשתי את תשובתי, וביקשתי מפורשות לקיים דיון ולזמן לחקירה נגדית את אבי זעפרני ואת הניה גודס, וכן לחקור גם את עו"ד דוד סלטון עצמו.

10. בהחלטתה מיום 14.7.20 הכוללת משפט אחד ויחיד, קיבלה הרשמת את בקשתי לקיום דיון, "אני קובעת הבקשה בטענת "פרעת" לדיון בפני ליום 16.9.20 בשעה 10:00", אולם לא אמרה דבר בהחלטתה לעניין זימון העדים. (הדיון נדחה, הרשמת נכנסה לבידוד). ההחלטה רצ"ב כנספת 6.
11. לפיכך, הגשתי ביום 22.7.20 בקשה הכוללת מסי עתירות, וביניהן בקשה מפורשת לזימון אבי זעפרני, הניה גודס לחקירה נגדית, ולחקירת עו"ד סלטון, בנימוקים שאבי זעפרני לא מתייצב כלל לחקירות ורק מוגשים בשמו כל מיני ניירות, ולא הגיש תצהיר עדות ראשית בהליך קמא ולא הופיע כלל לדיונים, וכי עו"ד סלטון נדרש גם הוא לחקירה, וכי בעבר נעדר ושלח מישהי אחרת במקומו.
12. בהחלטתה מיום 23.7.20 שוב סירבה הרשמת שוב לזמן את העדים, והתעלמה לחלוטין מהבקשה לזימון אבי זעפרני (הזוכה), ולגבי העדים כתבה: "באשר לזימון העדים – הגב' גודס ממילא הגישה תצהיר מטעמה, כך שעליה להתייצב לעדות בדיון שייקבע. לזימונו של עו"ד סלטון לעדות, על החייב להגיש בקשה מפורטת, המפרטת את הצורך בעדותו". ההחלטה מ-23.7.20 רצ"ב כנספת 7.
13. לאחר הגשת תגובת עו"ד סלטון, הגשתי ביום 24.9.20 תשובה עם שאלת הבהרה: "כמו כן, ההחלטה מיום 23.7.20 לא מתייחסת לבקשתי לזימונו של אבי זעפרני לחקירה נגדית, ויש התייחסות רק להניה גודס. לפיכך אבקש את הבהרת כב' הרשמת האם הוצא או יוצא לאבי זעפרני זימון או שלא, כי לא הבנתי מההחלטה אם יזמנו לחקירה עדים נוספים על הניה גודס."
14. וביום 1.10.20 נתנה הרשמת החלטה בה "החייב יגיש בקשה מסודרת ומנומקת באשר לעדים אותם מבקש לזמן". ההחלטה מיום 1.10.20 רצ"ב כנספת 8.
15. לפיכך, הגשתי ביום 14.10.20 בקשה מנומקת לזימון עדים המסתמכת על הדין ופסיקת ביהמ"ש העליון, ואני חוזר על הנימוקים גם לטובת הבקשה והערעור הנוכחיים, ולנוחיות ביהמ"ש הנכבד יצוטטו בסי' 16 עד 33 להלן נימוקיה הרלוונטיים. הבקשה עצמה כולל נספחים רצ"ב כנספת 9.
- לגבי אבי זעפרני:
16. עו"ד סלטון לא הודיע אם אבי זעפרני מתכוון להגיע להיחקר, וכבי' הרשמת לא הבהירה אם התצהירים שהגשתי במסגרת בקשתי מהווים תצהירים תומכים בתגובה, לפיכך נאלצתי לבקש את זימונו בהעדר ידיעה, וכדי לחסוך לי את זמן הכנת החקירות.
17. אבי זעפרני הדירקטור היחידי ובעל 100% של מניות חברת אביב ניהול בע"מ, זוהי בעצם חברת יחיד, שכן הוא היחידי שיוזע מידעה אישית את כל הפרטים, היה באספות הדיירים, למשל, כתב פרוטוקול, וגם העלים אותו, והוא טען שהוא הנציגות ע"פ התצהיר שצורף לבקשה. נסח מרשם החברות צורף בליווי תצהיר תומך לבקשתי הראשונה מיום 27.5.20. נסח מרשם החברות הוא נספח 2 לנספח 4.

18. ע"פ כב' הנשיא לשעבר א. גרוניס בע"א 4197/06 שירותי בריאות כללית ואח' נ' אהרון משה (להלן: **פס"ד בריאות כללית**), הותר זימון הצד שכנגד לעדות כי בדרך כלל הם "בעלי הידע הרב והאינטימי ביותר לגבי עובדות הסכסוך", וכי הימנעות מהעדותם "מקשה על בית המשפט למלא את תפקידו הראשי והוא חשיפת האמת" (שם בעמ' 839 מול האות ג).

19. לפיכך, וכדי שתהיה לי אפשרות להוכיח מרכיבים שונים של בקשתי, אני צריך לחקור את הזוכה, אולם עד כמה שהדבר מגוחך לחלוטין ומנוגד למושכלות היסוד של המשפט וההליך השיפוטי, הזוכה לכאורה בתיק והעד שאצלו אמורים להיות כל הנתונים נמנע מלתת תצהיר במסגרת התגובה, וקל וחומר נמנע מלהגיע ולהיחקר על תצהירו כמחויב.

20. ע"פ סעי' 1(א) וסעי' 7 לפקודת הראיות, אני רשאי לזמן את הזוכה לעדות, וזאת זכותי, ובמקרה זה אף חובתי.

21. בפס"ד **בריאות כללית התייחס** כב' השופט גרוניס למקרה שבו נתבע לא מגיע כלל להעיד חקירה ראשית או להיחקר על תצהיר העדות הראשית שמסר, וכי התובע יכול לתקן עניין זה ע"י בקשה לזימונו של הנתבע לחקירה נגדית, ועל ביהמ"ש ככלל להיעתר לבקשה זאת.

22. יש להבחין בין מקרה שצד להליך מגיע לחקירה נגדית על תצהירו, ואז אין לזמנו לחקירה, לבין מקרה שהוא לא מגיש בכלל תצהיר (עדות) לדיון ולא נחקר, ואז המבקש כן רשאי לזמנו לחקירה שתתנהל כחקירה נגדית, וזה המקרה בעניינינו, ועל כב' הרשמת להיעתר לבקשה (**פס"ד בריאות כללית** עמ' 840 למטה).

23. השופט גרוניס גם קובע בפסק דינו את המקרה בעניינינו, לפיו נתבע שלא יעיד, אם ע"י הודעה שלא יגיע להעיד ואם ע"י הגשת תצהיר עדות ראשית ומשיכתו לפני שלב ההוכחות והודעתו שתצהירו לא ישמש כראיה, "רשאי בעל הדין שכנגד לזמנו כעד" (שם בעמ' 842 מול האות ב). במקרה שלנו, המצב שקול, שכן אף הזוכה לא הגיש תצהיר עדות ראשית, וכמוהו כהודעה שלא יגיע להעיד, ובמיוחד לאור החלטת ביהמ"ש שעד שלא הגיש תצהיר לא יעיד.

24. לגבי אופן חקירת הנתבעים ע"י התובע במקרה כזה, כבר קבע ביהמ"ש כי חקירתם תהיה חקירה נגדית ולא חקירה ראשית (**פס"ד בריאות כללית**, ת"א 1029/09 (מחוזי-ת"א) קד-קו בניין ואח' נ' מבני גאיה יזום ואח', להלן: **מקרה קד-קו**).

25. כמו כן, כב' השופט יונה אטדגי מביהמ"ש המחוזי בת"א כבר קבע במקרה קד-קו, "שבעל דין שמבקש להעיד את יריבו אינו צריך להראות מהי הרלוונטיות של עדותו, ודי בכך שיריבו הוא בעל דין במשפט כדי שהדבר יצדיק את זימונו לעדות.", היינו, עדות הנתבעים רלוונטית באופן מובנה ואינהרנטי להליך (מקרה קד-קו, סעי' 4).

26. אבי זעפרני הגיש את התביעה בשם נציגות הבניין וטוען שהיה נציגות הבניין, ולכן הוא אישית מבוקש לחקירה, והוא היחידי שיכול להעיד ולהיחקר מידיעה אישית, וחקירתו הכרחית ומתבקשת בזאת, וכן חקירתו תתנהל במתכונת של חקירה נגדית.

לגבי חקירת עו"ד סלטון:

27. עקב הסגר המוחלט לא התאפשר לי להגיע למאגר משפטי לחיפוש ובדיקת החלכות בעניין חקירת בא כוח הצד שכנגד, אך למיטב הבנתי הפסיקה קבעה מבחנים לעניין חקירת בא כוח צד בהליך אולם אינני יודע מהם, ואין באפשרותי לבדוק זאת, שכן האוניברסיטאות סגורות, ופעם ניתן היה לגשת למאגר משפטי ב"בית אריאלה" אבל למיטב ידיעתי וזכרוני הם הפסיקו לספק את השירות הזה, ועקב הסגר ומצוקת הזמן בגין הדיון הקרוב שאמור להתקיים ביום רביעי הבא (21.10.20), יש לי בעיית נגישות ולחסיק וגם להגיש את הבקשה בעניין.

28. רק בבוקר הגשת הבקשה לזימון עדים (מיום 14.10.20) נודע לי שהסגר הוארך עד ליום 19.10.20, כשהדיון קבוע ליום 21.10.20 בשעה 9:00 בבוקר, כך שמעשית לא אספיק להגיש הבקשה לפני כן ולקבל את תגובת עו"ד סלטון במועד, ולחשיב עליה.

29. לפיכך, אני מגיש בזאת את הנימוקים מבלי לבדוק אותם יחסית לפסיקה, ואם יהיה צורך, אבקש בעת הדיון לחוסיף נימוקים, ככל שיתאפשר לי לברר את הפסיקה עד אז.

30. לעדי הצד שכנגד יש תשובות קבועות בכל ההליכים כשהם רואים שהם נאלצים להודות במשהו שלא לטובתם, או שעו"ד סלטון מפריע לדיון ועונה במקומם, וכך היה בדיון ההוכחות בהליך קמא, והם עונים "לא יודע, זה העורך דין עשה", "לא יודע, תשאל את העורך דין".

31. למשל, מצורפים שני עמודים לדוגמה מחקירתו הנגדית של אבי טל עד מטעם הצד שכנגד ומפנות אותי לעו"ד שטיפל בתיק (עמ' 6 ש' 18, עמ' 7 ש' 4, 31 במספחים 2 ו-3), ורוב תשובותיו הן "לא זוכר", ומה שיש בגספחים 2 ו-3 הם מדגם קטן מאוד. עמ' 6 לפרוטוקול דיון ההוכחות רצ"ב כנספח 2 לנספח 9 ועמ' 7 לפרוטוקול רצ"ב כנספח 3 לנספח 9.

הערה – רוב עדותו של אבי טל היא עדות שקר, ולא ניתן היה לחקור אותו במגבלות זמן החקירה שהוקצו.

32. כמו כן, אינני יכול כמובן לפרט על מה אני רוצה לחקור את עו"ד סלטון שכן אז ניטול מהחקירה את כל עוקצה ויסוכלו מטרותיה, רק ניתן לומר שהשאלות קשורות לעובדות שאין לגביהן חיסיון עו"ד-לקוח ורק עו"ד סלטון יכול לענות עליהן בהיותו הגורם הפעיל היחידי שהיה באינטראקציה עם הערכאות השונות, וכי הוא כתב דברים בהליך קמא ובמסגרת תיק זה שקשורות להליך זה ולבקשתו נשוא הדיון, ורק הוא יכול לענות על שאלות בגין כי רק לו יש את הידיעה לגביהם.

סוף ציטוט מבקשתי מיום 14.10.20. הבקשה כולל נספחים רצ"ב כנספח 9.

33. ביום 15.10.20 נתנה הרשמת החלטה בה שוב התעלמה לחלוטין מהנימוקים שבבקשתי מיום 10.14.20 שהיא עצמה הורתה לי להגיש, סירבה לזמן את הזוכה ולחקור את עו"ד סלטון, וקבעה ללא כל נימוק "בתום הדיון שיתקיים ביום 21.10.20, יוכל החייב להעלות בקשתו לחקירת עדים נוספים, וככל שאראה צורך בכך – יקבע מועד דיון נוסף". (ההחלטה היא נספח 1).

בסיס עובדתי לעניין הגדלת החוב לא כל פירוט הנסיבות וללא מתן זכות תגובה:

41. עניין ההמצאות ע"י עו"ד סלטון היה נושא מרכזי בחליץ קמא. עו"ד סלטון כמעט כעניין שבשגרה לא היה ממציא לי את כתבי הבי דין ואח"כ היה מבקש החלטות בהעדר תגובה, וכשכבר היה ממציא, היה עושה זאת באיחור ניכר או רק לאחר שהודעתי למפקחת שלא קיבלתי כלום.

42. רק לאחר סיכומי בחליץ קמא, ביקש עו"ד סלטון לצרף קבלות/חשבוניות לכאורה על כל מיני המצאות לכאורה ומבלי שניתנה לי האפשרות להתנגד להן ולחקור לגביהן, שכן למיטב הבנתי וזכרוני, עו"ד סלטון ביקש הוצאות על המצאות שלא בוצעו.

43. לא סביר שחלק מההמצאות אכן בוצעו, ולמיטב הבנתי, הן בוצעו ע"י שליחתן באימייל לאחד מדיירי הבניין והונחו על דלת ביתי, והקבלות/חשבוניות שהוגשו היו מתיקים אחרים של עו"ד סלטון, ורק פרטי התיק הנוכחי נרשמו באופן פיקטיבי על הקבלה/חשבונית.

44. כך למשל, באחד הימים יצאתי לסופרמרקט בסביבות 21:30 ולא היה שום דבר על דלת ביתי, וכשחזרתי בסביבות 22:00 ראיתי את דייר דירה 6 מנסה להתחמק משדה ראייתי, ועל דלתי היתה פתאום בשעה 22:00 איזו כתב בי דין שהוגש.

45. אותו דייר דירה 6 הוא נתבע שכנגד ואף נתן תצהיר עדות ראשית בתביעה העיקרית, אבל לא הגיע לחיחקר על תצהירו שכלל שקרים פוזיטיביים, ובמיוחד לאחר שהרשה לחבריו שאינם גרים בבניין לחנות בבניין כמנהג בעלים במשך כמה שנים, ואח"כ טען בתצהירו שיש מצוקת חניה בבניין.

46. וכך, ביום 22.7.20 הגיש עו"ד סלטון לתיק בקשה לקבלת חשבונית, לא כל נימוק ואו הסבר, וללא כל פרטים על נסיבות הוצאתה, ומבלי שבכלל הודיע לי וגם לא המציא לי אותה, והרשמת אישרה את הגדלת החוב. החשבונית שהוגשה רצ"ב כנספח 10, והחלטת הרשמת רצ"ב כנספח 11.

47. הדבר נודע לי במקרה כשהגעתי ביום 12.8.20 כשהגעתי למזכירות ההוצל"פ לקחת החלטות, והגשתי על המקום בכתב יד שאלות הבהרה למה ניתנה החלטה ללא תגובתי? ולמה לא ניתנה לי זכות תגובה? על מה הגדלת החוב? למה אין הסבר על מה בדיוק הגדלת החוב? על מה מדובר? מתי נוצר החיוב? על איזה יסוד בדין זכאי הזוכה, ולמה אין תצהיר התומך בבקשתו? וכי כללי הצדק הטבעי מחייבים את קבלת תגובתי לפני מתן החלטה בענייני, ובעיקר כשפוגעים בקנייני, וכי מבוקש להורות לעו"ד סלטון לפרט על מה ההוצאה ולספק את כל הפרטים עם תצהיר תומך. ציינתי שאני

יכול להוכיח (כפי שעשיתי בחליכים האחרים) שהנציגות מפברקת אסמכתאות והוצאות. שאלות
הבהרה מיום רצ"ב כנספח 12.

48. התעלמותו של אבי זעפרני מבקשת המומחית מטעמי לעיון במסמכי וחשבוניות הנציגות כהוראת
סעי' 16(ג) לתקנון המצוי החל בבניין, וכהוראת המפקחת בהחלטתה מיום 18.9.19, מהווה חזקה
ואף ראיה להוכחת טענותיי, שכן אם הכל כשורה, מה יש לו להסתיר?

49. ביום 14.8.20 ניתנו שתי החלטות ללא כל ציון לאיזו בקשה היא מתייחסת, לפיה הרשמת לא יושבת
לערכאות ערעור על עצמה וכי יש לערער. כפי שצינתי בפני הרשמת, אינני מחובר באופן מקוון
למערכת ההוצ"פ, ואינני יודע פרטים על מבנה התיק. ההחלטה מיום 14.8.20 רצ"ב כנספח 13.

50. לפיכך ביקשתי את הבהרתה למה מתייחסת החלטה זאת, אולם היא לא הגיבה, ורק לאחר בקשת
לתבחר נוספת, היא ציינה בהחלטתה מיום 15.10.20 (נספח 1) שהחלטתה מיום 14.8.20 מתייחסת
לבקשתי בעניין הגדלת החוב.

51. ביום 16.10.20 שוחחתי עם עו"ד סלטון בטלפון, ושאלתי למה לא המציא לי תגובה שהגיש כמה
שבועות קודם לכן בתיק אחר, והוא אמר שכשיהיה שליח הוא ימציא לי, ולא נתן שום סיבה
מהותית לכך שלא המציא לי בזמן.

52. לדעתי, וע"ס נסיוני עם הצדדים שכנגד בבניין, עו"ד סלטון מחכה שתהיה לו המצאה בתיק אחר,
יבקש לכתוב את שמי על החשבונית כדי להגיש להגדלת החוב בתיק שלי באופן פיקטיבי, ממש
כמו שעשו אבי טל והניה גודס כמפורט להלן.

53. ובאותה שיחה גם שאלתי אותו לגבי החשבונית שהגיש ביום 22.7.20, הוא אמר שהוא לא יודע,
ושהוא לא זוכר. כשביקשתי שיפרט על מה הייתה החשבונית הוא סירב ואמר שהרשמת אישרה.
כששאלתי אם הוא יכול להכניס לתיק כל מה שהוא רוצה ואם זאת הפקרות, עו"ד סלטון ענה "כן".

53. ולגבי ההוצאות הפיקטיביות שהניה גודס ואבי טל גבו ממני כחברי נציגות במרמה: הניה גודס
ואבי טל הצהירו על עלות עבודה של כ-42,340 ש"ח על עלות העבודה, כשהתברר לי אח"כ שמחשבון
הוועד נמשכו אף כ-50,000 ש"ח אך הניה גודס ואבי טל הציגו ראיות תשלום כדין רק על כ-23,200
ש"ח והציגו העתקי חשבוניות פיקטיביות על סך כ-19,140 ש"ח למרות צווי גילוי מסמכים וכשעל
שאר הכספים אין כלל ראיות תשלום. הניה גודס טיפלה בכל הכספים. נראה בבירור שהחשבוניות
הן פיקטיביות ופרי עסקה סיבובית. הצעות המחיר ע"ס 42,340 רצ"ב כנספחים 14 ו-15. ראיות
התשלום החוקיות רצ"ב כנספח 16. החשבוניות הפיקטיביות רצ"ב כנספח 17.

54. הניה גודס ואבי טל הגישו תצהירי גילוי סותרים ושקריים, כשבכל פעם הצהירו משהו אחר לגבי
ראיות התשלום, ולאחר כשנה וחצי של סיפורים טענו בכלל שדיצה הדר (המתחזק לפני אביב ניהול)
איבדה את ראיות התשלום. מהנתונים עולה שאין ראיות תשלום כדין על 19,140 ש"ח, כשעל 4640

ש"ח אין אפילו כל תיעוד חשבונאי. שלושה תצהירי גילוי של הניה גודס רצ"ב כנספח 18. שני תצהירי גילוי של אבי טל רצ"ב כנספח 19.

55. לעניין זה יצוין שבאסיפת הדיירים מיום 8.12.09 הוחלט על עלויות שידרוג חלובי בעלות של כחצי ממה שאבי טל והניה גודס הצהירו בגילוי המסמכים, אך אבי טל והניה גודס סירבו לגלות את הפרוטוקול והוא לא גולה עד היום, וטענו בתצהירם ש"לא מצאו אותו". ראו תצהירי הגילוי שלהם המצורפים כנספחים 18 ו-19.

56. כמו כן, מחשבון נציגות הבניין נעלמו עשרות אלפי שקלים ללא כל עקבות (ראו לעיל בעניין החשבונות הפיקטיביות), וחשבונה מרוקן פעם אחר פעם, פרוטוקולים של אספות דיירים "נעלמים" ואבי זעפריני עצמו, טען שהיה באסיפת הדיירים ביום 22.2.17 ושהוא עצמו כתב את הפרוטוקול האסיפה, וזאת ע"פ תצהיר שהוא עצמו הגיש כראיה באחד ההליכים המקבילים, העלים את הפרוטוקול. התצהיר הוגש במסגרת בקשתי מיום 27.5.20, ראו נספח 4 לנספח 4.

57. יתרה מכך, המומחית מטעמי פנתה עם מכתב דומה גם למתחזק הקודם, דיצה הדר בע"מ, שהיה המתחזק בבניין בזמני העלמות עשרות אלפי השקלים, בבקשה לקבלת פרטי החשבונות הקשורים להיעלמות של כספי שידרוג חלובי וראיות התשלום, אולם כ"ב דיצה הדר בע"מ, מסרב לאפשר זאת, וטוען שדיצה הדר העבירה את כל תיק הבניין לידי גורמים בבניין, אך מסרב לומר למי הועבר התיק תוך שהוא מביא נימוקים המבזים את מעמדו. המכתב לדיצה הדר רצ"ב כנספח 20. התכתובת עם עוה"ד ישראל כהן רצ"ב כנספח 21.

58. גם דיצה הדר בע"מ סירבה לגלות מסמכים למרות צו בימ"ש ולאפשר עיון במסמכים שיגלה לאן נעלמו עשרות אלפי השקלים ללא כל עקבות וללא כל ראיות תשלום כדין.

59. בעלי הדירות משתפים פעולה עם מעשים אלו, אם במעשה ואם במחדל, על רקע ת.א. 58594-03-14 לתיקון חדירת המים לדירתי והנוקים שנגרמו לה.

60. בתיק ההוצל"פ הנדון כאן - הכספים כבר נתפסו ולמיטב ידיעתי הועברו לתיק ההוצל"פ וממתיינים להחלטה להעברתם לזוכה.

נימוקי הערעור:

54. מדובר בבקשה שהיא הליך ביניים שאני יזמתי, ובאנלוגיה, אני התובע או הטוען, והזוכה הוא הנתבע או המשיב. אנלוגיה זאת רלוונטית בשילוב עם פס"ד בריאות כללית לעיל.

55. אבי זעפריני נמנע ממתן תצהיר ומלהגיב לעובדות, ובפס"ד בריאות כללית קובע כ"ב השופט גרוניס שאם הנתבע לא מגיע להעיד, אזי לתובע יש שתי אפשרויות (שם בעמ' 841, מול האות ד').

(א) לבקש מביהמ"ש להעיד את הנתבע, ו**ככלל על בית המשפט להיעתר לבקשה**.

(ב) התובע (מבקש) ימנע מלהעיד את הנתבע (משיב) וכי אז מחדלו של הנתבע מלהגיע להעיד קבל משקל של ממש לחובתו, וכן התובע יוכל לטעון זאת בסיכומיו.

56. בנוסף, השופט גרוניס קבע גם ששתי האפשרויות לעיל אינן חלופיות בהכרח, ועשויות אף להצטבר, היינו התובע יכול גם להעיד את הנתבע וגם לטעון בסיכומיו שהתנהלות הנתבע מחזקת את טענות התובע, ולכן אני יכול לבקש להעיד את זעפרי וגם לטעון לחובתו את העדר תצהיר מטעמו.

57. ויודגש לגבי אפשרות (א) – ביהמ"ש מחויב לזמן את הנתבע ואין מדובר בשיקול דעת ביהמ"ש, וכי זהו הכלל, שכן מדובר בזימון בבעל דין להבדיל מזימון עד מטעם אחד הצדדים.

58. ויודגש לגבי אפשרות (ב) – טענתי טענה זאת בהליך קמא מס' רב של פעמים, לגבי ראיות ועדים רבים שהצד שכנגד היה יכול והיה צריך להביא, אולם המפקחת התעלמה ממנה לחלוטין.

59. הרשמת מוחזקת כיודעת את הדין, ולכן יודעת את פס"ד בריאאות כללית לעיל של הנשיא גרוניס, וגם אם לא, הרי שבבקשתי ציטטתי את פסה"ד והוא הובא לידיעתה.

60. לפיכך, הרשמת פשוט מסרבת לזמן את אבי זעפרי לחקירה, וכדי למנוע מצב בו היא פועלת בניגוד לסעי' 20(א) לחוק יסוד: השפיטה, אזי היא שמה עצמה כשופטת ביהמ"ש העליון שאינו מחויב להכותיו שלו, ופשוט מתעלמת מבקשותיי ומנימוקיי, וזוהי פגיעה מכוונת בזכויותיי הדיניות והמהותיות המובהקות ביותר, ממש כפי שפעלה המפקחת על המקרקעין לאורך כל הליך קמא.

61. אפילו בהחלטתה האחרונה מיום 15.10.20 התעלמה הרשמת מכל נימוקיי שבבקשתי מיום 14.10.20 שהיא עצמה הורתה לי להגיש, ושעה שהיא עצמה צריכה לשאוף לחקר האמת, ולא למנוע את גילוייה, ובעצם, פעלה כמו שפעלה המפקחת על המקרקעין לכל אורך הליך קמא.

62. לכן, גם בהחלטתה האחרונה מיום 15.10.20 לפיה היא תחליט לזמנו אם תראה שיש טעם היא מן השפה ולחוץ, שכן התעלמותה המוחלטת והסדרתית של כבי הרשמת מכל 4 בקשותיי המפורשות לזימון אבי זעפרי, ללא כל נימוק וללא הסבר וללא כל סיבה נראית לעין מעלה חזקה ומעידה שאין לה כל כוונה לזמנו, והתעלמותה המוחלטת מכל הבקשות ונימוקיהן מחזקות טענה זאת.

63. לעניין זה, יש להבחין בין "נימוק" לבין "קביעה ללא נימוק". קביעה ללא נימוק היא טענה כגון "התנהלות פלוני הייתה שלא כדין" שאיננה מנומקת כמחויב וכנדרש ע"פ דין, ודינה להתבטל, (ע"א (נצ') 08/27 גזעון רווח נ' בנק הפועלים, עמ' 10, להלן: פס"ד גזעון רווח).

64. יתרה מכך, ברע"א 3312/04 אשורנס ג'נרל דה פרנס נ' הכונס הרשמי (להלן: פס"ד אשורנס), קבע כבי השופט גרוניס מביהמ"ש העליון כחלק מהרציו של פסה"ד "הגענו לכלל מסקנה כי ככלל אין זה מן הראוי לפצל את ההליך באופן שבהחלטה אחת יצווה התובע להגיש תצהירים וכי ציווי דומה

יושת על הנתבע בהחלטה נפרדת ומאוחרת." (סעי' 19 לפס"ד, עמ' 262, מול האות ה'), ומבחינה זאת, בעניינינו אין זה משנה אם מדובר בהגשת תצהיר עדות ראשית או זימון לחקירה נגדית.

65. ונזכור שכשמבוקש זימון בעל דין לחקירה נגדית, וכי אין צורך למה זימונו רלוונטי שכן ע"פ סעי' 4 למקרה קד-קו לעיל, "שבעל דין שמבקש להעיד את יריבו אינו צריך להראות מהי הרלוונטיות של עדותו, ודי בכך שיריבו הוא בעל דין במשפט כדי שהדבר יצדיק את זימונו לעדות."

66. כמו כן, הרשמת גם לא מנמקת כלל למה אין בנימוקי בקשתי מיום 14.10.20 סיבה מספקת לזמן את אבי זעפריני ולחקור נגדית את עו"ד סלטון, והדבר מעיד על החלטה שרירותית שלא תשתנה.

67. יתרה מכך, נימוקיי בסוף הדיון לא יהיו שונים מאלו שבכל 4 (!) בקשותיי בעניין הנתמכות בתצהיר, ולרשמת לא חסרים נימוקים לצורך זימון העדים, ויכלה לתת את החלטה כבר עתה, והימנעותה מעידה שאין בכוונתה לזמן את אבי זעפריני לחקירה ולאפשר את חקירת עו"ד דוד סלטון.

68. כמו כן, אני נחקר ראשון ולכן יהיו בפני עו"ד סלטון כל תשובותיי לשאלות החקירה הנגדית, ובהנחה שהרשמת תורה על זימונם של אבי זעפריני ועל חקירת עו"ד סלטון, הרי שהם יוכלו לשנות גירסתם ואת עדותם, ובמיוחד כשאבי זעפריני בכלל לא הגיש תצהיר עדות ראשית ולכן יוכל לטעון כל מה שהוא רוצה, וברור שיש בכך לפגוע בגילוי האמת ובמלאכת עשיית המשפט והצדק.

69. כמו כן, ביצוע חקירות הצדדים באופן אותו מתכננת הרשמת ייתן לזוכה יתרון דיוני משמעותי, ומדובר בפגיעה בשוויון הדיוני שייתן יתרון מהותי לא הוגן לצד שכנגד.

70. בנוסף, הרשמת התירה לי להקליט את הדיון, ועצם הבאת חברת ההקלטות, אפילו ללא ביצוע ההקלטה, כרוכה בעלות גבוהה. כמו כן, דיון נוסף משמעו לפחות חצי יום חופשה נוסף מהעבודה, וכן עיכוב נוסף בהחלטה, כך שאם תדחה בקשתי, תוטל עלי ריבית נוספת, ובסיכומי של דבר אגרו לעלויות גבוהות נוספות ומיותרות, שלא לדבר על להתכונן שוב לדיון על כל הכרוך בדבר.

71. כמו כן, ע"פ פס"ד אשורנס, וכדברי כל שופטי ישראל, "הואיל ומשאב הזמן הוא המשאב היקר ביותר מבין המשאבים שמקדישה הרשות השופטת למילוי תפקידיה..." (שם בעמ' 251 מול האות ו'), וכמשתמע מסעי' 19(ג) לחוק ההוצל"פ, מה הטעם לבזבז דיון נוסף, ובמיוחד כשאני נושא בעלות הקלטה הדיון? לפיכך, ברור שהרשמת לא מתכוונת בכלל להורות על זימון אבי זעפריני ועל חקירת עו"ד סלטון, ובכך תפגע בזכויותי הדיוניות והמהותיות פגיעה קשה.

72. כמו כן החלטת הרשמת סותרת את הלכות ותיקות של ביהמ"ש העליון בדבר הבאת כל הראיות במקשה אחת, בין השאר לצורך ייעול ההליך, וחיסכון בזמן שיפוטי, אז למה לפצל ללא צורך ובניגוד לדין את ההליך? לפיכך, התנהלות הרשמת נוגדת את השכל הישר ואת מגמת ייעול ההליכים.

73. בתמ"ש (ת"א) 61704-06-13 (פמ"מ) כתב כב' סגה"נ השופט נפתלי שילה "יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו היתה זו ראייה נסיבתית",

ודברים אלו יפים גם לגבי התנהלות הרשמת עצמה, והתעלמותה העקבית והסדרתית מכל בקשותיי ומכל נימוקיי, וללא כל נימוק או הסבר (פס"ד גדעון רוזה לעיל), ומסיבה שאינה נראית לעין, הינם ראייה נסיבתית לכך שאין ולא היה בכוונת הרשמת לאפשר את חקירתם של זעפרני ושל עו"ד סלטון.

נימוקי הערעור על הגדלת החוב:

74. התנהלות הרשמת באופן אוטומטי ולא קבלת תגובתי, וללא כל הסבר ונימוק ופרטים מעו"ד סלטון הם בניגוד לכללי הצדק הטבעי, ומיוחד כשמדובר על מצב לא מאוזן של חייב וזוכה בתיק הוצל"פ, ובכך שמדובר בהליך בהוצל"פ אין פרושו שיש לשלול ממני את הזכויות הדיוניות והמהותיות הבסיסיות ביותר הקיימות לבעל דין בכל הליך משפטי.

75. לדבר משנה תוקף לאור התנהלות עו"ד סלטון וחברי הנציגות והמתחזקים לעיל, ובניגוד לתשובתו של עו"ד סלטון בשיחתנו ביום 16.10.20, בספי איננו הפקר, ולא כל נייר ללא כל נימוק והסבר וללא כל פרטים שמוגש לתיק צריך להיות מכובד באופן עיוור ואוטומטי ע"י הרשמת.

76. ולעניין זה אף הוכח לרשמת שעו"ד סלטון משקר בעניין זה שאני לא ממציא לו את מה שאני מגיש לתיק ההוצל"פ, ואף הוגשו לה העתקי מכשיר הפקס ושעת אישור קבלת הפקס ע"י עו"ד יוסף סלטון, אביו של עו"ד דוד סלטון.

77. לדברים משנה תוקף לאור הבסיס העובדתי לעיל, וכפי שהוכחתי, גם בהליכים אחרים, שהנציגות מפברקת ראיות, הוצאות, פרוטוקולים באופן פלילי הכולל יסוד נפשי, אך ביהמ"ש התעלם.

78. ולעניין החשבונית – מדובר על מסמך שלא מהווה ראשית ראיה, כמו למשל חוזה או שטר חתום או החלטת בימ"ש או פס"ד, אלא נייר שניתן לכאורה ע"י צד שלישי זר להליך, ושניתן לפברק אותו בקלות בתוכנת מחשב, ללא ידיעתי ומבלי שלרשמת יש אפשרות לברר עניין זה, ולכן תגובתי הכרחית, שכן בניגוד לדעתו של עו"ד סלטון, חשבוני ובספי אינם הפקר.

הנימוקים למתן רשות ערעור:

79. ע"פ סעיפים 41(ב) ו-52(ב) לחוק בתי המשפט, תינתן רשות ערעור "אם שוכנע ביהמ"ש כי אם הערעור על ההחלטה יידון במסגרת הערעור על פסה"ד ולא באופן מיידי, יהיה בכך כדי להשפיע באופן ממשי על זכויות הצדדים או שעלול להיגרם לצד להליך נזק של ממש, או שעלול להתנהל הליך מיותר או בדרך שגויה".

80. לאי זימונם של זעפרני ועו"ד סלטון לחקירה השפעה ממשית על זכויותיי וניהול הליך ערעורי מיותר וההליך בהוצל"פ בדרך שגויה, זכויותיי הדיוניות והמהותיות יפגעו קשה, יגרם אי שוויון דיוני ולטובת הזוכה שתזכה ליתרון משמעותי, בין אם אבי זעפרני יחקר ובין אם לא, שכן לאור התנהלותה קרוב לוודאי שהרשמת גם לא תתייחס כלל לטענה שהעדר תצהירו של אבי זעפרני צריך לפעול לרעתו, ממש כמו שהמפקחת התעלמה מטענותי זאת בהליך קמא.

81. מהמקובץ לעיל לרבות סעי' 73 לעיל עולה, שקרוב לוודאי שהרשמת לא תזמן לחקירה נגדית את אבי זעפרני ואת עו"ד סלטון, ותעביר את הכסף לחשבון הבנק של חברת אביב ניהול בע"מ, ואאלץ להגיש ערעור, ולכן כדאי לערער כבר עתה ולחסוך מראש זמן וטירחה לי ולביהמ"ש.
82. עלול להיגרם לי נזק של ממש: כפי שהראיתי לעיל, כספים שמועברים לחשבון הנציגות נעלמים ללא כל עקבות וחשבון הנציגות מרוקן, והנציגות והמתחזקים אבי זעפרני/אביב ניהול בע"מ ודיצה הדר בע"מ סירבו ומסרבים לאפשר את בדיקת החשבונות למרות החקיקה המפורש בעניין ולמרות חזרות סעי' 16(ג) לתקנון המצוי ולמרות צווי בית משפט לגילוי מסמכים.
83. לפיכך, ולאור הטענות והראיות לעיל, שלא הוכחו ולא נסתרו אף פעם, אם יועברו הכספים לחשבונה של חברת אביב ניהול בע"מ אפילו לא תהיה לי אפשרות לדרוש עיון במסמכי החברה, וירוקן שוב חשבון הנציגות שחלקו שייך לי, ויגרם לי נזק של ממש, לפיכך יש לתת רשות ערעור.
84. גם היגררות לערעור נוסף ואו קיום דיון נוסף רק כדי להעיד את אבי זעפרני ואת עו"ד סלטון יגרם לי לנזק של ממש כמפורט לעיל (עלויות הקלטה, ריבית, לפחות חצי יום חופש מהעבודה ועוד).
85. ברע"א 7471/09 אי די בי חברה לפתוח בע"מ נ' יעל כבירי שמיע ואח' מסביר כב' השופט גרוניס שההיגיון שביסוד צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור) (להלן: הצו) הוא שרשות הערעור לא תינתן בהחלטות שעוסקות בעניין שאינו מהותי (שם בסעי' 3 סיפא לפסה"ד).
86. כמו כן, לנושאים שהצו מחריג יש סיכויים גבוהים להשפיע על התוצאה הסופית (אלון קלמנט "סדר הדין האזרחי" הגישה הכלכלית למשפט 997, 1059 (א. פרוקציה עורך, 2012), בלוגיקה הפופה).
87. ואכן, סעי' 1(4) מחריג במפורש את עניין פיצול הדיון, וסעי' 1(5) מחריג במפורש את עניין דחיית ההחלטה על זימון עד, לפיכך חזקה שמדובר בעניין מהותי, כי מדובר בזימון הזוכה עצמו שהוא בעל הדין העיקרי שפתח את התיק, אך מתחמק ממתן תצהיר עדות ראשית, ויש לברר את העניינים האלו בראש והראשונה איתו. זה כמו שהחתן לא יופיע לטקס החופה.
88. ואכן, עניין פיצול הדיון וזימון עדים הוא עניין מהותי ביותר – כי בנוסף לנטען בסעי' 68-69 לעיל, לאחר חקירתי העדים של הצד שכנגד יכולים להתאים את עדותם ותשובותיהם לפי תשובותיי, לתאם עדויות ביניהם והתוצאה היא פגיעה קשה ומהותית בגילוי האמת ובזכויותי הדיוניות והמהותיות, שישפיעו על התוצאה, יגרם לי נזק בלתי הפיך, ויגרמו לערעור מיותר ולחמשך הליכים מיותרים בין הצדדים, וכן הדיונים יתנהלו באופן שגוי כמפורט לעיל.
89. ולעניין זה יפים דבריה של כב' השופטת יעל וילנר מביהמ"ש העליון ברע"א 9370/17 אברהם לוי נ' עו"ד גיא גיסין כבעל תפקיד להסדר נושים המתאימים גם לעניינינו: "בענייננו, בשל טבען של החלטות מהסוג הנדון, שהכרעה לגביהן משליכה על ההליך כולו ועל נגזרותיו, לא יהיה טעם להשיג עליהן בסוף ההליך, לאחר שבעל התפקיד חקר כבר את מי שהתנגדו לחקירה. במובן זה,

דיון של ערכאת הערעור דווקא בשלב הביניים יוביל ליעול החליף ואף ימנע פגיעה בלתי הפיכה במתנגדים לחקירה, ככל שהתנגדותם תימצא מוצדקת."

90. כמו כן, ההחלטה מיום 15.10.20, כמו כל שאר ההחלטות, מתעלמת באופן סדרתי ולא מנומק מבקשתי ונימוקיה, ומסרבת במחדל וללא כל נימוק לגוף טענותיי מלזמן את אבי ועפריני לחקירה בניגוד מוחלט לדין ולהלכות ביהמ"ש העליון חורגות ממתחם הסבירות ומעוררות חשש ממשי לעיוות דין ולכן יש ליתן לגביה רשות ערעור לאור רע"א 7598/14 תיאופילוס ג'אנופולוס נ' הימנותא בע"מ-סע' 13 (6.1.15).

91. בנוסף, תינתן רשות ערעור במקרים בהם ההחלטה מנוגדת לדין או גורמת עיוות דין לאחד הצדדים (רע"א 607/70 אלקטרוניק אפליאנסס קורפורישאן "ירדן" נ' גרץ פרטרבסגולשפט פ"ד כה(2) 441, רע"א 266/88 סאן אינטרנשיונל לימיטד נ' מדינת ישראל פ"ד מד(2) 206, ובעניינינו, הרשמת התעלמה במופגן מהדין ומפס"ד המחייב בפס"ד בריאות כללית, ובמיוחד כשההחלטה ניתנה בניגוד מוחלט לפס"ד בריאות כללית, ומתעלמת ממנו ללא כל נימוק וללא כל הסבר.

92. לעניין מתן הרשות לערער על הגדלת החוב: הרי שאם דנים כבר בעניין זימון העדים ופיצול הדיון, אזי כדאי לדון גם בהגדלת החוב שכן מדובר בעניין עקרוני ומהותי, וממילא ביהמ"ש הנכבד לערעור כבר נחשף לתיק ולפרטים, ולמיטב זכרוני, יש הלכה שאומרת שאם ערכאת הערעור נותנת רשות ערעור אז היא יכולה לדון באותה הזדמנות גם בעניינים שבדרך כלל לא יינתנו בהן רשות ערעור.

93. ובעניינינו, מדובר בעניין עקרוני בו עו"ד סלטון טוען שכספי הוא הפקר, ואני טוען שלרשות ההוצאה לפועל אין סמכות לפעול כאילו כספי הוא הפקר וכי כל נייר עלום ונטול הסבר ופרטים ולאל תגובתי יכובד כאילו אני כלל לא צד לחליף ומשמש כ"באר שואבת" להוצאת כספים במרמה לכאורה וללא כל ביקורת ובקרה.

מתן רשות ערעור בהעדר כל הנמקה ומתן החלטה ללא כל תגובה:

94. העדר הנמקה, קל וחומר התעלמות מוחלטת, הוגדר ע"י ביהמ"ש העליון כפגם חיוור לשורשו של חליף, ופגיעה בכללי הצדק הטבעי, שיביא למתן רשות ערעור, אפילו בגלגול שלישי, ולביטול ההחלטה והחזרת העניין לערכאה הדיונית להנמקה שאותה היה עליה לכלול בהחלטתה מלכתחילה (רע"א 3337/12 ליברפול נכסים נ' עידן פרוביזור אחזקות בע"מ (23.4.2013) (להלן: פס"ד ליברפול).

95. יתרה מכך, בהלכה שנקבע פה אחד בפסה"ד של השופטת (בתוארה אז) אסתר חיות נקבע שאם ההחלטה לא מנומקת תינתן רשות ערעור אפילו אם ההחלטה מנויה בהחלטות שלא תינתנה עליהן רשות ערעור ואפילו בגלגול שלישי, וכי הסעד הוא ביטול ההחלטה והחזרתה להנמקה על-ידי הערכאה הדיונית (רע"א 290/15 ברנד פור יו בע"מ נ' רמי לוי שיווק השיקמה בע"מ ואח', 8.12.15).

96. בעניינינו, וע"פ עניין ליברפול ופס"ד ברנד פור יו, הרשמת לא נימקה כלל למה בקשותיי לזימון העדים לא תקפים, ולמה לא עומדים בתנאי פס"ד בריאות כללית, ולא נימקה למה הגדילה את החוב בשל החשבונית שהוגשה ביום 22.7.20 וללא קבלת פרטים, וללא הסבר ונימוק נתמך בתצהיר,

ומבלי שנתנה לי בכלל את זכות התגובה בטרם קבעה ללא כל נימוק (פס"ד גדעון רוזה לעיל) על הגדלת החוב, ואין זה משנה מה הסכום שהוגדל או באיזה עניין, ובמיוחד כשביקשתי להשיב לכל דבר לאור התנהלות הצד שכנגד (ראו סעי' 9 ו-76 לעיל), ובמקרה זה אין מדובר בוטוי דברים.

97. ולעניין מתן הרשות לעניין החשבונית – אני חוזר על טענותיי בסעי' 78 לעיל שאין מדובר בראשית ראייה שיש לי קשר אליה אלא נייר שלא ידוע מקורו וזכותי להגיב על הגשתו, שכן בניגוד לדעתו של עו"ד סלטון, חשבוני וכספי אינם הפקר.

לסיכום:

98. בקשה וערעור זה נובעים כל כולם מהתנהלות לא תקינה של כבי' הרשמת, וללא כל נימוק וללא כל סיבה וללא כל הצדקה וללא כל סיבה נראית לעין, המעמיסות שלא לצורך את יומי ואת ביהמ"ש לערעור, ומבוקש מביהמ"ש לערעור לומר את דברו.

99. מכל האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן רשות ערעור ולאפשר לי להגיש ערעור על החלטות הרשמת, או לחלופין, לדון בבקשת הערעור כאילו נתנה הרשות והוגש ערעור ע"פ תקנה 410 ותקסד"א, ולהורות כדלקמן:

99.1. להורות על זימום לחקירה נגדית של אבי זעפרני ועו"ד דוד סלטון, ולחלופין, לבטל את ההחלטה ולהחזיר את ההחלטה לרשמת לצורך הנמקה.

99.2. לבטל את ההחלטה על הגדלת החוב, ולהורות לעו"ד סלטון להגיש בקשה כדין עם כל הנסיבות והפרטים נתמכת בתצהיר יחד עם בקשתו להגדלת החוב בעניין זה ולאפשר לי זכות תגובה בטרם תינתן החלטה.

100. בנוסף, אם הערעור הוא בזכות, אזי מבוקש מביהמ"ש הנכבד לערעור לפעול ע"פ תקנה 410 לתקנות.

101. כמו כן, מבוקש לחייב את הזוכה בחוצאות בקשה זאת והערעור, לרבות תשלום האגרה.

102. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

103. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני חב 1530 עו"ד, מאשרת כי ביום 2.11.20 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהזחרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

עו"ד,

מ.ר 68944

נספח

1

מדינת ישראל – רשות האכיפה והגבייה

הוצאה לפועל, לשכת תל אביב
תיק 534346-01-20

פסק דין כספי

בפני כב' הרשמת יעל טימנס

בקשה מספר: 36 מתאריך 14 אוקטובר 2020
סוג הבקשה: 988 בקשה כללית

המבקש: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום
בעניין: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום ת.ז. 059027714

החלטה

החלטתי מיום 14.8.20 מתייחסת לבקשת החייב אשר הוגשה בהמשך להחלטה בבקשת הזוכה להגדלת קרן החוב בסך של 81 ש"ח.

התצהיר של הגב' הניה גודס הינו התצהיר היחיד שהוגש על ידי הזוכה תגובתו לבקשה בטענת "פרעתיו".

הזוכה הגיש היום תגובה, בה הוא מתנגד לדחיית מועד הדיון הקבוע ליום 21.10.20.

בתום הדיון שיתקיים ביום 21.10.20, יוכל החייב להעלות בקשתו לחקירת עדים נוספים, וככל שאראה צורך בכך - ייקבע מועד דיון נוסף.

יעל טימנס

כ"ז תשרי תשפ"א
15 אוקטובר 2020

יעל טימנס, רשמת

תאריך

19550-11-20

החלטת
10/11/2020 תשפ"א
19550-11-20 תיק
ש"ח 81

בבית משפט השלום בת"א

המבקש, החייב:

המשיבה, הזוכה:

עיינתי בבקשה לרשות ערעור, ובאתי למסקנה שדינה להידחות בלא צורך בתשובה. הבקשה מכוננת לשני עניינים: האחד, החלטת הרשמת שלא להיעתר לבקשות לזימון עדים בטענת פרעתי שהיה קבוע בכתובת לחמצאה: ת"ד 54166-10-2020, ותוך שקבעה כי "בתום הדיון ביום 21.10.2020, קבעה הרשמת להעלות את הבקשה לחקירת עדים נוספים, וככל שאראה בכך צורך - ייקבע מועד דיון נוסף"; השני, החלטת הרשמת שלא נומקה להיעתר לבקשות להגדלת תקופת ההגנה ל-81 ש"ח, לסירובה לבטל את החלטת הרשמת במעמד צד אחד.

אילו קירשנבאום ת"ז
כתובת לחמצאה: ת"ד 54166-10-2020
אריה 43 537

אביב ניהול ואחזקת מבנים
בשם נציגות הבית המשותף
ע"י ב"כ עו"ד דוד סלטון, מ
נייד - 052-6732109 פקס

אשר לעניין הראשון, הרי שהבקשה לרשות ערעור הוגשה ביום 8.11.2020, והיא מתייחסת לדיון שהיה קבוע ליום 21.10.2020. ככל שהדיון התקיים במועד זה, הרי שהבקשה הוגשה בשיהיו והיא התייתרה. יתר על כן ועיקר: ההחלטה היא החלטת ביניים שניתן לערער עליה במסגרת ערעור בזכות על ההחלטה בטענת פרעתי. הרשמת הותירה פתח לדיון העדים בתום הדיון, וכן שאין מחסור בהוכחות הפיך שייגרם למבקש אם הדיון יתקיים למעשה אחרי שמועד על המבקש לציין זאת. אם הדיון התקיים, ברי שהיה על המבקש לציין מה נקבע בו, ואם ניתנה החלטה בטענת הפרעתי, ערעור עליה, לרבות על החלטות שקדמו לה נבלעות בה, ויש זכות ערעור על החלטות שקדמו לה וקשורות להן.

בקשת רשות

מוגשת בזאת בריע על החלטה מיום 15.10.20 של כב' הוצל"פ 534346-01-20 בגין סירוב סדרתי לזמן עדים של המבקש-חייב ללא כל ראיה או נימוק מצד ב"כ תיק ההוצל"פ, (ההחלטות).

תצהיר

אני אילו קירשנבאום, ת"ז [redacted] לאחר שהנני לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

אשר לעניין השני, הרי שצוידק המבקש בטענתו שכספו אינו הפקר, עם זאת, דיון בערכאת הערעור צריך להיות מידתי ביחס למאפייני המחלוקת, וככלל - כשמדובר במחלוקת בסך של 81 ש"ח, אין מקום לדיון נוסף בערכאת הערעור. כך, אגרת הערעור היא כפי חמש מסכום זה, ואם תתבקש תשובה, יהיה על המבקש להפקיד עירבון בסך של אלפי שקלים. אין לכך הצדקה ושכרו של המבקש עלול לצאת בהפסדו. יתר על כן ועיקר: דומה שהבקשה לרשות ערעור הוגשה באיחור וזוהי בעיני הרשמת טענה על פגמים טכניים בבקשת המבקש מיום 12.8.2020 (נספח 12 לכר"ע) ניתנה ביום 14.8.2020, אף על פי כן הערעור הוגש רק בחודש נובמבר 2020. ההבהרה שניתנה ביום 15.10.2020 לא יכולה להאריך את המועד להגשת ערעור על ההחלטה מיום 14.8.2020, שבה נדחתה בקשת המבקש לעיון חוזר.

ההחלטה מיום 15.10.20 רצ"ב כנספח 1.

ואלו נימוקי הבקשה:

רקע עובדתי בתמצית:

1. הזוכה לכאורה שימשה לטענתה כמתחזק וכנציגות ומורשה חתימה שלה (ראו יפוי הכוח ונספחים בשם נציגות הבית המשותף (ראו עמ' 1 לנספח בעילות שונות, כשאת כתב התביעה כתב עו"ד דוד קמא ורן בתיק הוצל"פ. יפוי הכוח רצ"ב כנספח 2.

2. בהליך ת.א. 58594-03-14 שהוגשתי כנגד הנציגות נציגות בתקופה הרלוונטית לכתב התביעה, ניתן פיצוי בסך כ-32,071 ש"ח ואני חויבתי בהוצאות לסיכור.

סוף דברי הבקשה נדחת בלא צורך בתשובה. טענות המבקש פועמן העדים שמונותו לו לשלב הערעור על ההחלטה בטענת פרעתי, ככל שיהיה בו צורך (ואיני מחווה לעניין זה כל דעה). משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

רע"צ 19550-11-20

המבקש, החייב:

אילן קירשנבאום ת"ז [redacted]
כתובת להמצאה: ת"ד 16166 ת"א מיקוד 6116101

נגד

המשיבה, הזוכה:

אביב ניהול ואחזקת מבנים (א.נ.ו.מ.) בע"מ ח.פ. 514778117
בשם נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 ת"א
ע"י ב"כ עו"ד דוד סלטון, מרח' שלמה בן יוסף 27 ת"א
נייד – 052-6732109 פקס – 03-5174378

שאלת הבהרה ובקשה להנמקה ולעיון מחדש/ביטול ההחלטה

1. ביום 8.11.20 הגשתי בר"ע על החלטות כב' רשמת החוצלים יעל טימנס, וביום 10.11.20 נתן כב' השופט טל חבקין החלטת פתקית בה כתב שעיין בבקשה ומצא שדינה להידחות. ההחלטה הומצאה לי ביום 4.12.20 כמתועד בתיק ביהמ"ש (להלן: הבר"ע, השופט חבקין, הרשמת, ההחלטה).

שאלות הבהרה, נימוקים והנימוקים לבקשת ההבהרה:

- ברצוני לשאול למה נימוקיי וטענותיי בבר"ע אינם נכונות, כי מההחלטה לא ניתן לדעת זאת כלל.
- השאלה נובעת מכך שקל להבחין ולהבין שהתנהלותה הסדרתית והעקבית של הרשמת מהווה פגיעה בחליך לרעתי וגורמת לי לעיוות דין, ולא רק מפני שההחלטות חסרות כל הגיון דיוני ומהותי, אלא גם בגלל שהן נעדרות כל הנמקה, ומנוסחות כקביעות לא מנומקות המתעלמות מהלכות יסוד של ביהמ"ש העליון, ועל כך נשענים חלק גדול מבר"ע והערעור עצמם.
- והנה החלטת כב' השופט חבקין מנוסחת בדומה, למרות ש"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון; (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), ולאור כך שהערעור אמור להיות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקסימלית פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר).
- כבעל דין, הסתמכתי על תקנות סד"א-1984 ועל הלכות בית המשפט העליון ועל סעי' 20(ב) לחוק יסוד: השפיטה, המקנה לי זכות יסוד על חוקית להסתמך על חובתם של הרשמת ושל כב' השופט חבקין לכבד את הלכות ביהמ"ש העליון, הן את פס"ד בריאות כללית (ע"א 4197/06) והן לנמק את החלטותיהם, ולא להתעלם מהן ובעצם לשים עצמם מעל ביהמ"ש העליון, ולא כל סמכות.
- כב' השופט חבקין הוא מלומד שכתב ספרים ומאמרים (ע"פ אתר הרשות השופטת), ביניהם את הספר "הערעור האזרחי", לפיכך, מעבר לכך שביהמ"ש מוחזק כיועץ את הדיון, ומאחר ש"הערעור האזרחי" מצוטט בפסיקות ביהמ"ש העליון, הרי שמדובר בשופט שאף שותף בעקיפין בקביעת הדיון.
- וכך, החלטות הרשמת ושל כב' השופט חבקין משמטות לחלוטין את כל העובדות והטענות הבסיסיים שבבקשותיי לרשמת ובר"ע עצמה, ולא מביאות בפני קורא ההחלטות את האמת על התנהלות הרשמת, ובעניין זה הדבר בעייתי ולקוי ומהווה אמירת אי אמת, כדברי הנשיא לשעבר אהרון ברק "דוק: אין חולק, כי עדותו של שמולביץ, ככל שהיא נוגעת ל"פרשת שוויץ", היא בעייתית. שמולביץ לא מסר לבית המשפט, על פניו, את כל המידע בדיון, ולקח למעשה באי אמירת אמת." (מ"ח 8483/00 אריה דרעי נ' מדינת ישראל (סעי' 77).

8. כתבתי במאמץ ובעמל רבים בר"ע מכבדת ומכובדת, צרפתי ראיות, ושלמתי אגרה גבוהה, ואני מרגיש שכבי השופט חבקיך והחלטתו מזלזלים בי, וללא כל הצדקה וללא כל סיבה נראית לעין.
9. לעניין קביעה ללא נימוק, להלן שוב טענתי בסעיף 63 לכתב הבר"ע: יש להבחין בין "נימוק" לבין "קביעה ללא נימוק". קביעה ללא נימוק היא טענה כגון "התנהלות פלוני הייתה שלא כדין" שאיננה מנומקת כמחויב וכנדרש ע"פ דין, ודינה להתבטל, (ע"א (נצי) 08/27 גרעון רווח נ' בנק הפועלים, עמ' 10, להלן: פס"ד גרעון רווח).
10. החלטת כב' השופט חבקיך נעדרת כל הנמקה ביחס לנימוקי הבר"ע, וזאת בניגוד להלכות ידועות ובסיסות של ביהמ"ש העליון עוד משחר המשפט הישראלי באשר לחובת ההנמקה והיותה נשמת אפו של המשפט, ואין צורך לצטט את מאות ההלכות ופסקי הדין של ביהמ"ש העליון לבדו בעניין חובת ההנמקה וחשיבותה, מה גם שחלקן צוטטו כבר בבר"ע. למשל מ-1963 "שופט אינו יוצא ידי חובתו בלי לנמק את החלטותיו" (בג"צ 79/63 טרזלר נ' פקידי הבחירות לוועדות החקלאיות).
11. ולכן עולה שאלתי אם כב' השופט חבקיך עיין בבקשה במלואה? שכן דיי בסעיפים 63 ו-94 עד 96 לבר"ע בעניין העדר ההנמקה, כשסעי' 94-96 מצטטים את רע"א 3337/12 ליברפול נכסים נ' עידן פרויזור, ואת רע"א 290/15 ברנד פור יו בע"מ נ' רמי לוי, והיותן של החלטות הרשמת קביעות ולא נימוקים (פס"ד גרעון רווח) כדי לקבל את הבר"ע ואת הערעור במלואם, וזאת עדיין רק בגין העדר הנמקה, שלא לדבר על שאר הנימוקים, כמו למשל התעלמות הרשמת מפס"ד בריאות כללית.
12. כמו כן, החלטת כב' השופט חבקיך לא מנמקת ולא מסבירה למה לכב' הרשמת ולכב' השופט חבקיך מותר להתעלם מפסיקת ביהמ"ש העליון בניגוד לדין ובניגוד לסעי' 20(ב) לחוק יסוד: השפיטה, ובאיו סמכות?
13. החלטת כב' השופט חבקיך גם לא מנמקת למה ההלכה שבפס"ד בריאות כללית עליה נשענים הבר"ע והערעור לא תקפה?
14. החלטת כב' השופט חבקיך גם לא מנמקת למה החלטת הרשמת בסוף הדיון אמורה להיות שונה לאור כך שכל הנימוקים לזימון העדים כבר בפניה מזה חודשים, והם לא ישתנו גם בסיום הדיון?
15. בנוסף, החלטת השופט חבקיך גם לא מנמקת למה הנוק אותו נימקתי ופרטתי בסעי' 82-85 לבר"ע בתמיכה ראייתית מלאה איננו נשק בלתי הפיך? ולמה היעלמותם של עשרות אלפי שקלים כפי שהוכחתי בבר"ע בתמיכה ראייתית מלאה, והסירוב המנוגד לחוק של המתחזק לאפשר עיון בחשבונות (סעי' 6 לבר"ע) לא מעידים על צפי וודאי להיעלמות חוזרת של עשרות אלפי שקלים שיחור כמוכן נזק בלתי הפיך? ולמה קיום דיון נוסף שיגרום לי להפסד נוסף של יום עבודה וזמן רב רק כדי לחקור את אלו שביקשתי לזמן איננו נזק בלתי הפיך? ולמה העלות הנוספת להקלטת הדיון הנוסף לא מהווה נזק בלתי הפיך? ואיך אלו מתיישבים עם טענותיי להתנהלות מנוגדת לאתיקה של הרשמת בעניין בזבוז זמנם של בעלי הדין, ומה עם זמנה השיפוטי "היקר" של כב' הרשמת?
16. שהרי, ברור שלאור התנהלותה עד כה, הרשמת לא תזמן לחקירה את העדים שביקשתי, ותעביר מיד את הכספים לזוכה, שהרי הם נתפסו – הכספים ייעלמו, ומה יעזור ערעור בזכות על מעשה עשוי. גם לעניין זה אין הנמקה בהחלטת למרות שהוא חלק מנימוקי הבר"ע.
17. כמו כן, לא סביר שכב' השופט חבקיך, כשופט ומלומד, חושב ששלילת אפשרותי לחקור את הצד שכנגד שמתחמק מלהופיע לדיון, וכי קיום דיון נוסף רק בשביל זה תוך בזבוז זמני וכספי, ולאחר שהעדים שביקשתי לזמן לחקירה זכותי ע"פ כל דין יגיעו להיחקר במועד אחר ומאוחר לחקירתם לאחר שיתאימו את תצהיריהם ותשובותיהם ע"פ עדותי הוא "הליך שמתנהל בדרך שאיננה

שגויה", שזהו אחד המבחנים למתן רשות ערעור, כמנומק בסעי' 79-80 לבר"ע עצמה, וכב' השופט חבקין לא מנמק זאת בכלל, ומתעלם מנימוקי כלא היו ללא כל הסבר או נימוק וללא כל הצדקה.

18. וכב' השופט חבקין גם לא מנמק למה קיומו של דיון מאוחר בו יחקרו הצדדים שכנגד לא מהווה נזק משפטי דיוני ומהותי בלתי הפיך לי ולהליך ולזכויותי שחלקן הן זכויות יסודי וכב' השופט חבקין גם לא מנמק איך נזק דיוני ומהותי בלתי הפיך זה יכול להימנע? וכן איך ערעור ימנע נזק זה?

19. שהרי החלטתו והחלטת הרשמת גורמים למעגל שוטה - איך אוכל לענות לשאלות בחקירה נגדית אם אני עדיין לא יודע שהצדדים שכנגד יחקרו או לא והדבר ייודע רק בסוף הדיון, וחרי תשובותיי צריכות להינתן מבלי ששאר הנחקרים יחשפו להן, אך ההחלטה לגבי זימון העדים תינתן רק בסוף הדיון, אז מה נפקות החלטות הרשמת ושל כב' השופט חבקין? גם עניין זה לא מנומק כלל בהחלטה.

20. כמו כן, לא מנומק למה ערכאת הערעור פועלת בדרך ובמהות שבגיין בדיוק התבקשה רשות הערעור, וגם עניין זה הוא הבסיס לשאלתי ולבקשתי להנמקה.

21. כב' השופט חבקין גם לא מנמק למה העדר כל הנמקה של החלטות הרשמת, ולמה היא למעשה מתעלמת ומשמיטה בכלל את כל טענותיי ונימוקיי ע"פ פס"ד בריאות כללית, אינו מהווה עילה למתן רשות ערעור ע"פ פס"ד ליברפול ופס"ד ברנד פור יו (נא ראה סעי' 11 לעיל).

22. הנימוק היחיד של כב' השופט חבקין, הוא ש"הרשמת הותירה פתח לזימון העדים בתום הדיון, כך שלא מדובר בנזק בלתי הפיך", אולם מעבר לכך שזה לא נכון עובדתית ומשפטית כמפורט ומנומק לעיל, הרי מדובר בקביעה ללא כל נימוק (פס"ד גדעון רווח, סעי' 63 לבר"ע), וגם אין כל נימוק ביחס לנימוקיי וטענותיי בבר"ע בעניין הנזק הבלתי הפיך המפורטים בסעיפים 15 עד 18 לעיל.

23. כב' השופט חבקין גם לא מנמק איך החלטתו "ההחלטה היא החלטת ביניים שניתן לערער עליה במסגרת ערעור בזכות על החלטת פרעתי" מתיישבת ואיננה סותרת את החלטת כב' השופטת מביהמ"ש העליון המצוטטים בסעי' 89 לבר"ע "בענייננו, בשל טבען של החלטות מהסוג הנדון, שהכרעה לגביהן משליכה על ההליך כולו ועל נגזרותיו, לא יהיה טעם להשיג עליהן בסוף ההליך, לאחר שבעל התפקיד חקר כבר את מי שהתנגדו לחקירה. במובן זה, דיון של ערכאת הערעור דווקא בשלב הביניים יוביל לייעול ההליך ואף ימנע פגיעה בלתי הפיכה במתנגדים לחקירה, ככל שהתנגדותם תימצא מוצדקת.", ולמה החלטתו ההפוכה עדיפה על החלטת השופטת מביהמ"ש העליון, ולמה סעי' 20 לחוק יסוד: השפיטה לא תקף כאן, ובאיזו סמכות הוא פועל בניגוד לחובתו לכבד חלכות ופסיקה של ביהמ"ש העליון, ולו רק מתוך נימוס וכיבוד הערכאה הגבוהה יותר?

24. גם הנאמר לעניין ההפקרות שבטיפול בכספי ע"י הרשמת הינה קביעה ולא נימוק (פס"ד גדעון רווח). כב' השופט חבקין כותב "ההבהרה שניתנה ביום 15.10.20 לא יכולה להאריך את המועד להגשת ערעור על ההחלטה מיום 14.8.20, שבה נדחתה בקשת המבקש לעיון חוזר". אומר בנוסף, שהערעור על ההפקרות בכספי הועלתה "על הדרך" כמנומק בסעי' 92 לכתב הבר"ע.

25. קביעה זאת סותרת את הדין, ופוגעת בהרמוניה החקיקתית לפיה אי ידיעה לא מתחיל את מרוץ הזמן (ראה למשל, אך לא רק, את סעי' 2189) לפקודת הניקיון). כמו כן, לכב' השופט חבקין טעות עובדתית חדורשת גם הנמקה, לפיה איך שאלותיי שבנספח 12 לבר"ע הפכו לבקשה לעיון מחודש? שכן בכלל לא ביקשתי עיון חוזר? שהרי איך יתכן שאבקש עיון חוזר בעניין שאינני יודע כלל מהו?

26. יוצא אם כך, שכל החלטתו של כב' השופט חבקין מציגה שרירות, ולא עומדת באמות המידה המינימליות להנמקה, ולכן מהווה פגם שיוּרד לשורשו של הליך, המהווה עילה למתן רשות ערעור אף בגלגול שלישי, קל וחומר בגלגול שני (פס"ד ליברפול, פס"ד ברנד פור יו).

27. היות ואני קורבן להתנכלות עקבית, מתמשכת, שיטתית, מכוונת, ומתוכננת לה שותפים כל המותבים בכל הערכאות, אזי אני מנסה ומבקש להבין אם החלטת כב' השופט טל חבקין היא חלק מאותה התנהלות, שכן אני לא מוצא שום סיבה אחרת למתן החלטת כזאת, ובמיוחד כשכב' השופט טל חבקין כתב ספר בן 847 עמודים בנושא הערעור האזרחי, המצוטט אף בפסיקת ביהמ"ש העליון.
28. ע"פ כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר ז"ל על השופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).
29. אינני יודע למה כב' השופט חבקין נתן החלטה כל כך מנוגדת לדין ותוך התנהלות הפוכה לתוכן הספר שהוא עצמו כתב, ולכן אני שואל ויכול רק להעלות השערות.
30. השערה אחת היא שהשופט חבקין לא עיין בבר"ע או לא במלואה (סעי' 11 לעיל). אמנם, לא צפוי ששופט יודה בכך, אולם מאחר שכב' השופט חבקין כבר הודה בת"א 43555-03-18 זולובק בע"מ נ' אנונימוס שלא הבחין בחומר החקירה, ומצא שם לנכון להציע את ביטול פסה"ד שנתן, אז אני תקווה שיחזור על התנהלות זאת, אם כי שם דובר בסכומים גדולים ובצדדים מפורסמים המיוצגים ע"י עו"ד, לעומתי, האזרח הקטן והאלמוני, והלא מיוצג המתמודד עם נציגות בית משותף מושהתת שגונבת ממנו כספים רבים כבר שנים על רקע סכסוך מתמשך, וראיות חוגשו לכב' השופט חבקין במסגרת הבר"ע, אך זכו להתעלמות.
31. השערה נוספת היא "לישר קו" עם "הוראות מגבוה", גם אם הן מנוגדות לדין ולהצהרת האמונים של שופט לאור סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, ולמצפון השיפוטי עליו דיבר הנשיא לשעבר שמגר ז"ל.
32. השערה נוספת היא שלאור כך שסיכויי הבר"ע והערעור להתקבל גבוהים ביותר, שלא לומר וודאיים לאור הדין החל והקיים, אזי כב' השופט חבקין לא רוצה לקבל ערעור על הרשמת מסיבה שאינה נראית לעין כפי שהתנהלה כב' השופטת קוברסקי עמיתתו של כב' השופט חבקין לבימ"ש השלום בת"א (רע"א (ת"א) 14107-06-15 אילן קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א).
33. השערה נוספת היא שהשופט חבקין מונע מדעה קדומה שפיתח מקריאת הכרעות מותבים אחרים בנט המשפט שהתנהלו כמו הרשמת, ואף חמור מכך, חלקם אף כתב שקרים פוזיטיביים בהחלטות ופסקי דין ואמירת אי אמת ביועין, ועדיין חלה הלכת ע"א 8616/15 לעיל. וכדי שלא יטען כלפי שאני טוען טענות בעלמא ללא כל בסיס עובדתי, אתן דוגמא אחת מתוך עשרות ואולי מאות.
34. בת.א. 58594-03-14 בו אני הייתי התובע, חוגשו 4 חוות דעת מטעמי. שני מומחים מטעמי ד"ר זחר שבתאי ומשה מלכה כתבו מפורשות בחוות דעתם שעשו בדיקות פיסיות לרבות סיתות וקילוף טיח ובטון כדי לחשוף ולבדוק את מצבו של ברזל הזיון, וגם מהנדס הקונסטרוקציה צבי רון שמונה בהסכמה ע"י המפקחת על המקרקעין ערך בדיקה דומה בפני באי כוח שני הצדדים. יתרה מכך, לפני שהמהנדס משה מלכה הגיע לבדיקה בדירה, אף הגשתי לסגנית הנשיא השופטת רסלר זכאי עצמה ביום 28.1.18 בקשה שתמנה מומחה מטעמה לפני ביקור מלכה, כי מלכה אמור לסתת את הטיח והבטון ולגרום לשינוי המצב העובדתי, ובסעי' 10 לבקשתי כתבתי: "לפיכך אני נדרש לבדוק את המצב טרם הגשת חוות הדעת המשלימה, שעבורה אצטרך לחשוף את ברזלי הזיון ולעשות דברים נוספים ע"פ הנחיות המומחה, אם ידרש". ובסעי' 12 לבקשה כתב "אם ימונה מומחה מטעם ביהמ"ש בשלב מאוחר יותר, הוא לא יוכל להתרשם מהמצב טרם חשיפת ברזלי הזיון ומה היקפו של הנזק טרם החשיפה ובדיקות אפשריות נוספות שעשויות להידרש ושהם עניין שבמומחיות ונדרשות למומחה לצורך חוות דעתו". והשופטת רסלר זכאי עצמה (!) נתנה החלטה בבקשה באותו יום. אך לא מינתה מומחה מטעם בימ"ש, כלומר הייתה מודעת לעניין.
35. כל חוות הדעת צורפו לתצהיר העדות הראשית שלי והיו בידיעתה המלאה של השופטת רסלר-זכאי, וכל חוות הדעת נשלחו גם למומחה מטעם ביהמ"ש, מאיר לוזון, שהעיד בחקירתו שקרא את כל כולן, ואף ציין חקירתו במפורש שקרא את חוות ד"ר שבתאי.

36. וחנה, לאחר שהודעתי הכל מראש בגילוי מלא ובתום לב מוחלט ולא הסתרתי דבר וחצי דבר, כותבת השופטת רסלר זכאי עצמה בסעי' 45 לפסה"ד: "יתרה מכך, התובע אף הודה כי חלק מהתמונות המתעדות את הנזקים שנגרמו לדירתו הן תוצאה של קילוף וחשיפת ברזל שנעשו על ידי מומחים מטעמו ומבלי שהדבר צוין על ידו גולה או בא לידי ביטוי בדרך אחרת, תוך שיש בכך להטעות את בית המשפט."

37. מדובר בכתיבת שקר פוזיטיבי ביועין עם יסוד נפשי ע"י גורם שיפוטי בכיר בהכרעה שיפוטית, הגורמת לעיוות דין ומציג התנכלות ברורה וזדון, הנתמכים במעשים דומים של הש' סיגל רסלר-זכאי לכל אורך החליף ובהרחבה גם בפסק הדין. ולא יתכן שמדובר בשכחה או בטעות, כי פסה"ד ניתן בתוך 15 יום מדיון ההוכחות שכוללים גם את הגשת סיכומים.

38. כל האמור לעיל הינן עובדות שלא ניתנות לסתירה ומגובה באסמכתאות שבנט המשפט.

39. חובה על מותב לשמור ולהגן על כבוד האדם ושמו הטוב של בעל דין, לא לזלזל בו ולפעול על פי כללי האתיקה והמוסר, וחובות אלו נגזרות מסעי' 6 לחוק: יסוד השפיטה, מסעי' 2 וסעי' 4 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ומכללי האתיקה לשופטים. שמו הטוב של בעל דין איננו הפקר, ולמותב אסור לפגוע בניגוד לדין בשמו הטוב של בעל דין, במישרין או בעקיפין, אם במפורש ואם במשתמע, תוך ניצול לרעה של סמכותו וחסינותו מפני תביעה אזרחית ואו פלילית, ויש זכות מלאה להתגונן מפני פגיעה בשמי, ואין לצפות ממני לשבת בחיבור ידיים ולשתוק מלטעון את טענותיו כנגד הפגיעה בשמי הטוב, ובמיוחד אם הדבר נעשה בזדון. זכותי, ואף חובתי, לטעון כל טענה שביכולתי להוכיח ומקדמת את ענייני, לרבות כלפי התנהלותם והתנהגותם של המותבים הדנים בענייני, וכשטענותיו מובעות באופן מכובד ומכבד, מרוסן, הוגן, וענייני, ובמילים מכובדות עד גבול שמעבר לו, תאבד הטענה את משמעותה, ואין להשתקיה, במיוחד כשהדברים שנאמרו כלפי כחסר כל הגנה כי גם ערכאות הערעור פועלות באופן דומה ואף זהה לערכאת הדיון, שכן ההנחה היא שמדינת ישראל איננה מדינה טוטליטרית (ע"פ 364/73 זיידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 620, 634-635).

40. המצפון השיפוטי עליו דיבר כב' הנשיא לשעבר שמגר ז"ל הוא אישי מאוד. כל שופט יכול לשכנע את עצמו שהתנהלותו בת הצדקה, ולחתכל לבעל דין. הסתמכות על דעתו של שופט אחר לפיה "אם שופט פלוני עשה ככה, סימן שמגיע לו" היא דעה קדומה, להבדיל מדעה מוקדמת, מהסוג הפוסל שופט, וע"פ דין, דעה מוקדמת ניתנת לשינוי בחינתן ההזדמנות לבעל הדין, הזדמנות שלי לא ניתנה.

41. וממש כמו בפרשת דרייפוס. לפיקאר היה מצפון שיפוטי. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפיל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה - לא נתנה לו מנוח, תהא תנו של אותו אדם אשר תהא.

42. ונוכח את אמיליאנוס פפיניאנוס, מגדולי משפטני רומא העתיקה, שהוצא להורג כי סירב לבקשת הקיסר קליגולה לייצגו בפני הסנאט לאחר שקליגולה רצה את אחיו, ולאחר יומיים (בהם כנראה נפרד פפיניאנוס מקרוביו) הודיע לקיסר ונימק סירובו בכך ש"יותר קל לרצוח מאשר להצדיק רצח".

הנימוקים לעיון חוזר ואו ביטול ההחלטה:

43. ביהמ"ש רשאי לעיין שוב בהחלטתו במקרה של עובדות חדשות או במקרה של עוול או עיוות דין, ובמקרה של שינוי נסיבות מהותי או טעות בולטת בהחלטה ("הערעור האזרחי", עמ' 526).

לעניין עובדות חדשות ושינוי נסיבות מהותי:

44. ע"פ פרק 12 חלק ה' לספרו "הערעור האזרחי" של כב' השופט חבקין, הפסיקה הכירה בהליך של "ביטול או עיון מחדש בהחלטה אחרת שניתנה במעמד הצדדים" (עמ' 426), ובשינוי נסיבות או בטעות טכנית ברורה והעמדתו על טעותו תגרום לשינוי ההחלטה בלא צורך בפניה לערכאת הערעור (שם, עמ' 427, והחפניה בה"ש 37, ע"ס 6705/12 הרגנדס נ' משרד הפנים, 16.10.12).

45. כב' השופט טעה לחשוב שהדיון כבר התקיים, ובהעדר ידע ברור על מצב הדיון העיר שהייתי צריך לציין זאת. אכן, עוד בטרם הגשת הבר"ע הדיון נדחה ליום 28.12.20, ונדחה שוב ליום 25.1.21.

46. לפיכך, ומבחינה זאת, לא הייתה מניעה לדון בבר"ע גופה, וניתן היה לבקש את הבהרתי בעניין בטרם דחיית הבקשה, בדומה לבקשת הבהרה של כב' הנשיאה חיות בהליך אחר בענייני.

47. טעות/שכחה לציין שהדיון נדחה (בכ-40 יום), לא מהווה לדעתי סיבה לדחות בר"ע, מה גם שלאור צורת כתב הבר"ע וניסוחה ניתן היה להניח שלא הייתי מגיש בר"ע על דחיית בקשתי לזימון עדים לדיון שכבר התקיים.

48. חובת ההנמקה היא עניין דיוני ולא רק מהותי, ולראיה, היא מופיעה בהרחבה בתקנות סדר הדיון, והינה "חלק מ"דרך ניהול משפט" ראוי" (חוות דעת 8/07 של נציבת תלונות הציבור על שופטים, כב' השופטת טובה שטרסברג כהן, 24.7.07), וחלק מהפרוצדורה הטבועה בכתביב החלטה/פסק דין, "הצדק הדיוני מחייב קיומם של כללי הצדק הטבעי שעניינם [בין היתר...] חובת ההנמקה" (בג"צ 3914/92 לב נ' בית הדין הרבני האזורי, פ"ד מח(2) 491, 501-502).

49. מאחר וע"פ פרק 12 ל"הערעור האזרחי" של כב' השופט חבקין, חלק ג-1 – "ביטול מחובת הצדק" (עמ' 424), עלית ביטול מחובת הצדק תקום אם נפל בפסה"ד/החלטה פגם דיוני היורד לשורשו של הליך, אזי דין ההחלטה להתבטל, וזאת אף לפי פס"ד ליברפול לפיו העדר הנמקה מהווה פגם שיוורד לשורשו של הליך.

סיכויי הבר"ע והערעור:

50. כאמור לעיל, סיכויי הבר"ע גבוהים מאוד, ואחת מהשערותיי לעיל להעדר הנמקה היא הרצון לדחות את הבר"ע, והשמטת העובדות והטענות הבסיסיות ביותר ודחייתן ללא הנמקה תמנע את הפגיעה במראית פני הצדק ואת אי האמון הקשה בהחלטת המותב שנתן אותה, וזאת בהינתן שלמות חשוב שמו המקצועי ומעמד יושרו ויושרתו האישיים והמקצועיים בעיני הציבור.

51. יתרה מכך, לאור סיפור, כב' השופט חבקין מודע שערעור בגלגול שלישי היא משוכה גבוהה מאוד, וגם מטעם זה מן הראוי לבטל את ההחלטה.

52. בכל מקרה, הבקשה להנמקה עומדת בפני עצמה.

53. לפיכך, ומכל האמור לעיל, מבוקש מכב' השופט להשיב לשאלות ההבהרה, ולנמק את החלטתו, ולבטל/או לעיין בה עיון חוזר.

54. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

55. לבקשה מצורף תצהיר תומך.

אילן קירשנבאום, המבקש-מערער

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"י [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אחיה צפרי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. ביום 8.11.20 הגשתי בר"ע על החלטות כב' רשמת החוצ' יעל טימנס, וביום 10.11.20 נתן כב' השופט טל חבקין החלטת פתקית בה כתב שעיין בבקשה ומצא שדינה להידחות. ההחלטה הומצאה לי ביום 4.12.20 כמתועד בתיק ביהמ"ש (להלן: הבר"ע, השופט חבקין, הרשמת, ההחלטה).
2. כבעל דין, הסתמכתי על תקנות סד"א-1984 ועל הלכות בית המשפט העליון ועל סעי' 20(ב) לחוק יסוד: השפיטה, המקנה לי זכות יסוד על חוקית להסתמך על חובתם של הרשמת ושל כב' השופט חבקין לכבד את הלכות ביהמ"ש העליון, הן את פס"ד בריאות כללית (ע"א 4197/06) והן לנמק את החלטותיהם, ולא להתעלם מהן ובעצם לשים עצמם מעל ביהמ"ש העליון, ולא כל סמכות.
3. כתבתי במאמץ ובעמל רבים בר"ע מכבדת ומכובדת, צרפתי ראיות, ושלמתי אגרה גבוהה, ואני מרגיש שכב' השופט חבקין והחלטתו מזלזלים בי, וללא כל הצדקה וללא כל סיבה נראית לעין.
4. היות ואני קורבן להתנכלות עקבית, מתמשכת, שיטתית, מכוונת, ומתוכננת לה שותפים כל המותבים בכל הערכאות, אזי אני מנסה ומבקש להבין אם החלטת כב' השופט טל חבקין היא חלק מאותה התנהלות, שכן אני לא מוצא שום סיבה אחרת למתן החלטה כזאת, ובמיוחד כשכב' השופט טל חבקין כתב ספר בן 847 עמודים בנושא הערעור האזרחי, המצוטט אף בפסיקת ביהמ"ש העליון.
5. אינני יודע למה כב' השופט חבקין נתן החלטה כל כך מנוגדת לדין ותוך התנהלות הפוכה לתוכן הספר שהוא עצמו כתב, ולכן אני שואל ויכול רק להעלות השערות.
6. אינני מיוצג ואני מתמודד עם נציגות בית משותף מושחתת שגונבת ממני כספים רבים כבר שנים על רקע סכסוך מתמשך, וראיות הוגשו לכב' השופט חבקין במסגרת הבר"ע, אך זכו להתעלמות.
7. חלק מהמותבים בענייני כתבו שקרים פוזיטיביים בהחלטות ופסקי דין ואמירת אי אמת ביועצין.
8. בת.א. 58594-03-14 בו אני הייתי התובע, הוגשו 4 חוות דעת מטעמי שני מומחים מטעמי ד"ר זהר שבתאי ומשה מלכה כתבו מפורשות בחוות דעתם שעשו בדיקות פיסיות לרבות סיתות וקילוף טיח ובטון כדי לחשוף ולבדוק את מצבו של ברזל הזיון, וגם מהנדס הקונסטרוקציה צבי הון שמונה בהסכמה ע"י המפקחת על המקרקעין ערד בדיקה דומה בפני באי כוח שני הצדדים. יתרה מכך, לפני שהמהנדס משה מלכה הגיע לבדיקה בדירה, אף הגשתי לסגנית הנשיא השופטת רסלר זכאי עצמה ביום 28.1.18 בקשה שתמנה מומחה מטעמה לפני ביקור מלכה, כי מלכה אמור לסתת את הטיח והבטון ולגרום לשינוי המצב העובדתי, ובסעי' 10 לבקשתי כתבתי: "לפיכך אני נדרש לבדוק את המצב טרם הגשת חוות הדעת המשלימה, שעבורה אצטרך לחשוף את ברזלי הזיון ולעשות דברים נוספים ע"פ הנחיות המומחה, אם ידרש". ובסעי' 12 לבקשה כתב "אם ימונה מומחה מטעם ביהמ"ש בשלב מאוחר יותר, הוא לא יוכל להתרשם מהמצב טרם חשיפת ברזלי הזיון ומה היקפו של הנזק טרם החשיפה ובדיקות אפשריות נוספות שעשויות להידרש ושהם עניין שבמומחיות ונדרשות למומחה לצורך חוות דעתו". והשופטת רסלר זכאי עצמה (!) נתנה החלטה בבקשה באותו יום אך לא מינתה מומחה מטעם בימ"ש, כלומר הייתה מודעת לעניין.
9. כל חוות הדעת צורפו לתצהיר העדות הראשית שלי והיו בידועתה המלאה של השופטת רסלר-זכאי, וכל חוות הדעת נשלחו גם למומחה מטעם ביהמ"ש, מאיר לחון, שהעיד בחקירתו שקרא את כל כולן, ואף ציין חקירתו במפורש שקרא את חוות הד"ר שבתאי, וכל האמור לעיל הינן עובדות שלא ניתנות לסתירה ומגובה באסמכתאות שבנט המשפט.
10. זחר שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

[REDACTED]
חתימת המצהיר

הנני זאב בן-חן עו"ד, מאשרת כי ביום 3/1/2021 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום, שהייתי על פי ת"י מסי [REDACTED] ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני

עו"ד, [REDACTED]

16004
1

נספח

מדינת ישראל – רשות האכיפה והגבייה

הוצאה לפועל, לשכת תל אביב
תיק 20-01-534346

פסק דין כספי

בפני כב' הרשמת יעל טימנס

בקשה מספר: 55 מתאריך 29 מרץ 2021
סוג הבקשה: 988 בקשה כללית

המבקש: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום
בעניין: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום ת.ז. 059027714

החלטה

כאמור בהחלטה קודמת - טענות הזוכה לסילוק על הסף אינן, במקרה דנן, טענות מקדמיות והן תידונה במסגרת ההחלטה הסופית בתיק.

באשר לזימון מר זעפרני -

המחלוקת בין הצדדים הינה האם יש מקום לזמן את מר זעפרני, אשר הינו מנהל הזוכה ואשר הזוכה לא הגישה תצהיר מטעמו לעדות, וככל שאכן יזמן - האם ייחקר בחקירה ראשית או נגדית.

הזוכה טוען כי עדותו של מר זעפרני אינה יכולה לתרום דבר לצורך הכרעה בבקשה בטענת "פרעתי". עוד טוען הזוכה כי בקשת החייב לזמן את מר זעפרני כבעל דין סותרת את טענתו כי למעשה הזוכה בתיק הינה נציגות הבית המשותף, ולא חברת הניהול. אף יתר טענות החייב, טוען הזוכה, אינן טענות אשר יש בעדותו של מר זעפרני לתרום לבירורן. טענת הקיזוז אינה מצריכה בירור עובדתי, וכן, הזוכה ומר זעפרני לא היו צד להמתנת הזכות.

ככל שיוזמן מר זעפרני בסופו של יום, טוען הזוכה, הפסיקה קובעת כי אם מוזמן בעל דין לעדות מטעם יריבו, החקירה תתנהל כחקירה ראשית, וזאת על אף האמור בפסק דין "קד - קו" עליו הסתמך החייב.

ובכל מקרה, אם יתאפשר לחייב לחקור את מר זעפרני בחקירה נגדית, יש לאפשר אף לזוכה לעשות כן.

כן מפנה החייב להוראות סעיף 7 לפקודת הראיות בחקשר זה.

החייב מצידו טוען כי אין למנוע, משיקולי צדק, את חקירת הזוכה בתיק, שכן הוא בעל הדין המרכזי בתיק.

החייב שב ומפנה לפס"ד בריאות כללית, אשר קבע "כללי" כי בית המשפט יעתר לבקשה לזימון בעל דין לעדות.

החייב מסרב לנמק את הרלוונטיות של חקירת מר זעפרני, שכן לטענתו בכך יהא לסכל את החקירה. החייב טוען כי אין סתירה בין בקשתו לזמן את מר זעפרני לעדות לבין טענות כי הזוכה הינה הנציגות, שכן השאלה העומדת במרכז הדיון הינה חזווליות בין הנציגות לזוכה.

החייב מתייחס לעדותו של מר אבי טל. לדידו, מדובר ב"עד עוין", ומכאן קם צורך נוסף, לטענתו, לזמן את מר זעפרני לעדות.

באשר לאופי העדות - חקירה ראשית או נגדית, טוען החייב כי המנעות מר זעפרני מהגשת תצהיר עדות ראשית מחשיבה אותו כעד עוין, אשר על פי דין נחקר בחקירה נגדית.

לאחר עיון בטענות הצדדים, אני קובעת כדלקמן -

מדינת ישראל – רשות האכיפה והגבייה

א. מר זעפרני זומן לעדות, במהלך חודשים אפריל - יוני 2021. הצדדים יגישו רשימת מועדים מוסכמת לימים ב' ו - ד' בחודשים אלו.

ב. החייב יפקיד כתנאי לקיום הדיון סך של 2,500 ש"ח בתיק, וככל שיתברר כי בקשתו הייתה בקשת סרק, ועדות מר זעפרני לא תרמה לבירור הבקשה בטענת "פרעתי" - יחולט הסכום כחוצאות בגין זימון מר זעפרני.

ג. מר זעפרני ייחקר באופן חבא - חקירה נגדית על ידי החייב. החקירה תהא תמציתית וממוקדת. לא יותרו שאלות אשר אינן בגדר המחלוקת בתיק דנן. לאחר מכן ייחקר העד בחקירה חוזרת על ידי ב"כ הזוכה.

כ"ג ניסן תשפ"א
05 אפריל 2021

יעל טימנס, רשמת

תאריך

מועד הגשת הבקשה: 30.5.21

בקשה מטעם החייב

החייב: אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] נייד [REDACTED] מרחוב בזל 43 תל אביב

הזוכה: נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ע"י עודד סלטון טל' 052-673-2109

הודעה בעניין שעת והקלטת הדיון ובקשה בעניין ראיות לחקירת אבי זעפרני, ולהנמקת הטלת הערובה לזימון זעפרני לעדות ולקביעת גובהה, ולביטולה ולחלופין להפחתתה, ולהארכת מועד להפקדתה

1. לעניין הקלטת הדיון: בקשתי הייתה להקלטת כל הדיונים בהליך, לפיכך כוללת גם את הדיון הבא שיהיה וכן כל דיון.
2. לעניין שעת הדיון: אינני מסכים לדחיית הדיון לשעה 14:00. כבר נקבע עם המקליט.
- לעניין ראיות לחקירת אבי זעפרני:
 3. אבי זעפרני הוא הנציג של הזוכה זה אבי זעפרני, ראי תשובתו של עו"ד סלטון בדיון, תמליל ההקלטה, עמ' 80 ש' 23.
 4. אבי זעפרני לא הגיש תגובה למרות שהוא נציג הזוכה, ועד היום לא נתן תצהיר עדות ראשית מעולם באף הליך שהתקיים ביני לבין הנציגות, ולמרות שהיה הנציגות 5 הליכים לפחות במהלך הזמן בו היה לטענתו נציגות הבניין.
 5. לפיכך, לא יכולתי להשיב לתגובתו ולצרף ראיות הזמה וראיות מפריכות.
 6. מנגד, גם לא אוכל להציג לעמת אותו עם ראיות בחקירתו כי עו"ד סלטון יתנגד מן הטעם שאין להציג ראיות בחקירת העד שלא הוגשו קודם לתיק.
 7. אולם מאחר ואבי זעפרני לא הגיש תצהיר עדות ראשית בתיק, אזי הוא לא כבול לאף גירסה, כך שאם אציג את הראיות מראש, הדבר יפגע קשות בחקירתו של אבי זעפרני שכן ברור שישנה את עדותו וגירסתו, שהרי איננו כבול לשום גירסה כי לא הגיש כלל תצהיר עדות ראשית.
 8. לפיכך, נוצר פלונוטר משפטי שנובע רק מכך שאבי זעפרני נציג הזוכה התחמק מתגובה לבקשה והגשת תצהיר כהוראת הרשמת בתחילת ההליך, וחיבל בתיק, שכן היה ברור מלכתחילה שחקירתו חיונית ונדרשת לתיק.

9. לפיכך, מבוקש להציג ראיות לאבי זעפרני מבלי שראה אותם קודם ולדחות מראש כל התנגדות לכל ראיה אם וכאשר תעלה ע"י עו"ד סלטון.
10. לחלופין, מבוקש לפעול ע"פ פסה"ד בפרשת סוויסה, רע"א 4249/98 סוויסה נ' הכשרת היישוב, לפיו, אגיש את הראיות לכב' הרשמת בלבד ולעיניה בלבד, והיא תבחן את הראיות ותחליט אם חשיפתן מראש תפגע בחקירתו של אבי זעפרני.
11. לחלופי חלופין, מבוקש להורות לאני זעפרני להגיש תצהיר עדות ראשית המגיב לעובדות ולטענות שבבקשתי ולאפשר לי להשיב לבקשתו תוך צירוף ראיות ע"פ הצורך.
12. לצורך כך, מבוקש מכב' הרשמת לקבוע מראש את השאלות שלדעתה במחלוקת, שכן קבעה ערובה של 2500 ₪ (ראו נימוקים לגבי ביטולה של הערובה) לפיה אם יתברר שאבי זעפרני זומן ללא צורך תחולט הערובה, ואני רוצה לדעת שלא תהיה סיבה לחילוט הערובה ע"י קביעות לא מנומקות לפיהן לא היה צורך בזימונו של אבי זעפרני.
13. כמו כן, מבוקש להפחית את הערובה ל-500 ₪, שכן אין שום סיבה ושום הצדקה לערובה מפלצתית של 2500 ₪ אלא אם כן כל מטרת הערובה היא להציב מחסום גישה לערכאות לזימונו של אבי זעפרני לחקירה, כשאופן דחיית כל 3 בקשותי הראשונות לזימונו ואופן דחיית הבר"ע על החלטות אלו ע"י התנהלות דומה של השופט טל חבקיין מחזקות סברה זאת (ראו להלן).
14. מתחילת הליך זה, נמנעה גם כב' הרשמת מלהורות על זימונו של אבי זעפרני לחקירה ללא כל סיבה נראית לעין ע"י קביעות נעדרות כל הנמקה ובניגוד לדין, ואפילו בר"ע שהוגשה בעניין נדחתה ע"י השופט טל חבקיין ללא כל נימוק וללא כך הסבר לגופן של טענות ותוך התעלמות מהעובדות והטענות הבסיסיות ביותר בבר"ע דבר. ההחלטה בבר"ע רצ"ב **כנספח 1**. בקשתי לעיון חוזר לכב' השופט חבקיין עם תצהיר תומך רצ"ב **כנספח 2**.
15. לאור התנהלות כב' הרשמת וכב' השופט חבקיין ומותבים אחרים, לרבות המפקחת על המקרקעין, שכולם קבעו ללא כל הנמקה ותוך התעלמות מהדין, מהעובדות והטענות והנימוקים הבסיסיים ביותר שלי, עולה החזקה שמדובר בהתנהלות שאיננה מקרית (בג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, עמ' 246).
16. לפיכך, מבוקש מכב' הרשמת לנמק:
- 16.1. למה נמנעה מלזמן את אבי זעפרני לחקירה נגדית למרות 3 (!) בקשות בעניין, כאשר משתי בקשותי הראשונות התעלמה לחלוטין, ורק בבקשה השלישית קבעה שאם יהיה צורך, אזי יזומן אבי זעפרני לחקירה?
- 16.2. למה ועל סמך מה קבעה את גובה הערובה ל-2500 ₪ וללא כל נימוק? ובמיוחד כשכב' הרשמת עצמה אמרה בדיון האחרון שחקירתו נדרשת, וזאת במיוחד כששכר עדות עומד

היום על 400-500 ₪, ואפילו ששכר עדות של מומחה לחקירה הוא בגובה 1500 ₪, וכאשר בניגוד למומחה שאמור להיות לכאורה ניטראלי ובלתי תלוי בתיק, הרי שכאן מדובר בזימון בעל הדין הכי טריוויאלי ומתבקש ונדרש שהוא הזוכה בתיק?

16.3. למה עלי לשאת גם בערובה מפלצתית שמציבה מחסום גישה לערכאות למימוש זכויותיי הדיוניות והמהותיות שנובעת מטעויות וקביעות שרירותיות ללא כל הנמקה בניגוד מוחלט לדין של כב' הרשמת ושל השופט חברין (רע"א 290/15 **ברנד פור יו בע"מ ואח' נ' רמי לוי שיווק השיקמה בע"מ ואח'**, 8.12.15) לפיה לא זומן אבי זעפרני לחקירה מלכתחילה למרות שלא הייתה מחלוקת שהוא נציגת הזוכה?

17. ולפיכך, מכל האמור לעיל, מבוקש מכב' הרשמת לבטל את הערובה, ולחלופין, להפחתתה ל-400 ₪ ע"פ הדין הנוהג היום. כמו כן, מבוקש להאריך את המועד להפקדתה ב-14 יום.

18. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום,
החייב.

נסח

מדינת ישראל – רשות האכיפה והגבייה

הוצאה לפועל, לשכת תל אביב
תיק 534346-01-20

פסק דין כספי

בפני כב' הרשמת יעל טימנס

בקשה מספר: 78 מתאריך 15 יוני 2021

סוג הבקשה: 988 בקשה כללית

המבקש: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום
בעניין: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום ת.ז. 059027714

החלטה

בהחלטה מיום 5.4.21 נעתרתי לבקשת החייב לזמן את מר זערפני לעדות. באותה החלטה נעתרתי אף לבקשת החייב כי חקירת העד תהא חקירה נגדית, וסייגתי החלטה זו בכך שהחקירה תהא ממוקדת וישאלו שאלות המצויות בגדרי המחלוקת בין הצדדים. קיום החקירה הותנה בהפקדת ערובה בסך של 2,500 ש"ח על ידי החייב. ביום 14.4.21 ניתנה החלטה אשר תוקנה בהמשך ביום 18.4.21 עקב טעות הדפסה, ובה קבעתי כי חקירת העד תתקיים ביום 16.6.21 וכי הערובה תופקד עד ליום 1.6.21. החייב המתין חודש וחצי, וביום 30.5.21, יום לפני פקיעת המועד להפקדת ערובה, הגיש בקשה להפחחת גובה הערובה. יוער כי כל עוד לא ניתנה החלטה אחרת על ידי, המועד להפקדת הערובה וסכומה, קרי - 2,500 ש"ח עד ליום 1.6.21 - עמדו על כנם. ביום 6.6.21 הבקשה נדחתה ולפנים משורת הדין הארכתי המועד להפקדת הערובה עד ליום 8.6.21. החייב לא הפקיד הערובה, ועל כן, ביום 13.6.21, ובעקבות בקשת זוכה - הוריתי על ביטול הדיון. אל מול זכותו של החייב לקבלת יומו בבית המשפט, עומדת זכותו של הזוכה לקיום פסק הדין אשר ניתן לטובתו. עסקינן בתיק המתנהל כשנה וחצי, ואשר דיון בבקשת החייב בטענת "פרעתי" - התקיים. כפי שכתבתי בהחלטה מיום 13.6.21 - הגיעה העת להכרעה בבקשה בטענת "פרעתי". באשר לבקשות החייב כי אבדוק הראיות טרם החקירה, על מנת שהחייב לא יהיה חשוף לחיוב בהוצאות - החייב הוא אשר התעקש על קיום חקירה למר זערפני, ואף התעקש כי החקירה תהא חקירה נגדית. בקשת החייב מיום 30.5.21, בה ביקש כי אני אהיה זו אשר אקבע מה הן השאלות במחלוקת, עקב חשש כי הערובה תחולט, בקשה אשר עליה הוא חוזר אף עתה, הינה בקשה בלתי סבירה. לא יעלה על הדעת כי חייב אשר שב ומבקש לחקור עד, יבקש בסופו של יום מהרשמת להכין עבורו את החקירה! ככל שחשש החייב כי אין מקום לקיום החקירה - היה עליו לפנות ליעוץ משפטי. איני מעניקה ייעוץ משפטי לצדדים.

לאור כל האמור - הבקשה נדחית.
החלטתי מיום 13.6.21 עומדת על כנה.

יעל טימנס

ה' תמוז תשפ"א
15 יוני 2021

יעל טימנס, רשמת

תאריך

מדינת ישראל – רשות האכיפה והגבייה

הוצאה לפועל, לשכת תל אביב
תיק 20-01-534346

פסק דין כספי

בפני כב' הרשמת יעל טימנס

בקשה מספר: 73 מתאריך 31 מאי 2021

סוג הבקשה: 988 בקשה כללית

המבקש: זוכה 1, אביב ניהול ואחזקת מבנים (א.נ.ו.מ) בע"מ
בעניין: חייב 1, אילן פנחס קירשנבאום ת.ז. 059027714

תמצית הבקשה:

תשובה לתגובת החייב מיום 31.5.21 בעניין שינוי שעת הדיון
(בהליך 73)

החלטה

אני מורה לצדדים כדלקמן -

א. ב"כ הזוכה יציג לעיוני אסמכתא לקיומה של ההשתלמות במועד ובשעות המופיעות בבקשתו.

ב. החייב יציג אסמכתא כתובה מאת המקליט, כי אין באפשרותו להגיע בשעה 14:00 ביום 16.6.21.

ג. אני דוחה הבקשה להפחתת גובה הערבון. יוער כי הערבון נדרש הן להבטחת הוצאות העד, והן הוצאות ושכ"ט ככל שייפסקו עקב הדיון.
לפנים משורת הדין - ניתן להפקיד הערבון עד ליום 8.6.21.

יעל טימנס

כ"ז סיון תשפ"א
06 יוני 2021

יעל טימנס, רשמת

תאריך

נסכה "לא"

ת.א. 58594-03-14

בית משפט השלום
תל-אביב - יפו

אילן קירשנבאום

תובע:

-נגד-

נתבעים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב.
2. אבי טל
3. חניה גודס

ערכון בית המשפט

בעניין שכפול תצהיר העדות הראשית מטעם התובע ונספחיו

1. אתמול, 6.4.21, הגשתי בקשה לאפשר לי לקבל מתיק הנייר את הכרכים של תצהיר העדות הראשית שלי בגלל שאבדו לי לצורך שכפולם כדי להגישם במסגרת תיק המוצגים שלי בערעור.
2. לאחר הגשת הבקשה, התקשר אלי עו"ד אריה לוי, ובירר איתי מה בדיוק הבעיה, ואמר שאין לו בעיה עם בקשתי ושיגיש את תגובתו זאת לבית המשפט.
3. בינתיים, הגעתי חיום בבוקר, 7.4.21, למזכירות בימ"ש השלום בריצמן 1 ת"א לברר איפה תיק הנייר, ונאמר לי שהוא הועבר לארכיון בית המשפט המחוזי תל אביב.
4. פניתי לארכיון בית המשפט המחוזי בת"א, ודיברתי עם קלרה מנהלת הארכיון, והיא אמרה לי שאכן תיק הנייר אצלם, ושהם לא מצלמים יותר מ-10-12 עמודים, ושם תינתן החלטה המתירה לי לקבל את שני הכרכים לצורך העתקתם, ואני אחתום והתחייב שאחזיר את הכרכים בתוך זמן קצוב, אז היא תיתן לי את הכרכים לצורך העתקתם בחוץ.
5. לפיכך, מבוקש מביחמ"ש הנכבד, לתת החלטה המאפשרת לי לקבל את שני הכרכים של תצהיר העדות הראשית שלי מארכיון ביחמ"ש המחוזי בת"א, ואני מתחייב להחזירם כמו שנקלחו (כרכים וחל שם ותקין) לאחר שעה וחצי - שתיים (עד 15 דקות אופניים לכל כיוון + עד שעה - שעה וחצי נוספים לצורך פירוק חספירות וצילום וכריכה מחדש של כל העותקים) כדי להעתיקם ב"גלסי" ברח' מרמורק 8 בת"א (שם גם הכינו אותם). אני מניח שזה יהיה עד שעה וחצי, תלוי בזמנך על מכונית הצילום ותקינותם.
6. במקביל אתקשר היום, 6.4.21, לעו"ד אריה לוי ואבקש ממנו לשלוח את הסכמתו לביחמ"ש לצורך מתן החלטה.
7. בתודה רבה על הזמנתיי.

אילן קירשנבאום,
תובע.

החלטה	08/04/2021
תיק	58594-03-14
שם כרמלה האכט	
בהסכמת המשיב אני מורה כמבוקש.	
1	
*** נחתם דיגיטלית ***	

נספח

הכותרת הושמטה "יד"

מסמך חיסיון

סוף
התהליך

נספח 1 להקדמה אשר הטו נספח 1
8 בקשה להקדמה ולהנמקה דבר המשטה

הבהרה בעניין הפסלות ובעניין הארכת מועד

(למזכירות: נא להקליד בשני התיקים)

1. לחלן הבהרתי לעניין שאלת הפסלות, וכן הבהרתי בעניין הארכת המועד להגשת תגובתי לבקשה לסילוק על הסף בתמ"ש [REDACTED] נודע לי על ההחלטה לקבלת הבהרתי לפני מס' ימים, היא איננה בידי הבהרתי לחלן היא ע"ס זכרונותי בלבד.
2. בסעי' 1 לבקשת ההעברה הדגשתי כי הבקשה מוגשת בכל הכבוד לכב' השופטת ולבית דין (והדגשתי במקור), ובסעי' 2 לבקשה ציינתי שהבקשה לא מתייחסת להליך כאן, היינו איננו רואה בעיה שכב' השופטת תנהל הליך זה, ואולי כנראה שהעניין לא נכתב באופן ברור, ולכן נדרשה הבהרתי.
3. משימה קשה לבטא להסביר את נטייתי הטבעית להגיש את הבקשה, ולכך נעזרתי במאמרה של ד"ר לימור זר-גוטמן, "ניגוד עניינים אצל שופטים: בין דיני פסלות שופט לאתיקה" (ניגוד עניינים במרחב הציבורי: משפט, תרבות, אתיקה ופוליטיקה 429 (דפנה ברק ארז, דורון נבות ומרדכי קרמניצר עורכים, המכון הישראלי לדמוקרטיה, 2009), לחלן: זר-גוטמן).
4. לא מדובר בהכרח בפסלות מכוח סעי' 77 לחוק בתי המשפט, שכן המונח "משוא פנים" נתון לאינספור הצעות פרשנות, אלא בעניין אתי, וע"פ זר-גוטמן, על כב' השופטת להתייחס בעניין עם מישהו בתוך המערכת, שיכול להיות נשיא ביהמ"ש בו היא מכהנת או ועדת האתיקה של השופטים (שם בעמ' 441-442), או לפנות בשאלתה לנציבות התלונות על שופטים (ראו פסקה אחרונה של ה"מבוא" לכללי אתיקה לשופטים, תשס"ז-2007, וכן סעי' 14(ב) לכללים אלו).
5. ומאחר שבקשתי נבעה מכך שהתביעה היא לביטול פס"ד שניתן ע"י כב' השופטת עצמה, והדבר מעמיד אותה בניגוד עניינים מובהק, הרי שהדבר משול לכך שכב' השופטת תשב כערכאת ערעור על פס"ד שלה, וע"פ דין הדבר לא ניתן.

6. במאמרה הציעה זר-גוטמן הבחנה בין ניגוד עניינים משפטי, מכוח דיני פסלות שופט, לבין ניגוד העניינים האתי, מכוח חזקת הנאמנות האתית (שם בעמ' 430).
7. ע"פ זר-גוטמן, גם אם בחינת הכלל המשפטי מוביל את השופט למסקנה שאין לחייב פסילה, עליו להמשיך וליישם את המבחן לקביעת ניגוד העניינים האתי. המבחן המוצע עבור ניגוד עניינים אתי הוא האם בהמשך ישיבתו של השופט בדין תהיה פגיעה במראית פני הצדק מנקודת מבט כללית-קולקטיבית של כלל הציבור שאת אמונו מבקשת מערכת השפיטה. (שם בעמ' 430).
8. ע"פ זר-גוטמן, סוגיית ניגוד העניינים האתית מורכבת משני חלקים, הראשון, מבחן הקובע מתי נוצר ניגוד זה, והשני נוגע לחובות האתיות שעל שופט ליישם במקרה שהסיק שיש ניגוד עניינים (שם בעמ' 439).
9. יתכן ששופט אינו פסול ע"פ סעי' 77א לחוק בתי המשפט אך כן פסול ע"פ המבחן של מראית פני הצדק, כי סעי' 77א בוחן רק חשש ממשי למשוא פנים, ולא מראית פני הדברים או כיצד נתפשת התנהגותו של השופט, והשופט נדרש לבחון את רגשות הציבור המתבונן על ההליך (שם, 440-441).
10. ע"פ זר-גוטמן, (ציטוט) "כיוון שאנו עוסקים בחובה אתית, אין מדובר בפסלות שופט לפי דיני הפסלות המובילים לאי-ישיבה בדין, אלא בהעברת התיק לשופט אחר". (שם בעמ' 442).
11. זר-גוטמן מפנה לכללי האתיקה לשופטים המבחינים בין שני מצבים לבחינת מראית פני הצדק, הראשון לפני שהחל הדיון בתיק ולפני שהתקיימו דיונים, והשני הוא מצב שכבר התקיימו דיונים.
12. במקרה הראשון, הוא החל בענייניו, חלה 'הימנעות מוקדמת מלשבת בדין', והכלל מורה לשופט לעיין בתיק מבעוד מועד, ואם מצא (ע"פ מבחן מראית פני הצדק) כי "קיים טעם ראוי שהתיק לא יידון בפניו" יידע את נשיא ביהמ"ש בו מכהן או שופט אחר שהסמך אותו נשיא, והם המוסמכים להכריע בעניין. זר-גוטמן הציעה במאמרה גם את וועדת האתיקה לשופטים בהיותה גוף שרגיל לעסוק בהכרעות אתיות, ואני בדעה עם זר-גוטמן, ודעתי היא גוף מתאים אף יותר (שם, עמ' 443).
13. זר-גוטמן מדגישה שמראית פני הצדק מבססת את אמון הציבור במערכת השפיטה שהוא הנכס החשוב ביותר שלה, כי הציבור מצפה מביהמ"ש לנהוג בתבונה ובהגינות, ובעניין זה מדגישה ש"התנהגותו האינדיווידואלית של כל שופט יש בה לחזק או לערער את האמון המוסדי במערכת השפיטה", וכי הציבור בוחן "אם נשמרת האובייקטיביות השיפוטית בבתי המשפט".
14. ע"פ זר-גוטמן, המבחן האתי של מראית פני הצדק מושתת רק (הדגשה במקור) על נקודת המבט הכללית-קולקטיבית של הציבור שצריך להאמין שנעשה צדק במשפט הזה, וכי אם המשך ישיבת השופט בדין תפגע במראית פני הצדק, אזי יש ניגוד עניינים אתי, היינו, השופט צריך להעביר את התיק לשופט אחר, שזהו הפתרון במקרה של ניגוד עניינים אתי (שם בעמ' 446).

15. חשוב לציון שמאמרה של זר-גוטמן קיבל תוקף כמקור משפטי – "בשורה של החלטות קבעה הנציבות, כי יש מקום לקבל את ההבחנה שהציעה ד"ר לימור זר גוטמן בין ניגוד עניינים משפטי, מכוח דיני פסלות השופט מלשבת בדין, לבין ניגוד עניינים אתי" (מענה מיום 17.6.15 של נציבות תלונות הציבור על שופטים לשאלת אחד מנשיאי בית המשפט, רצ"ב כנספח 1).

16. לסיכום: מבחן הפסלות המשפטי המשתקפת מסעי 77א לחוק משקף בעיקר נקודת מבט אישית-פרטנית לפיה לצדדים זכות למשפט הוגן ע"י שופט נייטרלי ללא משוא פנים, תחת אובייקטיביות שיפוטית, ואילו המבחן האתי בדבר הפגיעה במראית פני הצדק משקף רק את נקודת המבט הקולקטיבית ומבטא בכך את אידאל ההתנהגות האתית של שופט שאליו יש לשאוף.

17. מכל האמור לעיל, לדעתי, ואני מאמין, שהמשפט "השופט פלוני דן והכריע בתביעה לביטול פס"ד שהוא עצמו נתן" יעלה אצל כל אדם הרגשה של פגיעה במראית פני הצדק לאור ניגוד העניינים המובנה בו נמצא השופט, שכאמור, כאילו יושב כערכאת ערעור על עצמו בעניינים מהותיים.

18. למען הסר ספק – במונח "ערכאת ערעור" אין להסיק, ואינני מתכוון לכך שהתביעה לביטול פס"ד הייתה צריכה להיות מוגשת כערעור, כטענת [REDACTED] שכן הדין מראה טענה זאת שגויה וכי ההפך הוא הנכון.

19. לפיכך, בין אם חלה פסלות של כב' השופטת ע"פ סעי' 77א לחוק ובין אם לאו, לדעתי כב' השופטת נמצאת בניגוד עניינים אתי ולכן עליה להעביר את התיק לדיון בפני שופט אחר.

20. בקשתי להעברת הדיון למותב אחר מהווה בעצם גם בקשה מכללא להארכת מועד להגשת תגובה לבקשה לסילוק התביעה על הסף שהגיש ב"כ הנתבע [REDACTED] ומכיוון שזה לא צוין במפורש, אבקש להאריך את המועד להגשת תגובתי בהתאם ב-14 יום מהמצאת ההחלטה.

21. כמו כן, נאמר לי שגם [REDACTED] הגיש בקשה אך היא עדיין לא הומצאה לי.

22. אבקש להביע את התנצלותי על העיכוב הקל בהבהרה זאת, נודע לי על ההחלטה לפני מספר ימים, אבל אני בעומס כבד מאוד, ותחת נסיבות אישיות לא קלות, ומנסה לשמור על אופטימיות בתקופה לא קלה ולא פשוטה זאת.

23. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום,

הנתבע 1.

בקשה מטעם המבקש (ב):

לביטול החלטה ע"י כב' הנשיאה ולהבאת בקשה זאת לידיעתה ולעיונה, ולחלופין לתיקונה ולהנמקה.

המבקש:

שם	מ"ז	מען (כתובת)
אילן קירשנבאום	[REDACTED]	רח' בזל 43 ת"א. מען להמצאה: [REDACTED]
טלפון:	[REDACTED]	

נגד

המשיב 1:

שם	ח"פ	מען (כתובת)
אביב ניהול ואחזקת מבנים (א.נ.ו.מ.) בע"מ	514778117	רח' אבא אחי מאיר 15 תל אביב
טלפון	פקס	דוא"ל
1-700-702-224	03-624-5449	avi@avivnihul.com

מועד המצאת ההחלטה: על המעטפה חותמת דואר ביהמ"ש העליון מיום 27.4.21, ולמיטב זכרוני, קיבלתי את ההחלטה ביום 11.5.21. העתק המעטפה רצ"ב כנספח 1.

1. מבוקש מביהמ"ש הנכבד לבטל את ההחלטה בבר"ע זאת (להלן: ההחלטה), ולהעביר את הבקשה לידיעתה, ולעיונה ולהכרעתה של כב' הנשיאה, ולחלופין, לתקן את הטעות העובדתית בסעי' 5 שורה 3, ולציין את העובדות והטענות והנימוקים המרכזיים שצינו ונכתבו על ידי בכתב הבר"ע, ולערוך דיון כדין ולנמק את ההחלטה כהוראת הדין וכחוראות עקרוניות היסוד שבפרק א' לתקנות סד"א 2018.

ואלו נימוקי הבקשה:

לעניין ביטול ההחלטה בבר"ע:

2. מותב לא יכול לדון בביטול החלטתו שלו מטעמים של ניגוד עניינים אתי, לפיכך, מבוקש להעביר את הבקשה למותב אחר. מאשר כב' השופטת דפנה ברק ארז שנתנה את ההחלטה, לצורך מתן החלטה בבקשה זאת לביטול ההחלטה (ד"ר לימור זר-גוטמן, "ניגוד עניינים אצל שופטים: בין דיני פסלות שופט לאתיקה" (ניגוד עניינים במרחב הציבורי: משפט, תרבות, אתיקה ופוליטיקה 429 (דפנה ברק ארז, דורון נבות ומרדכי קרמניצר עורכים, המכון הישראלי לדמוקרטיה, 2009).

3. ומאחר מכב' הנשיאה במדרג מנהלי גבוה ובכיר יותר מאשר כב' השופטת דפנה ברק ארז, ומאחר ומדובר בהתנהלות שבמערכת המשפט שהיא עומדת בראשה, מבוקש להעביר בקשה זאת להכרעת הנשיאה, וכן גם להביא בקשה זאת לידיעתה ולעיונה.

הסמכות לבטל את ההחלטה:

4. לנשיאה סמכות לבטל את ההחלטה מאותו מקור ממנו רכשו שופטי ביהמ"ש העליון את הסמכות להתעלם מהחוק, ואפילו מחוק שקובע זכות מוגברת (רע"א 7227/19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'), וכן לפסוק בידועין ללא כל הסבר או הנמקה בניגוד מוחלט לחוק אפילו כשהחוק מפורש, ברור וחד משמעי (רע"א 107/21 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (24.1.21), רע"א 5753 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח').
5. בנוסף, לנשיאה סמכות לבטל את ההחלטה גם ע"פ סעי' 75 לחוק בתי המשפט.
6. כמו כן, לאור אי חוקיותה המובהקת של ההחלטה, ועיוות הדין הקשה והעוול הגדול שההחלטה גורמת לי, וחוסר הצדק הברור כמפורט בבקשה זאת, וע"פ משפט הטבע, אזי כב' הנשיאה רשאית לבטל את ההחלטה ע"פ דוקטרינת "החסר הסמוי" (ע"א 3798/94 פלוני נ' פלונית, פ"ד (3) 133), לפיה ההחלטה מציגה התנהלות הנוגדת כללי יסוד בסיסיים שלא עלו על דעתו של המחוקק, ואילו היה המחוקק נשאל, בוודאי היה קובע שחל עליהם כלל המאפשר את ביטול ההחלטה במקרים כאלו, כשהמקור להפעלת השלמת חסר נעוץ הן בחוק יסודות המשפט, תש"ס-1980 והן בדין שביהמ"ש מחוקק כידוע.
7. הטיית משפט היא גרימה מכוונת להיפוך ההכרעה לרעת בעל דין או לגריעה מהסעדים להם הוא זכאי.
8. לאור התחייבות שופט שלא להטות משפט נכללת בהצהרתו אמונים בסעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, שהוא במדרג נורמטיבי גבוה מחוק רגיל, אזי הטיית משפט מהווה גם עבירה פלילית של הפרת אמונים ע"פ סעי' 284 לחוק העונשין, וכן עבירה של אי מילוי תובה רשמית ע"פ סעי' 285 לחוק העונשין.
9. לפיכך, הנשיאה רשאית לבטל החלטה כשמדובר בהפרת אמונים של שופט עליון שמעל באמון שנתן בו הציבור וגרם להטיית משפט חמורה, בזדון, בידועין, בכוונה ובשיטתיות. אני מפנה בעניין זה גם לדברי עוה"ד דרור חוטר ישי שבסעי' 9 לכתב הבר"ע.
10. ההחלטה בבר"ע זאת נוקטת באותן שיטות פסולות שנקטו שתי הערכאות הקודמות המהוות הטיית משפט קשה, ואין מדובר בטעות שיפוט אלא בהתנהלות מכוונת ובזדון לדחיית הבר"ע ושלילת הסעדים המגיעים לי ע"פ כל דין, ובמיוחד כשמדובר בשופטת מלומדת ועתירת הישגים וניסיון של ביהמ"ש העליון, המוחזקת כיודעת את הדין ואת דרך השיפוט הראויה לעשיית משפט צדק, ולכך שהצדק גם יראה, ולכן דין ההחלטה להתבטל מפאת הטיית משפט וזדון כמפורט להלן.
11. כב' השופטת ברק ארז הטתה משפט בידועין ובכוונה והפרה את חובתה ע"פ דין וטענה כנגדי ונגד טענותיי המבוססות במלואן בעובדות ובדין, במקום לבדוק את העובדות והטענות לגופן מתוקף חובתה ומתוקף תפקידה ע"פ דין וכשהיא יודעת על טענותיי הקשות על עבירות שפיטה קשות, וכשלא ניתן לכבס את המילים מעבר לכתוב בכתב הבר"ע המתארות את המעשים החמורים שמיוחסים למפקחת, שהרי "תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), והערעור אמור להיות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקסימלית פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר).
12. הטיית משפט במקרה זה נעשתה שוב ע"י השמטה מכוונת מהדיון וההכרעה של כל העובדות וכל הטענות המרכזיות והבסיסיות ביותר שלי, כך שאם כב' השופטת ברק ארז הייתה כותבת אותן בהכרעה ומנהלת בהן דיון ראוי ומנומק כדין, ועדיין דוחה את הבר"ע, אזי ההחלטה הייתה מציגה פגיעה קשה וודאית במראית פני הצדק ומעוררת אי אמון בהחלטה ובשופטת ברק ארז, שכן ע"פ הדין

- הנוהג שעליו הסתמכתי בפנייתי לביהמ"ש, ההכרעה הייתה צריכה להיות הפוכה.
13. טענתי המרכזית בהליך קמא ובערעור לפיה החוזה לכאורה עם המתחזק הוא "חוזה למראית עין", עוברת כחוט השני לכל אורך הדרך, החל מכתב ההגנה, עובר בבקשות ובתצהיר העדות הראשית, בסיכומים, בכתב ערעור, בעיקרי בטיעון וכלה בכתב הבר"ע.
14. לפיכך, השמטת טענה זאת נועדה להסתיר את האמת, וע"פ כב' הנשיא לשעבר, אהרון ברק, התנהלות כב' השופטת ברק ארז בעייתית ולוקה באי אמירת אמת: "יודוק: אין חולק, כי עדותו של שמולביץ, ככל שהיא נוגעת ל"פרשת שוויץ", היא בעייתית. שמולביץ לא מסר לבית המשפט, על פניו, את כל המידע בנדון, ולקה למעשה באי אמירת אמת." (מ"ח 8483/00 דרעי נ' מדינת ישראל, סעי' 77).
15. אין מדובר בטעות שיפוט בתום לב, ולא יתכן שכב' השופטת לא ראתה ו/או החמיצה טענה זאת כי המונח "חוזה למראית עין" מופיע פעמיים כטענה יסודית שלי בפסה"ד של השופטת ביבי, ו-5 פעמים בכתב הבר"ע, ו-10 פעמים בעיקרי הטיעון ו-9 פעמים בכתב הערעור ובשחזור מטעמי בערעור בביהמ"ש המחוזי, ו-3 פעמים בכתב ההגנה, ו-3 פעמים בסיכומים מטעמי, ובמיוחד כשלבקשה צורפו כתבי הטענות וכתבי הבי-דין הנ"ל וכב' השופטת ברק ארז כתבה בסעי' 9 שעיינה בהם.
16. השופטת ברק ארז השמיטה את המונח "חוזה למראית עין" מהחלטתה והוא אינו מופיע בה אפילו פעם אחת, ועיוותה את לשון הבר"ע ע"י השמטה מכוונת ובזדון של המונח המשפטי "חוזה למראית עין" המעיד על כוונת זדון ויסוד נפשי של מרמה והחלפתו במשפט "לא סיפקה שירותי תחזוקה לבית המשותף" שנותנים משמעות שונה לחלוטין של מעשה עם אינסוף פרשנויות הנעדר יסוד נפשי של מחשבה פלילית, ומדובר בעיוות דין מכוון והטיית משפט ברורה.
17. יתרה מכך, להוכחת היותו של החוזה עם המתחזק חוזה למראית עין ולהוכחת הגנתי במלואה, הייתי זקוק לגילוי מסמכים ע"פ פרק ט' לתקנות סד"א 1984 שחלו אז, אולם הן נשללו ממני שלא כדין, בידועין ובזדון ע"י שתי הערכאות דלמטה בנימוקים חסרי כל בסיס עובדתי ומשפטי תוך שהשופטת ביבי מגבה את המפקחת תוך שהשופטת ביבי עצמה מטה משפט גם היא, ע"י כך שהתייחסה בדיון שערכה בפסה"ד לכל המסמכים שביקשתי חוץ מאשר למסמכים המרכזיים והחשובים ביותר שהם חשבוניות הנציגות לרבות חשבון הבנק, ופרוטוקול אסיפת בעלי הדירות מיום 22.2.17 שיש בהם להוכיח שמדובר בחוזה למראית עין ולהוכחת מקרים נוספים של הוצאת כספים ממני במרמה, כפי שהוכחתי בתצהיר העדות הראשית בתמיכה ראייתית מלאה, וכי המתחזק בכלל פוטר באסיפה ביום 22.2.17, והדבר מהווה הטיית משפט תמורה וקשה שבוצעה בזדון.
18. וכך עניין שלילת זכותי לגילוי המסמכים לא מוזכרת כלל אף היא בהחלטה למרות שזהו הנימוק הבסיסי והמרכזי, הן בבר"ע זאת, הן בערעור בפני ביהמ"ש המחוזי והן בהליך קמא, ולא מדובר בטעות אלא בהטיית משפט קשה וחמורה ובזדון לשמו שנועדו לדחות את הבר"ע בכוונה תחילה, והדבר מעיד גם התנהלות מכוונת ושיטתית, המביא לפסילת ההחלטה ואף לפסילת המותב.
19. וכששאלתי מסי' פעמים את כב' השופטת לימור ביבי בדיון בערעור עש"א 46545-11-20 קירשנבאום נ' דיצה הדר בע"מ ואח' ביום 27.4.21 (על ההחלטות שדחו את התביעה שכנגד) מדוע התעלמה בדיון שערכה בפסה"ד מעניין גילוי המסמכים המרכזיים ביותר שהיה בהם להוכיח את הגנתי, קיבלתי שוב ושוב את התשובה המתחמקת ברוח "אינני יושבת בערכאות ערעור על עצמי" (הדיון הוקלט ותומלל

ע"י ביהמ"ש והתמליל בתיק ביהמ"ש המחוזי בעש"א 46545-11-20 ובנט המשפט).

20. כמו כן, כששאלתי את השופטת ביבי למה התנהלה כמפורט בסעי' 5 לכתב הבר"ע והקדימה בכוונה בשבוע את הדיון בערעור וללא כל סיבה נראית לעין כך שיהיו לי 3 דיונים כבדים באותו בוקר (שני ערעורים ודיון הוכחות כנגד 6 נתבעים) וללא כל התרעה מספקת, וזאת עוד כשביקשתי לדחות את אחד הדיונים כדי שלא יהיו לי אפילו שני דיונים באותו בוקר, ואילצה אותי למחוק את הערעור עש"א 32950-06-20 ולותר על זכויות דיוניות ומהותיות, נענית "אז תגיש בר"ע", וכשהשבתי לשופטת ביבי שהרי היא יודעת שלא ניתנת רשות ערעור בענייני מועדים, גללה השופטת ביבי את עיניי לצדדים.
21. גם ברע"א 7907/20 קירשנבאום נ' אביב ניהול בע"מ בעניין הקלטת הדיון בערעור מציגה התנהלות מכוונת ובזדון זאת של השופטת ביבי (במסגרת הערעור נשוא בר"ע זאת) לתת בידועין החלטות המנוגדות לחלוטין לדין ולכללי האתיקה לשופטים כדי לאלץ אותי להגיש בר"ע, ולנפח עוד ועוד את מערכת נט המשפט בהליכים שאני נוקט לצורך שמירה על זכויותיי, בדיוק כפי שהתנהלה המפקחת.
22. כבי' השופטת ברק ארז התעלמה לחלוטין גם מהתעלמות השופטת ביבי מהמילה "לחוסף" שבפסיקה "אבני דרך אלו באים להוסיף ולהבהיר ואין בהם לגרוע מהוראות החוק, התקנון המצוי ומסמכי הדישום של הבית המשוף" שבפסה"ד בתיק 311/14 של המפקח אורן סילברמן, כשגם נימוק בר"ע וערעור זה היו מהמרכזיים והמהותיים ביותר בבר"ע. ברור שכוונתו של המפקח סילברמן הייתה למנוע את היותו של המתחזק גם הנציגות לאור ההיסטוריה הספציפית בבניין, והעבירות הפליליות שביצעו הנציגות וחבריה כפי שהוכח למפקחת ולשופטת ביבי בערעור לרבות בראיות נוספות בערעור שהתקבלו ושגם מהן התעלמה השופטת ביבי לחלוטין שכן אחרת הייתה חייבת להפוך את הכרעתה.
23. השמטות אלו של כבי' השופטת ברק ארז מעניין החוות למראית עין ומעניין גילוי במסמכים ומעניין התעלמות השופטת ביבי מהמילה "לחוסף" הן רק חלק קטן מאוד מכלל ההשמטות והתעלמות השופטת ברק ארז מעובדות וטענות מרכזיות ומהותיות שלי בכתב הערעור, והתנהלות כוללה זאת מהווה גיבוי וחיפוי שלא כדין על הטיות המשפט והתנהלותה החמורה של המפקחת, ושל השופטת לימור ביבי, ובכך בהמ"ש העליון, באמצעות כבי' השופטת ברק ארז והסמכות הנתונה לה, עוצמת עיניה ומחפה על עבירות שיפוט של הערכאות דלמטה ועל המשיכה מסיבות שאינן נראות לעין, ובעצם מגנה על המעורלים ומתנכלת לקורבן במקום לפעול הפוך לגמרי כחובתה ע"פ הדין שאותו ציטטתי בכל כתבי חבי-דין שהגשתי, וכחתחייבותה ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.
24. וגם אם נניח ששתי הערכאות הקודמות רק "טעו" ללא זדון, אזי מצופה משופטת ביהמ"ש העליון לתקן עוותים קשים וחמורים אלו ע"פ ההלכות הרבות של ביהמ"ש העליון שציטטתי בכתב הבר"ע, אולם כבי' השופטת דפנה ברק ארז הטתה משפט גם היא, עיוותה את העובדות בהחלטות, התעלמה מהעובדות והטענות המרכזיות האחרות שבכתב הבר"ע, וכך יכלה לכתוב החלטה אנמית וחסרה המציגה תמונה עובדתית מעוותת לחלוטין של המצב העובדתי והמשפטי ומדובר בהטיית משפט קשה ולמעשה, כבי' השופטת ברק ארז מחפה על כבי' השופטת לימור ביבי שחיפתה על המפקחת אביטל שרייבר, ולאור העדר כל ביקורת ובקרה על השופטים, מרוקנים לחלוטין מכל תוכן כל פסקי הדין כדוגמת פסה"ד של כבי' הנשיא לשעבר אהרון ברק לפיו "כל שופט היושב לדין צריך להיות מודע לכך שאותה עת הוא עצמו וכל מערכת המשפט עומדת לדין" (ע"פ 344/99 בשן נ' מדינת ישראל).

26. גיבוי הטיית משפט קשות, חמורות ובוטות ע"י נשיאי ושופטי ביהמ"ש העליון תוך שימוש באותן שיטות, משדר לכלל הערכאות דלמטה שהן רשאיות להמשיך בהתנהלותן כלפי בעל הדין הקורבן, ובכך ביהמ"ש העליון גורם לשיח משפטי וביקורתי אלים בין אזרחי המדינה לבין כלל ערכאות השיפוט, שבא לידי ביטוי ברשתות החברתיות והקים ממקומו אפילו את בית המחוקקים השסוע והמתפורר של מדינת ישראל, שכן מצד אחד הטיית המשפט מהוות אלימות משפטית חמורה וקשה וללא כל סיבה נראית לעין מצד ביהמ"ש כלפי אזרחי המדינה, ומצד שני ביהמ"ש מסרב לקבל את טענות בעל הדין להטיות משפט חמורות ודורש ממנו להתנהל בכלים משפטיים בזירה שכלל איננה משפטית, ונוקם בקורבנות הטיית המשפט על שטענו זאת, ונוצר מעגל שוטה, שעל ביהמ"ש העליון להפסיקו ולנתקו כחובתו וכייעודו, ולא להיות שותף וגורם מלא ופעיל להגברתו ולהנצחתו.
27. הטיית משפט אלו גורמות לעומס רב על בית המשפט, שמרוויח מכך רווח גדול אך הוא הרסני לחברה ולכלכלה, שכן, עומס מלאכותי ומכוון זה לאורך שנים משמש כנימוק מרכזי ועיקרי לתיקון תקנות סד"א (2018), ולצמצום קשה בזכויותיו הדיוניות והמהותיות של בעל הדין, אולם בעוד שהתקנות סד"א החדשות 2018 קבעו ערכים חד משמעיים ונוקשים נעדרים מקום לפרשנות, למשל מספר עמודי כתבי הבי-דין ושמיעת עדויות בעל פה, כדי לחסוך לשופטים את עבודת הקריאה המייגעת והלא אהובה (בלשון המעטה) על חשבון סרבול הדיון ופגיעה קשה בזכויות בעלי הדין שמעכשיו נתונים לחסדי ביהמ"ש בתיקון הפרוטוקולים במקום להביא את עדותם בתצהיר כתוב המונע הטיית משפט ע"י עיוות ואם השמטה מהפרוטוקול כמו שהמפקחת עשתה בהרחבה ובאופן חמור וקשה בענייני בחליך קמא, הרי שכל שאר האיזונים לפגיעה החריפה בזכויות בעלי הדין, שנכללו למשל ב"פרק א': עקרונות יסודיים" לתקנות החדשות נוסחו כסעיפי סל עמומים הנתונים לאינסוף פרשנויות, קביעות שרירותיות ולשיקול דעת, שעוקרו עם השנים מכל תוכן ממשי כי כלל הערכאות מתנהלות כבעבר, וימשיכו להטות משפט ע"י פרשנות שמעוותת בכוונה את הדין, קביעות שרירותיות נעדרות כל דיון והנמקה, ממש כמו ההחלטה בבר"ע זאת שאין בה כל הנמקה ולא עונה כזית לרוח ולתכלית התקנות החדשות שמצופה משופט ביהמ"ש העליון להכיר לפני ולפנים וליישמן כדי להוות דוגמה והנחיה.
28. לפיכך, יש לבטל את ההחלטה שכן איננה עומדת כזית אף במינימום הנדרש ע"פ תקנה 1 לתקנות החדשות, למשל "ביסודו של הליך שיפוט ראוי והוגן, כדי להגיע לחקר האמת, ולהשיג תוצאה נכונה ופתרון צודק של הסכסוך.", ובוודאי שלא עומדת כלל בהוראות תקנה 2: הליך שיפוט ראוי והוגן, למשל "מקיימת דיון לפי כללי הצדק הטבעי", "ומנמקת את החלטותיה", ומציגה התעלמות מוחלטת מהתקנות אותן ציטטה כב' השופטת ברק ארז עצמה בסעי' 9 להחלטה.
29. כב' השופטת ברק ארז גם כותבת בסעי' 9 להחלטתה דברים הפוכים ממש לאמת בכוונה ובזדון, לפיהם "מעיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות ובנספחים הרבים שצורפו לבקשה, לא התרשמתי כי נגרם למבקש עיוות דין." כשהיא יודעת והיה עליה לדעת ששלילת הזכות לגילוי מסמכים שהיא הדרך היחידה לנתבע להוכיח את הגנתו היא עיוות דין חמור וקשה, וכתבה זאת כדי לעמוד לכאורה במבחני תקנה 148א(ב) לתקנות סד"א 2018 החדשות, ומדובר בהטיית משפט חמורה והפרת אמונים של ממש.
30. הטיית המשפט הקשות והחמורות בחליך זה מציגות זדון והתנכלות מכוונת וברורה המהווים עילה לביטול ההחלטה לרבות מן הטעם שאם שופט עליון נאלץ להטות משפט כדי לדחות את הבר"ע, או חזקה שאלמלא הטיית המשפט היה עליו לקבל את הבקשה ואת הערעור במלואם.

31. כמו כן, ההחלטה לא מנמקת מדוע נימוקי הבר"ע לא עומדים במבחני מתן רשות ערעור בגלגול שלישי, וע"פ דין, ההחלטה שלא עומדת במבחני ההנמקה כדין, וגם לא במבחני תקנה 148א' לתקנות סד"א 2018, ודינה להתבטל (רע"א 290/15 ברנד פור יו ואח' נ' רמי לוי שיווק השיקמה ואח', 8.12.15).

32. מכל האמור לעיל, מבוקש להעביר את הבקשה לכב' הנשיאה לצורך ביטול ההחלטה, ולצורך דיון והכרעה בבר"ע כראוי וכדין, וע"פ הוראות פרק א' לתקנות סד"א החדשות, רוחן ותכליתן.

לחלופין,

33. מבוקש לתקן ע"פ סעי' 81א) לחוק בתי המשפט את הטעות העובדתית בסעי' 5 שורה 3 – ההחלטה על מחיקת הודעות צד' ג' והטלת הערובה נקבעו בהחלטה מיום 3.3.20 ולא בהחלטה מיום 21.1.20.

34. כמו כן, ההחלטה לא ערכה כל דיון ולא מנומקת כלל אלא רובה ככולה קביעות נעדרות כל הנמקה, שאינן הנמקה כנדרש ע"פ דין (ע"א נצי" 08/27 גזעון רווח נ' בנק הפועלים, עמ' 10).

35. מבוקש לנמק מדוע לא ניתנה לי רשות ערעור לאור שלילת זכותי לגילוי המסמכים החיוניים להוכחת הגנתי בשתי הערכאות דלמטה, ולמרות כל נימוקיי ולמרות הדין וההחלטות הרבות שציטטתי בהרחבה בכתב הבר"ע, וזאת אף למרות קבלת הראיות הנוספות בערעור המחזקות את כל טענותיי.

36. בנוסף, מבוקש לנמק מדוע כוונת המפקח סילברמן לפיה פסה"ד שלו בא "להוסיף" על הדין הקיים לאור התנהלות הנציגות ובעלי הדירות הכוללת התנכלות ארוכת שנים בגלל דרישותי לתיקון חזירת מים לדירתי, והיעלמות עשרות אלפי שקלים מחשבון הבנק ללא כל ראיות תשלום כדין, הוצאת כספים במרמה ע"י ניפוח פיקטיבי שקרי ופילולי של הוצאות, והתנהלות מעוותת ארוכת השנים של הנציגות ובעלי הדירות התומכת ומחזקת חד משמעית את פרשנותי לפסה"ד של המפקח סילברמן, אך זכתה להתעלמות השופטת ביבי בערעור, וכעת גם של כב' השופטת ברק ארז בביהמ"ש העליון.

37. וכך מבוקש לנמק גם לגבי שאר העובדות והטענות והנימוקים שבכתב הבר"ע, המציגים בבירור התנכלות ועוותי דין מכוונים, שיטתיים ומתוכננים הן של המפקחת והן של השופטת בערעור, אולם חוסר מעין הקורא את ההחלטה, והושמט ממנה ללא כל זכר.

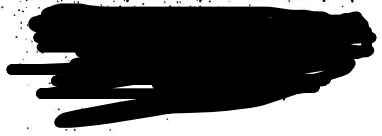
38. כמו כן, מבוקש לנמק איך כב' השופטת דפנה ברק ארז הגיעה לקביעתה בסעי' 9 לפיה לא נגרם לי עיוות דין תוך ציון מלוא העובדות, הנימוקים והטענות שבכתב הבר"ע ולנמק ולערנד דיון הוגן וראוי כדין, וע"פ עקרונות היסוד שנקבעו בפרק א' לתקנות סד"א 2018 ובדין, מדוע אין בהן עיוות דין קשה וחמור המבטל את פסה"ד בערעור ואת פסה"ד וכל החלטות המפקחת.

39. יצוין שעצם השימוש בתקנה 148א' (2) לפיה ניתן לכלול בהחלטה רק את הקביעה ללא נימוק איננה פוטרת את ביהמ"ש מלנמק את השימוש בתקנה 148א' (2) עצמו, ובר"ע זאת היא מקרה מובהק לכך.

40. לבקשה לא מצורף תצהיר תומך מפני שכל העובדות מבוססות על אסמכתאות שבפני ביהמ"ש וכן על תמליל הקלטות הדיונים בערעורים עש"א 60770-06-20 ועש"א 46545-11-20 שנמצאים בנט המשפט, ולשופטי ביהמ"ש העליון יש גישה מלאה וחופשית אליהם.

41. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום, המבקש-מערער

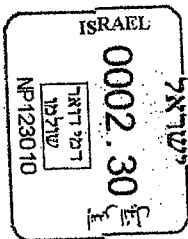
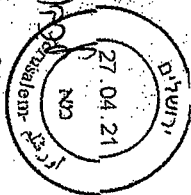
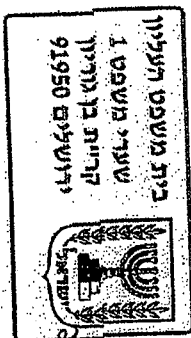
נספח 1

טופס 35 (מהדורה ראשונה) 07/20 (4501888473)

דואר רשמי
מדינת ישראל
מערכת בתי המשפט

gov
www.gov.il

במקרה של אי מסיירה
יש להחזיר את המעטפה לשולח

אין פרספקט

פאן 43

תא-אס"ס

קיימת אפשרות כי חוקת מסירה לפי כל דין, תהול לגבי דבר הדואר.

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננבוים
רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

**בקשה "ג" מטעם המבקש: בקשה לביטול החלטה
להבהרה ולהנמקה ולחלופין להחזרת האגרה**

מבוקש מכבי השופט נועם סולברג לבטל את החלטתו מיום 7.1.21 בבקשת הרשות לערער שבכותרת, (להלן: ההחלטה, הבר"ע) ולחלופין להורות על החזרת האגרה. בנוסף ובלא קשר לסעדים הקודמים, מבוקש להבהיר ולנמק מסי קביעות בהחלטתו כמפורט להלן.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. למעשה, ההחלטה ניתנה בעצם על בר"ע שבכלל לא הגשתי, ותוך שבית המשפט העליון, ע"י כבי השופט נועם סולברג, ביטל בחוסר סמכות וביושבו כדן יחיד את עיקרו, מהותו ומשמעותו של החוק לתיקון סדרי מנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958 (להלן: חוק ההחלטות) ואת סעי' 2(א), 2(ג) ו-2א' לו, כשכתב בהחלטה "בית המשפט הן בהליך, רשאי לנווט את ההליך על-פי ראיות עיניו, ובהתאם לשיקול דעתו. כך, בנוגע להיקף כתבי טענות, כך גם בנוגע למועד שבו ידונו הבקשות המוגשות להכרעתו." והפך את החוק לאות מתה, וביטל רטרואקטיבית את הבסיס החוקי לבר"ע.
2. וזאת לאחר שכבי השופט עמית שרה דותן נמנעה ממתן החלטות במשך כ-7 חודשים ללא כל נימוק ובניגוד מוחלט לחוק ההחלטות, וכשכבי השופט סולברג אפילו לא מזכיר כלל את טענותיי בעניין חוק ההחלטות, וגם לא את החוק עצמו, והציג תמונה עובדתית ומשפטית שונה לגמרי מהמציאות, וכל זאת כדי לדחות את הבר"ע למרות שהייתה צריכה להתקבל במלואה, ואין זאת הפעם הראשונה שביהמ"ש העליון מתנהל כך בענייניי, וגם לא הרביעית, ומדובר בחטיית משפט.
3. המחוקק וביהמ"ש לא הגדירו את המונח "הטיית משפט" המצוין בסעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, ואף הוגש בעניין בג"צ 5204/20 עו"ד עודד הוכהאוזר נ' כנסת ישראל ה-23 ואח', לפיכך, הסתמכותי

על מושכלות יסוד של המשפט והחליף המשפטי ועל הגדרות שמצאתי ברשת האינטרנט.

4. לדברים משנה תוקף לאור כך שהבר"ע **הדחופה** רע"א 107/21 חוגשה ביום 7.1.21, וביום 21.1.21 נתנה פתאום השופטת עמיתה דותן החלטה לראשונה מזה כ-8 חודשים, ובעקבותיה הגשתי ביום 24.1.21 בקשה דחופה למתן החלטה בבר"ע ולעיכוב החליף, וביום 25.1.21 ניתנה החלטתו של כב' השופט סולברג המדברת גם על אלמנטים מהחלטת כב' השופטת עמיתה דותן, והשתלשלות עניינים ואת נחוצות להיות התנהלות לא תקינה ופסולה של שית בין ביהמ"ש העליון לביהמ"ש המחוזי לאחר הגשת הבר"ע במטרה לדחות את הבר"ע בדרך מנוגדת לדין ומנוגדת לתקנת הציבור.
5. לפיכך, מבוקש מכב' השופט סולברג להבהיר האם מישחו מביהמ"ש העליון או מטעמו העביר איזושהי הודעה באופן ישיר או עקיף לכב' השופטת דותן כדי שתיתן את החלטתה מיום 21.1.21 כדי שביהמ"ש העליון יוכל להתבסס עליהן ולדחות את הבר"ע?
6. שאלת ההבהרה נובעת מכך שכל התנהלות השופטת עמיתה דותן בהליך, והבר"ע ותוצאותיה, תמוהות ולא ברורות וזאת ההשערה והמסקנה של המבקש לאור התנהלות זאת ותוצאותיה.
7. המבקש הגיש את הבר"ע לאחר שהסתמך על חוק ההחלטות המחייב מותב לתת החלטה בתוך 45 יום או לפחות לתת החלטה המנמקת את סירובו לתת החלטה, ומתוך הנחה ש"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון;" (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), ולאור כך שהערעור אמור להוות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר).
8. לפיכך, מבוקש מכב' השופט סולברג להבהיר מאין המבקש היה אמור לדעת שכב' השופט סולברג יבטל את חוק ההנמקות לאחר הגשת הבר"ע?
9. כמו כן, מבוקש מכב' השופט סולברג להבהיר ולנמק מאין המבקש היה אמור לדעת מהן הסיבות שכב' השופטת עמיתה דותן לא נותנת החלטות כשהיו לה 3 (!!) הזדמנויות למתן החלטה, כולל לאחר הגשת בקשת הפסלות בה ציינתי בסעי' 63 שעדיין לא ניתנה החלטה גם לאחר 72 יום, ועוד 7 חודשים לתת החלטה ולנמק ולהבהיר, וזאת בנוסף להבהרתי בבקשותיי לסיבה למה אני ממתין להחלטותיה, ורק לאחר שאני מגיש בר"ע, אני שומע לראשונה נימוק כלשהו רק מהשופט בערעור, וזאת במקום שהשופטת עמיתה דותן עצמה תיתן את הנימוק ו/או ההסבר לאי מתן החלטה, ובזמן המתאים לכך ע"פ חוראות חוק ההחלטות, והיו נחסכים אגרה גבוהה וזמן רב.
10. לאחר מתן ההחלטה אמר לי עו"ד לוי, ב"כ המשיבים 1-8, שהוא שלח תגובה לבר"ע אולם בירור עם מרכז המידע העלה שלא מוקלדת תגובה שלו בתיק. לפיכך, מבוקשת הבהרת ביהמ"ש הנכבד אם עו"ד לוי שלח תגובה לבר"ע, ואם כן, האם כב' השופט קרא אותה בטרם נתן את החלטתו?
11. לדברים משנה תוקף שעה שכב' השופטת העמיתה המחוזית דותן ממשיכה לכהן כשופטת למעלה משנתיים לאחר גיל הפרישה, משמע היא בעלת ותק וניסיון של עשרות שנים ומוחזקת כבקיאה ויודעת את החוק אף יותר משופטים אחרים לאור ניסיונה הרב, ועצם נתינת החלטה לראשונה רק

לאחר כ-8 חודשים וזאת רק לאחר הגשת הבר"ע, מעלה גם חזקה להתנהלות מגמתית ולא תקינה המעבירה את נטל סתירתה לידי ביהמ"ש המחוזי ולידי בהמ"ש העליון לבירור העניין, ומבוקש בזאת מביהמ"ש העליון לברר עניין זה ולהבחירו.

12. ההבהרות וההנמקות דרושות כי ביהמ"ש העליון הוא הערכאה העליונה, וכב' השופט סולברג קבע בהחלטתו קביעות לא מנומקות ולא ברורות, וללא ביסוס בעובדות המונחות בפניו, ותוך התבססות על החלטות מהליכים אחרים שאינן קבילות עובדתית ומשפטית, ועל עובדות וטענות שכב' השופט סולברג לקח בכלל מהחלטות ואירועים שקרו לאחר הגשת הבר"ע ומבלי שניתנה למבקש האפשרות להתייחס ולהגיב לתוכנם ולמהימנותם ולמידת האמת העובדתית והמשפטית שבהם, וגם זאת ע"פ הלכות של ביהמ"ש העליון עצמו, לפיהן "אין בית-המשפט יכול לסמוך את ההכרעה בעניין העומד בפניו אלא על חומר הראיות הגלוי והידוע לו, כפי שהוא בפניו על-ידי בעלי-הדין באותו הליך", וכן "עובדות שנקבעו במשפט קודם אינן אלא עדות שמיעה בלתי קבילה המובאת מכלי שני, ומסקנות של בית-המשפט בהליך אחר אף הן אינן קבילות בהיותן בבחינת חוות-דעת" (ע"א 8616/15 רביב ז"ל נ' פקיד שומה כפר סבא ואח', סע' 28, עמ' 10 וההפניות שם, להלן: פס"ד רביב).

13. וכן, ההחלטה בבר"ע גם ניתנה מבלי שניתנה למבקש כל אפשרות להגיב, וזאת בניגוד לכללי הצדק הטבעי שנחקקו כעקרונות יסוד בתקנות 1 ו-2 לתקנות סד"א החדשות 2018 ושחלות על בר"ע זאת, וכשלא ברור אם ומי מהמשיבים הגיב לבר"ע, ואם כן, אזי מן הראוי היה לאפשר למבקש להגיב.

טענות שבעובדה:

14. בע"א (ת"א) 48661-03-19 נשוא בר"ע זאת (להלן: הערעור) הגיש המבקש בקשה שנוגעת במישורין לערעור לקבלת ראיות נוספות בערעור להקלטת הדיון בערעור, ומניין ספירת 45 הימים ע"פ סע' 2(א) לחוק החלטות למתן החלטה החל ביום 7.6.20 (להלן: הבקשה הראשונה).

15. ביום 28.6.20, ולאחר למעלה מ-15 (!) חודשים מיום הגשת הערעור נתנה לפתע כב' השופטת בעמיתה דותן החלטה לצמצום מסי עמודי הערעור ל-10 עמ', וזאת מבלי שנתנה כל הבהרה או הנמקה למה היא לא נותנת החלטה בבקשה למתן ראיות נוספות ולהקלטת הדיון, למרות שהייתה לה הזדמנות ראשונה לכך ולהבחיר את מהלכיה ואת מה שהיא מצפה ממני.

16. ביום 28.7.20 הגיש המבקש בקשה נוספת, הנוגעת גם היא במישורין לערעור, למתן החלטה בבקשה הראשונה, ולעיון מחדש בהחלטה מיום 28.6.20 המורה על הגשת כתב ערעור בן 10 עמודים, ולהנמקה ולהבהרה איך ניתן לערער ב-10 עמ' על פסה"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים עמוסים בעשרות ומאות טעויות, עיוותי דין והטיות משפט, ולחלופין לעיין מחדש בהחלטה שניתנה ללא נימוק שדחתה את הבקשה להגדלת היקף עיקרי הטיעון, ולחלופי חלופין, להורות על הפחתת היקף כתב הערעור ל-45 עמודים, ולהארכת מועד להגשת ערעור המתוקן ב-45 יום, שכן החלטת השופטת בעמיתה דותן הומצאה לו רק יומיים לפני תום המועד שנקבע, ומבלי שהיה עליו לצפות כלל להחלטה כזו, ולאחר למעלה מ-15 חודשים מהגשת הערעור (להלן: הבקשה השנייה).

17. ושוב, הייתה לכב' השופטת עמיתה דותן הזדמנות שנייה לתת החלטה ולהבחיר את מהלכיה ולתת הוראות למערער, וזאת כשכבר היו בפניה טענותיו לפיהן הוא ממתין להחלטה בבקשה הראשונה.
18. ביום 7.1.21 הוגשה הבר"ע שהוגדרה כ"דחופה", בנימוק שהשופטת עמיתה שרה דותן עברה על חוק ההחלטות והנמקות, ופעלה בניגוד מוחלט לסעי' 2(א), 2(ג) ו-2א לחוק, ולא נתנה אף החלטה באף אחת משתי הבקשות **אלא פשוט התעלמה משתייהן**.
19. רק ביום 21.1.21, היינו 14 יום **לאחר** הגשת בר"ע זאת, וכ-8 (!) **חודשים לאחר** תחילת מניין מועד הימים למתן החלטה בבקשה הראשונה, ולמעלה מ-6 (!) **חודשים** לאחר החלטתה על צמצום מס' עמודי כתב הערעור, נתנה לפתע כב' השופטת עמיתה דותן החלטה בה היא שוב מתעלמת משני הבקשות שהוגשו, וסותרת את עצמה, ושוב (מפורט בהמשך) כותבת ועובדות לא נכונות כדי לתת להחלטתה נופך הגיוני לכאורה, ממש כמו שעשתה בהחלטתה בבקשה לפסילתה. ההחלטה מיום 21.1.21 רצ"ב **כנספח 1**.
20. החלטת השופטת עמיתה דותן מיום 21.2.21 כוללת סתירה ועובדות לא נכונות, הן בטענתה לפיה הוגשו "**12 בקשות שאינן נוגעות לערעור לגופו של עניין**" (עמ' 1 ש' 2 להחלטתה) כשברור שזה לא נכון לאור הבקשות הראשונה והשנייה, והן לטענתה לחוסר מעש בתיק, למרות שהיא עצמה כותבת שהוגשו בתיק 12 בקשות (עמ' 1 ש' 10), ושעה שחוסר המעש בתיק הוא דווקא מצידה בלבד, וגם הפעם התעלמה מהבקשה מיום 28.7.20 בה מצוין במפורש שהמתנתי 45 יום ע"פ סעי' 2(א) לחוק.
21. כמו כן מפתיע ותמוה שבהחלטתה מפרטת השופטת עמיתה דותן עניינים שיופיעו אחר כך במפורש ובמשתמע בהחלטתו המאוחרת כב' השופט נ. סולברג בבר"ע זאת, שניתנה **לאחר** החלטת השופטת עמיתה דותן, לפיה הערעור ימחק אם לא אגיש כתב ערעור מתוקן.
22. החלטת השופטת עמיתה דותן מיום 21.1.21 מהווה גילוי דעת **ראשון** שלה לאחר כ-8 החודשים בהן **לא פעלה כלל** בתיק, ומהווה סוג של תשתית להחלטת כב' השופט סולברג בבר"ע זאת, ובה היא מפרטת את מועדי בקשותי הקודמות, וזאת שעה שאני ממתין להחלטות חודשים רבים.
23. לאור החלטת השופטת עמיתה דותן מיום 21.1.21, הגשתי ביום 24.1.21 בקשה דחופה למתן החלטה בבר"ע זאת, וביום 25.1.21 נתן כב' השופט נ. סולברג את החלטתו בבר"ע שלא מתייחסת כלל לעובדות ולטענותי המהותיות ביותר בבר"ע, ולא מזכירה בכלל את חוק ההחלטות, ומציגה טענות עובדתיות ומשפטיות המציגות מצב עובדתי ומשפטי מטעה.
24. למשל, לא ברור מדוע כב' השופט סולברג מציג בסעי' 6 להחלטה כאילו שהבר"ע הוגשה בגין החלטת השופטת עמיתה דותן על צמצום היקף העמודים ועל אי דחיית מועד שעה שהבחרתי מפורשות כבר בסעי' 3 בראשית הבר"ע שאין זה כך - "**הבהרה: לתשומת לב ביהמ"ש הנכבד, בקשת רשות ערעור זאת איננה על אי קבלת סעדים המנויים בצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 (למשל סעי' 1.4, 1.6 ו-1.7 לעיל) אלא על כך שלא ניתנו כלל החלטות, דבר השקול להעדר כל נימוק (ראו להלן).**" ומבוקש מביהמ"ש הנכבד להבחיר גם עניין זה.

25. כמו כן, מבוקש להבהיר על סמך מה קבע שפסילת השופטת עמיתה דותן התבקשה בגלל גילה ו/או גילה הכרונולוגי, שכן הדבר לא נכון עובדתי, במיוחד שכתב הבקשה לפסילת השופטת עמיתה דותן לא היה בפניו כחלק מהבר"ע (פס"ד רביב לעיל), ובמיוחד כשצינתי בסעי' 63 לבקשת הפסילה ובסעי' 123 לכתב ערעור הפסלות, שגם הוא לא היה מונח בפניו, שהשופטת דותן נמצאת שנתיים לאחר גיל פרישה להמחשת הוותק שלה לפיו כנראה דנה בערעורים רבים דומים לשלי, ולכן סביר שלא תמצא עניין מיוחד בערעורי, כפי שהדבר אכן בא לידי ביטוי מובהק במידת העשייה שלה בכל שלושת הערעורים בהם דנה בענייני ובתוצאותיהם, כמפורט בשני כתבי ערעור הפסלות.
26. ולכן כל הציטוטים שכבי השופט סולברג מצטט ומביא מהליכים אחרים אינם קבילים, ובמיוחד, כשלא ניתנה לי זכות תגובה להם ע"פ כללי הצדק הטבעי, ובמיוחד כשמדובר בהחלטות של כבי השופטת עמיתה דותן שנוהגת לציין עובדות שאינן נכונות, כפי שאף כבי הנשיאה קבעה בפסה"ד בערעור הפסלות על דותן לפיה השופטת עמיתה דותן כתבה עובדות לא נכונות (65798/20, סעי' 8), אם כי הנשיאה עשתה עם השופטת עמיתה דותן חסד, ו"ריככה" שקר של השופטת עמיתה דותן עם מניע ועם יסוד נפשי, לכדי "טעות" בלבד, והשופטת עמיתה דותן חזרה על התנהלות זאת גם בהחלטתה מיום 21.1.21, והן בפסה"ד בע"ר 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' שאין בו כמעט שורה אחת של אמת עובדתית ו/או משפטית, למעט שתי שורות שהן ציון תוכן החלטה אחרת, וגם זה תוך עיוות המצב. פירוט טעויות השופטת עמיתה דותן בע"ר 50439-04-19 (שהוא גם נספח 2 לערעור הפסלות) רצ"ב פנספח 2.
27. ונזכור, בפסה"ד בערעור הפסלות, כבי הנשיאה לא דנה בכלל בשאלת ניגוד העניינים האתי בו נמצאת השופטת עמיתה דותן, וגם נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א, כבי השופט גלעד נויטל סירב לדון בבקשת ניגוד העניינים האתי, דבר שמעיד יותר מהכל כי יש ממש בטענותיי לפיהן מדובר בהתנהלות מכוונת של כלל מערכת המשפט לדחות את ע"א (ת"א) 48661-03-19, ע"א (ת"א) 60400-02-20 (להלן: שני ערעורי המבקש בביהמ"ש המחוזי), וגם די ברור ששופט שמקבל 166 נה על כל הטיפול בערעור לא יקרא ולא יעשה חלק מזערי מהמיימום הדרוש, כפי שנראה עד עתה בבירור.
28. ואני עומד על טענותיי לפיהן שופט עמית נמצא בניגוד עניינים אתי מובנה, ובמיוחד בהליכים הדורשים שעות עבודה רבות ולא כמו בתביעות קטנות, ונזכור שמוסד השופטים העמיתים החל כניסיון בבתי המשפט לתביעות קטנות בלבד המאופיין יותר כערכאות בוררות בה מטבע הדברים וע"פ דין היעילות באה על חשבון הצדק, ואני עומד על דעתי לפיה שופטים עמיתים ממונים לתיקים שמערכת המשפט רוצה לסיים במהירות בסגון בימ"ש לתביעות קטנות מתוך מטרה וכוונה שלא לקיים את עקרונות היסוד שהוראות תקנות 1 ו-2 לתקנות סד"א החדשות- 2018, וכך היה בכל 5 הערעורים שלי שנדונו בפני שופטים עמיתים, כפי שפרטתי בתמיכת תצהיר בערעורי הפסלות.
29. סעי' 5 להחלטה בבר"ע גם לא מציין שה"בקשה הנוספת מיום 24.1.21" הוגשה במסגרת בר"ע זאת, ומציגה מצג כאילו היא הוגשה לכבי השופטת עמיתה דותן במסגרת הערעור עצמו, ולא כך הוא.
30. ובאשר לאמור בסעי' 6, ולמיטב זכרוני, עד להגשת הבר"ע ביקשתי ונדחה רק דיון אחד, ולא "מספר דיונים", וגם אז בהסכמה של עו"ד טננבוים. כל שאר הדיונים נדחו בגלל מגפת הקורונה.

והתארכות הפגרות ע"פ החלטות שר המשפטים והנהלת בתי המשפט, או ע"י השופטת עמיתה דותן עצמה וביוזמתה, וממילא הדיונים היו נדחים, ואף נדחו בפועל במשתמע בגלל מגפת הקורונה, כמו דיונים אחרים ביני לבין המשיבים בהליכים אחרים, וכי השופטת עמיתה דותן קבעה את שני הדיונים להיות רצופים ולאותו בוקר, ואולמה קטן, ואמורים להיות בדיון לפחות 14 איש כשההנחיות הקורונה מורות עד 5 אנשים וברור שלא ניתן לשמור מרחק 2 מטר ועל הנחיות הקורונה של המדינה, ולמה המבקש אחראי לכך שלכב' הנשיאה לקח חודשיים ימים לתת פס"ד בן 3.5 עמ' שכלל את שני ערעורי הפסלות, היינו אפילו לא נדרשה כתיבת שני פסקי דין אלא אחד.

31. לפיכך מבוקש להבהיר ולנמק איך הקביעה לפיה "תקעתי מקלות בגלגלי ההליך" מתיישבת עם העובדות המפורטות לעיל, וכן גם לנמק את הסירוב לתת החלטה במקום כב' השופטת עמיתה דותן, ומבלי שידעתי כל אלו מראש, שכן השופטת עמיתה דותן לא נתנה כל החלטה בעניין?

32. כמו כן, לא ברור למה כב' השופט סולברג קובע שאני לא מציית להחלטה מיום 28.6.20 אם ההחלטה הומצאה לי יומיים לפני פקיעת המועד שקבוע בהחלטה לצמצום העמודים הן בערעור נשוא בר"ע זאת והן בערעור המקביל ע"א (ת"א) 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח' (להלן: הערעור המקביל) שנקבעו לשמיעה ברצף לאותו בוקר, וכשלא היה עלי לצפות בכלל להחלטה כל שהיא, ובוודאי לא כזאת שכן כתב הערעור הוגש ב-15 (!) חודשים קודם, ושלא ניתן לצמצם ביום אחד (סעי' 10א) לחוק הפרשנות), ואפילו ביומיים, שני כתבי ערעור ל-10 עמ', האחד בן 52 עמ' על פס"ד באורך 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים שכוללים כולם הטיות משפט ועיוותי דין קשים וחמורים ואף שקר פוזיטיבי, וכתב ערעור שני בן כ-42 עמ' על פס"ד בן 18 עמ' ועל כ-13 החלטות ביניים גם הוא כולל הטיות משפט קשות וחמורות וכולל גם הוא לפחות שקר פוזיטיבי אחד קשה וחמור, הכל כמפורט בתצהירים התומכים בשני ערעורי הפסלות (ע"א 6579/20, ע"א 6580/20, וכשבמשך 8 (!) חודשים לא ניתנה כל החלטה המאריכה את המועד?).

33. אני עדיין עומד על דעתי לפיה שני ערעורי המבקש בביהמ"ש המחוזי וגם ע"ר 50439-04-19 הופנו לכב' השופטת עמיתה שרה דותן כדי ליצור מצג שווא ומראית עין של הליך תקין לכאורה, וזאת במטרה לדחות את הערעורים ע"י התעלמות מכל העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי וכתיבת עובדות לא נכונות ביוזעין שעליהן היא תבסס נימוקים משפטיים כפי שעשתה הן בכל החלטותיה בדיון המהותי ובפסק הדין בענייני עד עתה, לרבות בעניין פסלותה ובהחלטתה מיום 21.1.21.

34. כפי שטענתי בערעורי הפסלות ושלא הוכחש ע"י כב' הנשיאה, אני מאמין שהערעורים הועברו לשופטת עמיתה שרה דותן כחלק מהתנכלות מערכת המשפט כלפיי, וכי אני ברשימה המכונה "רשימת החיסול" במדיה החברתית, כפי שגילה תחקיר תנועת "לביא" למנהל תקין, ובכדי להסתיך את התנהלותם של השופט הבכיר מיכאל תמיר והשופטת סגנית הנשיא סיגל רסלר-זכאי, ואמונתי מתבססת על תוכנו ומתכונתו של פסה"ד של כב' הנשיאה בערעורי הפסלות בו נמנעה מלהכריע בשאלות המרכזיות ביותר שבערעורי הפסלות, וכן השמיטה מפסה"ד את העובדות והטענות המכריעות והבסיסיות ביותר שלי, שלו היו נכתבים בפסה"ד, היה בפסה"ד של כב' הנשיאה פגיעה במראית פני הצדק ומעורר אי אמון בפסה"ד (כפי שפסקה גם בע"א 3399/20).

בערעור הפסלות על המפקחת הבכירה על המקרקעין, אביטל שרייבר, שסירבה להנפיק זימון לדין במשך 11 חודשים למרות מס' בקשות, ועל התנהלות נשיא ביהמ"ש המחוזי בתי"א, כב' השופט גלעד נויטל, שנמנע גם הוא מלדון בניגוד העניינים האתי כחובתו ע"פ כללי האתיקה לשופטים.

35. לפיכך, מבוקש מכב' השופט סולברג להבהיר ולנמק איך המבקש היה אמור לדעת שיש קשר בין הבקשה הראשונה שמועד תחילת מניין הימים למתן החלטה החל ביום 7.6.20 לבין החלטת כב' השופטת עמיתה דותן מיום 28.6.20 לצמצום מספר העמודים שעה שהוגשה הבקשה השנייה?

36. לעניין החזר האגרה: המבקש הסתמך על חוק ההחלטות, התאמץ וכתב בר"ע, הפסיד למעלה מחצי יום עבודה והגיע לירושלים להגיש את הבר"ע ושילם אגרה גבוהה, ואז מתברר שכב' השופט סולברג ביטל רטרואקטיבית את החוק הבסיסי עליו הסתמך וביסס את בבר"ע, ואפילו לא מזכיר אותנו בהחלטתו וכאילו שהחוק איננו הבסיס לבר"ע וכאילו שלא חוקק מעולם ואיננו בספר החוקים של מדינת ישראל, וכמוהו כשינוי חוזה לאחר שנחתם באופן חד צדדי ואו הטעיה ואוראי קיום חוזה, ולכן מזכה את המבקש-הנפגע בתרופות ע"פ דין, ביניהם ביטול והשבה או אכיפת החוזה.

37. מכל האמור לעיל, ובכל מקרה וללא קשר לסעדים המבוקשים להלן, מבוקש מכב' השופט סולברג להבהיר ולנמק את המבוקש לעיל.

38. כמו כן, מבוקש מכב' השופט סולברג לבטל את ההחלטה ולתת החלטה חדשה ע"פ הדין הידוע והתקף בעת הגשת הבר"ע, ולחלופין, להורות על החזר האגרה עקב הטעיה וההתנהלות הרטרואקטיבית שמזכה בביטול והשבה ע"פ דין.

39. אמנם תקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007 לא מציגות סמכות להשבת האגרה במקרה זה, אולם ניתן למצוא את הסמכות לכך בשלושת המקורות הבאים לפחות:

39.1. כב' השופט סולברג ביטל את חוק ההחלטות שחוקק בחקיקה ראשית, אזי משיקולי קל וחומר ובאותו אופן הוא יכול לבטל ולהוסיף לתקנות האגרות שהן אפילו במדרג נורמטיבי נמוך יותר בהיותן חקיקה משנית.

39.2. ע"פ הסמכות הנתונה לכב' השופט סולברג בשבתו כשופט עליון ע"פ סעי' 75 חוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984, בוודאי במקרה זה במציג עילה ונסיבות צודקות כל כך.

39.3. לאור חוסר צדק ברור בנסיבות העניין המפורטים לעיל, וע"פ משפט הטבע וע"פ דוקטרינת "החסר הסמוי" לפיה התנהגות והתנהלות הנוגדים כללי יסוד בסיסיים שלא עלו על דעתו של המחוקק, ואילו המחוקק היה נשאל, בוודאי היה קובע שחל עליהם כלל המאפשר את החזרת האגרה במקרים כאלו, כשהמקור להפעלת הטכניקה של השלמת חסר נעוץ בחוק יסודות המשפט, תשי"ם-1980 (ע"א 3798/94 פלוני נ' פלונית, פ"ד (3) 133).

40. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום, המבקש-מערער.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 19-03-48661 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח'

לפני כבוד השופטת עמיתה שרה דותן

אילן פנחס קירשנבאום

מערערים

נגד

משיבים

1. נציגות הבית המשותף
עייני בייכ ערייד
2. אבי טל
עייני בייכ ערייד
3. הגיה גודס
עייני בייכ ערייד
4. יורם רוזנבאום ז"ל
עייני בייכ ערייד
5. רבקה נאמן
עייני בייכ ערייד
6. רבקה בן משה
עייני בייכ ערייד
7. יוסף פינסקר
עייני בייכ ערייד
8. אורית מוזס
עייני בייכ ערייד
9. אלכסנדר פרידמן
עייני בייכ ערייד
10. גילי ליברמן, ערייד
עייני בייכ ערייד

החלטה

1. ביום 20.03.2019 הוגשה הודעת הערעור. הודעת הערעור מתפרסת על 52 עמודים.
2. ביום 28.06.2020 ניתנה החלטה לפיה על המערער לצמצם את הודעת הערעור ל-10 עמודים בלבד.
3. מאז הגשת הודעת הערעור, הוגשו 12 בקשות שונות שאינן נוגעות לערעור לגופו של עניין.
4. הערעור קבוע לדיון לפני לתאריך 11.02.2021.
5. הודעת ערעור מתוקנת, טרם הוגשה.
6. על המערער להגיש הודעת ערעור מתוקנת בהיקף של 10 עמודים בלבד, כאמור בהחלטת מיום
7. 28.06.2020, עד לתאריך 28.01.2021 בשעה 12:00.
8. לא יפעל כאמור, יימתק הערעור מחוסר מעש.
- 9.
- 10.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח'

עם הגשת הודעת הערעור המתוקנת יקבע מועד לדיון.
הבקשה להפרדת הדיונים בערעורים נדחית.

הדיון שנקבע ליום 11.02.2021 בטל בזאת. נקבע לתזכורת פנימית ליום 01.02.2021.

ניתנה היום, ח' שבט תשפ"א, 21 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.

שרה דותן, שופטת עמית

בית משפט מחוזי תל-אביב
אבי מנשה
שדעתק זה נכח ומתאים למקור
24.121
האריך
התמונה

הטעויות בפסה"ד של כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן בע"ר 19-04-50439

1. ולמעט שני שורות, כל שאר פסה"ד מילל עובדות לא נכונות ואו מטעות, וגם הפרוטוקול עצמו כולל טעויות רבות מאוד שהשופטת דותן נעתרה לתיקון חלקן. לחלן כל פסה"ד והשורות המודגשות הן ציטוט מפסה"ד:

1.1 "לא ביקשתי את תגובת ב"כ המשיבים והמסקנתי את טיעוני של המערער אשר חוזר על הטענות שנטענו בתחילת הדיון." לא נכון, השופטת דותן מנעה ממני לסטון את טענותי ולחפרך את הטענות שבפסק הדין, כמפורט למשל בסעי' 36 בבקשה לתיקון פרוטוקול שהגשתי.

1.2 "עניינו של ערעור זה הינו החלטת כב' הרשמת ערקובי לחייב את המערער בהפקדת עירבון להוצאות הצד שכנגד בסך של 10,000 ש"ח." לא נכון. הרשמת ערקובי לא קבעה את גובה העירבון אלא השופטת אביגיל כהן. הבקשה הייתה להפחתת העירבון.

1.3 "המערער מכביר במילים על היקף החליד וטוען כי היה על כב' הרשמת לאמוד את סכום ההוצאות הסביר בנסיבותיו של מקרה זה." לא נכון. השבתי לעיקרי הטיעון של המשיבים, שהיו מופרכים, ושפסקי הדין שעו"ד לוי ציטט תמכו בכלל בנימוקיי ובקבלת הערעור, מעבר לכך שעו"ד לוי גם פשוט לא ידע את החקיקה, למשל, שאין הפקדת עירבון בערעור מסוג זה.

1.4 "יאמר מיד, כי מדובר בחליד אשר לכאורה, נראה כחליד סריק מאחר והוא עוסק בדחיית בקשת המערער להקליט את דיוני בית המשפט בקדם משפט המתנהל בפניו." העובדות לא נכונות. הבר"ע היא על ביטול החלטות קיימות ולא על דחיית בקשה להקלטת הדיונים, כאשר המותב האחרון, השופטת סיגל רסלר זכאי, בכלל אפשרה את ההקלטות, ודיון אחד אף הוקלט.

1.5 "על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור וכן בקשה לעיכוב ביצוע דחיית ביצוע מועד קדם המשפט. כב' השופטת אביגיל כהן דחתה את בקשתו לעיכוב ביצוע. על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, רע"א 19-3057, הבקשה נדונה לפני כב' השופט פוגלמן אשר דחה אותה, ומשכך, לא ברור מה סיכויי הבר"ע העוסקת בהקלטת דיון בקדם משפט אשר לכאורה, כבר התקיים." משפט זה נטול כל היגיון משפטי וסותר את עיקרון הסיבתיות. הרי הבר"ע הוגשה לפני שהתקיים קדם המשפט, וכך גם הבקשה לעיכוב ביצוע והבר"ע לביהמ"ש העליון, אז מה הטעם בלסעון שהערעור חסר סיכוי לאחר שכבר ניתנו ההחלטות? וכשהחלטות ניתנו בניגוד מוחלט לדיון הקיים ולחלכות פסוקות של ביהמ"ש העליון עצמו תוך השמטת העובדות המהותיות וביטול דבר המחוקק שבסעי' 68ב' לחוק בתי המשפט.

1.6 "בדיון שבפני, טען המערער שעניינה של הבר"ע גם בדחיית בקשה להקלטת ישיבת ההוכחות. עיינתי בבקשת רשות הערעור, ולא מצאתי התייחסות לנקודה זו." הטענה איננה אמת. פוסקת הפתיחה בבר"ע מתייחסת להחלטה מיום 2.4.19 שהיא על ביטול הקלטה דיון ההוכחות, וסעי' 18 לבר"ע מציין מפורשות שהבר"ע היא גם על ביטול הקלטת ההוכחות, וכן סעיפים 12, ו-34 המתייחסים כמובן לדיון ההוכחות ולהחלטה מיום 2.4.19, וכשהחלטה מיום 2.4.19 היא נספח 2 לכתב הבר"ע, ולתיק המוצגים בערעור בפני השופטת דותן עצמה.

1.7 "יתרה מכך, החלטת כב' השופטת רסלר-זכאי מיום 25.3.2019 איננה זנה כלל בהקלטת דיוני ההוכחות, ועיקרה מתייחס לדיון קדם המשפט ותוכנו."

1.8 "עוד יודגש, כי לאחר שישתיימו הדיונים המקדמיים יהיה המערער רשאי לבקש הקלטת דיוני ההוכחות מאחר שאין באמור בהחלטה כדי לחסום את זרכו להגשת בקשה כאמור." עובדות לא נכונות. וחוץ מזה, כבר ביקשתי להקליט את כל הדיונים כולל דיון ההוכחות, ובקשותי התקבלו, לרבות ע"י השופטת רסלר-זכאי עצמה. אז למה השופטת רסלר-זכאי ביטלה את החלטותיה ללא כל סיבה נראית לעין וללא כל טעם, קל וחומר טעם מיוחד כציווי המחוקק, וללא קבלת עמדת הצדדים, שהסכימו להקלטת הדיון. סתם להתנכל לבעל דין כי ידעה שיוגש ערעור, וידעה שהערעורים ידחו, וכדי להתנכל לתובע ולכתוב בפס"ד שהתובע הגיש הרבה בקשות וערעורים.

1.9 "משכך, נראה כי סיכויי הבר"ע אינם רבים, וכנראה שעסקינן בהליך סרק כפי שאיינתי קודם לכן." לא ניתן לבסס פס"ד על התנהלות בדיעבד, ובמיוחד על החלטות שניתנו באופן מנוגד לחוק ולפסיקה. השופטת אביגיל כהן לא התייחסה כלל לעובדות ולנימוקים שבבקשה לעיכוב ביצוע, וגם נתנה פרשנות לא נכונה לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא ניתנו בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 כדי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע בכל דרך כי הבר"ע ובקשת עיכוב הביצוע התייחסו להקלטת ולא למועד הדיון. וכמובן שבסופו של דבר בפרוטוקול קדם המשפט עיוותים וחוסרים מהותיים, כמפורט בבקשה לתיקונו, וגם בדיון זה ע"י לוי הרעים בקולו כי הוא ידע שהשופטת רסלר-זכאי הטתה את כל הליך קמא לטובתו ולטובת הנתבעים כמפורט בכתב הערעור.

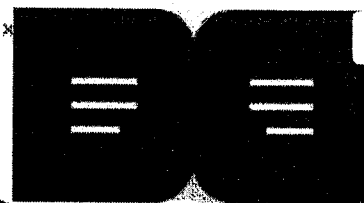
1.10 "בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמור את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר החליכים המוגשים על ידי בעל דין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט." עובדות שאינן אמת כמפורט בסעי' 3 עד 9 לעיל, ולא משנה בכלל לאיזה חלק התכוונה השופטת דותן.

1.11 "בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שיש לחייב את המערער בהפקדת עירבון בסך 10,000 ש"ח." איך יכלה הרשמת ערקובי לחיות צודקת בטענה שלא ידעה כלל על קיומה, ולא הובאה כלל בפניה, ולא הייתה חשופה כלל לעניין מספר הבקשות שהוגשו שכן החלטתה ניתנה במעמד צד אחד ומבלי שביקשה בכלל את התייחסות הצדדים שכנגד.

1.12 "הערעור נדחת. המערער ישלם הוצאות הערעור בסך 4000 ש"ח." הוצאות הפוכות לדיון כי הערעור היה צריך להתקבל במלואו ע"פ כל דין אפשרי, וגם סותרות את כל פסה"ד ואומרות שלמעשה שצדקוני בכל טענותי ובכל נימוקיי, כי היקף הערעור על החלטות הרשמת ערקובי גדול מחיקף הבר"ע וגם התקיים דיון פרונטלי (שלא קים כלל בבר"ע), ולמרות זאת השופטת פסקה הוצאות של 4000 ש"ח כשהעירבון הוא 10,000 ש"ח בבר"ע. בכך נשמט בעצם כל הבסיס (שלא היה קיים מלכתחילה) מתחת לנימוקי דחיית הערעור לרבות בגין מספר הבקשות לכאורה שהוגשתי.

2. על התנהלותה של השופטת דותן ניתן ללמוד גם מספרו של מר יורם שדה "התחתונים" בו הוא מתאר 5 חליכים שעבר בערכאות הנמוכות ובין השופטים שדנו בענייניו הייתה השופטת דותן, תוך הבאת אסמכתאות, והתנסותו אצל השופטת דותן דומה לשל. סיפרו של יורם שדה נמצא כולו לחורדה חופשית באתר האינטרנט www.hatahtonim.co.il.

אילו קירשנבאום, המערער.

נספח "ג"

מעקב משלוחים

מידע מקוון על פריטים אשר נשלחו באמצעות דואר שליחים, דואר רשום בפנים הארץ, שירותים לחו"ל ומחו"ל: EMS, ECO POST.

מידע על פריט רשום עם אישור מסירה: 8352067991780

17/06/2021	נמסר ליעדו	מחלקת דוורים תל אביב	תל אביב-יפו
15/06/2021	בתהליך העברה לנמען	מחלקת דוורים תל אביב	תל אביב-יפו
14/06/2021	התקבל למשלוח והועבר להמשך טיפול	קופת בית מיון מודיעין	מודיעין

מ - 1.1.2021 חובה לצרף מראש מידע ממוחשב עבור כל משלוח לחו"ל

אודות הדואר

למידע נוסף אודות דואר ישראל

נספח "כ"א"

החלטה	כ"ד סיוון תשפ"א 04/06/2021
	לתגובות הצדדים בתוך 7 ימים
מועצה	

